

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

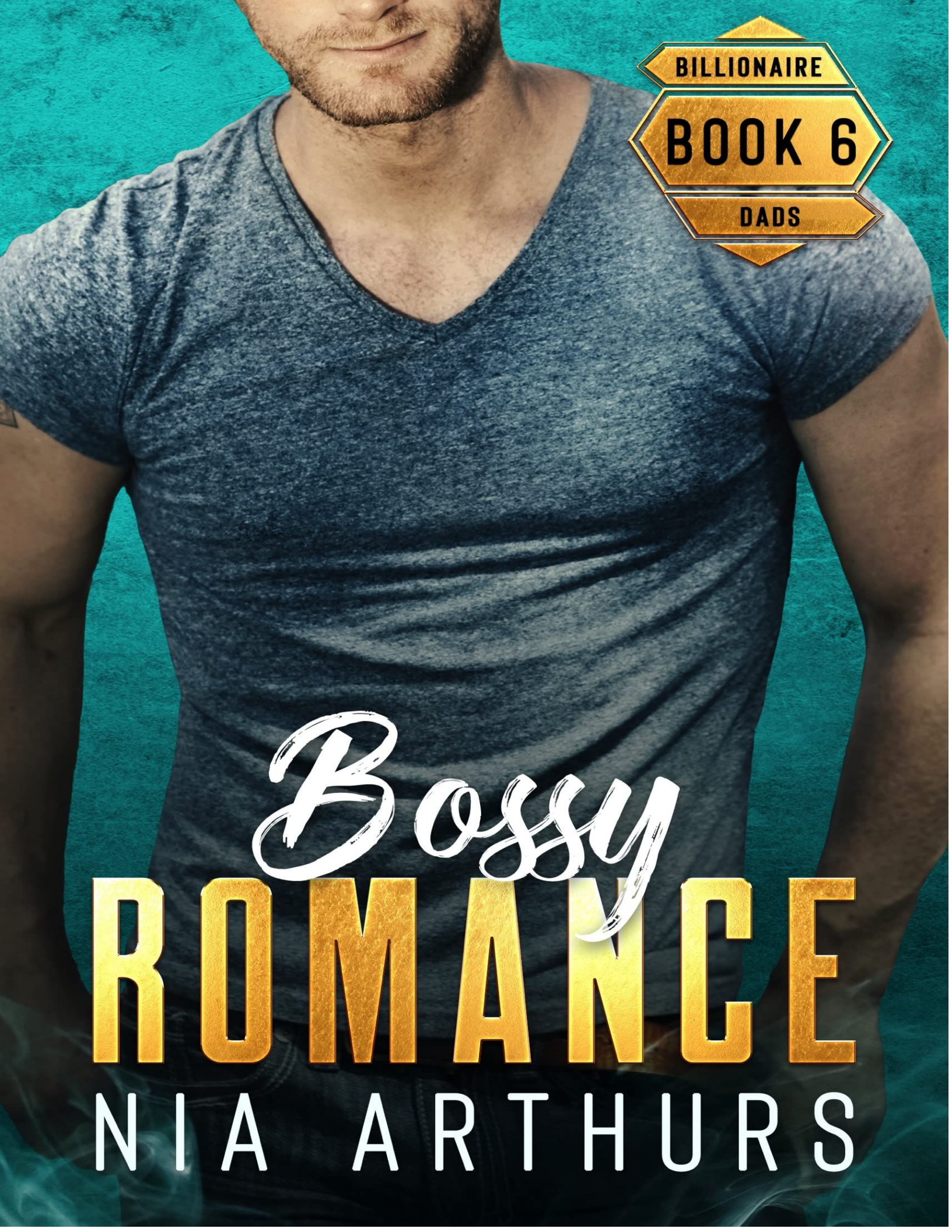
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE

BOOK 6

DADS

Bossy

ROMANCE

NIA ARTHURS

Bossy Romance

a single dad

romantic

comedy

NIA ARTHURS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOSSY ROMANCE

MİLYARDER BABALAR KİTAP 6

NIA ARTHURS

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BOSSY ROMANCE
Telif Hakkı© 2022 Nia Arthurs Nia
Arthurs tarafından yazılmıştır
Jalulu Editing tarafından
düzenlendi Kapak Tasarımı
GetCovers tarafından yapıldı

(V1)

BU KİTAP HAKKINDA

Milyarder. Dahi mucit. Sürpriz... Baba?

Adam Harrison o ve gizli görev patron. a milyar dolarlık teknoloji şirketi.

Yakışıklı. Büyüleyici. Saf altın kalpli.

Vision Tech'i yönetmem için bana, yani acımasız yönetici asistanına güveniyor.

Ancak yıllarca birlikte çalıştıktan sonra aramızdaki çizgiler inanılmaz derecede bulanıklaştı.

Hayatımı geri almam gerektiğini anlamam için korkunç bir randevunun ters gitmesi gerekiyor. *Şimdi.*

İstifamı açıkladığım gün, Adam bir başka kötü sürprizle karşılaşır... Kapısının önünde on bir yaşında bir çocuk şeklinde.

Eminim Adam'a bu son krizde yardım edebilirim ve sonra sessizce ortadan kaybolabilirim.

Ama patronumun gitmeme izin vermeye niyeti yok. En azından savaşmadan.

Abartılı hediyeler. Yurtdışı gezileri. Ayak masajları. Yatağında uyumama bile izin veriyor.

Ama tüm bu yaygara *beni* istediği için mi yoksa yetkin bir CEO vekili istediği için mi?

Keşke bu soruya cevap verebilseydim.
Keşke kalbim onunkiyle bu kadar karışık
olmasaydı. Keşke o gece beni öpmeseydi.
Ve keşke Adam'ın oğlunun kapısına gelmesinin gerçek sebebini
hiç öğrenmemiş olsaydık.

İÇİNDEKİLER

İletişime Geçin!

1. İlmik
2. Sürpriz Misafir
3. Ekstra Çalışan
4. Senin Mucizen
5. Fırsat
6. Pijama partisi
7. Sihirli Öğle Yemeği Çantası
8. Beklenmedik Teklif
9. Gizli İstek
10. Uçan Koltuk Değnekleri
11. Yeni Stajyer
12. Bizlerin Evrimi
13. Son Sürpriz
14. Buz Kraliçesi Geri Dönüyor
15. Tanıdık Yüz
16. Bırakma Sanatı
17. Rüya Yakalayıcı
18. Kalp Hırsızı
19. Sonuç Çıkarma Şeklimiz
20. Muzaffer Dönüş Epiloğu

DIKENLİ ROMANTİZM

DIKENLİ ROMANTİZM ÖNSÖZ DIKENLİ

ROMANTİZM BİRİNCİ BÖLÜM

Nia Arthurs

tarafından da bir

yorum bırakın

İLETİŞİME GEÇİN!

Yeni sürümlerden haberdar olmak, özel bonus içeriklere ve daha fazlasına erişmek için NIA'nın haber bültenine KATILIN!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Doc'a buradan Özel Erişim Sağlayın.](#)

[Nia'nın tüm kitaplarını görmek için buraya tıklayın.](#)

BÖLÜM 1

BURUN

NOVA

"BİR ŞEYLER İÇMELİSİN." Önümde sihirli bir şekilde bir şişe su belirdi.

"Şu anda burada olmanız gerekiyor mu? Sunum vaktin neredeyse geldi."

Bronz parmak eklemleri masaya vuruyor. "Tartışmak yok. Üç saattir ayaktasın ve bir yudum bir şey içtiğini görmedim. Sen su içene kadar buradan gitmiyorum hayatım."

Suyu alıp patronum Adam Harrison'a bakmadan önce gözlerimi - özel olarak- deviriyorum.

Onu tanımlamak için kullanılan tabirlerden biri de 'muhteşem', bu yüzden bu tabiri kullanırken kendimi rahat hissediyorum.

Objektif olarak tabii ki.

Adam uzun boylu, geniş omuzlu, iri kahverengi gözlü, keskin çene hatlı, biraz kıvrıkcık siyah saçlı ve yüzünden hiç eksik olmayan sıcak bir gülümsemeye sahip. Her zamanki gibi, göğüs kaslarını pamuğa bastıran dar bir tişört giyiyor. Kot pantolonu ve en sevdiği kovboy çizimleri görünümünü tamamlıyor.

Canlı kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve oyalanıyor, suyu alıp kapağını geri vermeden önce bitirmemi bekliyor.

Son zamanlarda çok çalışıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan anlayabiliyorum. Her zamankinden biraz daha yorgun görünse de, hala o yakışıklı köylü çocuk gibi.

Gözlerimi diktiğimi fark edince bakışlarımı kaçırıyor ve düşüncelerimi çalışıyorum.

Adam bir peçete alıyor ve alt dudağıma sürüyor. "Çok dağınık."

Kalbim pıt pıt atıyor.

Başımı geri çekiyorum. "Ön tarafta olmalısın."

"Bir dakika içinde." Adam masanın kenarına oturuyor, sırt kasları iyi yağlanmış davullar gibi dönüyor. Sahneden gelen ışık özel odaya sızıyor ve profilini gölgeler içinde bırakıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Heyecanımı azaltmaya çalışıyorum. Teğet geçersen bu kimse için iyi olmaz."

"Sadece çalıştığımız şeyi yap. İyi olacaksın."

"Bu kesin." Bana doğru eğildi ve başını yana eğdi. "Sen o yargıçların hepsinden daha korkutucusun."

O gülümsüyor ve ben...

Neyim var bilmiyorum ama patronumun ne kadar çekici görünce şok oluyorum.

Eskiden hiç fark etmezdim. En azından dikkatimi dağıtacak şekilde değil.

Tabii ki Adam Harrison'ın muhteşem olduğunu hep *biliyordum*.

Yalnızca sosyal ipuçlarına dayanarak, bu oldukça kesik ve kuruydu. Kadınlar kirpiklerini kırıştırıyor, eller onun pazılarına yapışıyor, sesler tizleşiyor ve kıkırdıyor - Adam ne zaman ağzını açsa çok fazla kıkırdama oluyor.

Tekrar. Anlaşılabilir. Güneyli ağzı bir yılan oynatıcısından daha tehlikeli.

Patronumun muhteşem
olduğunu biliyorum.

Biliyorum.

Ancak bu bilginin beni giderek daha fazla etkilemesi beni rahatsız ediyor.

Kalabalıktan alkış sesleri yükseliyor. Başımı konferans salonuna doğru çeviriyorum, ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine sokuyorum ve ayağa kalkıyorum.

Adam yanımda duruyor. "Sanırım sırada ben varım." "Var mı-"

"Sunum notları sizin küçük sevimli renk kodlu sisteminize göre mi düzenlenmiş? Evet." Elini arka cebine attı ve benim kullanmayı sevdiğim indeks kartlı klasörleri çıkardı. "İşte burada. Aslında, akışı daha iyi hale getirmek için dün gece onları yeniden düzenledim."

Gözlerimi kısıyorum. *Arsızlaşmaya mı başladı?* "Görüyorum ki yardımına ihtiyacın yokmuş."

"Seni rahatsız etmek istemedim."

Birkaç saniye ona baktım. "Ne planlıyorsun?" "Hiçbir şey."

.

İçimi çekiyorum çünkü patron o ve bu gerçekten önemli değil. Ne açıklarsa açıklasın, işe yaramasını sağlayabilirim. "Unutma-"
"Biliyorum."

"mi?"

"" diyor, bakışları benimkilere odaklanmış.

Göğsüm titrek bir nefesle inip kalkıyor. Onun için gerginim. Başarısız olacağını düşündüğüm için değil, başarılı olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için.

Başka bir şey söylemeden çenemi kapıya dayadım.

Adam masadan bir kordon alıyor, başının üzerinden geçiriyor ve kendinden emin adımlarla ana odanın ışıklarına doğru ilerliyor. Birkaç dakika geride durduktan sonra ben de aynı yöne doğru ilerliyorum.

Vision Tech afişleri konferans salonunun dört bir yanına asılmış ve şirket sponsorluğunu gururla ilan ediyor. Bu yarışmanın ilk turu ve heyecan çok yüksek.

Uzun masalarda yılın en benzersiz ve en yeni icatları yer alıyor. Holo panolarda cihazların özetleri ve gelecek vaat eden mucitlerin vesikalık fotoğrafları alıyor.

Adam çoktan masasına oturmuştur. Kameralar ona çevrilmiş durumda ve yüzünün görüntülerini sahnedeki dev ekrana gönderiyor.

Kameraların önünde sakin ve kendinden emin görünüyor. Neden tek bir dergi fotoğrafı çekmeyi ya da röportaj yapmayı reddettiğini anlamak mümkün değil. Bu sadece *Vision Tech*'in tanıtımını artırmakla kalmaz, aynı zamanda bu konuda çok başarılı olurdu.

"Adam, işitme engelli müzik öğrencilerinin bir enstrümanın titreşimini 'deneyimlemelerini' sağlayan kafa bandı cihazını işaret ederek, "MTB'yi yaratırken karşılaştığımız sorunlardan biri de pil ömrü oldu," diyor. Günümüz teknolojisi hala enerji kullanımı konusunda ciddi kısıtlamalara sahip. O küçük tavşan için üzgünüm ama bir süre sonra enerji tükeniyor."

Odadan kıkırdamalar yükselir. Bir kamera yanıp söner.

Bunu .

Adam'ın kahverengi gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor. "Çıkarılabilir pillerde karar kılmamıza rağmen yoğun bir memnuniyetsizlik hissettim. Enerji kaynağını geliştirmenin başka bir yolu olmalıydı. Sadece onu bulmam gerekiyordu."

Diğer mucitler başlarını sallamaya başlar. Hepsi daha fazlasını istemenin, bir şeyi yapmanın farklı bir yolu, daha *iyi* bir yolu olduğunu bilmenin ve kafalarındaki vizyonu gerçeğe dönüştürmek için yorulmadan mücadele etmenin ilkel duygusuyla hareket ediyor.

Adam'la çalışmak, bir insanın 'bilinmeyene hücum' ruhunu takdir etmemi sağladı. Bu önce koş, sonra çöz zihniyeti pek çok mucidin beş parasız kalmasına neden olsa bile.

"İşte bu yüzden çizim tahtasına geri döndüm ve dünyanın en küçük, kendi kendine yetebilen, nükleer olmayan bataryasını yarattım."

Ooh'lar odada patlak veriyor.

Gözümü bile kırpmadım.

"Bu pilin benzersiz yanı hareketle çalışıyor olması." Adam icadı göstermek için kaldırıyor. "Kinetik pillerin bir süredir ortalıkta olduğunu söyleyebilirsiniz, ancak size henüz yaygınlaşmamış olmalarının bir nedeni olduğunu hatırlatmak isterim. Bir insan vücudunun tek başına yaratabileceği kinetik enerji miktarı bir hesap makinesine güç sağlamak için yeterli değildir. Tabii bu enerjiyi kullanmanın ve çoğaltmanın bir yolunu bulamazsanız."

Başka bir 'ooh' turu verir.

Jüri üyelerine bakıyorum. Öne doğru eğilmişler, salyaları akıyor, yüksek podyumlarından atlayıp Adam'ın icadını ellerine almak için sabırsızlanıyorlar.

Onları içine almış.

Jüri üyelerinden biri mikrofona konuşuyor. "Buluşunuz neden insanları fiziksel olarak aktif olmaya zorluyor? Şarj etme yöntemini neden bu kadar zahmetli hale getiriyorsunuz?"

Adam'ın burnunun üstünde bir kırıksıklık belirir. Bu soruyu bekliyordu.

"Teknolojinin hayatımızı her yönden daha iyi hale getirmesi gerektiğine inanıyorum. Bu nedenle bataryanın normal şekilde çalışan bir modu ve hareketi teşvik eden bir modu var. Başka bir deyişle, şarj etmek istiyorsanız hareket etmek zorunda değilsiniz. Ancak, hareketle şarj etmek bizim öne çıkaracağımız açı çünkü hayat kurtaran kısım bu."

Alkışlar . İnsanlar başlarını sallıyor.

Adam'ın dudakları kıvrılıyor. Alçakgönüllü olmak için çok çabalıyor ama bu kadar zeki bir adamın bunu başarması çok zor.

Sola doğru yürüyen Adam bir su şişesi alır ve bir yudum içer. Gözleri kalabalığın içinde benimkileri buluyor ve bana küçük bir sırıtış atıyor.

Kalbim sıkışıyor. Yanıt olarak çenemi eğiyorum.

Adam jüriyle yüzleşmek için dönüyor. Kapanış konuşmasının zamanı geldi.

Beni şaşırtarak piller hakkında başka bir şey söylemedi. "Bugün size sadece bu pilleri sunmanın biraz sıkıcı olduğunu düşündüm." Masanın altına uzanıyor ve bir çanta kaldırıyor.

Hemen çenemi tavana doğru eğiyorum ve iç çekiyorum.

O .

"Bu bir hover-bag." Adam gururla işaret ediyor. "Pillerle çalışıyor, yerden yükseliyor ve taşımayı çocuk oyuncağı haline getiriyor. Yüz kiloya kadar ağırlık taşıyabiliyor ve her yerde saklanabiliyor." Gözleri ışıltılı parlıyor, ben buna 'Çılgın Şapkacı' diyorum. "Havaalanında olduğunuzu ve tüm bu ağır çantaları arkanızda sürüklemeye çalıştığınızı düşünün. Hover-bag ile bu, bir sepet çiçeği sürüklemek kadar kolay."

Kalabalık da en az kadar şaşkın görünüyor.

Kimse tek kelime etmiyor.

Adam genişçe sırıtıyor, cesaretlendirmek etrafına bakınıyor ve sonunda gülümsemesini bana yöneltiyor.

Dudaklarımı içeri çekiyorum ve başımı sallıyorum.

Kısıtlı karşılama dolayısı ile hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Ellerini birbirine kenetleyerek, "Sorusu olan var mı?" diye anons eder. Bir grup el havaya kalktı.

Toplantının bir sonraki bölümüne hazırlanmak için odadan çıkıyorum. Mucitler şampanyanın tadını çıkaracak, ağ kuracak, sohbet edecek ve jürinin kararını vermesini bekleyecekler.

Arka planda Adam'ın uçan çantasıyla ilgili konuşmasını duyuyorum.

Göğsümde kahkahalar yükseliyor ama bunun eğlenceden mi yoksa umutsuzluktan mı konusunda hiçbir fikrim yok.

Seninle ne yapacağım, Adam?

"Courtney, Henry," diye iki Vision Tech stajyerine işaret ediyorum, "şu masaları hazırlamama yardım edin ki gelebilsin."

Beni takip etmek için acele ediyorlar ve birbirlerine fısıldıyorlar.

"Bütün mucitler bu kadar eksantrik midir?" Vision Tech'te staj yapan üniversite çağındaki genç Henry mırıldanıyor. Saçlarını, bana *Fresh Prince*'teki Will Smith'i hatırlatan bir şekilde uzatmış.

Yapılacaklar listemi üç kez kontrol ederken indeks kartlarımı çıkarıyorum ve onları karıştırıyorum, konuşmayı dikkatle dinliyorum.

"Bu adam her yıl yarışmayı kazanıyor."

"Şaka yapıyorsun."

"Bazen icatları dahiyane oluyor. Bazen de," diyor Courtney uzun sarı saçlarını yüzünden silkeleyerek, "sadece aptalca oluyorlar."

"Aptal mı?"

Courtney sanki biri duyacak diye korkuyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Bir keresinde dönen bir bıçak, çatal ve kaşık icat etti. Mesela... bir düğmeye basıyorsunuz ve farklı bir alet çıkıyor."

Henry'nin gözleri büyür. "Ama yine de bu çok havalı."

"Havalı mı?" Courtney alay ediyor. "İnsanlar yıllardır ayrı kaplar kullanıyor. Yemek yemek için başka bir alet icat etmek tamamen zaman kaybı."

Masa örtüsünü temizlemek için aralarına giriyorum. "Eğer bir pazara hizmet etseydi, o zaman yaygara koparmaya değerdi. Sorun şu ki, icatlarından bazıları ticari olarak uygulanabilirken diğerleri..."

Zihinsel olarak masanın yüzeyini hesaplarken, daha fazla alana ihtiyacımız olacağını fark ediyorum. Neyse ki beklenmedik durumlara karşı her zaman hazırlıklıyım.

"Henry, birkaç masa daha getirebilir misin?"

Henry gider ve masalarla geri döner. Yemek servisi için tam zamanında hazırlar.

Kat ekibi, yemek şirketi ve yönetim ekibi arasında gidip gelmekle o kadar meşgulüm ki Adam'ı takip edemiyorum.

Biri omzuma dokunana kadar patronumla yüz yüze geleceğimi tahmin edemiyorum.

Başka biri olması dışında

"Siz Vision Tech'in sahibisiniz, değil mi?" Saçları ağarmış ve hoş bir gülümsemesi olan bir adam bana eliyle işaret ediyor.

"Hayır, sahibi ben değilim." Geręi biręok kez öyle sanıldım.

"Yüz o zaman? Bu tür şeylerde Vision Tech'i ne zaman görsem, seni görürdüm."

"Peki beni gözetleyen tam olarak kimdi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Bir ęıkardı. "Ne kadar . Leroy Foster."

Kartını kontrol ettim. "Yoon Teknolojileri. Yenilenebilir enerji ile ęalıřıyorsunuz."

"Gördüğüm kadarıyla güzel olduğun kadar bilgilisin de." Nazikęe gülüyor. "ęalıřmalarımıza aşına mısınız?"

"Yenilenebilir enerji ve doğal kaynaklar alanındaki ticari pazar payının ęoęunu tüketmeyi başardınız. Sizi rakip olarak görmeye başlamıştım."

"İşte şirket sloganımızla sizi şaşırtma fırsatım gitti."

kıvrıldı. "Mucitlerimizi keşfetmek için mi buradasınız?"

"Bay Harrison'ın son icadının kendi kendini besleyen pillerle ilgili olduğuna dair bir söylenti duydum. Dayanamadım." Gözleri parıldııyor. "Vision Tech bu kongreleri en iyi mucitleri bizlerin eline fırsat geçmeden yakalamak için düzenliyor. Oyunda bir adım ne geçmeye kararlıydım."

Gülümsemem biraz daha iek açıyor.

Adam bize doğru yürüyor. Sırıtışı bozulmamış ama Leroy'a elini uzatırken gözleri dikkatle değerlendiriyor. "Hey, dostum."

"Bay Harrison," dedi Leroy uzatılan eli tutarak, "biz de tam sizden ve parlak icadınızdan bahsediyorduk."

"Hover-bag?"

Yüzümü bozmuyorum ama içimden biraz homurdanıyorum.

Leroy'un gözleri bir bana bir bana kayıyor. "Ah, hayır. Kendi kendini idame ettiren kinetik bataryalar."

Adam kayıtsızca, "Onlar sadece bir araya getirdiğim küçük bir şey," diyor.

Leroy, Adam'ın şaka yapıp yapmadığına karar verememiş gibi yine şaşkın bir ifadeyle bakar.

O değil.

Adam kahvaltıdan önce karmaşık problemleri çözebilir ve sonra gece yarısına kadar tüm zamanını hayali icatlar bulmakla geçirebilir.

"Bay Foster," diye Leroy'a işaret ediyorum, "nükleer olmayan yenilenebilir enerji alanında lider olan Yoon Technologies'in CEO'su."

"Ah." Adam çenesini eğiyor ama o kadar da etkilenmiş görünmüyor.

Leroy gergin bir kahkaha atar ve bir gösterir. "Şirketimizde bir araştırma pozisyonu için görüşmek isterim. Güzellikte Bayan Delaney ile boy ölçüşemeyebilirim ama size inanılmaz avantajlar ve istediğiniz tüm yaratıcı özgürlüğü vaat edebilirim."

"Bayan Delaney'nin güzelliğiyle bile boy ölçüşemeyeceksen neden seninle çalışmak isteyeyim ki?" Adam sorar.

Kaşlarımı çatıyorum ve kurnazca karnına vuruyorum.

Adam acı dolu bir ses çıkarır ve sonra bunu bir öksürükle kapatır.

Kibarca gülümsedim. "Bay Foster, jürinin açıklama yapma vakti geldi. Neden size ön tarafa kadar eşlik etmiyorum?"

"Ben de seninle geliyorum." Ben avluya doğru ilerlerken Adam yanımdan ayrılmıyor.

Birkaç dakika sonra sunucu anonsu yapıyor ve yarışmacıların geri kalanı hepimizin bildiği şeyi duymak için sıraya giriyor-Adam kazanıyor.

Kibarca alkışlıyorum ve perde arkasından ödüllerin dağıtılmasını denetliyorum. Tören biter bitmez, parti sonrasında sorumlu organizasyon şirketini arıyorum.

Adam beni tekrar bulduğunda o görüşmeyi yapıyordum. Konferans odası tamamen boş, ışıklar kapalı ve icatların çoğu boşaltılmış.

Bir parmağımı kaldırıp Adam'a bir anlığına soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Lütfen gazetecilerin parti sonrasına gizlice girmediğinden emin olun. Geçen yıl son icadımız neredeyse birinci sayfa haberlerine çıkıyordu. Bunu tekrar yaşayamayız."

"Anlaşıldı, Bayan Delaney."

"Teşekkür ederim." Telefonumu cebime koyuyorum ve iki elinde birer kadeh şampanya olan Adam'a bakıyorum.

İçkilerden birini bana uzattı. "Alkolsüz. Kontrol ettim."

Parmaklarım soğuk bardağın etrafını sarıyor ve hafifçe gülümsüyorum. "Ödülünü yine çocuk yurduna mı bağışlıyorsun?"

"Evet." Biraz düşündükten sonra ekliyor: "Para ödülünü ben karşılayacağım. Rahibe Clarence çocukları okula götürmek için yeni bir minibüse ihtiyaçları olduğundan bahsetti."

Telefonumu kaldırıyorum ve bir not yazıyorum.

Adam ödül parasını asla saklamaz. Hatta neredeyse kirli bir şeymiş gibi davranıyor.

Keşke onun bu yönünü dünyayla paylaşabilseydim ama patronumun cömertliği de gizli tuttuğu bir başka şey.

Adam yüzümdeki ifadeye dikkat çekerek, "Küçük sürprizim konusunda pek de heyecanlı görünmüyordun," diyor.

"Vision Tech bavul üretme işinde değil."

Gülüyor. "Hover-bag'ler, Nova. Hover-bag'ler. Bir sonraki büyük şey bu."

"Bu, size şaka yapmamın beklendiği durumlardan biri mi yoksa dürüst olup kimsenin sizden tekerleği yeniden icat etmenizi istemediğini hatırlatabilir miyim?"

Gözleri parlıyor. "İnsanlar siz onlara verene kadar ne istediklerini bilmezler."

"Bu istemedikleri şeyler için de geçerli, biliyorsun. Bazen bir şeyi elde etmek için o şeyi hiç istemediğinizi fark etmeniz gerekir."

"Kötümser."

"Hissetücretsiz için kurşun ve pazarlama kampanyalar Eğer sen çok emin."

Kaşlarını çatıyor. "Kirli oynuyorsun."

"Seni öyle ya da böyle kameranın önüne çıkaracağım, Harrison." Şampanyadan bir yudum alıyorum. Boğazımda köpürüyor. "Kim olduğunu sonsuza kadar saklayamazsın."

"Sen olduğun sürece, hiçbir şey için endişelenmiyorum."

İçimi garip, boğucu bir his kaplıyor.

Aşağı bakıyorum. "Ben yönetiyor olsam bile bu senin işin."

"Nova, bu işin sahibi olmaktansa her yıl bu yarışmalara katılmayı tercih ederim. Bunu biliyorsun."

Gülümsemem gergin. Şampanyanın kalanını bitirdim. "Seni ikincilik kazananlarla konuşurken gördüm. En yeni mühendislerimizi mi buldun?"

"Robotik kolları harikaydı."

Başımı sallıyorum. "Robot kollara karşı ciddi bir ilgin var."

"Havalılar. Başka ne diyebilirim ki?"

"Ben de onları sevdim. Pazartesi günü onlara iş teklifinde bulunacağım ve Çarşamba gününe kadar laboratuvarlarını hazır hale getireceğim."

"Özel bir laboratuvar mı? Onları gerçekten seviyor olmalısın," diyor

Adam sırtarak. "Tıbbi teknoloji hızla gelişen bir sektör. Ticari olarak uygulanabilir bir pazarda ayaklara ihtiyacımız var, özellikle de cesur ve lider tavşan deliklerinden aşağı atlamaya başlar."

Adam öksürür. "İşte şimdi kabalaşmaya başladın."

Telefonum titriyor. Yüzümde bir gülümsemeyle aşağı bakıyorum ama arayanın kim olduğunu görünce gülümsemem kayboluyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Lyra.

"Kim o?" Adam sorar.

Parmaklarım telefonun üzerine kapanıyor ve ekranı göremeyeceği şekilde çeviriyorum. "Kimse yok. Şimdi çıkıyorum."

"Benimle gel. Seni parti sonrasına götüreceğim."

"Eğer yarışmacılar bizi birlikte görürse-"

"İlk düşünceleri şirketin sahibi olduğum mu olacak? Bu büyük bir sıçrama."

Başımı nazikçe sallıyorum. "Parti sonrasına gitmeyeceğim."

Adam şaşırılmış görünüyor. "Neden? Kendini iyi hissetmiyor musun?" Elini alnıma koyacakmış gibi hareket ediyor.

İçgüdülerimle geri sıçradım.

Adam dondu kaldı.

Kalbim küt küt atarken kibar bir gülümseme takınıyorum. "gereken bir şey var. Özel bir şey."

Gözleri adını koyamadığım bir duyguyla parlıyor ama bunu çabucak gizliyor. Kadınları eritip yapış yapış hale getirdiğini gördüğüm o büyüleyici sırıtışını bana da göstererek başını sallıyor. "Elbette. Çok çalıştın Nova."

Başımı eğip aceleyle binadan çıkıyorum ve Lyra'yı geri çağırıyorum. Bir esnemeyle cevap veriyor. "Hey, koca kız. Konuşmaya hazır mısın?" "?" Sertçe soruyorum.

Bana yolu tarif etti ve kafeye giden bir taksiye bindim.

Lyra bir masanın etrafında oturmuş, hamburger ve kocaman bir tabak patates kızartması yiyor. Saçlarını yakından kırpılmış ve arkasını dalgalarla doldurmuş. Üst kısmı dikenli ve kırmızı beyaza boyanmış. Ortasında 'goochie' yazan dev halka küpeler başıyla birlikte sallanıyor.

"Nova!" Elini kaldırıp öyle yüksek sesle bağırıyor ki tüm kafe dönüp bakıyor. "Kızım, buraya gel!"

Biraz çekiniyorum ve onun karşısındaki kabine kayıyorum.

"Mm." Her bir parmağını emerken beni tepeden tırnağa tarıyor. "Ne kadar düzenli ve *resmi* görünüyorsun. Annemin bizi gitmeye zorladığı kilisedeki yaşlı kadınlar gibi. Hatırladın mı? Büyük şapkaları, ütülenmiş beyaz etekleri ve külotlu çorapları olanlar... Dur bir dakika. Bakalım külotlu çorap giyiyor musun?" Bir solucan gibi aşağı kayar ve masanın altını dikizler.

Bacaklarımı geriye çekip ayak bileklerimden çapraz yapıyorum. "Öylesin!" Yüksek sesle kahkahalar atıyor.

Daha fazla göz bize doğru yöneldi.

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve parmaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Tam bir *kare* gibi görünüyorsun Nova." Lyra aynı anda üç patates kızartması alıyor, ketçaba batırıyor ve ağzına atıyor. İşi bittiğinde parmaklarını çöpten çıkarmış gibi görünen göğüs dekoltesi askılı bluzuna siliyor.

"Sana gönderebileceğim tüm parayı gönderdim," diyorum sakince, başımı dik tutarak. "Eğer buraya-"

"Bu yeterli değil."

Kirpiklerim titriyor.

Lyra gazozundan bir yudum alır ve ağzı doluyken konuşur. "Ama konuda endişelenmiyorum. Bana bir iş bulabilir misin?"

"İş mi?" Boğuluyorum.

"Evet. Süslü ofisinizde bir iş. Patronun her şeyi sana bıraktı, değil mi? Eminim bir sorun çıkarmayacaktır."

Burun deliklerim alevleniyor ama ses tonumu sakın tutuyorum. "Bu da ne demek oluyor Lyra? Ne zamandan beri mühendislikle ilgileniyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda değilim." Başını abartılı bir şekilde sallayarak konuşuyor. "Sekreter ya da başka bir olabilirim. Senin gibi."

Son zamanlarda yaşadığım o his, sanki boynumda bir ilmik varmış ve sıkıca çekiyor, artıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir tane daha. "Üzgünüm Lyra. Sana yardım edemem."

"Çünkü benden utanıyorsun, değil mi?" Kaşları fırtınalı kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor. "Kimsenin kardeş olduğumuzu bilmesini istemiyorsun." Suçlayıcı bir parmakla işaret ediyor. "Mükemmel İngilizce konuşursan ve beyazlar gibi giyinirsen seni kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Hayır, dostum. Günün sonunda, kan her şeyden daha önemlidir."

Gözlerimi pencereye kaldırıyorum ve yapılacaklar listemi düşünüyorum.

Leroy Foster, gelecekteki işbirliklerini sağlamlaştırmak için Vision Tech ile bir toplantı düzenlemek istiyor.

Bugünkü yarışmada ilk ona girenler, gelecek yılki yarışma için parça ve ekipmanlara ücretsiz erişim hakkı kazanacak. Bu süreci denetlemek için üretici şirketlerle konuşmam gerekiyor.

Adam'ın yönetim kuruluyla bir toplantısı var ve eğer hover-bag'i sunmayı planlıyorsa, yönetim kurulunu buna hazırlamam gerekiyor. Onun tuhaf fikirlerini nadiren kollarını açarak karşırlarlar...

Lyra uzun, üçgen biçimli bir çiviye masaya vuruyor. "Alo? Beni dinliyor musun?"

Gözlerimi yavaşça kırpıyorum ve kız kardeşim tekrar odaklanıyor.

Lyra kendini kabine doğru fırlatıyor. İnce ve atletik bir vücudu var. Teni saf kahverengi ve cömertçe sallanan göğsü de dahil olmak üzere büyük bir kısmı sergileniyor. "Bana iş verecek misin, misin?"

"Başka bir şirkette iş bulmanıza yardımcı olabilirim. Vision Tech'te değil." "Neden olmasın?" Lyra sızlanıyor.

Çantamı aldım ve ayağa kalktım. "Sana neler olduğunu bilmiyorum Lyra, ama geldiğince yardım ettim. Acil bir durum olmadıkça beni bir daha arama."

"Satılmış," diye tükürüyor nefesinin altından.

Öfke damlacıkları tenimde kayıyor, ama masanın etrafından dolaşıp eve gitmek için bir taksi tutuyorum.

Yolculuk bluzumun düğmelerini açıyorum ve yüzümü pencerenin serin camına bastırıyorum.

Boğazımdaki çekilme daha da kötüleşiyor.

İlmik sıkılaşıyor. Sıkılaşıyor. Sıkılaşıyor.

Ve yirmi dakika sonra eve geldiğimde Jax'i kapıma yaslanmış görmek baskıyı daha da artırıyor.

"Bu gece randevumuz var mıydı?" Elindeki çiçekleri ve şarap şişesini fark ederek soruyorum.

Bu retorik bir soru. Bir tarihi unutmazdım. Takvimime girerdi ve telefonumda birkaç hatırlatıcı olurdu.

Ayrıca, kongre günü Jax ile bir randevu ayarlamazdım.

"Hayır." Jax bana doğru yürüyor, koyu çikolata rengi yüzünde parlak bir gülümseme var. Ütülenmiş lacivert bir takım elbise, parlak kırmızı bir kravat ve parlak mokasen ayakkabılar giymişti, "Ama sana sürpriz yapmak istedim."

Şaşırdım.

"İçeri girebilir miyim?" Jax kapımı işaret etti.

Onu uzaklaştırmayı düşündüm ama soğuk davranmamam gerektiğini fark ettim. Bu sefer aşka daha açık olacağıma dair kendime söz verdim.

Jax'in hiçbir sorunu yok ve ben baktım. Güven bana. Yapabileceğim bir şey varsa o da erkeklerdeki kusurları bulmaktır. Ama Jax iyi bir işi ve aile değerleri olan gerçekten iyi bir adam. Ayrıca uzun boylu ve yakışıklı. Kısacası bir erkekte isteyebileceğim her şey var.

Gençleştiğim de söylenemez.

Daireme girmesine izin veriyorum ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Etrafa göz gezdiriyor, açık kat planından, şık, minimalist mobilyalardan ve neredeyse hiç kullanmadığım geniş mutfaktan etkilenmiş görünüyor.

"Üzerimi değiştirip hemen döneceğim," diyorum ona.

Başını salladı.

Yatak odama girip kapıyı kapatıyorum ve nefes almak için kapıya yaslanıyorum.

Anın içinde ol, Nova.

Kıyafetlerimin her birini çıkarırken Lyra'yı, şirketi ve diğer her şeyi aklımdan atıyorum. Teker teker çamaşır sepetine atıyor ve yeni bir tişört giyiyorum.

Jax'e döndüğümde kendimi çok daha huzurlu hissediyorum.

Oturma odasında oturuyor, kravatı gevşek, gözleri nemli ve kahverengi. Daha ağzını açmadan aklında ne olduğunu biliyorum.

"Şarap?" diye soruyor, işaret ederek. Şarap kadehlerimi alıp gittiğini fark ettim.

"İçki içmediğimi biliyorsun,

Jax." "ama. Sadece bir

bardak." *Bunu fazla*

düşünme, Nova.

Yaklaşık altı aydır buluşuyoruz, zaman buldukça mesajlaşıyoruz ve ara sıra dışarı çıkıyoruz. Yabancı biri gibi değil.

Jax bana bir bardak uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde Adam'ın bana şampanya uzattığı anı hatırlıyorum.

Başımı sallayarak bir yudum alıyorum ve kanepeye

uzanıyorum. "Uzun bir gün müydü?" Jax soruyor.

Başımı salladım.

Bana daha da yaklaştı. "Ben de öyle. Davamızı mahkemeye taşımak zorunda kalacağız. Patron bu konuda beni sıkıştırıyor."

Bir teselli sesi çıkarıyorum.

Jax omzumu ovuyor, başparmağı tişörtümün kolunu okşuyor.

"Bugün yorgun ve sinirli olduğumda tek düşünebildiğim sendin. *Nova bu akşam ne yapıyor? Acaba akşam yemeğine gelir mi?*"

Dudaklarım . Şarabın kalanını boşaltıyorum.

Jax sanki tüm ilaçlarını içmiş bir çocukmuşum gibi memnun bir gülümsemeyle boş bardağı benden alıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni yavaşça öpüyor. İlk başta, temas eden tek yerimiz dudaklarımız oluyor.

Sonra elleri yüzüme doğru yükseliyor ve öpücüğü sertleşirken yanağımı okşuyor.

Kalbim hızlı atmaya başlıyor ama kendime bundan zevk aldığımı söylüyorum.

Bu harika. Harika bir adamla harika vakit geçiriyorum.

Jax parmaklarını başımın arkasından geçirip uzun saç örgülerimi avuçluyor. Aşırı sıcak hissetmeye başlıyorum, ama bu düşündüğüm şekilde değil - kıyafetlerimden çıkmak istediğim ya da onunkilerden çıkmasını istediğim bir sıcaklık.

Bu öyle bir sıcaklık ki, kendi derimden, kendi kafamdan çıkmak istiyorum. Sanki yanıyorum, ayaklarım göremediğim bir ateşin içinde sürükleniyor.

Jax'in daha az kontrollü hale gelirken, elleri gömleğinin eteklerini buluyor. Gömleğini başından çekecek kadar uzun süre duraklıyor, ama bu kısa kopukluk anı kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Tekrar üstüme çıkmadan önce bunun nedenini araştırmak için zamanım yok, öpücüğü daha yoğun ve elleri kot pantolonumu ve külotumu sürüklüyor.

Birdenbire, her şey çok hızlı bir şekilde gerçek olmaya başladı.

Jax başını eğiyor ve kalçalarımın altına doğru öpücükler konduruyor. Kıvranıyorum, onu durdurmak için elimi omzuna atıyorum.

Yukarı bakar, gözleri hevesle doludur. "Bebeğim, endişelenme. Koruma getirdim."

Tabii ki yaptı.

Evime güller, şarap ve prezervatiflerle geldi.

Çünkü bu gecenin o gece olduğuna çoktan karar vermişti. Altı ay boyunca yatırım yapmıştı ve şimdi yatırımının karşılığını alma zamanıydı.

Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

Jax beni kanepeye doğru itiyor, ağırlığı beni boğuyor. "Rahatla, Nova."

Bu talimatın ardından ağzıma bir öpücük konduruyor ve kalçamı okşuyor. Dokunuşu istilacı.

Rahatsızlık kaynıyor.

Jax'in beni taciz etmesi neden bende banyo yapma ve özür dileme isteği uyandırıyor bilmiyorum.

Kimden özür dileyeceksin?

Havayı içime çekiyorum, ama içime çektikçe nefes almak daha da zorlaşıyor.

Çıplak omuzlarına uzanan ellerimle Jax'i itiyorum ve hızla külotumun içine giriyorum.

Bana şaşkın bir ifade veriyor, gözleri sersemlemiş. "Ne yapıyorsun?"

"Yapamam. Üzgünüm." Pantolonumu aldım ve onu da giydim. Hiç yoga yapmamama rağmen esnek yoga pantolonları.

Jax'in dudakları sertleşiyor. Kahverengi gözlerini kısarak televizyonuma bakıyor ve "Benden hoşlanmıyor musun?" diye homurdanıyor.

"Hayır, bence sen harikasin, ama..." Titreyerek ellerimle gövde mi kapatıyorum.

"Beni senin hakkında uyarmışlardı," diye mırıldanıyor Jax, başını sallayarak ve acı acı gülerek. "Mucitlerinizden biriyle garip bir ilişkiniz olduğunu söylediler."

"Sen neden ?"

"Harrison." Gözlerini kaldırdı ve suçlayıcı bakışlarını üzerime dikti. "İkinizin yakın olduğunu duydum."

"Yakın mı?" Hızla göz kırpmıyorum. "Siz ikiniz düzüşüyor musunuz?"

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. Bu sadece bir öneri... bu... delice.

"Ne var biliyor musun? Bunu unutayım mı? Buna hiç ihtiyacım yok." Jax kabaca gömleğini, arabasının anahtarlarını ve çiçeklerini aldı. Kısa bir süre sonra ön kapım çarparak kapandı.

Sessizlik.

Çiçeklerin olduğu yere bakıyorum ve sonra yavaşça ilerliyorum, geride bıraktığı şarabı alıyorum ve şişeden içiyorum. Dakikalar sonra bağırsaklarımı banyoya fırlattım. *Sanki içkiyle uyuşmadığımın daha fazla kanıtına ihtiyacım varmış gibi.*

İşim bittiğinde, tuvalete yaslanıyorum. Parmaklarım boğazıma masaj yapmak için kalkıyor. Boynumdaki ilmik gevşemeye başlıyor, gerçekten bir şey değiştiği için değil, Jax'in sözleri kalbimden bir şeyleri kopardığı için.

Sanırım son zamanlarda neden bu kadar kapana kısılmış hissettiğimi biliyorum. Ve sanırım özgür olmanın bir yolunu biliyorum.

BÖLÜM 2

SÜRPRİZ KONUK

ADAM

"Cumartesi günü Dejonae ve Sazuki'yi davet etmemiz gerektiğini DÜŞÜNÜYORUM." Nova paniklemiş bir ifadeyle yukarı bakar. İkimiz de laboratuvarımdayız. Ben manyak gibi öğle yemeğimi yerken o cipsleri karıştırırken her zamanki gibi güzel ve görünüyor. "Sadece ikimiz olalım istiyorum."

"Sadece biz mi?" Hızla göz kırpyorum. Başını salladı.

"Sorun nedir? Onları sevdiğimizi sanıyordum?" İki parça buğday arasına sıkıştırılmış hindiye mideye indirirken mırıldanıyorum. Nova buğdayın benim için daha iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ve ilk başta buna şiddetle karşı çıksam da buğday ekmeğini beyazdan daha çok sevmeye başladım.

"Onları severiz. Ama ben sadece sana yemek yapmayı planlıyordum ve... sadece sen ve ben..." Kelimeleri kekeleyerek söylüyor.

Bunu not alıyorum. Nova genelde kekeleyemez. Aslında pek konuşmaz ama konuştuğunda da her zaman zekice, aydınlatıcı ya da . Bazen üçü birden.

"Eğer gerçekten sadece ikimizin olmasını istiyorsan, zaman sorun değil." Başımı sallayarak kabul ediyorum.

Tüm günü Nova ile geçirme düşüncesi bir rüya gibi geliyor. Onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum.

Belki biraz fazla. Ve bu belli oluyor.

Hakkımızdaki söylentiler daha agresif bir hal almaya başladı. İnsanların bizim düşünceleriyle ilgili bir sorunum olmamasına rağmen, Nova'nın fısıltılara verdiği tepkiyi gördüm. Hoşnutsuzluktan burnunu kırıştırması, bu tür konuşmaları teşvik etmemeyi tercih ettiğini anlamam için yeterli.

Dedikodulara karşı koymak için her zaman yanımızda birinin olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

Refakatçi demeyelim ama refakatçi bitişik.

Ve diyebilirsiniz ki, kimin umurunda? İnsanlar her şekilde konuşacak.

Ama Nova'nın üzgün olması? Bu benim için büyük bir sorun.

CEO'mun kendini rahatsız hissetmesine ve Vision Tech'ten ayrılmayı düşünmesine izin veremem. Onu anında kapacak bir sürü şirket var.

Nova bizim en önemli varlığımız ve Vision Tech onsuz dağılır.

Onsuz dağılırdım.

"Hayır, haklısın. Başka insanları da davet etmeliyiz. Ne de olsa senin doğum günün. Ne istersen yapacağım." Omuzları çöktü. "Dejonae'yi arayacağım."

Yüzünü dikkatle inceliyorum. Nova'nın uzun saç örgüleri bugün at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde süslü, siyah kareli bir etek ve ceket, altında da esmer tenini okşayan sarı bir bluz var. Lise sınıfımdaki her erkeğin en az bir kez hayalini kurduğu seksi kütüphaneciye benziyor.

Her zamanki gibi, vücudumda yarattığı kıpırdanmayı özenle görmezden geliyorum. Bazı çizgilerden yavaşça uzaklaşırsınız, bazılarından ise deli gibi kaçarsınız.

Nova ikinci kampta.

Ona, şiddetli bir fiziksel çekim gibi bir şeyin iyi bir şeyi bozmasına izin vermeyecek kadar çok ihtiyacım var.

"İyi misin?"

"Elbette. Neden olmayayım ki?" Nova ayağa kalkıyor ve bluzunu fırçalıyor.

Uzun bacakları eteğinin kenarından dışarı fırlıyor ve ben uslu durmayı hatırlayıp bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeden önce gözlerim bacaklarının üzerinde geziniyor.

"Ben ayarlamaları yapacağım. Dejonae ve Sazuki'nin muhtemelen bir sorunu ."

"Doğru.

" Yanlış.

Burada Hayır yol Sazuki olacak göster
yukarı olmadan tekmelemek ve çığlık
atıyor. Japon piyano efsanesi evinden çıkıp

Sadece iki kişi; kızı Niko ve kız arkadaşı Dejonae. Dünyanın geri kalanı onun umurunda bile değil.

Ancak, partime davet edecek *kimsenin olmamasının* çok acınası olacağını düşündüm. Söz konusu arkadaşlar olduğunda, Nova dışında en çok Sazuki'nin arkadaşlığına değer veriyorum.

"İyi vakit geçireceğiz." Sırıttıyorum.

Nova sırtmıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun laboratuvarından çıkışını izliyorum. Nova ayaklarını sürüyerek ya da aksak yürümez. Ne zaman yürüse başı hep yukarıda, kalçaları hafifçe sallanıyor ve gözleri mesafeyi kesiyor.

Eskiden modellik yapıp yapmadığını soran insanların sayısını unuttum.

Onda açıklanması zor bir kalite, bir öz var. Sadece pahalı olduğunu ve beni aştığını biliyorum.

Sandviçimi masaya koyup ona dışarıda eşlik ediyorum. Güneş pırıl pırıl parlıyor ve ben sıcağa hazırlıksızım. Laboratuvarım klimalı ve loş. Gözlerim o kadar bozuk ki fazla ışıkla başa çıkamıyorum - en azından çalışırken.

Gözlerimi kısarak adımlarımı uzatıyorum ve Nova'ya yetişiyorum. Arabasına giden yolu yarılarmıştı. Steve onu bekliyor, beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymiş.

Şoförle seyahat etmiyorum çünkü şoför koltuğumda kimseye ihtiyacım yok ama Nova'nın bir olduğundan emin oldum. Şirket işindeyken sektörün en iyisi olan Vision Tech'i temsil ediyor. Dolayısıyla o da en iyisini hak ediyor.

Nova geldiğimi duydu ve durdu. Yavaşça dönerek o boğucu kahverengi gözlerini bana dikti. Onu en son ne zaman bu kadar içine kapanık gördüğümü hatırlamıyorum.

Bir şeyler .

"Eğer çok fazlaysa, bu hafta sonu evde hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diyorum ona. "Onun yerine bir seyahate çıkmaya ne dersin? Maldivler'e ya da Paris'e gidebiliriz. Şirketten ve icatlardan bir süreliğine uzaklaşır ve temel şeylere geri döneriz."

Başını iki yana sallar. "Seyahate çıkmak için vaktimiz yok. Yönetim kurulu toplantısı yaklaşıyor ve kinetik pillerinizi

patent onayı için sıraya
girdi." "Evet, ama-"

"Ayrıca, Yılın Mucidi ödülünü almayı kabul ettiniz ve bu bir görüşme gerektiriyor."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü röportajlardan gerçekten nefret ediyorum.

"Kamera yok," diyor Nova. "Fotoğraflarınızı çekmeyeceklerinden emin oldum. Bizimle çalışmak için kendi yollarından çıktılar, bu yüzden buna saygı göstermeliyiz."

Derin bir nefes alıyorum ve kabul ediyorum çünkü onu dinlerken hiç yanlış yapmadım. Nova'da zekâ ve cesaret var. Vision Tech'in sahibi olduğunu varsaymak kolay bir sonraki adım ve şirketin günlük işleyişiyle ilgili aldığı tüm kararlarla öyle de olabilir.

Nova arabaya binmek için döner.

Peşinden gidip kapıyı açık tutuyorum. "Hey."

Arka koltuktan başını kaldırıyor, telefonu çoktan çıkmış ve tableti kucağında, süslü bir hesap tablosuna dönmüş. Her zamanki gibi şirketten biri telefonunu çaldırıyor. Huzurlu olduğu tek bir an bile yok.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Yüzü dikkatle boş bırakılmış. "Ne için?"

"Şirketteki işleri hallediyorum. Doğum günü yemeğim için bir şeyler planlıyorum. Hepsini."

"Tabii ki. Bu benim işim." Aşağı bakıyor, tablette geziniyor.

Tamamen iş. Her zaman. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Yılın Mucidi'ne önümüzdeki Salı günü saat bir gibi gelmelerini söyleyebilirsin. Onlarla ofiste buluşacağım."

"Bunu yapacağım."

"Cumartesi günü de ben pişiririm. Bunun için endişelenmene gerek yok." "Bugün senin doğum günün, Adam. Yemek yapmana izin veremem."

"Anladım." Göz kırpıyorum.

Parmakları tabletin üzerinde dondu.

"Adam..." "Ne?"

Boğazını temizliyor. "Cumartesi günü sana söylemem gereken önemli bir şey var."

"O...tamam."

O gittikten sonra Nova'nın sözlerini uzun süre düşündüm.
Cumartesi günü bana ne söyleyecekti ki?

* * *

SAZUKI elini kız arkadaşı Dejonae'nin dizine koyar. İkisi tabaklarını temizledikten sonra kanepede birbirlerine yakın oturuyorlar. Şimdi Nova'nın bana aldığı hediyeleri açmamı izliyorlar.

Her Noel ve doğum gününde birbirimize bir şeyler alırsak ama Nova'nın bu yıl aldığı hediyelerin sayısı beni şaşırttı.

"Bir tane daha mı?" Dejonae alaycı bir şekilde soruyor. "Nova, beni utandırıyor. Şimdi de Sazuki'nin aklına fikirler geliyor."

Sazuki gülüyor ve üniversite çağındaki kız arkadaşına hayran bakışlar fırlatıyor. Dejonae Williams'ın ortaya çıkmaktan başka bir şey yapmasına gerek olmadığını ve onun için yeterli olacağını hissediyorum.

Nova'nın gözleri dikkatle benimkilerden kaçıyor. Kanepeye uzanıyor. "Bu sonuncusu."

Bu bir zarf.

Dejonae öne doğru eğiliyor.

Sazuki de ilgiyle izliyor.

Havadaki entrikayı hissediyorum ve gülümseyerek kağıdı iki kez sallıyorum. "Acaba bu ne?"

Sanırım bir gemi seyahati için bilet, bir arabanın tapusu gibi bir şey, Nova'nın söyleyeceklerinden başka *bir şey*

"Bu benim istifa mektubum." Nova'nın sesi sessiz.

İlk başta kulaklarıma inanamadım. Kaskatı kesilip ona bakıyorum, gülümsemesini ve bana bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu Nova'nın tarzı değil, ama kahkahalarla güler ve bunu yılın en iyi şakası olarak adlandıırırdım. Doğru olmadığı sürece.

Göz ucuyla Dejonae'nin Sazuki'nin elini tuttuğunu fark ediyorum. O da karşılığında şaşkın bir bakış atıyor. Ama ne yaptıklarına odaklanamıyorum çünkü beynim hala Nova'nın sözlerini anlamlandırmaya çalışıyor.

Nova.

Git...

Ben mi?

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

İçime yıkıcı bir kayıp duygusu çökerken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Oda gergin bir sessizliğe gömülür.

"Bu bir şaka mı?"

" dilerim," diyor Nova, gözleri yerde. Özür mü?

O... üzgün mü?

"Bunun anlamı ne?" Sesimin titrediğini duyuyorum ama elimde değil. Beynimi dağıtmak için çekiçle üzerime gelseydi, daha az şok olurdu.

O anda kapı çaldı. Zar zor
duydum.

Sadece bekliyorum.

Bana bakmasını bekliyorum.

Bu saçma teklifin geçerliliğini ölçmek için bekliyorum.

Nova bana baktığını hissediyor ve yavaşça yüzüme bakıyor. Gözleriyle karşılaşıyorum ve orada gördüğüm kararlılık karşısında şok oluyorum. Üzgün değil. Kızgın değil. Hayal kırıklığına bile uğramamış.

O sadece... bitti.

"Neden?" Homurdanıyorum. Beni gafil avlıyor ve bu özellikle zalimce hissettiriyor çünkü herhangi bir kıyamet hissim yoktu. Hem de hiç.

Normalde, sadece bir hissi takip ederek bir odada nerede olduğunu anlayabilirim. Kaşının bir hareketinden ne düşündüğünü ve gözlerine o küçük ışıltının girip girmediğini tam olarak yorumlayabilirim.

İngilizce ve Nova'dan başka bir dil bilmiyorum - onun olduğu ve olmak istediği her şeyi, bir şekilde onu inceleme alışkanlığı edindim.

Lanet olsun.

Kalbimin üzerinden geçen bu buldozer de ne?

"Adam," diye sesleniyor Sazuki kapı aralığından aceleyle.

Sazuki ve Dejonae'nin bizimle birlikte kanepede oturmadıklarını görünce şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Kapı ziline daha önce çaldığını hayal meyal hatırlıyorum ama ikisi ne zaman kalkıp cevap verdiler?

Nova sessizce, "Gitmelisin," diyor.

İğneleyici bir şey söylemek istiyorum. Mantıklı olması bile gerekmiyor, sadece hayal kırıklığımı ifade etmeli.

Ama çenemi kapalı tutuyorum.

Ayağa fırlayıp kapıya doğru yürüdüm. İlk başta kimseyi göremedim.

Sonra aşağı baktım.

Bakışlarım sırt çantası ve beyzbol şapkası takan küçük bir çocuğa takılıyor. Koyu renk saçları başının üstünde toplanmış ve beklenti içinde görünüyor.

Zavallı şey.

Umarım bu beklentiye çok uzun süre tutunmaz. Bir gün, tanıdığını sandığı bir kızla tanışacak ve o kız tüm dünyasını alt üst edecek. Buna hazır olması lazım.

"Bak çocuk," diye çıkışıyorum, "hiçbir şey almıyorum." "Buraya bir şey satmaya gelmedim," diye cevap veriyor çocuk. O zaman neden burada?

Nova'nın da kapıya doğru geldiğini hissediyorum. Tüm vücudum sanki sonsuza dek ortadan kaybolmasına saniyeler kala geri sayıyormuş gibi ona doğru geriliyor.

"O zaman ne için buradasın, tatlım?" Dejonae'nin 'öğretmen' sesini kullandığını duyuyorum. Sazuki'nin vakfında çalışıyor ve çocuklarla arası çok iyi. Ya da ben öyle duydum.

Çocuk cılız kolunu kaldırıp bana doğrulttu. "Onun için buradayım."

"Ben mi?" diye tereddüt ediyorum.

Çocuk mahkemede yemin eden bir suçlunun ciddiyetiyle başını sallıyor.

"Neden Adam'ı arıyorsun tatlım?" Dejonae çocuğun seviyesine inmek için eğilip dizlerini tutarak soruyor.

"Çünkü," diye çocuk, "o benim babam."

Bu hiç komik değil.

Nova'ya ters ters baktım. "Bunu sen mi ?"

Başını hayır anlamında sallıyor, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor.
Çocuk sanki onu içeri davet etmemi ve yatak odasını göstermemi bekliyormuş gibi bana bakıp duruyor.
Kalbim patlamak üzere.
Duvar da bir delik açacakmışım gibi hissediyorum.
"Bak evlat," diyorum sertçe, "bunu yapman için sana kim tuzak kurdu bilmiyorum ama ben polisleri aramadan önce aileni ya da vasilerini ya da her kimse onu arayıp eve dönmen gerekiyor."
"Adam," der Nova usulca.
Bu bir uyarı.
Dikkat.
Bunu duymak istemiyorum. Bir telefon çalmaya başladı.
Çocuk cebinden telefonunu çıkarıp bana gösterdi. "Annem arıyor."
Telefonu kabul etmeyi reddediyorum. Kendimi bir korku filminin içindeymişim gibi hissediyorum ve televizyonun parazit gösterdiği, bir hayaletin köşedeki perdeyi hareket ettirdiği ve şimdi de telefonun çaldığı bölümdeyim.
Çocuk telefonu dikkatle sallıyor.
Ekrandaki isim 'anne'.
"Benim almamı ister misin?" Dejonae kahverengi gözlerini yüzüme dikerek soruyor.
Titrek bir nefes bırakıyorum. "Sazuki, bana bir iyilik yapar mısın? Çocuğu karakola götürüp bu işin aslını öğrenebilir misin?"
Sazuki başını eğiyor.
Geri dönüyorum. Biraz para kazandığımdan beri, birkaç ayrıntılı dolandırıcılığa maruz kaldım. Çoğunlukla aslında var *olmadığı* ortaya çıkan hayır kurumları. Bu yüzden Nova'ya herhangi bir miktarda para vermeden önce araştırma yaptırıyorum...
Gelecekte Nova'ya güvenebileceğimden değil.
Kan basıncım tekrar yükseliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes almaya devam etmeye çalışıyorum.
"Karakola gitmeme gerek yok," diyor çocuk. "Sen benim babamsın." Öfkem kabararak etrafımda dönüyorum. "Dinle seni küçük-"

Önümde sakinleştirici bir el beliriyor. Bu Nova. Karnımın ortasına nazıkçe dokunuyor ve bana 'derinlere dalma' der gibi bir bakış atıyor.

Burun deliklerim alevleniyor ama onu dinlemek bir alışkanlık ve bundan o kadar hızlı vazgeçemem. Öfkemi geriye doğru kıvırıyorum, kendime biraz hakim oluyorum ve dudaklarımı kapatıyorum.

"Onun baban olduğunu sana kim söyledi?" Nova çocuğa sakin bir sesle sorar.

"Annem."

"Annenin adı ne?" "Alexa

Vaughn," diyor akıllıca.

Kafamın içinde bir çan çalmaya başlıyor ve bu hoş bir ses değil.

Nova boynunu büktü ve bana baktı. Yüzümü bir anda okudu. "Onu tanıyorsun."

"O benim üniversitedeki kız arkadaşımdı. Aslında kız arkadaşım sayılmaz. Bir kaçamak yaptık..." Gözlerim çocuğa kayıyor çünkü reşit olmayan birinin önünde kaçamaklardan ve çıkar ilişkisi olan arkadaşlardan bahsetmem gerektiğinden emin değilim.

Çocuk korkusuzca bana bakıyor. "Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum bayım. Siz benim babamsınız."

Dünyam ekseninden kayıyor. Bir elimi duvara doğru uzatıyorum, yakınımda kendimi sabitlemek için kullanabileceğim bir şey olduğu için mutluyum.

"Hayır, değilim," diye itiraz ediyorum.

Bir çocukla tartışarak saçmaladığımın farkındayım ama değil. Bulabildiğim her türlü normallik hissine umutsuzca tutunmaya çalışıyorum. "Neden buradasın?" Nova sakince soruyor.

"Annem artık benimle ilgilenme sırasının onda olduğunu söyledi," diyor çocuk. Biz.

"Annen nerede?" Çocuk omuz silkiyor.

"Bilmiyor musun?" Sazuki bir parça endişeyle sorar.

"Annem kayboldu." Gözleri benim üzerimde. "Denemeni söyledi ama geri dönebileceğim bir 'geri' yok." Çocuğun telefonu çalmaya devam ediyor.

Nova telefona uzanır ve cevap verir. "Alo?"

Gözlerimi ondan ayırmıyor, yüzünde beliren her ifadeyi izliyorum.

Nova sakin ve net bir sesle, "Ben Adam Harrison'ın yönetici asistanıyım," diyor. "Siz..." Duraklıyor ve çocuğa bakıyor. "Senin adın ne?"

"Rowan."

"Siz Rowan'ın annesi
misiniz?" Nefesimi
tutuyorum.

Nova'nın gözleri keskin bir şekilde bana ve sonra telefonu uzatıyor.
"Onunla konuşmalısın."

Yapmak istediğim son şey o telefonu almak.

Böyle bir şey olamaz. Birisi zalim bir şaka yapıyor. Sadece bir rüyaymış gibi davrandığım sürece, belki hepsi .

Nova elimi kaldırıyor, telefonu avucuma vuruyor ve bana 'cevap ver' der gibi bir bakış atıyor.

Telefonu kulağıma götürüp Dejonae, Sazuki ve Rowan'dan oluşan izleyici kitlesinden uzaklaşıyorum.

"Alexa?"

"Sana yıllar önce söylemeliydim." On yılı aşkın bir süredir duymadığım bir ses kulağımda patlıyor. "Ama o gerçekten senin Adam. Doğum belgesini sırt çantasına koydum. Onu babalık testine götürmek için de iznim var ama bu gerçeği değiştirmeyecek. O senin çocuğun."

"BENİM..." Bağırdığımı fark ediyorum ve sesimi tıslamaya indiriyorum. "Benim *çocuğum mu?* Alexa, haber vermeden kapımın önüne bir insan bırakamazsın ve ne bekliyorsun?"

"Bırak biraz seninle kalsın."

"Hayır." Kararlıyım.

"Neden olmasın? Senin yardımın ve desteğin olmadan on bir yıl boyunca onunla uğraştım. Şimdi sıra sende."

"Benim sıram mı?"

"Artık ünlü bir mucit olduğunu duydum. Bunu karşılayabilirsin. Sadece onu besle, giydire ve ona göz kulak ol. Korkacak bir şey yok, Adam."

Kalbim küt küt atıyor. "Alexa."

"Bir süre bana ulaşmak biraz zor olacak ama endişelenmeyin. Rowan akıllı bir çocuk. Sana ipleri öğretebilir."

"İpler mi?"

"Baba olmanın."

Çılgınca bir kahkaha attım. Nasıl baba olunacağını on bir yaşındaki bir çocuktan mı öğrenmem gerekiyor?

"Oğlumuzu iyi bak, Adam. Seninle sonra konuşuruz." "Bekle! Alexa-"

Hat kesildi.

Umutsuzca telefona bakıyorum, sanki ekrana bakmak onu geri getirebilirmiş gibi. Cep telefonu kararıyor ve her şeyin farklı olmasını dileme gücüm bir kez daha beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Onu içeri alacak mısınız?" Dejonae kapı aralığından soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve herkesin bana baktığını görüyorum. *Sanırım başka seçeneğim yok.*

"İçeri gel," diye .

Çocuk sanki oranın sahibiymiş gibi oturma odama giriyor ve sırt çantasını yere atıyor.

"Cips. Harika." Mikrop dolu elini kaseye daldırıyor, bir avuç cips alıyor ve ağzına atıyor. Kırıntılar her yere uçuşuyor.

Göğsüm kısa bir nefesle yükselip alçalıyor.

Bu benim mi?

Benim

çocuğum mu?

Hayatta

olmaz.

Hayatta

olmaz.

Ayak sesleri bana doğru geliyor. Bu Sazuki. Gözleri endişeli bir şekilde kısılmıştı. Elini omzuma koydu. "Adam, onu almamızı ister misin?"

Bu büyük bir teklif, özellikle de Sazuki gibi birinden geliyorsa.

Gerçekten devrilmek üzereymişim gibi görünüyor olmalıyım.

"Dejonae önerdi," diye ekliyor Sazuki.

Ki bu çok daha mantıklı.

Başımı salladım. "Hayır, o... çocuk... bunu ben halledeceğim."

"Tamam." Sazuki geri adım attı.

Sonra Dejonae bana yaklaşıyor. Yüz ifadesi tereddütlü. Sanki patlayıp yüzüne bağırsak ve kan sıçratacağımdan korkuyormuş gibi kara ellerini önünde sıkıyor.

"Adam," diye mırıldandı, "şu anda ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok..."

Dehşete

düşmeyi

dene. *Aklım*

başımdan

gitti.

Tamamen

kaybolmuş.

"... Ama bu işte yalnız değilsin, tamam mı? Sazuki ve ben yardım etmek için buradayız ve Nova," Dejonae dondu, "Yani, Nova muhtemelen gitmek zorunda kalana kadar yardım edecek-"

"Teşekkürler." Sözüünü biraz sertçe kestim. Bir çocuğum olduğunu öğrenmekten daha kötü olan tek şey Nova'nın beni terk ettiğini öğrenmek... yani şirketi.

"Dejonae," diye Sazuki.

Dejonae erkek arkadaşına başıyla selam verdikten sonra bana cesaret verici bir gülümseme sunuyor. "Şimdi gidiyoruz. Sorunlarınızı bir aile olarak çözmeniz için size biraz mahremiyet vereceğiz. Seyirci olmadan." Nazikçe sırtımı sıvazlıyor. "Ciddiyim, Adam. Sazuki ve ben senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa."

Çenemi eğiyorum.

Dejonae Nova'nın yanından geçip ona başıyla selam verdikten sonra kapıda Sazuki'ye katılıyor. Elini Nova'nın sırtına koyar ve onu verandanın merdivenlerinden aşağı indirir.

Nova kapıyı arkalarından kapatıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve şokun tüm izleri siliniyor. Şimdi her zamanki gibi cilalı ve derli toplu görünüyor.

"Ne yapmamı istersin, Adam?" Nova soruyor. Ne yapmasını istiyorum?

Lanet olsun, *kal.*

Şirkette. Vision

Tech'te.

Hayatımda.

Ancak aniden bana bağımlı hale gelen yepyeni bir insan varken onu ikna etmeye çalışmak için pek de uygun bir zaman değil.

"I..." Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yüzüme uzun uzun bakıyor ve sonra beni çok iyi duymuş gibi başını sallıyor.

"Rowan, aç mısın? Mutfakta daha fazla yemeğimiz var."

Rowan ayaklarını yere vurarak, "Bu cipsler şimdilik yeterince iyi," diyor. Kenarları ve burnu işaretli yıpranmış spor ayakkabılar giyiyor. Kot pantolonunun uçları yıpranmış ve sol başparmağının etrafında bir bandaj var.

Nova sakince, "Ben yine de sana bir tabak getireyim," diyor. Dönerek mutfığa doğru yürür.

Kanepeyi bir kenara bırakıp koşuyorum.

Oraya gittiğimde Nova buzdolabında patates salatasını çıkarıyor. Sakince yukarı bakıyor.

"Nefes al, Adam."

"Bunu yapamam." Ona doğru eğildim, sesim sessiz ama ısrarcıydı.

Açık kat planı, oturma odasıyla duvar olmadığı anlamına geliyor. Sesler taşınıyor ve çocuğun söylediğimiz her şeyi dinlediğine dair bir his var içimde.

Ama duramıyorum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum ve tüm bunların ne kadar çılgınca olduğuna dikkat çekmezsem patlayacağım.

"Alexa'yı on yılı aşkın süredir görmedim. Şimdiye kadar var olduğunu tamamen unutmuştum ve birdenbire çocuğum onda mı oldu?"

Nova bir topak patates salatası kaşıkladı. "Ebeveynliğini doğrulayana kadar, bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundasınız."

"Doğru olan ne?"

Durdu ve bana içten bir bakış attı. "Sen bir babasın."

Eğer beni kalbimden bıçaklasaydı, bunu tercih ederdim.

"Baba?" Fırına gidip kulpunu çekip bu sabah yaptığım rostoyu çıkarırken hemen arkasımdayım.

Yemek yapmaktan hoşlanıyorum, özellikle de bir şeyleri değiştirebiliyorsam. Benim için her şey büyük bir laboratuvar deneyi. Ama şimdi, sadece rostoyu görmek bile ağızma kusma isteği uyandırıyor.

"Çoğu zaman kendi yemeğimi yapmayı bile zar zor hatırlıyorum. Şimdi bir çocuğun yemek yiyip yemediğini ve ders çalışıp çalışmadığını merak etmek zorundayım... lanet olsun, okul. Okula gidiyor mu? Onu bir yere kaydettirmem mi gerekiyor?"

"Adam." Bana sert bir bakış attı. "Yapman ilk şey nefes almak."

Ağızımdan derin bir nefes çekiyorum.

"İkinci şey," diyor Nova sakince, "bunu yapmayı bırakmak."

"Ne yapmayı?"

"Ona 'bir çocuk' diyorsun. Sana söylemiştim. Ailesini doğrulayana kadar, o 'bir çocuk' değil. O senin çocuğun."

Boynumun arkasında en iyi masajın bile düzeltemeyeceği bir düğüm hissediyorum.

Nova yemeği bitiriyor ve oturma odasına götürüyor. Tabağını ne kadar özenle doldurduğunu görünce gözleri mutlulukla parlayan Rowan'a sunuşunu izliyorum. Sonra o ışıltılı gözlerini ona diyor ve biliyorum ki hayatı boyunca onun hayranlığına kilitlenmiş durumda.

Aynen, evlat.

Nova'nın telefonu çalıyor.

Yüzünde gergin bir ifade oluyor ve cevap vermeden telefonu cebine atıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yaptığını fark ettim ve beni rahatsız ediyor.

Zamanımızın çoğunu birlikte geçirmemize rağmen, geçmişi, ailesi, aşk hayatı gibi konularda bazı kartları kapalı tutuyor.

Ben ona karşı, onun bana karşı olduğundan çok daha şeffağım. Çoğu zaman, bu bir endişe değil.

Ama şimdi aniden Vision Tech'ten ayrılmaya karar verdiğine göre, kendi soruşturmamı yapmalı mıyım diye düşünmeye başladım.

Nova arka odalardan birinde kayboluyor ve on dakika sonra geri dönüyor. Mesafesini koruyarak, ağırbaşlı kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Misafir odasındaki çarşafaları değiştirdim ve misafir banyosuna temiz havlular koydum. Şimdilik orada kalabilir."

"Teşekkür ."

eğiyor ve gidiyormuş gibi dönüyor.

"Şimdi eve mi gidiyorsun?" diye sordum. Sesimde öyle bir çaresizlik tonu var ki, koltuğumda yemek yiyen yabancı çocuk olmasaydı, bunu duymaktan utanırdım.

"Evet. Geç oluyor." Bu kadar.

Tek anladığım bu.

Rowan'ın aniden ortaya çıkışının bugün başıma düşen tek bomba olmadığını hatırlayana kadar birkaç adım uzaklaşmıştı.

"Nova," o gitmeden kapıya doğru ilerliyorum, "istifa mektubun hakkında-"

"Bunu Pazartesi günü konuşalım," diyor kararlı bir şekilde. Merdivenlerden inişini izliyorum.

Steve elini kaldırdı. Avluda bekliyor, alacakaranlık akşam gökyüzünü koyu mavilere boyuyor.

Jestine başımı sallayarak karşılık veriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Motor gürleyip sonra gecenin içinde yumuşarken, yeni misafirimle yüzleşmek için dönüyorum.

Rowan açık açık bana bakıyor.

"Ah," boynumun arkasını ovuyorum, "iyi misin?" "Evet."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır."

Garip bir sessizlik havayı doldurur.

"Sen ve annen bundan önce nerede yaşıyordunuz?"

"Buradan uzakta," diyor.

"Her zaman sadece ikiniz mi olurdunuz?"

"Bazen."

"Okula mı gidiyorsun?"

"Öyleydim. Artık yaz tatilindeyiz." "Tamam."

Bir sessizlik daha.

Çocuk çenesini kapıya doğru uzattı. "Kız arkadaşın çok güzel." "Kız arkadaş mı?"

"Uzun boylu bayan." Küçük bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Hoş biri." "Nova benim kız arkadaşım değil."

"Huh." Bir kaşı titriyor. Başparmağını yalıyor ve bana bakıyor. "Sanırım düşündüğümde daha aptalmışsın."

Harika. teki.

"Bitirdin mi?" İçine çektiği tabağı gösteriyorum. Üç saniye oldu. Bu kadar yemeği göz açıp kapayıncaya kadar nasıl bitirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet." İki ayağını da yere basıyor, sırt çantasını bir omzuna atıyor ve etrafına bakınıyor. "Peki nerede uyuyacağım?"

"Koridorun sonundaki ilk oda."

"Teşekkürler, Adam."

"Adam?"

"Sana öyle dediklerini duydum." Çocuk başını eğiyor. "Sana başka bir şey dememi mi tercih ederdin?" Dudakları küçümseyerek yukarı kıvrılıyor. "Sana 'baba' demeyeceğim."

"Lütfen yapma," diye karşılık veriyorum hemen.

Yüzü düşüyor ve birisinin bana 'baba' demesi düşüncesi kurdeşen dökmeme neden olsa da bir parça suçluluk hissediyorum.

"Uh, biraz dinlenmelisin. Yarın görüşürüz." Garip bir şekilde başını okşayacakmışım gibi uzandım ve sonra daha iyi düşündüm.

Bana aptalmışım gibi sırtlıyor ve yatak odasına doğru yürüyor. Kapı çarparak kapandığında irkildim.

* * *

O gece yatağa girdiğimde uyuyamadım.

Alexa'nın oğlum olduğunu iddia etmesi dışında bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya yalan söylüyorsa? Sadece kim olduğu hakkında değil, yaşı hakkında da? Ya bebek yüzlü, on sekiz yaşında bir dolandırıcıysa? Ya onun tek işi ben uyurken masum müşterileri kandırmak ve kötü niyetli suçlu arkadaşlarına kapıyı açmaksa?

Tedirgin bir şekilde elime bir sopa alıp yatağa geri dönüyorum, tavana bakıp garip sesler duymak için kulak kabartıyorum.

Saniyeler sonra yere çarpan bir şeyin sesiyle irkilerek uyandım. Ayağa fırlıyorum ve yüzümde güneş ışığını fark ediyorum.

Sabah oldu mu? Bir başka gürültülü çarpışma sesi.

Kalbim dakikada bir mil atıyor, yataktan fırlıyorum. Koridordan mutfığa doğru koşarken, sopayı bir çocuğun piñata'ya vurduğu gibi savuruyorum.

Mutfağımın haydutlarla *değil*, kirli tencere ve tavalarla, yere dökülen sütle ve loş ışıklardan sarkan bir muz kabuğuyla dolu *olduğunu* fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

Hızla göz kırpıyorum. "Rowan."

"Günaydın." Çocuk bana doğru yaklaştı. Elinde iki tabak yumurta, pastırma ve waffle var. "Kahvaltı hazırladım."

Yüzündeki ve tişörtündeki un dikkatimi çekti. EDM partisine gitmiş gibi görünüyor.

"Bunu yapmanı kim istedi?" Isırarak söylüyorum. Sakin olmaya çalışıyorum ama sinir katsayımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Kahvaltıyı her zaman evde yaparım," diyor masumca. "Peki sen kahvaltı hazırlarken ortalığı kim temizliyor?"

"Anne."

Alexa bir aziz.

Göğsümde bir yanma hissediyorum ve tişörtüme sıçramadığından emin olmak için aşağıya bakıyorum.

Rowan, "Bunu oturma odasına götürüp yiyeceğim," diyor ve kayıtsızca uzaklaşıyor.

Bir süre sonra televizyonun Pazar sabahı çizgi filmlerini açtığını duyuyorum.

Başım ağrıyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sıkı bir nefes veriyorum.

Umarım bu çocuk benim değildir. Baba olmaya hazır değilim.

BÖLÜM 3

EKSTRA ÇALIŞAN

NOVA

"Kahretsin," diyor kuaförüm Island, acı çekerek örgümü çekiştiriyor. "Ciddi misin?"

"Ne?"

"Doğal saçını mı kullanacaksın?"

Bakışlarımı İnsan Kaynakları'ndan talep ettiğim dosyadan ayırıp beni doktorumdan, terapistimden ve ailemden daha sık gören kadına dikiyorum. "Evet."

"Evet mi? Aynen mi? Sadece evet mi?" Ona göz kırpiyorum.

"Nova, saçını yapıyorum... ne zamandır Vision Tech'te çalışıyorsun?"

Tabletimi kapattım, dudaklarımı yaladım ve düşündüm. "Yedi yıl."

"Yedi yıl." Kara parmaklarını şıklatıyor. Island uzun tırnaklar takıyor ve her nasılsa bu tırnaklar onun ülkenin bu tarafındaki en iyi saç örgücüsü olmasını engellemiyor. Aslında tırnaklarının onun gizli silahı olduğunu düşünüyorum. "Her üç haftada *bir* saat gibi o kapıdan ve bu yedi yıl boyunca *bir kez bile* saç örgüsünden başka bir şey istemedin."

Cevap vermek yerine tabletimi tekrar açıp çalışmaya başlıyorum.

Island dramatik olma eğiliminde ve bazen ondan konuşmasız bir seans yapmasını isteyebilsem keşke diyorum ama onu kırma riskini almak istemiyorum.

Gevezeliğine rağmen, işinde en iyisi ve tarihteki en genç salon franchise sahiplerinden biri. Ayrıca programıma en uygun gün olduğu için saçımı Pazar günleri yapmayı da nezaketle kabul etti. "Ölüyor musun?" Eğildi ve fısıldadı, gözleri dolu dolu endişeyle.

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır."

"O zaman kanser misin?" Nefes nefese kalarak ağzını kapatıyor.

"Doğal saçlarını mı kullanıyorsun, çünkü tüm saçların

yakında düşer mi?"

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve soğukkanlılığımlı korumak için mücadele ediyorum. "Hayır."

Lütfen sessiz olun.

Island'a gölge düşürecek bir şey değil. Kuaförlerin çoğunun arkadaş canlısı, meraklı tipler olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden saçımı kendim yapmakta inatla ısrar ederdim... ta ki buklelerimi özenle ayırıp örmek için gereken altı saatte çok fazla iş başarabileceğimi fark edene kadar.

Ayrıca, kendi saçımı yapmakta ne kadar iyi olursam olayım, kimse Island gibi saç yapamaz.

"Yani bu bir kişilik değişimi mi? Yeni bir adam yüzünden mi? Yoksa eski biri yüzünden mi?" Yüksek sesle nefes alıyor. "Sonunda patronunla sevişmeye mi başladın?" Island kalçalarını iki kez itiyor ve dilini çıkararak Adam'ın tam olarak *hangi* kısmının içime girmesi gerektiğini vurguluyor.

Sinirli bir çektim.

"Seni suçlamıyorum tatlım. O adam önceden tatlıydı ama zengin olduğunu öğrendiğimde...?" Başını sallar ve dudaklarını yalar.

Island, Adam'ın şirketteki gerçek konumunun farkında olan birkaç kişiden biri. Yıllar önce bana kuaför salonuna eşlik etme hatasını yapmıştı. Island onunla sohbet etmeye başladı ve insanları köşeye sıkıştırma konusundaki o gizli gücünü kullanarak Vision Tech'in sahibi olduğunu itiraf etmesini sağladı.

O zamandan beri Adam kuaför salonundan uzak duruyor, bile geçmeyi reddediyor. *Beni tekrar ele geçirbanka hesap bilgilerimi ona söylemekten korkuyorum.*

Bu temelsiz bir korku değil. Island ya sosyal işaretleri algılamayı seçmiyor ya da kibar konuşmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Beyaz erkekler benim tipim değil ama bir babam olması gerekseydi bu o olurdu," diye ekliyor.

Rahatsızlık içinde ayağımı sürüyorum. Sıradan koşullar altında, bir kadının Adam'ın bebeklerini doğurmak istediğine dair şaka yapması talihsiz bir durum olurdu ama Rowan'ın sürpriz ziyareti göz önüne alındığında bu daha da rahatsız edici.

Bu bana şunu hatırlattı.

Adam'ı kontrol etmeli ve geceyi oğluyla aynı çatı altında geçirdikten sonra tamamen çıldırmadığından emin olmalıyım.

Mesajı çekemedi, Island beni döndürüyor, böylece süslü, iyi aydınlatılmış aynalar yerine ona bakıyorum. Yüzü makyajla dolu ve peruğu uzun ve gri. Bu görünüm başka birine yakışmazdı ama Island bunu başarabilecek kadar genç ve karizmatik.

"Doğru olduğu için mi cevap vermiyorsun? Sonunda milyarderle yattın mı?"

Neymiş o? Sevimsiz bir aşk romanının adı mı? "Adam ve benim patron-çalışan ilişkimiz var."

Gözlerini deviriyor. "Tatlım, *dünyada* hiçbir patron çalışanı için şoför tutmaz." Island fare kuyruğu tıraşıyla, Steve'in dışarıda park etmiş beni beklediğini görebildiğimiz cam kapıyı işaret ediyor. "Ve kesinlikle çalışanlarının gidiş gelişlerini ödemekte *ısrar* etmezler. O yakışıklı adamın kartını tezgâhıma yapıştırıp bana *asla* kendi saçının parasını ödemeyeceğini söylediği günü *asla* unutmayacağım. O zaman neredeyse üzerine atlıyordum."

"Kendimi nasıl sunduğum Vision Tech'in imajı için önemli," diye savunuyorum.

Island açıklamamı ucuz bir kolonyaymış gibi savuşturdu. "Hayır, tatlım. Akli başında hiç kimse buna inanmaz."

Island'ın akli başında olmaması iyi bir şey.

Ona ne istediğini söylemezsem beni ve Adam'ı sıkıştıracağını fark ederek, "Saçımı değiştiriyorum çünkü hayatımın yeni bir evresine giriyorum" diyorum.

"Nasıl yeni?"

"Vision Tech'ten ayrılıyorum."

"Devam mı ediyorsun? Ne için?"

"İşsizliğe. İstifa ediyorum."

Tarak elinden kayar ve yere düşer. Çenesi de onunla birlikte düşer.

Ses tonumu koruyarak ekliyorum: "Doğal saçlarıma nasıl bakım yapacağımı öğrenmek her zaman ilgimi çekmişti ama buna zamanım yoktu. Ayrıca, iş yerinde saçlarımı açmanın profesyonelce olup olmayacağından emin değildim. Şimdi bir ay içinde görevimden ayrılacağım için öğrenmeye başlamak istiyorum."

Kararsızca göz kırpmıyor.

Düşünölmeveni mi yaptım? Durdurulamaz gevezeliği kırdım mı?

"Neden istifa ediyorsun?" Island kekeliyor.

Telefonum Adam'dan gelen bir aramayla aydınlandı.

"Affedersiniz." Telefonu kulağıma götürdüm. "Rowan'la ilk geceniz nasıldı?"

"Mutfağımi *mahvetti*!" Adam tıslıyor. Sesinin kısıklığından Rowan'ın duymasını istemediği anlaşılıyor. Onu banyoya saklanmış, kapalı kapılar ardında oğlu hakkında söylenirken hayal edebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sakince soruyorum.

"Çocuk mutfaktaki her yüzeye un atarak ve bir kısmının kaseye isabet etmesini umarak waffle yaptı. Lavabom cinayet mahalli gibi görünüyor. Ve avizemin üzerinde bir muz kabuğu var, Nova."

"Tamam, o zaman ona kibarca toplamasını söyle."

"Sence beni dinler mi?"

"Yaptığı pisliğin sorumluluğunu üstlenmek zorunda. Muhtemelen annesi sürekli arkasından temizlik yaptığı için bu noktaya geldi. Dağınık yemek yapmanın temizlik görevlerini beraberinde getirdiğini öğrenirse, daha dikkatli olmayı öğrenebilir."

Adam yarı homurtu, yarı inilti gibi bir ses çıkarıyor. Bahse girerim stres çizgisi -alnında beliren tek kırılganlık- şu anda tüm gücüyle ortaya çıkmıştır.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye

itiraf ediyor. "Sadece birkaç saat oldu."

"Aynen öyle. Daha ne kadar kötüleşecek?"

Dudaklarım seğiriyor. "Ondan ortalığı temizlemesini iste ve ona yardım etmeyi teklif et. Bu ikiniz için iyi bir kaynaşma anı olabilir." Göz ucuyla Island'ın beni dikkatle dinlediğini fark ediyorum. Boğazımı temizleyerek, "Şu anda bir kuaför var ama işim bitince geleceğim" diyorum.

"Teşekkür ." Sesi rahatlamış gibi.

Kapattım ve telefonu kaldırdım.

"O Adam mıydı?" Island makası kapıp bir örgünün kuyruk ucunu keserek sorar.

"Evet." Tableti tekrar açıyorum.

"Ona söyledin mi? İstifa konusunu?"

Bir başka örgü, yenilmiş bir yılan gibi yere düşer.

Ben cevap vermiyorum ama Island kendi sonuçlarına varıyor. Yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Pişmanlık içinde boğuluyor olmalı. Bu adam sana en iyi arkadaşı, sevgilisi ve iş ortağı gibi güveniyor."

Boğazım . O ilmiği tekrar hissediyorum ve içimden bir kese kağıdı alıp içine üflemek .

"Sensiz ne yapacak?" Island boğazından sempatik bir ses daha çıkarır. Makas *keser* ve bir örgü yere düşer. "Kızım, sana bu kadar ihtiyacı varken onu yüzüstü bırakman çok zalimce. O işi bırakıp o muhteşem adamı mahvetmek için iyi bir nedenin olsa iyi olur yoksa sen... sen sadece kötü bir insansın."

"Ben neden kötü bir insanım?" Hararetle
bağırıyorum. Ada hareketsiz kaldı.

"Ona hayatımı mı borçluyum? Bedenimi? Geleceğimi? Sırf bana iyi davrandığı için ona her şeyimi vermem mi bekleniyor?"

Island'ın gözleri yüzünün büyük bir kısmını kaplayacak kadar geniş. Bana göz kırpmıyor.

Kontrolümü kaybettiğimi fark ediyorum ve utanç kalbimi bir dağ gibi yakıyor. Başımı eğiyorum, tabletimi tekrar elime alıyorum ve titizlikle dosyalar arasında geziniyorum.

Island, bir mucize eseri, ipucunu alır ve başka bir şey söylemez.

* * *

Buklelerime dokunuyorum ve alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. Saç stilimi değiştirdiğim için başım çok daha hafif hissediyor.

Yere bakıyorum. Gölgem, kafam yerine pamuk topum varmış gibi görünüyor. Bu kadar hacme alışmak biraz zaman alacak.

Kahverengi gözleri ve sessiz gülümsemesiyle yumuşak huylu bir adam olan Steve, ben arabaya yaklaşırken başıyla beni onaylıyor. "Büyüleyici görünüyorsunuz, Bayan Delaney."

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Bana arka kapıyı açtı.

İçeri girdim ve salona bir göz attım. Island'ın bana doğal saç jöleleri, kremleri ve saç kremlerinden oluşan şişeleri uzatırken söylediği son sözler kafamda yankılanıyor.

Yeni bir şey istiyor olmanız, eskiyi bir kenara atmanız gerektiği anlamına gelmez. Doğal saçlarınızı ve her zaman örgülü saçlara geri dönebilirsiniz. Hayatının geri kalanında biri ya da diğeri olmak zorunda değil, tatlım. Bu bir hapis cezası değil.

Island bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi hissettim ama şu anda hayat dersi almakla ilgilenmiyorum. Sadece Vision Tech'ten mümkün olduğunca az sürtüşme ile istifa etmek istiyorum.

Hem şirkete hem de Adam'a karşı sorumluluklarını ustalıklarla yerine getirebilecek birini bulduğumda, artık kendimi bu kadar parçalanmış hissetmeyeceğim.

"Nereye gidiyorsunuz Bayan Delaney?" Steve sordu. "Adam'ın evine."

Sessizce sürüyor. Steve'in sessizliği gevezelikle doldurma ihtiyacı hissetmemesini seviyorum. Bu yüzden son yedi yıldır çok iyi anlaşıyoruz.

Huzurlu araba yolculuğunun tadını çıkarıyorum ve Steve nazikçe bana seslenene kadar vardığımızı bile fark etmiyorum.

"Bayan Delaney."

Neredeyse sersemlemiş bir halde tabletimden başımı kaldırıyorum. Pencerenin hemen dışında Adam'ın iki milyon dolarlık malikânesi var. "Teşekkür ederim Steve."

"Seni beklemeli miyim?" Steve sorar.

Saatimi kontrol ettim. "Hayır, bugün Pazar. Taksiye binerim." Endişeli görünüyor.

"Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum," diye açıklıyorum.

"Benim için bir zevk, Bayan Delaney. Bay Harrison, kendi başınıza dolaşmak ya da taksiye binmek zorunda kalmamanız için bana iyi para ödüyor."

"Arada bir taksiye binmek bana zarar vermez." Kapıyı açıyorum. "Ailenle Pazar gününün tadını çıkar, Steve." Arabadan inerken yarı yolda durdum ve koltuğuma geri yaslandım. "MIT danışmanıyla konuştum. Oğlunuz bu yaz staj yapmakla gerçekten ilgileniyorsa onlarla temasa geçebilir."

"Vay canına. Çok teşekkür ederim."

"Yarın görüşürüz." Arabadan çıktım ve verandaya doğru yürüdüm.

Çantamı açarak Adam'ın bana verdiği anahtarı bulana kadar etrafı karıştırdım. Kendisi laboratuvardayken geldiğimi duymanın çok zahmetli olduğunu bahane ederek anahtarı bana verdiğinde onun için sadece bir yıldır çalışıyordum.

Kendimi içeri bıraktım ve televizyonun sesini duydum. Çizgi film sesine benziyor. Fuayeden birkaç adım atınca Rowan'ın kanepeye uzandığını görüyorum.

Adam Rowan'ın oğlu olduğuna inanmıyor ama ben çocuğun kahverengi gözlerine baktığım anda inandım. Babasıyla aynı yoğun odaklanmış bakışlara, yüksek burun köprüsüne ve gülümsemeye sahip. Ayrıca sırık gibi, yani o Adam gibi uzun boylu olacak.

Alexa'nın neye benzediğini bilmiyorum ve eminim Rowan bazı yönlerden ona benziyordur, ama benim gözümde Rowan babasının oğlu.

"Hey." Rowan beni gördü ve oturur pozisyona geçti. Bakışları saçlarımda. "Dönmüşsün."

"Merhaba Rowan." Yanından geçerken mutfağın hâlâ dağınık olduğunu fark ediyorum. Her yerde un olduğunu ve lavabonun bulaşıklarla dolu olduğunu görünce irkiliyorum.

Adam'ın laboratuvarı her zaman içinden kasırga geçmiş gibi görünür, ancak yaşam alanını temiz tutmak konusunda militandır. Bu benim kabullenmeyi öğrendiğim bir tuhafılık.

Ne yazık ki Rowan notu almamış. "Adam nerede?" diye sordum.

Rowan omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

On bir yaşındaki bir çocuğu saatlerce etmeden bırakmak mı? Sanırım Adam bu babalık işinde başarılı olmaya çalışmıyor.

"Gidip onu bulacağım." Arka kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Saçını beğendim," diyor Rowan.

Geri . *Ne kadar tatlı, değil mi?*

"Daha da güzel görünüyorsun." Rowan sırtıyor. "Bir model gibi."

"Teşekkür ederim." Sırıttım. "Sen ve Adam'ın ortak bir noktası var."

"Ne?"

"Siz tatlı dilli insanlarsınız."

Kaşlarını birbirine çatıyor. Rowan'ın alnının ortasında küçük bir çizgi oluşuyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Bu ifade.

Adam kafası karıştığında aynen böyle görünüyor.

Biraz korkmuş bir halde Rowan'dan uzaklaşıp aceleyle bahçeyi geçiyorum. Ben daha laboratuvara adımımı atmadan Adam'ın şeyler üzerinde çalıştığını duyuyorum.

Çalışma masasının yanında, ark kaynağı yapıyor. Gölgelemler ötesine geçip kendimi göstermeden önce işi bitene kadar bekliyorum.

"Ehem."

"Nova." Daha arkasını dönmeden konuşuyor. Sonra konuşur.

Ve kaynak makinesi elinden kayar. Büyük bir gürültüyle yere düşer.

Adam beceriksizce makineye uzanıyor ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafta dolanıyor. Hâlâ kaynak maskesini takıyor, bu yüzden ifadesini ölçmek için yüzünü göremiyorum.

Ona doğru kararlı bir şekilde ilerliyorum. "Ne oldu? Rowan'dan ortalığı temizlemesini isteyeceğini sanıyordum?"

Adam yüzündeki kaynak maskesini yırtıp atıyor. Gözleri tıpkı Rowan'inki gibi saçlarıma takılı kaldı. Rowan'ın gevşek çeneli bakışlarının midemde küçük zevk karıncalanmaları hissettirmemesi dışında.

"Neden onunla konuşmadın?" diye sordum. "Kiminle?" Adam kekeliyor.

"Rowan?"

"Rowan kim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

Adam bir, iki kez göz kırpmıyor ve sonra kendine gelir gibi oluyor.

"Doğru ya. Çocuk. Bunu 'daha sonra' yapacağını söyledi."

"Ve sen onu öylece düşürdün?" Aval aval bakarak sordum. "Ne demem gerekiyordu?"

Gözlerimi tavana çeviriyorum. Bazen Adam'ın bir dahi olduğunu unutmak çok kolay. Özellikle de en basit kavramlar onu aşmış gibi davrandığında.

"Diyorsun ki 'Ben sana bir talimat verdim. Şimdi yap genç adam' diyorsun." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Tavana doğru bir iç çekiş daha savuruyorum ve topuklarımda üzerinde dönüyorum.

Adam eldivenlerini fırlatıyor ve bana yetişmek için adımlarını uzatıyor. "Saçların..."

"Saçım ne olacak?" Durmak için çarpıyorum.

Saçım hassas bir konudur çünkü profesyonel görünümümle çok yakından ilişkilidir. Adam yıllar boyunca bana daha fazla sorumluluk verdikçe, onu ne iş ahlakımla, ne konuşmamla ne de görünüşümle hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Kalbim çarparak onun değerlendirmesini bekliyorum.

"Harika görünüyorsun." Boğazını temizliyor ve gözlerini benden uzaklaştırıyor. "Yani... *gerçekten* çok iyi."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor ve ben onu tutmak için mücadele ediyorum. "Teşekkür ederim. Şimdi Rowan'la ilgilenelim."

"Onunla anlaşmak mı?" Adam'ın kaşları havaya kalktı. Bana ayak uydurmak için büyük adımlar atıyor. Bacaklarım ondan kısa olsa da hızlı hareket etmeye meyilliyim.

"Evet, onunla ilgileneceğiz," diyorum kesin bir ifadeyle.

Adam biraz korkmuş görünüyor.

Avluyu adımlıyoruz ve ben yan kapıyı açıyorum. Televizyon hâlâ açıktı. Rowan kanepedeki yerinden kıpırdamadı. Şu anki tek fark, telefonunu yüzüne tutmuş olması.

Rowan kafasını kaldırıp beni görüyor ve yüzü aydınlanıyor. Sonra Adam'ı görüyor ve gülümsemesi hemen kayboluyor.

Adam homurdanıyor. "Bana hep bir numaralı düşmanmışım gibi bakıyor."

"Belki ona daha çok gülümsersen o da sana gülümser," diye mırıldanıyorum. Adam ofluyor.

Onun önünde yürüyorum. Kararlılıkla kanepenin üzerine eğilip uzaktan kumandayı kapıyorum ve televizyonu kapatıyorum.

"Hey, ben de onu izliyordum!" Rowan ihanet içinde ellerini havaya kaldırır.

"Kahvaltını yaptın ve yemeğin bitmesi için zamanın oldu. Şimdi mutfakı temizlemeye başlamalısın."

"Zengin değil mi?" Rowan kendini sandalyeye ve Adam'ı işaret ediyor. "Hizmetçisi falan yok mu?"

Adam, Rowan'ın ne kadar toy olduğuna inanamıyormuş gibi alay ediyor. Ne beklediğini bilmiyorum. On bir yaşındaki bir çocuğun

Yabancı bir adamın evine tıklan biri mükemmel bir şekilde davranmış ve ebedi bilgelikle dolup taşmış olabilir mi?

Rowan babasının homurtularını duyuyor ve tepki olarak gözlerini kısıyor. İkisinin arasına giriyorum ama Rowan'la göz temasını sürdürüyorum. "Mariana, nasıl temizleneceğini bilmeyen insanların arkasını temiz yukarı için Kendilerini." I söyle onu keskin bir şekilde. "Değil mi sen Birinin bu pisliği görmesine izin vermekten utanıyor musun?" Rowan hiç , "Hayır," diyor.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Bu kadar iyi polis rutini yeter. "Rowan..." Adam'la yüzleşmek için dönüyorum. "Soyadı neydi?"

"Vaughn," Adam yardımsever bir şekilde tedarik ediyor.

"Rowan Vaughn, rica *etmiyorum*. Mutfağa gidip temizliğe başlaman gerekiyor. Hemen." Ciddi olduğumu anlaması için sesime yeterince siyah anne havlaması kattım.

Rowan'ın dudakları televizyonu devirecek kadar ileri çıkıyor ama surat asmanın tavrımı değiştirmeyeceğini anlayınca, yaşça çok daha büyük bir ergenin bıkkınlığıyla koltuktan .

"İyi." Sanki tahammül edilen kişi benmişim gibi bu kelimeyi bana fırlatıyor.

"Vay be." Adam etkilenmiş görünüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yapıyorsun?" Çenemi mutfağa doğru uzatarak, "Git ona yardım et" diye emrediyorum.

"Neden ben temizlemek zorundayım? Ortalığı ben dağıtmadım. Kahvaltıyı bile ben yemedim."

Ona azarlayan bir bakış attım.

Adam ellerini havaya kaldırır. "*Peki*."

Arkası dönükken gülüyorum ve kavgacılığını Rowan ile akraba olmalarına bir puan daha ekliyorum.

Daha önce hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen nasıl bu kadar ?

Adam mutfakta ona katıldığında Rowan'ın kaşlarının çatıldığını fark ediyorum. İkisi odanın iki ayrı ucunda çalışıyorlar. Adam tezgahı ustalıkla silerken, Rowan da yerdeki unu bir ileri bir geri süpürüyor.

Atkuyruğu tutucumu bileğimden çekip çıkarıyorum ve artık örgüm olmadığını fark ettiğimde örgülerimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Garip bir şekilde

buklelerimi boynumdan ayırıp mutfaktaki iki isteksiz çocuğa yaklaşıyorum.

"Rowan, ne tür müzikten hoşlanırsın?"

"Bilmiyorum." Süpürgeyi yere saplar ve başını eğik tutar.

"Müzik açıkken çalışmayı severim. Sakıncası yoksa hoparlörleri açacağım."

Bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkiyor.

Adam on bir yaşındaki çocuğa sinirli bir bakış atıyor ama ben bir elimi kaldırıp 'sakın ol' işareti yapıyorum. Rowan'ın buradaki ikinci günü. Ve eğer babasına benziyorsa, son derece inatçı biri. Adam ve Rowan'ın kendi ritimlerini bulmaları biraz zaman alacak.

Hızla dönerek telefonumu Adam'ın bluetooth hoparlörlerine bağlıyorum. Buraya o kadar çok geldim ki otomatik olarak eşleşiyor.

"Geçen gün yeni bir sanatçı buldum." Piyanonun havada çalan sesini dinliyor ve gülümsüyorum. "Harika, değil mi?"

"Çok sıkıcı." Rowan dilini çıkarır.

"Sadece bekle." Ona yaklaşıyorum, süpürgeyi elinden alıyorum ve lavaboyu gösteriyorum. "Neden bulaşıkları yıkamıyorsun?"

"Bulaşık yıkamaktan nefret ederim."

"Hepimiz bazen nefret ettiğimiz şeyleri yaparız." Kıpırdayamayacağını bilsin diye duruşumu koruyorum.

Rowan sanki ondan Everest Dağı'na tırmanmasını ve aç köpekbalıklarıyla yüzmesini istemişim gibi iç geçiriyor.

O yeni göreviyle ben de klasik müziğe ayak uyduruyor ve hip-hop parçası piyanoyla kusursuz bir uyum yakaladığında başımı biraz daha sallıyorum.

Adam bana şaşkın bir bakış attı. "Bu pek senin tarzın bir şey gibi görünmüyor."

"Benim tarzım ?"

Çenesini ovuşturarak dikkatimi kare çenesine ve dolgun sakalına çekiyor. "Çok fazla kuralı esnetmeyen bir müzik."

"Şey... benim tarzım artık değişiyor." Bana

düşünceli bir bakış attı.

Kıvranıyorum ve dikkatimi yerdeki una yöneltmekten memnun bir şekilde başka tarafa bakıyorum.

"Bu o kadar da kötü değil," diye itiraf ediyor Rowan, baslar düşüp müzik sertleştiğinde başını sallıyor.

Onaylanmanın heyecanını hissediyorum.

Şarkı bittikten sonra oda verimli bir sessizliğe bürünür. Rowan bulaşıkları yıkamak için lavaboyu dolduruyor. Ben de yerle işimi bitirip ona katılıyorum.

Adam yanıma sıkıştı. Harika kokuyor, alevler, metal ve ona özgü bir şey gibi. Kolu elime değdiğinde tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Rowan'a yaklaştırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Adam'ın eli tekrar kolumu okşuyor ve bir farkındalık kıvılcımı çıkıyor.

Adam daha neşeli bir sesle, "Bu şeyi bir araya getirebiliriz," diyor. "Rowan, sen yıka. Nova durulayacak. Ben de kurulayacağım."

"Neden kolay işi sen alıyorsun?" Rowan homurdanıyor.

"O zaman kendi başına yapabilirsin," diye karşılık verir

Adam. Rowan başını sallıyor. "Ben yıkarım."

Yumuşakça gülümsüyorum ve kaseyi ondan alıyorum. Bulaşıkları çabucak hallediyoruz.

Adam ve ben ocağı silerken ve aydınlatma armatürlerindeki tüm muz kabuklarını temizlerken Rowan'ın gizlice kaçtığını fark ediyorum.

Adam başını kaldırıp Rowan'ın ortalıkta olmadığını fark ettiğinde, yüz ifadesi gök gürültüsüne dönüşüyor. Oğluna bağırmak için hazırlandığını görüyorum ve bir bakışla onu durduruyorum.

Adam kaşlarını çatıyor. "Kendini

kurnaz sanıyor." "O daha on bir

yaşında. Tabii ki öyle sanıyor."

Adam başını sallıyor, ocağın üzerinde bir kez daha gezdiriyor ve sonra bezi kuruması için lavabonun üzerine atıyor. "En azından evi ateşe ."

"Uğursuzluk getirme, Adam."

Patronum irkildi. Bakışlarını tavana fırlatarak, "Sözümü geri alıyorum!" diye bağırdı.

Yumuşakça gülüyorum.

Adam da aynı derecede şaşkın bir sırıtişla beni izliyor.

Midemde yine o kıvılcımları hissederek yere bakıp saatimi kontrol ediyorum. "O kadar geç mi oldu? Fark etmemiştim."

"Şimdiden eve mi gidiyorsun?" Başımı salladım.

"Kal. Onunla iletişim kurabildiğimi hissettiğim tek an senin burada olman."

"O bir ev hayvanı değil, Adam. O küçük bir çocuk. Sadece konuş onunla."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı Adam. "Eğer televizyona yapışmamışsa, telefonuna yapışmıştır. Lisedeki biyoloji dersinde insanların mini bilgisayarlara bağlı olduğunu öğrendiğimi hatırlamıyorum."

"Bir yolunu ."

"Hm." Homurdanıyor. "Gerçekten kalamaz mısın?"

Başımı salladım. "Bazı dosyalarla randevum var." Bir kaşını kaldırıp açıklamamı bekliyor.

"Yönetici kadromuz üzerinde derinlemesine bir analiz yapıyorum. Başka bir yönetici bulmak için Vision Tech'in dışına çıkmadan önce, şirket içinden birini eğitebileceğimi umuyorum."

Adam'ın gülümsemesi anında kaybolur. Parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Şimdiden yerine birini mi arıyorsun?"

"Tüm sorumlulukların üstesinden gelebilecek birini seçtiğimizden emin olmak için sadece bir ayım var. Kaybedecek zamanımız yok."

Adam sanki bir şey söylememeye çalışıyormuş gibi alt dudağını ağzına götürüyor.

"Ne?" Dürtüyorum.

Büyük bir elini arkasındaki tezgâhın üzerine koyar. Bu hareket omuzlarının yuvarlanmasına ve kasılmasına neden olur.

"Gerçekten karar verdin mi, Nova?" "Verdim."

Yoğun kahverengi gözleri cevabımın değişmesini ister gibi bana bakıyor. "İstediğin kadar tatil yapabilirsin. Kuralları unut. Altı aylık, hatta bir yıllık izne ihtiyacın varsa, bunu yapabilirsin."

"Eğer bir yıl izin alırsam, istifa da edebilirim." "Tatil zamanına hayır mı diyorsun?"

Başımı salladım.

Başını sallıyor, beni izliyor. "yüzde on artıracam."

"Maaşım zaten çok cömert."

Başparmağıyla dudağını ovuşturuyor.

"Yirmi." Bu kadar ciddi olmasaydı

gülerdim. "Hayır."

"Vision Tech'ten biri seni rahatsız mı etti?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Kim oldukları önemli değil. Eğer sana saygısızlık yaptılarsa, giderler. Soru sorulmaz."

"Personel ile iyi bir ilişkim var."

Bu biraz şaşırtıcı. Mühendislerimizin çoğu benden daha fazla diplomaya sahip ve prestijli üniversitelerden mezun. Sahip olduğum tek şey cesaretim ve çok çalışma kararlılığımı. Neyse ki bu iki şey Adam için Ivy League'e gidip gitmediğimden daha önemliydi.

Vision Tech gibi bir şirketi yönetecek kadar kendime güvenmemi sağlayan şey bana duyduğu saygı ve inançtır.

"Sen... evleniyor musun?" diye soruyor, boğazı düğümlenerek. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Hayır."

"Güzel."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve sormuyorum. Kalbimin hızla attığını ve ellerimin terlediğini anlamamasını umarak elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde "Değişiklik zamanı geldi," diyorum.

Adam söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi beni inceliyor. Yavaşça tezgahı itti ve bana yaklaştı.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, sırtım tezgâha değene kadar ondan uzaklaşıyorum. Kalbim nasıl atması gerektiğini unutuyor ve kendi etrafında dönüyor.

Adam bana doğru eğildi. "Başka bir yedek aramaya zahmet etme."

"Adam-"

Doğruldu ve bana sert bir bakış attı. "Yapacağım."

"Yapacaksın... ne yapacaksın?"

"Bana ipleri göster. Bana sorumluluk ver."

Bir kez göz kırpiyorum. İki kez. Şaşırdım. Adam kollarını kavuşturup bana tekrar baktığında, pratik bir rahatlığın resmini çiziyor.

"Ciddi misin sen?"

"Bu benim şirketim ve başkasının ellerine emanet edemem. Biri senden bir şeyler öğrenecekse, bu ben de olabilirim."

"Sen mi?"

"Ben de öyle dedim." Sanki şaşkınlığımdan hoşlanıyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. Birkaç saniye bana baktıktan sonra boğazını temizliyor. "Gitmen gerekmiyor muydu?"

"Doğru." Tahta gibi dönüyorum. "Bir taksi çağırayım."

"Steve'e yine öğleden sonra izin mi verdin?"

Neyi itiraf ettiğimi anlamadan önce başımı sallıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır, ben sadece... taksi sektörünü desteklemek istiyorum."

Adam kaşlarını çatı. "Seni eve götüreceğim."

"Yapamazsın. Artık bir çocuğun var, unuttun mu? Onu evde yalnız bırakamazsın."

Sözlerim onu durdurmuş gibi görünüyor.

"Ben iyiyim." Onu temin ederim. "Eve kendi başıma gidebilirim." Koridorda Rowan'ın yatak odasına bakıyorum. "Gün boyunca onunla ne yapacaksın? Bütün sabah Vision Tech'te toplantıların var."

Adam iç çekerek, "Sanırım onu işe yanımda götürmem gerekecek," diyor.

"Seninle ne kadar kalacağını biliyor musun?" Telefonumu kaldırıp notlarıma kaydırıyorum. "Niko'nun yaz okulu programı hakkında Sazuki ve Dejonae ile konuşabilirim."

Adam'ın çenesi sıkıştı. "Nova."

"Hm?"

Elini yüzünde gezdiriyor. "Bir şey yok."

"Ne?"

"Bu senin sorunun değil."

Kaşlarım aşağıya eğildi. "İşimi halledebilirim ve Rowan konusunda sana yardım edebilirim. Bu kadar yüklenmiş görünmene gerek yok, Adam." Ona dikkatle bakıyorum. "Benim işim yardım etmek."

"Senin işin..." Karanlık bir şekilde gülüyor. "Biliyorum. Teşekkürler."

Şirketten ayrıldığım için üzgün olduğunu söyleyebilirim, ama sesinde daha ağır bir şey hissediyorum. Daha cesur olsaydım, ne olduğunu sorardım.

Ben olmadığım için, geçmesine izin verdim.

"Şimdi bir taksi çağıracağım," diyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

Adam beni şaşırtarak elimi tutuyor. Parmakları bileğimi sardığında sıcak ve sertti.

Nefesim kesildi. "Adam."

"Rowan!" diye bağıyor. "Nova'yı eve götürüyoruz! Ayakkabılarını giy ve gidelim!"

Hızla göz kırpiyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Adam bana karanlık bir bakış attı. "Yapmak istiyorum."

Rowan ayaklarını sürüyerek koridorda belirir. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Ama Adam oğlunun sızlanmalarını dinlemiyor. İkimizi de kapıdan dışarı çıkardı ve Rowan'ın altımızdaki bir şeye dikkatle baktığını görene kadar fark etmedim...

Adam ve ben birbirimizin ellerini sıkıca tutuyoruz.

BÖLÜM 4

SENIN MUCIZEN

ADAM

"HIÇBİR ŞEYE DOKUNMA. Hiçbir şeyi solumayın. Bir otomatın yanına bile yaklaşma. Bu ofiste kal ve kışını sandalyeye yapıştır. Sıkılırsan, al sana bir boyama kitabı."

"Boyama kitabı mı? Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun? Beş mi?" Rowan homurdanıyor.

Dudaklarımı büzüyorum ve aynı derecede iğneleyici bir cevap vermemek için beşten geriye doğru sayıyorum.

Görünüşe göre burada yetişkin olan benim ve bu da Rowan'ın seviyesine inemeyeceğim anlamına geliyor.

Ya da Nova dün gece onu eve götürdüğümde beni böyle uyarmıştı.

"Telefonunda oynayabilirsin," diyorum, onu daha iyi bir tavır takınması için ikna etmeye çalışarak. "Burada harika bir kablosuz ağımız var. Fiber optik kablolarımızın doğrudan bağlantıları var-"

Rowan boğazından küçümseyici bir ses çıkarır. "İnek."

Bu çocuk benim kanımdan mı?

Bu çocuk mu?

Başımı salladım. "Ben dönene kadar eğlenmene bak. Çok uzun sürmez."

Gözlerini deviriyor.

Ona sırtımı dönüyorum ve sonra etrafımda dönüyorum. Parmağımı oynatarak ona "Hiçbir şeye dokunma" diye hatırlatıyorum.

"Anladım."

Nova'nın sandalyesinde sallanırken on bir yaşındaki çocuğa ters ters bakıyorum.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Ben minik cinden kaçamadan kapı açılıyor. Bu Nova.

Yeni saç kesimi, narin elmacık kemikleri ve saf, yumuşak baştan çıkarıcı ağızıyla içeri girerken nefesimi kesiyor.

On saniye boyunca ona bakıyorum, buklelerinin koyu, oval yüzünü çerçeveleyişine hayranlıkla bakıyorum. Küçük bir değişiklik bir kadını daha güzel, daha seksi, *daha* karizmatik ve çekici yapmalı mı?

Sadece yeni bir saç stili. Neden ona her baktığımda karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum?

"Günaydın Rowan. Adam." Nova bana başıyla selam verdi. Ben de konuşmadan başımı sallıyorum.

Belki de geri sayım devam ettiği içindir, ama ona hayran hayran bakmaktan kendimi al.

Normalde, ifadelerimi kontrol altında tutma konusunda daha iyiyimdir. Ama bugün...

Nova görünüyor.

Kendimi nasıl tutacağım?

Gözlerim beyaz ceketine ve belinde kemeri olan keskin kırmızı elbisesine kayıyor. Uzun bacakları süslü kırmızı topuklarına kadar iniyor.

Vision Tech'i aniden terk etmesinin başka bir adamla ilgisi olmadığı için rahatladım, ancak böyle ederse, birinin onu çalmayı başarması uzun sürmeyecek.

Vision Tech'teki mühendislerin yarısı gizliden gizliye ona aşık. Eğer ateş etmekten korkmasalardı, Nova muhtemelen onları geride tutmakta zorlanırdı.

Neyse ki iş yerinde kimseye zaman ayırmıyor.

Nova, hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak söz konusu olduğunda profesyonel ve etkilidir. Ve bu nokta atışı konuşmalar egosuna büyük bir darbe indiriyor. Onu bu konuşmaları yaparken yeterince dinledim ve bir tanesinin muhatabı olmak istemediğimi biliyorum.

"Sana biraz atıştırmalık getirdim." Kağıt torbayı kaldırdı. "Harika!" Rowan'ın gözleri parlıyor.

Nova odanın diğer ucuna geçip çantayı masanın üzerine bırakıyor.

"Bir meyve bardağı, şekersiz sakızlar ve organik cipsler var."

Rowan burnunu kıvrır. "Tanrım...

teşekkürler." "Ben de browni aldım."

"Güzel!" Çantaya ve doğruca abur cuburlara yöneliyor.

Nova'nın gözleri benimkileri buluyor. Dudakları yumuşakça kıvrılıyor. *Tahmin edilebilir.*

Omuz silkiyorum. *Denediğin için teşekkürler.*

"Bu sabah onun için ne yapmayı planlıyorsun?" Nova soruyor.

"Toplantı bitene kadar burada kalmasını söyledim, sonra onu eve götüreceğim."

Nova kaşlarını çatı. "Bu mı?" "Bu kadar."

Rowan'a endişeli bir bakış atar. Çocuk omuz silkiyor.

"Onu buraya kilitlemek oyalanması için yeterli olacak mı?" Nova soruyor.

"Annem de beni iş yerine bıraktı, o yüzden ne yapacağımı biliyorum." "Alexa nerede çalışıyordu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Pek çok yerde." Onun kaçışına kaşlarımı çatıyorum.

Nova, Rowan'a nazikçe gülümser. "Ofiste bir tur atmak ister misin? Sana etrafı gösterebilirim."

"Tur mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun için zamanımız var mı?"

Nova narin bir elini kaldırıp saatine bakıyor. "Yaklaşık yirmi dakikamız var."

Rowan çoktan heyecanla sandalyesinden kalkmıştır. Nova'nın yanına koşuyor ve başını yukarı kaldırarak bir sonraki talimatı bekliyor.

Bu durumdan memnun değilim ama sayıca az olduğum için Nova Rowan'ı ofisten çıkarıp laboratuvara kadar eşlik ettiğinde itiraz etmedim.

"Üst katta yönetim ofisimiz var, ama kabinlerde telefonlara cevap veren insanları izlemekle ilgileneceğinizi düşünmemiştim." Nova giriş kartını tarayıcıya okutuyor ve kapılar açılıyor. Rowan'a ilerlemesini işaret ediyor. "Burası tesis içi Ar-Ge geliştirme laboratuvarımız."

"R&D ne anlama?" Rowan soruyor.

"Araştırma ve geliştirme," diye bilgilendirdim onu.

Anlıyormuş gibi başını sallıyor ama anlamadığını söyleyebilirim.

"Ülkenin dört bir yanında var, ancak sahadaki laboratuvarlar kolektif olarak üzerinde deney yapmak istediğimiz icatlar için." Nova'nın

Topukları soğuk fayanslara vuruyor. Uzun, narin kollarıyla 'şöhretler salonuna' doğru ilerliyor. "Bu icatların çoğu senin tarafından icat edildi... Adam tarafından."

"Ezik," diyor Rowan, duvarın yanından geçerken.

Nova'nın gözleri benimkilere takılıyor ve irkiliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu da ne?" Rowan odanın derinliklerinden sesleniyor.

Nova ve ben ona döndük. "Mucize yapışkan" makinesinin yanında duruyordu.

"Ona yaklaşma," diyorum acil bir sesle. Rowan geri sıçradı.

Nova ona daha sakın bir sesle hitap ediyor. "Ekibimiz, müşterinin istediği uzunluk ve genişliğe kadar genişleyebilen yeni, çevre dostu bir köpük üzerinde deneyler yapıyor." Nazik bir elini adamın omzuna koyuyor ve onu uzaklaştırıyor. "Henüz prime time için hazır değil. Mühendisler hâlâ pürüzleri çözmeye çalışıyor."

Rowan yapışkan maddeye ilgili bir bakış atar.

"Şimdi size kafeteryayı göstereyim." Nova onu kapıya doğru iter.

Rowan onunla birlikte ayaklarını sürüyerek ilerliyor, ben de arkadan geliyorum. Kafeteryadaki tüm personel biz içeri girerken durup bizi izliyor.

"Günaydın, Nova."

"Bayan

Delaney.

"Günaydın."

Her yerden selamlar geliyor. Çalışanlar Nova'yı Vision Tech'in yüzü olarak tanıyor ve ona saygılı davranıyorlar.

O da başını sallayarak cevap veriyor.

"Bu kim?" Vision Tech'in en genç stajyerlerinden biri olan Henry önümüzde duruyor. Bir fincan sıcak kahvesini yudumluyor, kahverengi gözleri Rowan'ı sanki başka bir türmüş gibi inceliyor. "Bir çocuk oyuncağı üzerinde mi çalışıyoruz?"

"Hayır, bu benim yeni arkadaşım," diyor Nova. "Onu gezdiriyorum."

Nova ona 'arkadaşım' dediğinde Rowan'ın yanaklarına bir kızarıklık yayılır.

"Hey, evlat." Henry beşlik çakmak için elini uzatır.

Rowan coşkuyla onun avucuna vurur.

"Çok tatlı değil mi?" Stajyerlerimizden bir diğeri olan Courtney bize doğru geliyor. Kamburunun üzerine çöktü ve çocuğa gülümsedi. "Adın ne senin?"

"Rowan."

"Rowan." Courtney sırtıyor Daha sert. "Nasıl yap sen Biliyorum Bayan Delaney?"

"Uh..." Rowan bana paniklemiş bir bakış fırlattı. "O... uh..."

"Dediğim gibi, o bir arkadaş." Nova'nın sesi net ve içinde bir uyarı barındırıyor.

"Oh." Courtney'nin kirpikleri titrer. Yavaşça doğrulur.

Nova'nın telefonunun alarmı çalıyor. Ceketinin cebinden çıkarır ve "Toplantıya beş dakika kaldı. Henry, Courtney, yeni bir kahve hazırlayıp sunum notlarıyla birlikte getirebilir misiniz?"

"Elbette."

İki stajyer koşarak uzaklaşır.

Nova, Rowan'a eliyle işaret ediyor. "Şimdi seni ofisime götüreceğiz."

Rowan'a asansöre kadar eşlik ediyoruz. Çocuğun Nova'ya nasıl da doğal bir şekilde yaklaştığını fark ediyorum, sanki onun kendisi olduğuna çoktan karar vermiş gibi.

Yalan söyleyemem. Nova gülümseyerek aşağı bakıp Rowan'ın başını okşayınca biraz kışkırdım.

Bana bir kez olsun gülümseyebilmesi için aylar geçmesi gerekti. Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda, ne kadar gevşetmeye çalışsam da, her zaman oyun yüzünü takınır ve asla çizgiyi aşmazdı.

Rowan onu sadece bir günde yumuşacık ve tatlı bir görünüme kavuşturdu. Bu çocuğun sırrı ne?

"Toplantının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Daha sonra kestirmek istersen kanepemi kullanabilirsin," diyor Nova ve Rowan'ı ofise götürüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Rochelle'i arayabilirsin. Kendisi OA'nın ofis asistanı." Nova bana dönüyor. "Senin telefon numaran da onda var, değil mi?"

Yanağındaki bir kas sıçradı. "Adam."

Kınamasının ağırlığını hissediyorum ama pes etmeye hazır değilim. En azından Rowan'ın önünde.

Nova iç çeker, zaman yanında taşıdığı dizin kartı dosyasını çıkarır ve üzerine numarasını karalar.

Sayfayı Rowan'ın eline tutuşturarak, "Bu benim kişisel cep telefonum. Herhangi bir sorun yaşarsan beni arayabilirsin."

Rowan cevap vermiyor ama etkilenmiş görünüyor.

İçimden bir ses acil bir durum olsa da olmasa da Nova'yı arayacağını söylüyor.

* * *

Ofisten çıkarken Nova bana azarlayan bir bakış fırlattı. "Neyin var senin?"

"Ne?" Ona yetişmek için adımlarımı uzatarak soruyorum.

"Onun yanında garip davranıyorsun."

"Bugün dünden çok daha iyi durumda olduğumuzu düşünüyorum."

Bu sabah kahvaltıyı ben hazırladım. Her birimiz için iki kase mısır gevreği. Mutfağımda un ve yumurta patlaması olmadı ve aydınlatma armatürlerimdeki meyveler için mini kalp krizi geçirmeme gerek kalmadı.

"Adam."

"Nova."

Gözlerini kısıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "O benim oğlum olduğunu iddia eden beklenmedik bir misafir," diğer çalışanlar duymasın diye sesimi alçaltıyorum, "oğlum olduğunu iddia ediyor. Bir sabah çocuksuz uyanıp bir gün sonra baba olduğumu öğrenmek o kadar kolay mı sanıyorsunuz? Çevirebileceğim bir 'babalık düğmesi' yok. Hatta o düğmeyi çevirmeye *ihtiyacım* olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Hâlâ onun senin çocuğun olduğunu düşünmüyor musun?" Dolgun dudaklarını büzüyor.

Bugün, keskin bir kırmızı ruj sürüyor. Ağzına dikkat dağıtıcı demek hafif kalır.

Bir an durdum ve nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Siyaseten doğru ve kabul edilebilir yanıt, çocuğu sevdiğimi ve onun benim olduğuna inandığımı çünkü bunu kalbimde hissettiğimi söylemek olurdu. Ama ben hiçbir zaman siyaseten doğru ya da kabul edilebilir olmakla suçlanmadım.

"için görmem gerek."

Nova derin bir iç çeker ve virajı döner. "Babalık testine para harcamak yerine, o misafir odasını daha çocuk dostu hale getirmek için yatırım yapmalısınız."

"Onun kesinlikle benim olduğunu mu söylüyorsun?" Fısıldıyorum. "Neye dayanarak?"

"Tıpkı sana benziyor, Adam." Asansörün düğmesine basıyor, kapıların açılmasını beklerken vücudu kaskatı kesiliyor. "Tavırları bile seninkilere benziyor. Bu esrarengiz."

Kapılar açılıyor.

Önce Nova içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum, bir anlık bir kızgınlık hissediyorum. "Neden sinirleniyorsun?"

"Kızgın değilim."

Taşlaşmış yüzünü inceliyorum. "Sinirlendin o zaman."

"Sadece burada değerli vaktinizi boşa harcadığınızı düşünüyorum." Öfkeleni. "Ona karşı ne kadar soğuk ve mesafeli olursan, kendini o kadar reddedilmiş hissedecektir. Bu senin ilk izlenimin. Bir kağıt parçası sana onun babası olduğunu söylediğinde sıfırlayıp yeniden başlayamazsın. İşte bu kadar. İlişkinizin geri kalanının gidişatını belirleyecek olan şey budur."

Kapılar kayarak açılır.

Bir laboratuvar teknisyeni asansöre adım atıyor.

Nova ağzını kapatır ve gözlerini kapıdaki bir deliğe diker.

"Bayan Delaney, Bay Harrison," diyor laboratuvar teknisyeni, ikimize de gergin bakışlar atarak. Muhtemelen havadaki gerginliği hissediyor.

Çene kaslarım bir sıkılıp bir açılıyor.

Doğru kata gelene kadar önüme bakıyorum.

Nova önce çıktı ve teknisyen bana doğru yaklaştı. "Patron kızgın görünüyor. Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Muhtemelen," diye .

Sırtımı sıvazladı. "Oy. O delikten çıkarken iyi şanslar."

"Teşekkürler." Nova'ya yetişmek ve sohbeta devam etmek için acele ediyorum. "Bak, Rowan hakkında-"

"Bay Harrison, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Toplantıya konsantre olmak istiyorum." Sesi kontrollü, sert ve biraz da uzaklaştırma cezası veren bir müdür gibi.

Nova, ortaokuldayken başımı belaya sokmakla ilgili gördüğüm kabuslara benzediğini biliyor mu?

Belki de elinde değildir. Otoriter doğası bir artı ve Vision Tech gibi büyük bir geminin dümenindeki kadın olmak muhtemelen bu kişilik tuhaflığını daha da kötüleştirdi.

Sinirlerimin bozulmasına izin vermektense derin bir nefes alıyorum ve başka bir şey söylemeden onu konferans odasına kadar takip ediyorum.

Her iki şekilde de fark etmez.

Nova'nın dikenli kişiliği ona ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Vision Tech için iyi olduğu gerçeğini.

Benim için çok şey ifade ediyor.

Zedelenmiş egomu yatıştırmak için kendime Nova'nın muhtemelen mahremiyetimi korumak için konuşmamızı söylüyorum. Etrafımız halkla ilişkiler müdürü ve finans müdürüyle çevrili. İkinin de bu hafta sonu hayatımda meydana gelen değişiklikleri bilmesine gerek yok.

"Bayan Delaney." Finans müdürümüz Tony Roberts, Nova'ya içtenlikle gülümsüyor. İşe başladığı ilk günden beri onunla flört ediyor ve Nova'nın onun işaretlerini acımasızca görmezden geldiğini görmek benim için sonsuz bir keyif.

Nova başını sallar ve masanın başındaki yerini alır.

"Vay, vay. Bugün özellikle harika görünüyorsun." Roberts ona cilveli bir sırıtma daha gönderiyor.

"Teşekkür ederim." Nova'nın ses tonu hiç değişmiyor. Hâlâ iş modunda, dizin kartlarını masanın yerleştiriyor ve "İlk gündemimizle başlayalım."

Roberts sıkı bir mahcubiyet ifadesiyle sandalyesine gömüldüğünde yüzümü ekşitiyorum.

Bu doğru. Mesafeni koru, Roberts.

Nova, "Önce Bay Harrison'ı alkışlayalım," diyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

"Geçen hafta sonu yapılan kongrede bir kez daha birincilik ödülünü alarak etkileyici zafer serisini sürdürdü." Nova alkışlıyor.

Odanın geri kalanı katılır.

Gururlu küçük bir gülümseme dudaklarını eğerken, gerçekten, anlaşılmaz bir şekilde acınacak durumda olduğumu fark ediyorum.

Nova'nın sivri ve dikenli olması önemli değil.

Otoriter olması önemli değil.

Arada sırada bana doğru gülümsemesi için onun sert ses tonundan çok daha katlanabilirdim.

"Teşekkürler, Nova." Başımı eğiyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Nova diğerlerine göz gezdiriyor. "Bay Harrison Yılın Mucidi ödülünü almayı kabul etti, bu yüzden Vision Tech'in gelecek basın açıklamasında bundan bahsetmesini istiyorum."

Halkla ilişkiler ekibi yöneticisi bunu .

Nova indeks kartlarını kontrol ediyor ve kalemını parmaklarında gezdiriyor. "Vision Tech'in mali yılı çok iyi geçecek, ancak bunun öncesinde büyük bir finansal yatırım gerekiyor..."

Nova finansal riskler ve yaklaşan ürün lansmanlarımız hakkında bir sohbete daldığında onu izliyorum.

Açık ve zarif bir şekilde konuşur. Bir o kadar da dikkatle dinler. Başını eğip bir tarafa baktığında, bu çok iyi konsantre olduğu anlamına gelir. Onun sert bakışları altındaki herkes, bakışlarını korkutucu buluyormuş gibi kıpırdanma eğilimindedir, ama ben başını eğmesini dayanılmaz derecede sevimli buluyorum.

Nova kalemını evirip çeviriyor. Arada sırada dizin kartlarına bir şeyler karalıyor.

Kadın, en son teknolojilere erişimi olan son teknoloji bir şirketi yönetiyor, ancak parlıtlı kalemlere, çıkartmalara ve kırtasiye malzemelerine olan takıntısı, tablet veya bilgisayar yerine düz bir kağıt parçasına yazmayı tercih ettiği anlamına geliyor.

Nova gelişigüzel bana bakıyor, benim baktığımı görüyor ve kalemını çevirirken duraksıyor. Uçlu kalem masanın üzerinde sıçradı. Yüksek sesle.

Halkla ilişkiler müdürü konuşmayı keser. Herkes ona bakar.

Nova'nın teni kızarmak için fazla koyu, ama gözlerini kalın kirpiklerinin altında saklıyor, kalemi endişeyle kapıyor ve yönetmene devam etmesini işaret ediyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gülümsemem düşünceli bir kaş çatmaya dönüşüyor.

Nova bir imparatorluğu yönetmekte ustadır. Sorumluluk almak. Sıkı bir gemiyi yönetmek.

Sesini yükseltmek zorunda kalmadan odaya hükmediyor. Kararları rasyoneldir ve gelecek için plan yapma yeteneği

Benzersiz.

Bu işte iyidir.

Neden durmak istiyor?

Parmaklarımı masaya vurup derin derin düşünüyorum. Yorulduysa, yükünü paylaşıyorum.

Eğer sinirlenirse, düşmanlarını yolundan çekerim. Her şeyi yaparım.

Gitmesine izin vermek dışında.

Nova Delaney Vision Tech'te kalmalı. Benim yanımda kalmalı.

Ama fikrini değiştirmesini nasıl sağlayabilirim? Taştan kan çıkarmak, Nova'yı yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna etmekten daha kolay olurdu.

Çenemi ovuyorum ve derin derin düşünüyorum. İcatlarım genellikle karşılaştığım bir rahatsızlıktan doğar. Çözmek istediğim bir soruna karar verdiğimde, nedenini, ne zamanını ve nerede olduğunu bilene kadar onunla ilgili her şeyi araştırırım.

Nova neden farklı olsun ki?

Araştırmam gereken ilk şey *neden* görevinden istifa etmek istediği. Ancak o zaman onu burada nasıl tutacağımı bulabilirim.

"Bay Harrison. Bay... Adam." Bir ses beni düşüncelerimden kopardı. "Ha?"

Nova ve masanın geri kalanı dikkatle bana bakıyor.

Boynumun arkası sıcaktan kızarıyor. Dik oturuyorum. "Özür dilerim. Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

"Açıkça ilgilenmediği halde neden bu toplantılara katılıyor?" Roberts nefretle kaşlarını çatarak soruyor.

Nova, Roberts'ın homurdanmasını duymazdan geliyor ve sabırla cevap veriyor, "Yarattığınız kinetik piller - araştırmanızın herhangi biri önceki patentlere dayanıyor muydu?"

"Hayır, hepsi orijinal."

Not alıyor. "Şu anda patent avukatımızla görüşüyoruz. Herhangi bir sorun olmadığı sürece hem işlevsel hem de tasarım patentleri alabiliriz. Kinetik piller yüzüncü patentimiz olacak."

Masanın etrafında alkış kopar.

Bu etkileyici bir başarı ve bunu sadece Nova'ya borçluyum.
İcatların patentini alma konusunda tam bir canavar.

Tam o sırada Nova'nın telefonu çalmaya başlar.

O durur ve bakışlar Aşağı. Onun kaşlar
çek sıkı şaşkınlık içinde. "Bay Roberts, siz devralabilir
misiniz? Buna cevap vermem gerekiyor."

Ayağa gözleriyle karşılaştım. *Ne ?*

Başını sallıyor. *Emin değilim.*

Kapıya bakmaya devam ediyorum, kalbim gergin bir şekilde yer
değiştiriyor. O tedirgin ifade beynimde dönüp duruyor.

Bir var.

Ellerimi masanın üzerine koyarak onu takip etmeye başladım.

Roberts öldürebilecek gözlerle bana bakıyor. "Nereye gittiğini
sanıyorsun, Harrison? Toplantı henüz bitmedi."

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum.

Acı bir kahkaha attı. "Sen bir yetişkinsin. Tutamıyor musun?"

"Sanırım değil, dostum." Mırıldanmasını duymazdan geliyorum
ve

Kapı.

Nova koridordadır. "Rowan, seni anlayamıyorum," fısıldıyor
telefona.

Elimi omzuna koyuyorum. "var?"

"Bilmiyorum. Mantıklı bir şey söylemiyor." Telefonu ondan
aldım. "Rowan, ne-"

Onu sorgulayamadan binada bir alarm çalmaya başladı.
Konferans odasının kapısının iki yanında yanıp sönen kırmızı
ışıkları fark ederek yukarı bakıyorum. Patlayıcılarla çalışan birkaç
laboratuvarımız olduğu için ekstra önlemler aldık ve insanları
güvende tutmak için son teknoloji bir alarm sistemi kurduk.

Nova bana çılgınca bir bakış attı.

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Telefona bağıldım,
"Rowan, ?"

Hücre ölür.

Geri aramayı denedim, ama tek aldığım sesli mesaj. "açmıyor."

"Adam..." Nova gerçekten perişan görünüyor.

Konferans odasının kapısı pat diye açılır. Dışarı ilk çıkan Roberts
oldu.

" oluyor?" diye bağırıyor.

"Bilmiyorum. Sadece herkesi sakın tut ve düzenli bir şekilde dışarı çıkar." Nova'nın eline dokunarak onu teşvik ediyorum. "Sen de gel. Rowan için ofisi kontrol edeceğim ve seninle orada buluşacağım."

Nova'nın varlığını arkamda uzaklaşmaya başladım. Etrafımda dönerek ona ters ters baktım. "Nova, sana dışarı çıkmanı söylemiştim."

"Seni yalnız bırakmayacağım," diye ısırtıyor. "O yüzden benden bunu istemeye cüret etme."

Yüz ifadesi sert ve kararlı. Onu izlerken kalbimde ağır bir şeyler çarpıyor.

Gerçekten onsuz yaşayamam.

"Gel hadi. Rowan'ı bulmalıyız." Nova elini benimkinin içine sokuyor ve biraz başım dönüyor.

Bunu nasıl yapıyor? Beni aynı hem tamamen yenilmez hem de utanç verici derecede çaresiz hissettirmeyi nasıl başarıyor? Anlayamıyorum. Sadece derinlerde olduğumu biliyorum. Tek yapması gereken bana dokunmak ve her şey daha iyi olacak. Sanki üstesinden gelemeyeceğim bir şey yokmuş gibi.

Düşüncelerimden arınmak için başımı sallıyorum.

En önemli şey ofise gitmek, Rowan'ı almak ve Nova ile çocuğu güvenli bir yere götürmektir.

* * *

OFIS BOŞ.

İçinde brownie kırıntıları olan bir paket masanın el değmemiş bir meyve bardağının yanında dağınık bir şekilde duruyor. Rowan'ın sırt çantası açık bir şekilde yere yayılmış.

Hiçbir yerde ondan iz yok.

Nova onun gitmiş olmasına şaşırılmış görünüyor ama ben . Alarmları duyduğum anda bir deja vu hissine kapıldım, sanki buraya daha önce gelmişim ve sonucun ne biliyordum.

"Nereye gitmiş olabilir?" Nova gözlerini etrafta gezdirerek soruyor. "Sence çoktan dışarı çıkmış olabilir mi?"

Başımı

sallıyorum.

Telefonu çaldı.

"Güvenlik şirketi."

"Hoparlöre ver" dedim.

Nova önce güvenlik ofisinin konuşmasını beklemez. "Alarmlar neden çaldı? Laboratuvarlardan birinde yangın mı çıktı?"

"Bayan Delaney, laboratuvarlardan biriyle ilgili bir sorunumuz var ama yangınla ilgili değil."

"Ne hakkında o zaman?" Sertleştım. "Gaz sızıntısı mı?"

Bu çok daha tehlikeli bir sorun. En azından yangın bir uyarı verir. Eğer zararlı gazları içimize çekersek, aldığımız her nefeste hayatımız tehlikeye .

Umarım Rowan gerçekten dışarıdadır.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı ve beni şaşırttı. *"Hayır, gaz gibi görünmüyor."* Bir duraklama oldu. *"Sanki... goo."*

Vücudumdaki her kas geriliyor. Nova şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Goo?"

"Sanırım Rowan'ın nerede biliyorum," ısııyorum. Kapıyı kırarak açtım ve dışarı fırladım.

Nova koridorda beni takip ediyor. Alarmlar tüm asansörleri için laboratuvara merdivenlerden çıkıyoruz. Ben tam gaz koşuyorum ama Nova topuklu ayakkabılarıyla bana yetişemiyor.

Hızımı yavaşlatmaya çalıştığımda beni ileri itiyor. "Git! Rowan'ın iyi olduğundan emin ol. Ben hemen arkada olacağım."

Onu bırakmak istemiyorum ama Rowan o yapışkan maddeye yakalanırsa... "Git!" Nova ısrar ediyor.

Önüne geçiyorum ve merdiven boşluğunun kapısını omzumla çarpıyorum.

Onu görmeden bir adım bile atamıyorum.

Mucize yapışkan.

Çıldırılmış bir balon balığı gibi laboratuvarın vitrinini itiyor. Turuncu sıvı kapıya öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, kapı eklem yerlerinden bükülmeye başlıyor.

Kalbim göğsümden çıkıyor ve benim dışımda bir yerde patlıyor.

Eğer Rowan oradaysa.

Kapıya doğru dev ve kararlı adımlarla ilerliyorum, yapışkanın içine dalmaya ve genişleyen maddenin içinde onun bedenini aramaya hazırım ki köşede bir hareket görüyorum.

Botlarım kayarak durdu. Alarm zilleri tepemde yüksek sesle çalarken insan boyutundaki gölgeye odaklanıyorum.

Koyu renk saçlı ve soluk tenli ufak tefek biri görüş alanının dışında çömeliyor.

Yüzümde bir öfke maskesiyle o tarafa doğru yürüyorum. "Rowan!"

Ayağa kalkıyor. Gözleri yerde ve elleri önünde kilitli. Avucuna yapışan yapışkanın kalıntılarını görebiliyorum, bu acil duruma karışığının kesin kanıtı.

"Bunu sen mi
yaptın?" "BEN...
BEN..."

Gözlerim kıpkırmızı oldu. "Sana özellikle hiçbir şeye dokunmamamı söylemiştim! Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun? Ciddi şekilde yaralanabilir ya da başka insanlara zarar verebilirdin! Annen sana böyle mi davranmayı öğretti?"

Sırtıma nazik bir el indi. Nova.

Kahverengi gözleri benimkilere dikilmiş, sessizce durmam için yalvarıyor.

Derin nefes alıyorum, göğsüm inip kalkıyor. Kan hücum ediyor. Çok fazla huzursuz enerji. Çok fazla korku.

Rowan yere bakıyor, hâlâ bir şey söylemiyor.

Nova güvenlik ofisini arar. "Tıbbi bölümden birini gönderebilir misiniz? Bir çocuk mucize yapışkanla temas etti ve kontrol edilmesi gerekiyor." Telefonunu cebine koyar ve Rowan'ın önünde çömelir. "Başın dönüyor mu? Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?"

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"O yapışkan madde uçucu bir madde. Onu yutarsan sana ne olacağını kim bilebilir?" diye çıkışıyorum.

"Ölecek miyim?" Rowan mırıldanıyor, gözleri kocaman ve yaşlarla dolu.

"Hayır." Nova iki kez düşünür.

"Muhtemelen hayır." Rowan sıkıntılı bir ses çıkarır.

"Hiçbirini yemediğin sürece muhtemelen iyisindir," diye homurdandım.

"Ama emin olmakta fayda var," diye ekliyor Nova. "Bize ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Dolapta giriş kartlarınızdan birini buldum ve hangi kapıyı açtığını kontrol etmek istedim." Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bu laboratuvarı açtığı ortaya çıktı. Sadece makinenin dönüşünü görmek istedim. Yemin ederim. çıldıracağını bilmiyordum."

Burun deliklerim alevlendi. Kelimelerimi içimde kilitli tutmak için alt dudağımı çekiyorum.

O anda, kadrolu sağlık ekibinden biri elinde bir ilk yardım çantasıyla belirir. Rowan'ı kontrol etmek için kenara çekiyor. Ben uzaktan izlerken Nova da onlarla birlikte gidiyor, tedirginlik içinde kıvranıyor.

"Görebildiğim kadarıyla durumu iyi." Sağlık görevlisi Rowan'ın omzunu sıvazlıyor. "Ama daha sonra gıda zehirlenmesi belirtileri gösterirse, kusma, mide ağrısı, onu bir hastaneye götürmelisiniz."

"Teşekkür ederim," diyor Nova. Bana dönerek sakince konuşuyor: "Personele tekrar gelebileceklerini söyleyeceğim ve bunu rastgele bir kaza olarak açıklayacağım. Rowan'ın bugün burada olduğunu kimse bilmeyecek."

Çenemi aşağı indiriyorum, omuzlarım .

Nova bana yaklaşıyor, çiçek kokusu kalbimi biraz yavaşlatıyor. "Üzerine fazla gitme, tamam mı? Hemen döneceğim."

Rowan da ben de topuklarının fayanslara vuruşunu dinliyoruz, ta ki ses kaybolana kadar.

Gitmiş.

Şöyle bir baktım ve yapışkanın yavaşladığını fark ettim. Güzel.

En azından binayı ele geçirmeyecek.

Rowan sinerken ben burun kemiğimi ovuyorum. Dondurucuda sıkışmış gibi titriyor.

İç çekerek pazen ceketimi çıkarıp omuzlarına örtüyorum. Sonra cebimden mendilimi çıkarıp önünde diz çöküyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Rowan. Gözyaşlarını tutma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyor.

Eline uzanıyorum ve avucundaki yapışkanı siliyorum. İnatla kalıyor.

"Alkole ihtiyacım olacak," diye mırıldandım.

Uzaklaşmaya başladığımda Rowan elimi tutuyor. Kalbim göğsümdeki yerinden çıkıyor ve boş bir metal kutu gibi sarsılıyor.

Lanet olsun. Çocuk fena batırdı.

Ama... küçük, korkmuş ve kaybolmuş görünüyor. Ona kızgın kalamam.

"Tamiri çok pahalıya mı mal olacak?" "Merak etmeyin."

"Parasını ben ödeyeceğim," diyor.

Bu açıklamayı tuhaf bularak ona bakıyorum.

"Anneme söylemeyeceksin, değil mi?" Gözleri benimkilere yalvarıyor. "Burada kal. Ben alkolü getireyim."

Yakındaki bir laboratuvarıdan alkol solüsyonunu bulup elinin üzerine döküyorum. Yapışkan madde çözülürken tıslıyor.

"Ellerini yıkaman için seni banyoya götüreceğim," diyorum ona.

Rowan sessizce ilerliyor.

Koridor sonsuza kadar uzanıyor gibi. Etrafta kimseyi görememek biraz ürkütücü.

"Sen ihtiyaç benim Yardım eder misin?" I sor

Rowan, durdurmak Dışarıda Banyoya.

Başını sallıyor ve bakışlarımı kaçırıyor.

"Dışarıda bekliyor olacağım."

Omuzları çökmüş, banyoya doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra suyun aktığını duyuyorum.

Duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

O iyi. İyileşecek.

Bir kadının yere vuran topuk sesleri sönmüş kalbime hava pompalıyor ve onu uçuruyor. Nova'yı görmek için hevesle etrafıma bakıyorum.

Koridorda ilerleyen başka bir kadın gördüğümde hayal kırıklığına uğruyorum. Hareket edişinde bir tuhafılık var. Başını ileri geri sallıyor ve sanki daha önce hiç sanat görmemiş gibi duvardaki resimlere bakıyor.

"Ooh, bu çok güzel." Kurt gibi sırtarak gözlerini etrafta gezdiriyor. Ona inceleyen bir bakış attım.

Kadın beni ileride görüyor ve suçluluk duygusuyla donup kalıyor. Esmer eli eteğine düşüyor ve onu siliyor. Sonra yüzünde bir sırıtış beliriyor ve bana doğru ilerliyor. "Adam? Adam Harrison?"

"Seni tanıyor muyum?" Onu dikkatle izliyorum.

"Hayır, ama seni tanıyorum. Sen kız kardeşimin küçük evcil hayvanısın. Tuhaf icatları ve altın yumurtaları olan kaz." Bana geniş bir sırıtışla altın bir dişini gösteriyor.

"Kız kardeşin mi?"

Rowan o anda banyodan döner. Yanaklarında gözyaşı izleri vardır ve eskisinden daha da yenilmiş görünmektedir.

"Evet, Nova benim kız kardeşim." Kadın kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyor.

Ben daha fazla soru sormadan acil ayak sesleri koridoru dolduruyor.

Nova görüş alanımda beliriyor ama bana bakmıyor. Altın dişli kadına bakarken yüzüne bir korku maskesi iniyor.

"Lyra?" Nova adını boğuk bir şekilde söyler. Lyra kocaman sırıtıyor. "Merhaba kardeşim."

BÖLÜM 5

FIRSAT

NOVA

"BURASI ÇOK SÜSLÜ. Bu heykeller ne kadara mal oldu, kızım? Ve bu resimler gerçek mi? Gerçek gibi görünüyorlar."

Kız kardeşim Rowan ve Adam'a doğru salına salına yürürken dehşet içinde bakıyorum. Çita desenli bir tulum giymiş, neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor. Saçlarının tepesi ekstra dik ve bugün maviye boyanmış. Ağzını sonuna kadar açmış sakız çiğniyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve dişlerimi gıcırdatarak toz haline getiriyorum. İleri atılarak kendimi Lyra'ya doğru fırlatıyorum ve parmaklarımı koluna doluyorum.

"Ah. Kızım, canımı yakıyorsun."

"Hadi gidelim. *Şimdi*," diye kulağına hırlayarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Hayır." Ellerini çözdü ve geri çekildi. Masaj yapıyor yüzüne yine o iğrenç sırtıtışını yapıyor. İyi bir şey yapmadığında takındığı bir ifadedir bu. "Buraya daha yeni geldim. Gitmeye hazır değilim."

"İçeri nasıl girdin ki?" Tısladım. Gizli projelerin yanı sıra hassas bilgilerle de ilgilendiğimiz için Vision Tech'in sıkı bir güvenlik kodu var. Ziyaretçi kartı olmadan kimsenin girmesine izin verilmiyor ve Lyra'nın kordonu yok.

"Alt katta öyle bir kaos vardı ki... hemen içeri daldım," diye açıklıyor başını meydan okurcasına sallayarak.

İniltinin dışarı sızmasını engellemek için keskin bir nefes çekiyorum. Kız kardeşimin burada olması ve bu çılgınlıktan faydalanabilmesi benim şansımdı.

Neden o kadar gün içinde bugün uğramak zorundaydı ki?

"Lyra, şu anda seninle uğraşacak vaktim yok," diye . "Gördüğün gibi biraz meşgulüz."

Laboratuvar teknisyenlerimiz temizlik konusunu görüşmek üzere çağrıldı ve çalışanlar masalarına dönüyor. Resmi iletişim ağında bir duyuru yapılacak ama eminim komplo teorileri ve özel sohbetler dedikodularla doludur. Bunun önüne geçmeliyim.

Bugünkü olaya gizli patronumuzun gizli oğlunun neden olduğunu kimsenin tahmin edeceği şüpheli, ancak yine de onları sakinleştirmek önemli.

Telefonum çalışıyor.

Muhabirlerin aradığını bilmek için ekrana bakmama gerek yok.

Alarmlar yerel karakolu, o da yerel haberleri alarma geçirdi. Dışarıda akbabalar gibi toplanmış haber minibüslerimiz var.

Vision Tech'in ihtiyacı olan basın bu değil.

Gün zaten çok uzun ve Lyra'nın varlığı işleri daha da kötüleştiriyor. Başım görünmez bir çekiçe kafama vuruluyormuş gibi ağrıyor.

"Git," diyorum nefesimin altında. "Şimdi."

Lyra'nın ağzı ince, acı bir gülümsemeye dönüşüyor. Seyircimiz olmasa patlayacağını ve bana küfretmeye başlayacağını hissediyorum.

Bakışlarım, suçluluk duygusunu geçici olarak unutmuş gibi görünen ve meraklı gözlerle ikimizi izleyen Rowan'a kayıyor.

"*Şimdi* Lyra," diye emrediyorum kız kardeşim . Bir adım geri atıyor.

"Vay be. Hey." Adam bize doğru koşuyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. *Lütfen, Adam. Şu anda Güneyli centilmeni oynamana ihtiyacım yok.*

"Nova'nın bir ablası olduğunu bilmiyordum," diyor Adam dostça bir sesle.

"Aslında ben daha küçüğüm," diye düzeltiyor Lyra.

"Oh." Adam şaşırmış görünüyor.

Hiç şaşırmadım. Lyra'nın seçtiği yol zor bir yoldu. Güzel olmasına rağmen, onda bir sertlik var. Hayatta mümkün olan en kötü kararları vermeye bağımlı birinin parlaklığını taşıyor.

"İki farklı babamız var ama birbirimize benziyoruz çünkü annemin bir tipi vardı." Lyra muzipçe sırtıyor. "Ben Lyra Houghton."

"Adam Harrison." Adam onun elini sıkıca sıkıyor.

Parmaklarını ayırmak istiyorum.

Kız kardeşimi tanırım. Sadece bir şey istediğinde ortaya çıkıyor ve o şey de hiçbir zaman iyi olmuyor. Annem kaç kere

Kefaletle hapisten çıkması düşünülemez. Sonunda, annemiz hastalandığında bile, Lyra hala sorun çıkarıyordu.

Ölüm belgesi bir şey söylüyor ama annemin kırık bir kalpten öldüğünü biliyorum.

Adam, hiçbir şeyden haberi olmadığı halde Lyra'ya hoş bir gülümseme veriyor. "Nova'yı görmeye mi geldin?"

"Evet. Geçen gün ondan bir iş istedim ve ilgileneceğini söyledi ama bana geri dönmedi."

"Lyra," diye tıslıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Bir iş mi?" Adam şaşkın bir bakışla beni yakalıyor. "Tabii ki Vision Tech'te senin için bir işimiz var."

Yüzümden akan kanın doğruca ayak parmaklarıma gittiğini hissediyorum.

Beni çok iyi tanıdığını iddia eden biri için Adam şu anda kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyor.

"Hayır, yapmıyoruz," diye çıkışıyorum. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, gözlerimden 'bu işe karışma'yı ıslamlamaya çalışıyorum.

Adam'ın kaşları gerilir.

Derin bir nefes alıyorum çünkü onun ya da Rowan'ın önünde mantıksız tarafımı ortaya çıkarmak istemiyorum. Küçük çocuk bugün çok şey yaşadı ve ihtiyacı olan son şey kız kardeşimle kavga ettiğime tanık olmak.

Lyra on bir yaşındaki kıza döner. Gözlerinde meraklı bir , göğüsleri neredeyse gömleğinden dışarı sarkacak kadar eğiliyor. "Kim varmış burada?"

Lyra'nın önüne geçerek onu Rowan'ın görüş alanından çıkarıyorum. "Seni ilgilendirmez. Çık dışarı, Lyra."

"Nova..." Adam şaşırılmış görünüyor.

"Kız kardeşimi ön kapıya kadar geçireceğim ve sonra Steve'den sizi eve götürmesini isteyeceğim. Lütfen gitmeye hazır olun Bay Harrison."

Adam'ın şoku hissediliyor ama beni düzeltmesi için ona zaman vermiyorum. Kız kardeşimi tekrar kolundan tutarak sürüklüyorum. Lyra bana karşı koyuyor, sudan çıkmış balık gibi kıvranıyor ama ben onu dışarı atmakta çaresizim ve o da elimden kurtulamıyor.

Virajı dönüyoruz ve koridoru tüm çalışanları görünce gözlerim açılıyor. Bazıları hızlı hareket ederken

Diğerleri yavaşça yürüyor, gruplar halinde kafalarını birbirine bastırarak toplanıyor.

"Bayan Delaney."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Yaralanan oldu mu?"

Sorular kurşun gibi üzerime geliyor.

Lyra'nın kolunu bırakıyorum ve sesimi düz tutmaya çalışıyorum.

"Uh..." Hızla göz kırpiyorum. Şu anda düşünmek bir yana yutkunmak bile zor. "Resmi açıklamayı daha sonra yapacağız. Ama kimse yaralanmadı."

Kalabalıktan rahatlama sesleri yükselir.

Haberler dağılırken, insanların Lyra'ya garip bakışlar attığını fark ediyorum.

O çarpıyor... ve iyi bir şekilde değil.

Kim o?

*Neden Bayan Delaney ile
birlikte? Neler oluyor?*

Kimse yüksek sesle konuşmuyor ama sorular adeta dillerinde patlıyor.

"" Yol açmaları için elimle işaret ediyorum. Geri çekildiler ve geçmemize izin verdiler.

Bir adım.

İki.

Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki Lyra benden ayrıldı.

Dönüp Vision Tech çalışanlarına bakarken nabzım hızlanıyor.

Lyra bir elini kaldırarak, "Ben onun kız kardeşiyim," diye açıkladı.

"Patronunuzla akrabayım."

"Kes şunu," diye alçak sesle uyarıyorum. Onu sürükleyerek asansöre götürüyorum ve kapıların kapanması için düğmeye basıyorum.

Yalnız kaldığımızda, kız kardeşime fırtınalı bir bakış atıyorum.

Lyra bana sırtıyor, abartılı kirpikleri sanki bir kuşun kuyruğunu kesip gözlerine yapıştırmış gibi görünüyor.

"Neyin var senin?" Hararetle sordum.

Gülümsemesi bozulmadı. "Sen kokuşmuş bir cadısın."

Sözleri tenimi zehir gibi yakıyor.

"Ne kadar iğrenç olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Lyra alay ediyor.

"Ne düşündüğün umurumda değil."

"Hayır, belli ki. Sen sadece bu ayrıcalıklı küçük beyaz ineklerin ne düşündüğünü önemsiyorsun." Duvara yaslanmış, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırmış. "Ne kadar zavallı görüldüğünün farkında mısın? Sen büyük patronsun ve hâlâ onların önünde bir solucan gibi sürünüyorsun."

"Burası benim iş yerim Lyra. Canın istediğinde içeri dalıp kargaşa çıkaramazsın."

"Kargaşa mı? Hayır, tatlım. Kargaşa çıkaran sendin. Beni sürükleyen, benimle görüldüğün için yanlış bir şey yapmışsın gibi davranan." Duvarı itiyor, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Teninin benimki gibi koyu olması seni her gün rahatsız ediyor olmalı, ha?" Gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Onların dudaklarına, burunlarına ve geçmişlerine sahip olmayı nasıl *da diliyorsundur*. Bu seni öldürüyor, değil mi? Kendini ne kadar zorlarsan zorla, bu dünyaya asla uyum sağlayamayacağın düşüncesi. Yuvarlak, küçük beyaz bir deliğe sığmaya çalışan kare bir kutu gibi."

"Sana kanıtlayacak hiçbir şeyim yok." Gözlerim dümdüz karşıya bakıyor.

Lyra güler. "Bu arada, saçın güzelmiş."

Kendimden utanarak buklelerimden birine dokunuyorum.

"Doğal saçını kullanmanın kendini daha çok sevmeni sağlayacağını mı sanıyorsun? Hayır, kardeşim. Hâlâ o kadar sıkı bağlanmışsın ki afro bile seni kurtaramaz. Özgür olmadan önce aşman gereken çok şey var."

"Bana ders vermeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" Ona döndüm. "Vision Tech'e neden geldin Lyra? Benden para dilenmek için mi? Ya da belki sana vermediğim para için Adam'a yalvarmak için? Bunda onurlu bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Tembel ve acımasız olarak ve içinde bulunduğun durumdan herkesi sorumlu tutarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğini mi sanıyorsun?"

"En azından ben uymuyorum."

"Neye uymak? İstikrarlı bir işe sahip olmak mı? Hedeflere mi? Hırslar?" Kelimeler boğazımı tırmalıyor. Çözülüyor olmaktan nefret . Derimin altına girebilmesinden nefret ediyorum. "Gerçekten ne istiyorsun, Lyra?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bana masumca göz kırpmıyor.

"Nasıl hareket ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sana söyledim. Senden daha fazla para istemiyorum. Sadece işi istiyorum."

"Ve *sana* başka bir yerde torpil yapabileceğimi söyledim. Vision Tech'te değil."

"Eğer burada değilse, onu istiyorum."

Gözlerim ona dikildi. "Vision Tech'e erişim konusunda neden bu kadar takıntılısın?"

Bakışları yere dökülür.

Ona doğru bir adım atıyorum ama daha konuşmaya başlayamadan asansörün kapıları açılıyor.

Lyra dışarı fırlar. "Mini tur için teşekkürler kardeşim. Bir dahaki sefere bana daha fazla yer gösterebilirsin."

Asansörden tökezleyerek çıktım ama Lyra hızlıydı. Dönüş yollarından geçip ön kapıdan bir duman gibi çıkıp gözden .

Kalbim yanıyor. İçimden bir ses bugünkü ziyaretin o kadar da masum ya da tesadüfi olmadığını söylüyor ama elimde herhangi bir kanıt yok.

peşinde?

"Bayan Delaney, iyi misiniz?" Henry bana yaklaştı, gür kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık vardı.

"Ben iyiyim, Henry. Teşekkür ."

"Bayılacak gibi ." Oturabilmem için bir sandalyeyi bana doğru kaydırıldı.

"Ona ihtiyacım yok." Kelimeler hırıltılı bir şekilde kaçıyor.

Henry dinlemiyor. Ben oturana kadar inatla bekliyor ve sonra bana bir şişe su getirmek için koşuyor.

"Teşekkürler." Şişeyi ondan aldım ve kapağını açtım.

Henry kollarını göğsünde kavuşturur. "O gerçekten kız kardeşin miydi?" "Evet."

"İlginç birine benziyor."

Bir kahkaha attım. *Onu tarif etmenin bir yolu da bu.*

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Henry bana sordu. Bana bakışından yardım teklifinin samimi olduğunu anlıyorum.

O iyi bir çocuk.

Zeki biri. Yüksek lisansına kadar burs kazandı ve şu anda doktorası üzerinde çalışıyor.

Henry bakmaya devam ederken, aramızda bir şeylerin büyüdüğünü hissediyorum. Aramızdaki bağ zekâdan ya da aynı şirkette çalışmaktan kaynaklanmıyor. Aynı ten rengine, aynı geçmişe sahip insanlar, birbirlerine uymadıkları bir odaya girdiklerinde ortaya çıkan o sözsüz anlayış.

Keskin bir nefes veriyorum. "Ben iyiyim." "Elbette." Başını sallıyor.

"Gerçekten mi?" Boğazımı temizliyorum. "İşinizin başına dönün. Bugünkü sürprizlere rağmen hâlâ yapacak çok işimiz var."

Tereddüt ediyor.

"Henry, eğer kalıcı bir pozisyon kazanmak istiyorsan, beni dinlemenı öneririm."

Hızla uzaklaşıyor.

Arkasından

gölümsüyorum.

"Bayan Delaney," bir güvenlik görevlisi bana yaklaşıyor, "gazetecileri uzak tutmaya çalışıyoruz ama hayır cevabını kabul etmiyorlar. Polisi devreye sokalım mı?"

"Hayır, bu sadece bunu daha da büyütür." Şakağımı ovuşturuyorum, çantamı yanıma almadığım için nefret ediyorum. Baş ağrısı haplarımı orada tutuyorum ve gerçekten bir tane kullanabilirdim.

Güvenlik görevlisi beklentiyle bana bakıyor.

Elimi bırakıyorum. "Onlara iki saat içinde bir basın bülteni yayınlayacağımızı söyle. Özel bir röportaj vermeyeceğiz, bu yüzden sadece etrafta dolaşarak zamanlarını boşa harcıyorlar."

Başını sallıyor. "Evet, hanımefendi."

İstediğimi yapmak için acele ederken, halkla ilişkiler müdürünü aradım. "Bir not gönder. Herkese gazetecilerden uzak durmalarını söyle."

"Çoktan yapıldı. Ama bunu nasıl kontrol edeceğimizden emin değilim. Muhabirler yine de insanları köşeye sıkıştırmaya çalışacaktır. Ama bunu gözlerden uzakta yapacaklar." "Biliyorum." Saatimi kontrol ettim. "Önümüzdeki bir saat içinde halkla ilişkilerden birinin aşağıya inmesini ve gazetecilere şaşırmış gibi davranmasını istiyorum. Olabildiğince bilgisiz ol ve seni ikna etmelerine izin ver. röportaj vermek."

"Ne? Bugün olanları onlara anlatmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır." Omuzlarımı dikleştirdim ve kararlılıkla asansöre doğru yürüdüm. "Konuşmayı kongremize ve Bay Harrison'ın Yılın Mucidi ödölüne doğru yönlendir."

"Bunu bedava reklam için kullanmak istiyorsun," diyor sessiz bir anlayış ve biraz da hayretle.

"Vision Tech hakkında yazmak istiyorlarsa, onlara yazacakları bir şey verelim."

"İnanılmazsın, Nova."

İltifatı omuz silkerek geçiştirdim. "Her gazeteci ısırmaz ama bakalım hikâyeyi kontrol edebilecek miyiz?"

"Bu görevde kaç kişi istiyorsun?" "Üç. Bundan fazlası şüpheli görünecektir."

". "

Başım daha da sert zonkluyor.

Bugünün bir an önce bitmesini umuyorum ama içimden bir ses bu dileğimin gerçekleşmeyeceğini söylüyor.

* * *

Ofisime dönerken güvenlik şirketindeki tanıdığım la irtibata geçiyorum. Cep telefonu kulağım da, güvenlik görüntülerini gizli tutmalarını talep ediyorum.

"Bugün olanlarla ilgili haberlerde ya da sosyal medyada en ufak bir ipucu görürsem, bir köpekbalığı gibi üzerinize gelirim. Avukatlarımıza çok acımasız olmaları için çok para ödüyoruz. Anlıyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel." Telefonu kapattım ve ofisime yaklaştım.

Adam'ın beni beklediğini görünce şaşırdım.

O ve Rowan hala burada mı?

Kapıyı fırlatıp açıyorum, topuklarım fayanslara sertçe vuruyor.

Adam dönüyor ve kahverengi gözleri bana

dikiliyor. "Ad-"

"Yapma." Bana doğru yürüyor, beni yönlendiriyor ve kanepeye oturmam için itiyor. Dokunuşu sıcak ve sert.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sanki onun varlığı dertlerime deva olacakmış gibi baş ağrım hafifliyor.

"Adam." Adı bir nefes verişte, rahatlamış bir iç çekişte kaçıyor. Sıkıntılı bir durum, olan bu. Onun etrafında olmak bile sıkışan sinirlerime iyi geliyor. Ve ben buna sahip olamam. Giderken ona bu kadar güvenmemeliyim.

"Bayan Nova, iyi misiniz?" Rowan gıcırıyor.

İrkiliyorum ve Rowan'ın ofis koltuğumda oturduğunu fark ediyorum. Öne doğru eğilmiş ve an yanıma koşmaya hazır görünüyor.

Adam'ın sesi acildi. "Rowan, Nova'nın çantasını getirebilir misin?"

Küçük çocuk ortaya çıktı, çantamı aldı ve babasına götürdü.

"Teşekkürler." Adam kapağın açıyor ve sanki çantanın sahibiymiş gibi elini içeri sokuyor. Etrafı karıştırırken kol kasları şişiyor ve sonunda baş ağrısı ilacımı çıkarıyor.

İşaret ediyorum. "Masadan kahvemi getirebilir misin?"

Adam kararlı bir şekilde, "Bunu kahveyle içmemen gerekiyor," diyor.

Ses tonuna sinirleniyorum. Bu konuda inatçı olacakmış gibi geliyor. "Yan etkileri uykumu getiriyor ve şu anda uykulu hissetmeyi göze alamam."

"Rowan, mutfaktan bir bardak su getirmeni istiyorum," diye talimat veriyor Adam oğluna, beni tamamen görmezden gelerek.

"Tamam." Rowan başını sallıyor.

Adam sert bir bakışla onu durdurur. "Mutfaktan başka bir yere gitme. Hemen buraya gel."

"Yapacağım," diye söz veriyor Rowan.

"Teşekkürler Rowan," diyorum daha yumuşak bir ses tonuyla.

Küçük çocuk koşarak odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Adam'ın bana baktığını fark ediyorum ve daha dik oturmak için mücadele ediyorum. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Nasıl görünüyorum?" Geri atıyorum.

Kahverengi gözleri endişeyle parlıyor, sonra okunamayan duygulardan oluşan bir kaleydoskopun içinde dönüyor ve sonunda benim anlayabileceğim bir tanesine iniyor.

isim-hayal kırıklığı. "Dünyanın yükünü çok uzun zamandır omuzlarında taşıyormuş gibi görünüyorsun."

"Fazla abartıyorsun."

Parmakları başımın üzerinde kayıyor. Onun dokunuşuyla karnımda bir sürü dengesiz kelebek uçuşuyor.

Bu çok

kötü.

Çok kötü.

Patronumla kelebekler uçuşamaz.

"Terliyorsun," diye fısıldıyor Adam.

"İnsanlar terler." Elini nazikçe itiyorum.

Geri çekiliyor. "Halkla ilişkiler ekibiyle temasa geçtim. Muhabirlerle ne yapacağınızı duydum."

"Beni azarlamaya mı yoksa övmeye mi çalışıyorsun?" Dudakları seğiriyor. "Senden korktuğumu söylersem?" "O zaman bir iltifat."

Kıkırdıyor.

"Kaybedecek zamanımız yok." Gözlerimi kapatıyorum. "Madem haberler haber yapmak için bu kadar hevesli, onlara üzerinde çalışacakları bir şey vermeliyiz."

Gülümsediğini *hissediyorum*. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bu benim için bir sonraki nefesim kadar elle tutulur bir şey.

"Kız kardeşini mi?" Adam soruyor.

Kelepçeliyorum.

Adam rahatsızlığımı fark ediyor ama peşini bırakmıyor. "Neden bana bir kız kardeşin olduğunu söylemedin?"

Parmaklarımı kanepeye geçiriyorum.

Tamam, *normalde* Adam da benim haplarım kadar etkilidir.

Ama ondan ayrı tuttuğum kurcalamaya ve kurcalamaya başladığında değil.

Gözlerimi açıyorum ve karanlık bakışlarının beni delip geçtiğini fark ediyorum. Sanki kafatasıma girmeye çalışan bir matkap gibi. Ve şu anda kafatasımın içinde şehre giden kendi matkabım olduğu için, başka bir elektrikli alet olmadan da yapabilirim.

"Onu tanımana gerek yok," diyorum sonunda.

"Evet, bir an için seni tanımadığımı sandım." Kaşlarımı çattım.

Gece yarısı gökyüzü kadar karanlık gözleri yüzümde sabit duruyor.
"Kız kardeşine neden böyle davrandın?"

Hayır.

Hayatta olmaz.

Bunu Adam'la yapmayacağım. Kanepeyi iterek benden uzaklaşmasını sağladım ve tökezleyerek ayağa kalktım.

"Nova, senin hiç *kimseyle* bu şekilde konuştuğunu duymadım. İş berbat eden bir personelle bile."

Ona sırtımı dönüyorum.

"İkinizin arasında oluyor?" Adam bastırıyor.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok Adam," diye tükürüyorum. Kalbimin içinde kimsenin izin vermediğim yaraları deşiyor. Çok fazla acıtıyor.

"Neden ona bir iş vermek istemiyorsun? Bununla ilgili bir sorunun yok."

"Ben biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü bunu hak etmiyor," diye .

"Ne yapmış olursa olsun, o hala senin kız kardeşin." Buna dikkat çekiyor. "Eminim başka bir seçeneği olmasaydı sana gelmezdi."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. "Belki de müdahale etmek bana düşmez-"

Dönüyorum, gözlerim alev alev yanıyor. "Haklısın. Öyle değil."

Hiç ürkmüyor. Sadece anlamaya çalışır gibi izliyor.

"Neden bunun üzerinde duruyorsun?" Talep ediyorum.

"Dürüstçe mi? Gerçekte böyle olmadığını bildiğim halde kız kardeşine böyle davranmanı izlemek rahatsız ediciydi."

Rowan'a nasıl davrandığı ve beni yargılamaya hakkı olmadığı konusunda onu azarlamak için ağzımı açıyorum. Tam o sırada Rowan kafasını odaya sokuyor. Fark edildiğini anlayınca yanıma gelip bana bir bardak su uzatıyor.

"Teşekkürler, tatlım." Bir baş ağrısı hapi alıyorum ve üzerine su içiyorum.

Rowan sanki hapları içtiğimi görmek onun kişisel sorumluluğuymuş gibi tam önümde duruyor. İşim bittiğinde bardağı benden geri alıyor ve yere bakıyor. "Özür dilerim Nova."

", tatlım."

Telefonum yine çaldı.

Masanın etrafından dolaşıp yerime oturuyorum ve bir yangın daha çıkarıyorum.

Adam'ın bakışları sabit ve kendimi neredeyse suçlu hissettiğim tehlikeli bir an var. Ama neden ki? Karışan o. Gerçekleri bilmeden dışarıdan bakarak yargılayan o.

İnatla ona sırtımı dönüyorum ve öfkemdeki alevleri körüklüyorum. En azından o kelebekler öldü. Bu doğru yönde atılmış bir adım.

Adam sonunda bakışlarıyla beni yakmaktan bıktı. Kapıya işaret ediyor, böylece gideceğini anlıyorum.

Başımı sallıyorum ve onu soğuk bir şekilde reddediyorum. İşimi nasıl yaptığım, halkla ilişkiler kâbuslarıyla nasıl başa çıktığım ve hatta kıyafetlerimi nasıl seçtiğim konusunda söz sahibi olabilir ama özel hayatıma karışmaya hakkı yok.

Tek bir tane bile.

* * *

Vision Tech'te geç saatlere kadar kaldım. Basın bülteni yayınlandı ve gazetecilerin dikkatini dağıtma planımız büyük bir başarıya ulaştı. Şimdi, Adam'ın Yılın Mucidi ödülünü aldığı haberi her yerde yer alıyor.

Vision Tech ile ilgili tüm bu söylentiler üzerine halkla ilişkiler ekibinden fazla mesai yapmalarını istedim. Böyle bir fırsatın elimden kaçmasına izin veremezdim. Hâlâ konuşulanlar varken ivmeyi devam ettirmek en iyisi.

Yorgun bir şekilde ofisime dönüyorum ve ışığı açıyorum.

Masanın üzerinde en sevdiğim sandviç dükkanından alınmış bir kese kağıdı görünce şaşıyorum. Dudaklarım ama Adam'ın barış teklifinin beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum.

Köpek evinden o kadar kolay çıkamayacak.

Derin bir iç çekerek ayakkabılarımdan çıkıyorum ve ayaklarıma masaj yapıyorum. Kapı çalındı.

Beklentiyle başımı kaldırıyorum ve Henry'nin içeri girdiğini görünce yüzüm düşüyor.

"Hey."

"Hey..." Tereddütle cevap veriyorum.

"Başka birini mi bekliyordun?" diye soruyor gözlüklerini düzelterek.

"Oh, hayır. de değil."

Henry kapıya yakın durarak, "Işığının hâlâ açık olduğunu gördüm ve seni kontrol etmeye geldim," diyor. Gözleri kâğıt torbaya kayıyor ve beklentiyle bana dönüyor.

Kalbim güm güm atıyor. "Bunu... sen mi aldın?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Seni daha önce oradan sandviç yerken görmüştüm ve bugün de pek bir şey yediğini görmedim, o yüzden..."

"Teşekkür ." Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmıştım.

"Elbette." Henry bana utangaç, genç bir gülümseme sunuyor. "Elbette."

Ayaklarımı tekrar ayakkabılarımdan içine sokuyorum. "Başka bir şey mi söyleyecektin?"

"Hayır. bu." dönüyor. Sonra hemen geri döner. "Bayan Delaney, size gerçekten hayran olduğumu bilmenizi isterim," diye ağzından geçirir.

Arkama yaslanıyorum.

"O kadar zeki ve toparlayıcısınız ki, ben sizi..." Gözleri ayakkabılarına kayıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Yani, sanırım... Senin de buradaki herkes gibi olduğunu sanıyordum. Anaokulundan beri özel okullara gidenler. Şehir kulüpleri olan ve hafta sonları golf oynayan babaları olanlar. Ben seni-"

"Ayrıcalıklı ve zengin miydiniz?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Ben olsam böyle söylemezdim." "Elbette söylemezsin."

Anladım. Kız kardeşimi gördü ve nereden geldiğimi anladı. Lyra'ya bir kez baktı ve onun kim olduğunu, muhtemelen nasıl bir hayat yaşadığını ve nereye gittiğini tam olarak anladı.

Bunu herkes yapar. Bir kişi hakkında görünüşüne, kişiliğine, zekasına göre ani yargılarda bulunuruz. Henry'nin ailemin pek de parlak olmayan bir geçmişe sahip olduğunu öğrendikten sonra bana acıma sandviçi ısmarlamasına şaşırmadım.

"Sizi gerçekten kırmak istemedim."

"Alınmadım, Henry. Hepimizin kendi bagajı var."

"Bu değil-" Derin bir nefes çekiyor ve gözleri kayıyor. "Bunu mahvediyorum."

Saatimi kontrol ediyorum. Geç oldu ve bu konuşmanın amacının ne olduğundan tam olarak emin değilim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mıydı, Henry?"

Ses tonumdan ya da yüz ifademden reddettiğimi anlamış olmalı çünkü biraz incinmiş görünüyor. Geri çekilerek başını salladı. "Hayır, uh, gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Kapı kapanır.

Yine yalnız başıma, dağınık masama bakıyorum. Ofisten bu şekilde ayrılmamın imkanı yok. Tüm renkli kalemlerimi toplayarak mat, normal, parıltılı ve bronz olarak ayırıyorum. Belgelerimi düzelttikten sonra, masamı daha fazla düzenlemekten vazgeçip çantamı alıyorum ve aşağıya iniyorum.

Sandviç artık iştah açıcı görünmüyor ve yorgun olduğum için mi yoksa Adam'dan gelmediği için mi emin değilim.

Yardıma ihtiyacım var.

Başım beni öldürüyor. Kullandığım baş ağrısı ilacının sadece on iki saatte bir alınması gerekiyor ama hile yapıp yatmadan önce bir tane daha alabilirim.

Steve'le aşağıda buluştuk ve bana arka kapıyı açtı.

"İyi geceler Steve," diyorum içeri girerken. "Bu kadar geç saate kadar çalıştığın için üzgünüm."

Özrüm karşısında başını sallıyor. "Olaylı bir gün olduğunu duydu."

." Konuyla ilgili başka bir şey söylemedim ve Steve de sormadı.

Birkaç dakika sürdükten sonra Steve'in kuzey yerine güneye doğru gittiğini fark ediyorum. Telaşla emniyet kemerimi çözüp koltuğumun kenarına oturuyorum.

"Steve, evime giden yol bu değil."

Steve omzunun üzerinden bakar. "Sizi Bay Harrison'a götürmem emredildi."

Çarpışmanın etkisiyle omuzlarım gerildi. "Oraya gitmiyorum." "Bayan Delaney, talimatlarımı aldım."

"Kimin için çalışıyorsun, Steve?"

Düşünüyor. "Bay Harrison."

Hain. "Bu talimatı ne zaman verdi?" "Yaklaşık dört saat önce."

Adam ne planlıyor?

Alnıma masaj yapıyorum. "Steve, sadakatini takdir ama bugün Adam'la uğraşacak havada değilim. Lütfen arabayı geri çevirip beni eve götürebilir misin?"

Steve çelişkili görünüyor. "Bay Harrison itiraz edebileceğinizi söyledi. Sana onu aramanı ve açıklamasına izin vermeni söylemem gerekiyor."

Adam'ı aramıyorum.

"Sorun değil, Steve." Geri kaçıyorum. Steve görevini yerine getirip beni Adam'a götürene kadar bekleyeceğim. Sonra da bir taksi çağırıp eve gideceğim.

Ne yazık ki planımı gerçekleştirme şansım yok.

Steve arabayı yavaşlattığında Adam garaj yolunda duruyordu. Kapımı açtı ve inmemi işaret etti.

Gözlerim ona dikildi. Arabada kalıyorum. "Dışarı çık, Nova."

"Steve beni eve götürecekt."

"Neden bu kadar inatçısın?" diye mırıldanıyor.

"Ben mi? İnatçı." Ona ters ters baktım. "Sen-ah!" Adam arka koltuğa dalıp elini dizimin altından geçiriyor, diğer elini sırtıma bastırıyor ve ağına yakalanmış bir balık gibi beni arabadan dışarı çıkarıyor.

Beni kollarında yeniden ayarlamak için hafifçe savurduğunda bir çığlık daha atıyorum.

Ay ışığı güçlü yüzüne vuruyor, gümüş parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sıcak, ekspreso gözleri meydan okuyan bir parıltıyla parlıyor.

"Adam, ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

"Yarın görüşürüz Steve." Adam bacağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni verandaya taşıyor.

Evinin ön bahçesinde sıcak, altın rengi bir parıltı var. Paravan kapı açık ve Adam beni eşikten geçirirken hiç yavaşlamıyor.

Düşersem diye boynuna sıkıca sarılıyorum ama beni iyi kavlıyor.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun Nova?" Adam sorar, sesi sinirlidir.

"Eminim bir saatiniz vardır."

Elleri üzerimde sıkılaşıyor ve göğsünün isteksiz bir kıkırdamayla gürlediğini hissediyorum. "Hâlâ kızgınsın."

"Kızgın değilim."

Bana hafif çarpık, *evet doğru* bir gülümseme veriyor ve görünmez bir yumruk boğazımı kapatıp nefes alamayana kadar sıkıyor.

"Neden Steve'den beni kaçırmasını istedin? Ve Rowan nerede?"

"Rowan uyuyor. Sanırım onu zamanında yatırdığım için baba puanı alacağım."

"Baba puanları?"

"Ve seni neden kaçırdığıma gelince..." Adam beni kanepeye oturtuyor ve sandalyenin yanında duran bir kutuyu sürüklüyor. Kapağını kaldırdı ve içinde güzel bir çift yumuşak terlik vardı.

Çenem düştü. "Adam."

"Bugün çizgiyi aştım." Bileğime uzandı. Geri çekildim, ayağımı geri çektim.

İnatla topuklu ayakkabılarıma uzanıyor ve birini kaydırarak çıkarıyor. Başı öne eğik ve yapacağı işe odaklanmış durumda, bu yüzden tek görebildiğim kıvrık saçlarının tepesi. "Seni yargılamamalıydım ya da aile dinamiklerini anlıyormuş gibi davranmamalıydım. Özellikle de Rowan'a davranış şeklimden sonra." Bir kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. "Bana söyleyeceğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve çok fazla elektrikle vurulmuş gibi atmaya başlıyor.

"Sana değer veriyorum, Nova." Diğer topuklu ayakkabılarımı çıkarıyor ve ayağımı yumuşak ayakkabının içine sokuyor. Cehennemin en sıcak alevlerinden bir bulutun üzerine basmaya geçmek gibi bir his. Neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum.

"aştıysam özür dilerim."

Kirpiklerim titriyor. "Beni sadece bunu söylemek için mi kaçırdın?"

"Ve seni beslemek için." Bir tencere lazanyanın beklediği mutfağı işaret ediyor. "Gerçi ısıtmam gerekecek. *Birileri* çalışmayı ne zaman bırakacağını bilmediği için şu anda soğuk."

Azarlamasına burnumu kıvırıyorum. "Bunu, havada durabilen bir çanta yapmak için yetmiş iki saat uyumayan adam söylüyor."

"Touché."

Gülmemeye çalışırken dudaklarım titriyor.

Adam başını kaldırıp bakıyor, gözleri bana kilitlenmiş. "Affedildim mi?" "Lazanyanın ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Alnındaki teri siliyormuş gibi yapıyor. "Oh, şimdi bahisler yüksek."

Yumuşakça gülüyorum.

"İşte o güzel gülümseme."

Utangaçlık çöktü. Boğulma hissi tekrar geri geldi.

Bunu mu demek istedi? Yoksa bunu sadece beni yatıştırmak için mi söylüyor?

Adam boğazını temizliyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Lazanyayı ısıtayım."

Mutfağa doğru yürürken telefonu cıvıldar. Adam ekranı kontrol eder ve kaskatı kesilir.

Hava hemen keskinleşir.

"Kim o?" soruyorum. Eğer Lyra bir şekilde onun numarasını aldıysa... Adam telefonu çevirip bana gösteriyor. Rehberde şöyle yazıyor

"Bilinmeyen Numara".

"Metin ne diyor?"

"*Merhaba, Adam. Ben Alexa.*" Mesajın geri kalanını gözden geçirirken biraz tedirgin görünüyor. "Benimle konuşması gerektiğini söylüyor."

BÖLÜM 6

UYKU ÜSTÜ

ADAM

Yatak odamın kapısını sıkıca kapatıyorum ve vızıldayan telefon ekranıma bakıyorum. Alexa ile en son konuştuğumda bana bir oğlum olduğunu söylemişti.

Bu sefer ne istiyor olabilir? Tedirgin bir şekilde cevap veriyorum. "Alo?"

"Bu Adam Harrison mı?"

"Numaramı nereden aldın?"

"Asistanınızdan."

Karanlık bir şey kalbime saplanıyor. Nova'nın araya girip arkamdan Alexa ile aramda bir bağ kurmasına şaşırıyordum.

Ama ben .

Nova'nın hamle yapma ve daha sonra beni bu konuda bilgilendirme gibi bir alışkanlığı var. Ona çok güveniyordum, bu yüzden daha önce hiç sorun yaşamadım. Ama şimdi... Keşke bana önceden haber verseydi.

Basit bir *'hey, üniversitede kapına on bir yaşında bir çocuk gönderen o kaçamağı hatırlıyor musun? Ona numaranı verdim' deseydin* çok işe yarardı.

"Rowan nasıl? Bu gece mesajlarıma cevap vermedi. Yatmadan önce beni araması gerekiyordu."

"O..." Kelimeleri kekeleyerek söylüyorum. "O iyi biri." Boğazımı temizliyorum. "Çoğunlukla."

"*mi?* Bu ne anlama geliyor?" Boynumun arkasını ovuyorum.

"Oğluma ne oldu, Adam?"

"Bugün laboratuvarlarımızdan birinde küçük bir kaza geçirdi." "*Ne oldu?*"

"Ölümcül olmamalı. Hiç sanmıyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onu gözlemleyeceğiz." Sesimi daha neşeli hale getirmeye çalışarak, "Ama iyi olmalı. Yüzde seksen eminim."

"Adam, seninle yaşamaya başlayalı kırk sekiz saat oldu ve şimdiden acil bir tıbbi durumu mu var?" Kadının sesi

başka bir çılgınlık seviyesi. "On bir yıldır oğlum var ve sadece birkaç kez hastaneye gitti! Bundan daha iyisini yapmalısın."

"Özür dilerim Alexa," diye , ses tonuma sinirlenmişliğim sızıyor. "Belki biraz uyarılsaydım bu babalık işinde daha iyi olabilirdim. Ama Rowan'ı rastgele üzerime salmaya karar verdiğinden beri, hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"O bir çocuk, köpek değil, Adam. Onu senin üzerine *salamam*." "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandım.

"Sen onun babasısın. Başından beri bu işin içinde olmalıydın. On bir yıl geç kaldınız."

"Peki bu kimin suçu?" Isırarak . Sustu.

Ona saldırdığım için bir an pişmanlık duyuyorum ve daha sakın bir sesle konuşuyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum, Adam. Belki de hiçbir zaman ciddi bir ilişkimiz olmadığı içindir?"

"Hadi ama Alexa. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bana söyleseydin, sorumluluğu üstlenirdim."

"Biliyorum." Sözleri nefes verirken kaçtı. "Sana söylemek istedim. Yatakhane kadar gittim. Sonra bazı adamların senin ne kadar zeki olduğundan ve harika şeyler yapacağından bahsettiklerini duydum. Hayatını bir çocukla karıştırmak istemedim. Beni sevmediğini bildiğim halde seni kendime bağlamak istemedim. Bundan daha fazlasını hak ettiğimi düşündüm."

Elimi yüzüme sürüyorum, kalbim suçluluk duygusuyla doluyor. "Yine de yapmalıydın-"

"Geçmiş değiştiremeyiz. Rowan artık seninle ve o zamanlar sorumluluğu nasıl üstleneceğini tam olarak kanıtlayabilirsin."

"Tabii ki sorumluluk alacağım." *Eğer çocuk gerçekten benimse.* "Ama Alexa, onu on bir yıl boyunca saklamakta bir sakınca görmedin. Rowan'ı sır olarak saklama fikrini neden aniden değiştirdiğini bilmeye hakkım var."

Telefonda nefesi titriyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda, hattın onun tarafındaki ucunda kumaş hışırdıyor. "Bakın, diğer her şeyi unutalım. Önemli olan tek şey oğlumuz."

Oğlumuz.

Bu benim için hala çok şaşırtıcı.

Alexa, "Bilsen de bilmesen de gerçek şu ki on yıldan uzun bir süre Rowan'ın hayatına olmadın," diyor. "Ama şimdi ona sahipsin, onu görmezden gelmeye devam edemezsin. Ebeveynlik böyle yapılmaz. Onu güvende tutmak istiyorsan ona daha fazla ilgi göstermelisin."

"Burada elimden geleni yapıyorum Alexa."

"O zaman elinizden gelenin yeterince iyi olmadığı ortada!"

Sözleri tenimi tırmalıyor. Bu 'babalık' meselesini beceremediğimi ve bunun utanç verici biliyorum. Kimsenin yarama tuz basmasına ihtiyacım yok.

"Onu bana öylece bırakıp hayatımın sihirli bir şekilde değişmesini bekleyemezsiniz. İnsanlar bir anda uyanıp mükemmel bir baba olmazlar."

"Senden mükemmel bir baba olmanı mı istedim, Adam?" Sesi yükseliyor. "Senden sadece çocuğumuzu lanet olası bir hastanede doğurmamanı istedim."

Burnumun kenarına masaj yapıyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "O iyi."

"Yüzde seksen iyi."

"Bu geçer ." "Benim kitaplarımda değil."

İnledim. "İşte, gerçek bir ilişkiyi yürütemememizin nedeni bu. İletişim kuramıyoruz. Sen benim ne dediğimi anlamıyorsun ve belli ki ben de senin ne dediğini anlamıyorum."

"Haklısın. Birbirimizi asla anlayamadık. Ama ne kadar çılgın olsak da, iyi bir şey yaptık. Birlikte bir çocuk yaptık." Telefonun üzerinden vınlayarak geçen bir nefes veriyor. "Geçmişimiz ya da benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil Adam. Senin bahanelerin de umurumda değil. Tek umursadığım Rowan'ın güvende olması."

Eğer bu doğruysa, o zaman neden oğlunu tek başına otobüse bindirdi ve hiç tanımadığı birinin kapısına gelmesine izin verdi? Neden Rowan'la birlikte gelip her şeyi açıklamadı?

Bir şeyler gitmiyor.

"Şu baba olayını çözmeni istiyorum. Çabuk ol. Tamam mı? Hata yapacak yerin yok."

"Bunca yıl sonra Rowan'ı neden bana gönderdin Alexa?" Acilen soruyorum. "Gerçekten oluyor?"

"Gitmem gerekiyor. Rowan'a yarın beni aramasını söyle." "Alexa-"

Hat kesildi.

Başımı duvara yaslıyorum ve cep telefonumu sıkıca kavriyorum. Elimi yumruk yapıp duvara bir kez vuruyorum. İki kez.

Parçalara ayrılan bir çatıda duruyormuşum gibi hissediyorum. Her an düşüp molozların altında kalabilirim.

Lanet olsun. Çaresiz hissetmekten her şeyden çok nefret ediyorum. Ve şu anda karanlıkta ellerim arkamda bağlı yürüyorum.

Alexa bir şeyler saklıyor ama o şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Onun gerçek planı ne? Bana söylemediği şey ne?

Derin bir nefes alıyorum.

Bir tane daha.

Bir tane daha.

Bunu takıntı haline getirmek beni cevaba yaklaştırmayacak.

Her seferinde bir adım, Adam.

Birkaç dakika daha korktuktan ve zor nefes aldıktan sonra, dışarı çıkıp Nova'yla yüzleşecek kadar sakinleşiyorum.

Virajı dönüyorum. "Nova, Alexa'ya telefon numaramı ne zaman verdin?"

Yönetici asistanımın kanepeye kıvrıldığını gördüğümde kelimelerim titriyor. Ellerini birbirine bastırmış ve yanağının altında düzleştirmiş. Gözleri kapalı ve derin nefes alıyor.

Olabildiğince sessiz bir şekilde geriye doğru ilerliyorum. Aceleyle dolaba gidip fazladan bir battaniye çıkarıyorum ve oturma odasına dönüyorum.

Nova sanki geldiğimi hissediyormuş gibi başını düzeltiyor. Buklelerinin yarısı kanepeye çarparken diğer yarısı bir bulut gibi genişliyor. Burun delikleri her nefeste hafifçe açılıyor.

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Sadece onu izlemek bile Alexa ile telefon görüşmesi yaparken oluşan düğümleri çözüyor gibi görünüyor.

Battaniyeyi üzerine örtüyorum. Geceleri burası serin olabiliyor ve uykusunda titremesini istemiyorum. Nova battaniyenin sıcaklığından daha fazlasını arıyormuş gibi battaniyeye sokuluyor.

Önünde çömeliyorum, gözlerim koyu alnında, düz burnunun eğiminde ve tatlı, kahverengi ağzının şeklinde geziniyor.

Bu garip. Nova uyanırken, aşılmaz bir verimlilik duvarı gibi görünüyor. Her zaman hareket halinde. Her zaman bir sorunla uğraşıyor.

Uykudayken omuzları o kadar güçlü görünmüyor. Daha küçük ve kırılgan görünüyor, keskin gagalı ve pençeli bir şahinden ziyade narin kanatlı bir kelebek gibi.

"Çok yorulmuş olmalısın," diye fısıldıyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda lazanyaya dokunulmadığını fark ediyorum. Uykuya dalmadan önce bir şey yememiş bile.

İçimde bir koruma duygusu kabarıyor. Ama bu her zaman hissettiğimden farklı. Bu seferki dalgalanma, kalbimi neredeyse acı verene kadar kavrayan görünmez bir yumruk gibi

"Hayatını kolaylaştırmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Nova battaniyeyi kavriyor ve daha derine gömülüyor. O kadar derin iç çekiyor ki kirpikleri titriyor.

Onu yatağıma götürüyüm mi?

Sanki için fırsat kolluyormuş gibi zihnimi hemen bir resim dolduruyor. Kendimi Nova'yı yatağımın üzerine sererken görüyorum. Parmaklarımın köprücük kemiğinin üzerinden geçip göbek deliğine kadar indiğini, daha da aşağılara indiğini görüyorum.

Merhamet edin.

Bu fikri içimden bıçaklayarak kanepeden uzaklaşıyorum.

Aptalca bir şey yapmadan önce uyumam gerekiyor.

Nova'yı bir öpücükle uyandırmak gibi.

Kollarımı ona yatağıma gibi.

Mesela şu mantıklı eteği beline kadar çek ki altında ne olduğunu görebileyim.

Benimle bu şekilde ilgilenmiyor ve beni nasıl hissettirdiğini açıklamak hayatımın en büyük hatası olur.

Onu yönetici asistanı olarak kaybetmek başka bir şey.

Ama işleri berbat edip onu tamamen kaybedersem, buna dayanamam.

* * *

ERTESİ SABAH, güneşten daha erken uyanıyorum. Yatak odam karanlık ve gördüğüm rüya yüzünden vücudum ağrıyor.

Rüyadan bir görüntü rüzgarda uçuşuyor. Nova.

İç çamaşırıyla.

Yatağımdan bana gülümsüyor.

Başımı sallıyorum ve sert adımlarla ayağa kalkıyorum.

İlk içgüdümlerim Nova'yı kontrol etmek ama şu anda ona yakın olmak konusunda kendime güvenmiyorum.

Önce duş al.

Ve soğuk bir tane yapacağım.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda, içimdeki canavar - Nova bir kalem almak için eğildiği her seferinde onu yutmak isteyen canavar- kontrolümdeydi.

Nova'nın ilk gününden beri o ejderhayla güreşiyorum. Ait olduğu yere zincirlendiğinde, ellerimi kendime saklamak için daha iyi bir şansım olacak.

Oturma odasına giderken Rowan'ın odasının önünden geçiyorum.

Durdum ve kapıyı yavaşça açtım. Battaniyenin altında yatıyor. Krem rengi, kumtaşı - en azından Nova benim için seçtiğinde böyle demişti.

Gözlerim, bir okyanus resmi dışında çıplak olan düz krem rengi duvarlara takılıyor. Komodinin yanında bir lamba, bir şifonyer ve küçük bir dolap var. Bitişikteki banyo da aynı şekilde sade dekore edilmiş.

Babalık testi yaptırmak yerine, misafir odasını çocuk dostu hale getirmelisiniz.

Nova'nın sözleri çıkmıyor.

Kesinlikle babalık testi yaptıracacağım ama... Rowan'ın odasıyla ilgili de bir şeyler yapabilirim. Kimse ikisini birden yapamayacağımı söylemedi.

Rowan uykusunda sıkıntılı bir ses çıkardığında uzaklaşmaya başlıyorum. Telaşla yatağa doğru koştum ve eğildim. Alnındaki teri fark edince kötü bir rüya görüyor olabileceğini anlıyorum ve elimi omzuna koyuyorum.

"Rowan, selam dostum. İyi misin?"

Sesimi duyunca yüz ifadesi yumuşuyor ve tekrar mışıl mışıl uyumaya başlıyor. Çocuğu inceliyorum. Yüzü yastığa gömülmüş ve kollarını açmış halde o kadar da sinir bozucu görünmüyor. Aslında, gözlerimi biraz kısarsam, çok tatlı görünüyor.

Elimi Rowan'ın omzundan çekiyorum. Sanki gitmemi engellemek istiyormuş gibi bana doğru dönüyor.

Bunun beni ne kadar memnun ettiğine şaşırdım.

"Ben hâlâ buradayım, evlat." Elimini Rowan'ın siyah saçlarında gezdiriyorum, benimkiyle aynı renk ve dokuda olduğunu fark ediyorum.

Henüz oğlum olup olmadığını bilmiyorum. Ama Nova'nın haklı olduğunu biliyorum. Rowan'ı tanımak için fazla çaba sarf etmedim.

Belki de korktuğum içindir.

Kalbimi ona açtığım anda hayatımın gerçekten sonsuza dek değişeceğinden korkuyorum.

Ama mesafemi korumam risk almaya değer mi?

Nova'nın dün asansörde yaptığı, bir ilk izlenim daha yaratamayacağım uyarısı aklıma kazınıyor.

Rowan'a bir rahatsızlıkmiş gibi davranıyordum.

Ki öyle.

Ama bu benim sorumluluğumu ortadan kaldırmıyor.

"Daha iyisini yapmaya çalışacağım dostum," diye söz veriyorum nefesimin altında. "İkimiz için de biraz alışmak gerekebilir. Ama başaracağım."

Ağzı daha da açılıyor ve salyaları akmaya başlıyor.

Ugh.

Yataktan uzaklaşıyorum ve parmak uçlarımda oturma odasına gidiyorum. Nova'nın gitmiş olmasını bekliyordum ama o hâlâ oradaydı.

Battaniyenin altına saklanmış ince bedenini gördüğümde içimi dolduran rahatlamayı tarif edemem.

Huzur içinde uyuyor.

Onu izlerken, başka bir rüya kafamı dolduruyor. Ama bu sefer Nova'nın kıyafetleri var. Malikanenin içinde süzülüyor.

İşe hazırım. Sabah gözlerimi açtığımda o oradaydı. Her sabah. Steve'le arabaya binmeden önce beni öpüyor.

Kalbim heyecandan daha hızlı atmaya başladı.

Çizgiyi unutma, Adam.

Uyarı yardımcı olmuyor. Belki de soğuk bir duştan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Oturma odasından sessizce çıkarak telefonumla dışarı çıkıyorum. Gün doğumu manzarası büyüleyici ama dikkatimi çeken şey bu değil.

Telefonumu hızlıca kontrol ettiğimde yeni bir gelişme gördüm. Dün gece bir ara Dejonae'den bir mesaj aldım.

Selam, Adam. Sadece kontrol . Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme.

Mesajı tekrar okudum ve Dejonae'nin içten sesini kafamda duydum.

Sazuki'nin kız arkadaşı gibi sıcak ve koca yürekli birini nasıl bulduğu bir muamma.

Kendi kendime gülümsüyorum ve sonra omzumun üzerinden bakıp uyuklayan yönetici asistanımı inceliyorum.

Düşündüm de, bir konuda Dejonae'nin yardımına ihtiyacım olabilir.

Boş bir zamanı olduğunda beni arayacağını düşünerek mesaj atıyorum.

Ama telefonumun ışığı hemen yanıyor.

"Hey, Adam."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Hey, seni bu kadar erken rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun yok. Niko bizi bir saat önce uyandırdı. Bu akşam çiftlik evinde yapılacak barbekü için çok heyecanlıydı. Kuşlardan önce kalkıp hazırlanmak istedi."

Sazuki'nin kızı Niko'dan bahsedilince göğsümde sıcak bir his uyandı.

Sazuki çocuğuna karşı son derece korumacıdır. Birbirimizi bu kadar uzun süredir tanımamıza rağmen onunla tanışmama bile izin vermedi. Ancak Dejonae hayatına girdiğinden beri Niko ile daha çok sosyalleşiyorlar. Kızının kendi sadık arkadaşları olduğunu duydum.

"Rowan nasıl ?" Dejonae soruyor.

Verandanın korkuluklarına yaslanıp, goo olayından bahsedip bahsetmemeye karar vermeye çalışıyorum. "İyi gidiyor. Bilirsin... alışmaya çalışıyoruz."

"Yani felakete yakın bir şey mi oldu?" Dejonae çıkarım yapıyor. Öksürüyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"yoktu." Gülüyor.

Arka planda bir şeylerin gürlediğini duyuyorum.

"Oh, Sazuki burada. Seni hoparlöre veriyorum, Adam."

"Günaydın," diye selamlıyorum onu.

Ünlü müzisyen cevap olarak homurdanıyor.

O adam her zaman konuşkandır.

Dejonae devralıyor. "Mesajında bir stiliste ihtiyacın olduğundan mı bahsetmiştin?" "Evet." Tekrar Nova'ya bakıyorum. "Bütçede sınır yok. Ben sadece

iyi birini istiyorum."

"Bu Nova için mi?" Dejonae dua ediyor. Tereddüt ediyorum.

"Burada mı kaldı?" Dejonae bastırıyor. "Siz ikiniz sonunda birlikte misiniz?"

"Ne? Hayır," diye . "Bu berbat bir şey."

Sazuki yine homurdanıyor. Bunun iyi bir homurtu mu yoksa kötü homurtu mu olduğunu anlayamıyorum.

"Kanepede uyudu." Bunu onlara neden söylediğimi bilmiyorum ama kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Son zamanlarda çok çalışıyor ve bir saat istiyorum ama uyandığında çıldıracağını biliyorum. Özellikle de eve gidip duş alması ve üstünü değiştirmesi gerekiyorsa. Burada hazırlanırsa bir süre daha dinlenebileceğini ve sonra doğrudan işe gidebileceğini düşündüm."

"Romantik değil mi?"

"Bu neden romantik?" Sazuki karanlık bir şekilde sorar. "Bu sadece kıyafet değişikliği."

"Sen anlamazsın," diye karşılık veriyor.

"En tuhaf şeyleri romantik buluyorsun," diye mırıldanıyor

Sazuki. Dejonae gülüyor. "Adam mı?"

"Ben buradayım."

"Stilist tutma konusunda endişelenmene gerek yok. Ben yaparım."

"Hayır, sana sormadım."

"Sorun değil. Kız kardeşimin model olduğunu biliyorsun, değil mi? Onunla takılarak bazı şeyleri öğrendim."

Gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum. Sazuki'nin Dejonae'nin kız kardeşinin moda sektöründe çalıştığından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum.

Yine de direniyorum. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Adam, ben yardım edebilecekken neden Nova'yla daha önce hiç tanışmamış rastgele bir yabancıya soruyorsun? Ölçülerini ve tarzını iyi biliyorum. İyi bir iş çıkarabileceğime eminim."

"Bırak , Adam," diyor Sazuki. "Yoksa bütün gün surat asacak."

"*Yapmayacağım.* Saçma sapan konuşmayı kes." Ardından gelen gümbürtü bana Sazuki'nin sataşması için bir ceza aldığını söylüyor.

Kısık kahkahasını duyuyorum ve bundan fazla incinmediğini anlıyorum. "Pekâlâ. Eğer gerçekten sakıncası yoksa."

"İstemiyorum." Dejonae ciyaklıyor. "Bu eğlenceli olacak. Yaya'dan bazı ipleri çekmesini isteyeceğim." Bir duraklama ve ardından aceleyle yapılan bir hareketin sesi duyulur. "En az bir saate ihtiyacım olacak. Bu süre yeterli mi?"

"Bu
mükemmel."

"Görüşürüz o
zaman."

Telefonu kapatıp eve geri dönüyorum ve oturma odasından mutfığa doğru sessizce ilerliyorum. Nova dün lazanyamı yemedi, bu yüzden ona buğdaylı krep ve domuz pastırması yaparak onu rehin tutacağım.

Rowan yatak odasından çıktığında pastırmayı patlatmanın yarısındaydım. Saçları kuş yuvasına benziyor, yanağında bir yastık kırıklığı var ve sanırım kurumuş salya görüyorum.

"Günaydın, evlat." Spatulayı kaldırıp krebi çeviriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Esniyor.

Ocağın altını kısıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Elini göreyim."
İkisini de sokuyor.

Avuç içini kontrol ediyorum, yapışkan maddeye karşı herhangi bir alerjik reaksiyon görmediğim için memnunum. Elini başına koyarak ateşi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşin varmış gibi hissetmiyorsun," diye mırıldanıyorum. "Miden iyi mi?"

"O şeylerin hiçbirini yemedim."

"Asla çok dikkatli olamazsın. Kendini rahatsız hissetmeye başlarsan hemen bana söylemelisin."

"Annem gibi konuşuyorsun," diye .

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Gördün mü? Bir şeyi kafama koyduğumda, o işte daha iyi olabiliyorum. Gururla sırtıyorum ve ocağa dönüyorum.

Rowan yanımdan bakıyor ve kanepedeki yumruyu fark ediyor.

İşaret etti. "Bu Nova mı?"

"Evet. Gerçekten yorgun..." Parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Başını sallıyor.

Ocağı işaret ediyorum. "Yardım etmek ister misin?"

"Yine nasıl yemek yaptığım için bana kızacak mısın?"

Başımı salladım. "Bu sefer sana göz kulak olacağım. Eğer işler karışırsa, kendim temizlerim."

"Anlaştık." Krepleri benden devraldı.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, yaz için herhangi bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz." Hamuru usulca tencereye döküyor.

"Arkadaşlarıyla bile mi?"

Omuz silkiyor.

"Evde çok arkadaşın var mıydı?" Başını sallıyor.

"Sen benden daha iyisin. Büyürken arkadaş edinmekte zorlanırdım. Benim şeyleri anlamıyorlardı. Bir adam defterime icatlar çizdiğimi görünce bana ucube demişti."

"Çizim mi yapıyorsun?" Gözleri parlıyor. Bunu not alıyorum.

"Çiziyor musun?"

Omuz silkiyor ve krepı çeviriyor.

Demek çocuk resim yapmayı seviyor?

"Sana daha sonra eski defterlerimden bazılarını göstereceğim," diye söz veriyorum. Başını sallıyor, gözlerinde ilgili bir parıltı var.

Oturma odasından gelen sesleri duyuyorum ve arkamı dönüyorum. Nova , yüzünde şaşkın bir ifade var. Aşağıya battaniyeye, yukarıya duvarlara bakıyor ve sonra sertçe başını çarpıyor. Dönüp bakışlarımla karşılaştığında tamamen hareketsiz kalıyor.

"Benim için pastırmaya göz kulak ol Rowan."

Çocuk başını sallar.

Oturma odasına doğru yürüdüm. "Günaydın, sevgilim."

"Yatıya kaldığıma inanamıyorum." Nova elinin tersiyle ağzını siler ve bilinçsizce saçlarına dokunur. Bukleleri her zamankinden çok daha kıvrıkcık. Bir tarafı büyük ve kabarıkken, diğer tarafı -yattığı taraf- sevimli bir şekilde düz.

Makyajı büyük ölçüde silinmiş ve saçları kendi halindeyken ne kadar çarpıcı göründüğüne inanamıyorum. Sanki Nova'nın vahşi tarafına, *gerçek* bir göz atıyorum. Ve başka tarafa bakamıyorum.

Nabzım hızlanıyor. "Seni uyandıracak cesareti kendimde bulamadım." "Uyandırmalıydın. Bu... Burada yatıya kalmamalıydım."

"Neden olmasın?"

Gözleri yana kayıyor. "Çünkü bu uygunsuz."

"Biz yanlış bir şey yapmadık, Nova." Bir kaşımı . "Ayrıca Rowan burada. Yalnız değildik."

Yüzünü buruşturuyor. "Yine de..."

"Ben, şey, kahvaltı hazırladık." Rowan'ın ocağın başında durduğu yeri işaret ediyorum. "Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu bana krep ve pastırma yerken anlatabilirsin. *Hindi* pastırması. Domuz eti konusunda nasıl olduğunu biliyorum."

"Oh, hayır. Zaten çok uzun süre rahatsız ettim. Ve aç değilim." Bir kolunu midesinin etrafına doluyor ve midesindeki gurultu bu sözlerle karşı çıkıyor.

Kıkırdıyorum.

Tam o sırada kapı çalıyor ve itirazlarının geri kalanı kesiliyor.

"Bu Dejonae olmalı."

"Dejonae? Sazuki'nin kız arkadaşı Dejonae mi?" Nova'nın gözleri açılıyor. "Erken geldi," diye mırıldandım.

Kapıyı açıyorum, Dejonae parlak bir gülümsemeyle içeri girdiğinde neredeyse geri sığıyorum. Yanında başka bir kadın daha var. Uzun boylu ve coşkulu, uzun siyah saçları ve etkileyici kahverengi gözleri var.

"Günaydın, Adam." Dejonae geçti. "Hey, Nova." Nova kaskatı kesildi ve rahatsızlıkla elini kaldırdı.

"Kız kardeşim Yaya'yı getirdim. Kıyafeti o seçti, bu yüzden seveceğinizi garanti ederim."

Yaya elleriyle bir hareket yapar.

Dejonae, "Kız kardeşim evinizin rahat görüldüğünü söylüyor," diye tercüme ediyor. Hareket etmeye devam eden Yaya'nın ellerine bakıyor. "Güzel olduğunu söylüyor Nova. Ve modellik yapman gerektiğini."

Yaya'yı işaret ederken gördüğümde ağzım açık kaldı. Dejonae'nin kız kardeşinin sağır olduğunu fark etmemiştim. Dejonae'nin işaret dilini bilmesine ve Niko ile bu kadar iyi iletişim kurmasına şaşmamalı.

"Umarız elbiseyi beğenirsiniz," diyor Dejonae omzunda taşıdığı giysi çantasını sallayarak.

Nova gülümsemiyor. Gözlerini bana dikti. "Bay Harrison, sizinle konuşabilir miyim?"

Heyecanım bir anda endişeye dönüşüyor. Nova bana ne zaman o ses tonuyla 'Bay Harrison' dese, içinde olduğumu anlıyorum.

"Dejonae, bir saniye Rowan'a bakabilir misin? Ocağı yaktı ve ben-"

"Başka bir şey söyleme." Dejonae mutfığa uçar. "Yaya, buraya gel. Seni Adam'ın oğluya tanıştırayım."

İlk defa birinin Rowan'a oğlum dediğini duyduğumda irkilmiyorum. İlerleme var.

Gözlerim Nova'ya dönüyor ve onun ölümcül bakışlarının ortasında büzülüyorum. Sertçe yutkunarak onu koridorda takip ediyorum.

Oturma odasından uzaklaştığımızda bana doğru döndü. "Dejonae'yi neden rahatsız ettin?"

"Onu rahatsız etmedim. Yardım etmeyi teklif etti."

Nova'nın kaşları kızgın bir V harfi şeklinde çatıldı. "Ona dün gece yatıya kaldığımı söyledin mi?"

"Kanepede uyuyakaldığımı söyledim."

Nova volta atmaya başlıyor ve ben de şaşkınlıkla onu inceliyorum. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum, Adam. Belki de Dejonae'yi sebepsiz yere bu işe bulaştırdığın içindir."

"Dejonae yardım etmekten çekinmiyor. Gelip bizi kontrol etmek için adeta can atıyor." Ona bir adım daha yaklaştım. "Nova, sorun ne?"

Geri adım atıyor. "Bir şey yok."

Beni atlatmasına izin vermeyeceğim. Benimle buraya gelirken yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı ama şimdi boğuluyormuş gibi elini boğazına bastırıyor.

"Nova, seni üzme istememiştin."

"Üzmedin. Unut gitsin. Sorun değil."

Ama bu sözlerin evrendeki en büyük yalanlar olduğunu biliyorum.

Kaçmaya çalıştığında, bir elimle duvara bastırıp gitmesini engelliyorum. Arkasını dönüyor ve diğer kaçmaya çalışıyor. Diğer kolumu da indirip onu .

Söz konusu o küstah ağzı olduğunda, beni çemberin içinde koşturabilir. Ama onu sadece kaba kuvvetle alt edebilirim. Hiçbir yere gitmiyor.

Nova bana dönüyor, göğsü inip kalkıyor. Gözlerinden öfke fışkırıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Harrison?"

Yine Bay Harrison saçmalığı.

"Özür dilerim. Seni üzme istememiştin. Sadece kahvaltı yapmanı ve kıyafetlerini değiştirmeni istedim. Dejonae'yi dahil etmenin seni bu kadar rahatsız edeceğini bilseydim, bunu yapmazdım."

"Dejonae ile ilgili değil," diye mırıldanıyor.

"Pekâlâ. O zaman bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve dudaklarını yalıyor. Pembe dilinin ağzının üzerinde gezinişini izliyorum ve bedenim ateşli bir kısırcacın içindeymişim gibi geriliyor.

Lanet olsun, neredeyse dilinin *tadını* .

Sanki fantezilerim gerçeğe dönüşüyor ve profesyonel ile profesyonel olmayan arasındaki çizgi her geçen dakika bulanıklaşıyor. Aramızda ruhumu Nova'ninkine yaklaştıran, oksijenimi ciğerlerime ulaşmadan çalan bir çekim gücü var.

"Söyle. Bana." Ses tonum koyu. Ona karşı daha koyu ve bunun tek nedeni vücudunu ona doğru itmemek için çok çabalamam.

ve elimi eteğine soktum.

Kavurucu kahverengi gözleri benimkilere dikilmiş, meydan okurcasına sıcak. Hayal kırıklığımı ya da arzumu gizleme zahmetine girmeden, bakışlarını korkusuzca karşılıyorum.

Öfkeli bakışı parçalanmaya başladı. Ya bakışlarımın yoğunluğundan ya da saf şoktan bocalıyor. Kaşları hafifçe kalkıyor ve parmakları titriyor.

Sessizlik kendi şarkısıdır, etrafımızı sarar, bizi fiziksel bir ip gibi birbirimize bağlar.

Nova bakışlarımı tutuyor, hareketsiz ve suskun.

Bunu o da hissediyor.

Anlayabiliyorum.

Bu beni cesur yapıyor.

Elimi kaldırarak, nasırlı parmak uçlarımı üst dudağının kenarından geçiriyorum, ağzının etini zar zor sıyrıyorum, çekici aşk tanrısı yayının arasına dalıyorum ve tatlı alt dudağının dolgunluğunda duruyorum.

Dokunuşum parmaklarımın tenimdeki dansı gibi.

Ama sanki onu öpmüşüm gibi bir sıcaklık hissediyorum, vücuduma bir ateş yayılıyor, her santimetreme yayılıyor.

İçim *cehennem* gibi.

Alnımı onunkine yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum, kendimi kontrol etmek için savaşıırken nefesim titriyor. Bu savaşı kaybettiğimi biliyorum. Saçlarından gelen o hafif çiçek kokusu duyularımla alay ediyor. Bukleleri kedi nanesi gibi. Yüzümü onlara gömmek istiyorum.

Kendimi ona gömmek istiyorum.

Ellerim Nova için açgözlü, onu kavrayabilsem ne kadar yumuşak olacağını şimdiden tahmin ediyorum.

Lanet olsun. Keşke onu öpebilseydim. Sadece bir kez.

Ama bir kez yeterli olmayacağını biliyorum. Nova ile olmaz.

Hava sıcak ve yapış yapış oluyor. Ağzımdan çıkan her nefes koridorda silah sesi gibi duyuluyor. Ona dokunmamak için ellerimi duvara daha sert bastırıyorum. Kısıtlama hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

takım elbise, ama bu alanda çok fazla büyümek zorunda kaldım.
Özellikle de asistanım ortaya çıktığında.

"Ne yapıyorsun?" Nova mırıldanıyor.

"Beni delirtiyorsun." Ellerimi duvara yasladım.

Gözlerim tekrar onunkilere dikiliyor ve fısıldıyorum: "Bu mı?"

Parmakları eteğinin içine giriyor. Dolgun ağzı açık kaldı.

"Oh kahretsin. Özür dilerim." Dejonae'nin sesi bir kova soğuk su gibi.

Nova onun iki katı büyüklüğündeki birinin gücüyle beni itti. Duvara çarpıyorum ve yıldızlar görüyorum.

"Bölmek istememiştim," diyor Dejonae mahcup bir ifadeyle.

"Sadece tuvaleti arıyordum."

"Hiçbir şeyi bölmedin," diye yalan söylüyorum, başımın arkasına masaj yaparak.

Nova sert adımlarla benden uzaklaşıyor.

Dejonae onu durdurur. "Şimdi mi yoksa kahvaltıdan sonra mı üstünü değiştirmek istersin? Ayakkabı ve iç çamaşırı da getirdim." Göz kırıyor.

"İç çamaşırı mı?" Nova bana bakıyor, gözlerinden lazerler fışkırıyor.

Nova'nın yüzündeki tedirginliği görerek, "İç çamaşırı getirmesini ben istemedim," diye kendimi savunuyorum.

Dejonae suçlulukla başını kaldırır. "Ah, doğru ya. Hepsi benim yüzümdendi. Düşündüm ki

."

"Kahvaltıya kalmayacağım," diye havlıyor

Nova. Kaşlarımı çattım. "Nova."

"Yolundan çıktığın için üzgünüm," diyor Nova, aşağıya bakarak Dejonae. "Yapacak çok işim var. Önce ben gideyim."

Dejonae şok içinde gözlerini kırptırır.

ateş ediyorum. "Nova."

Dejonae yoluma çıktı. Ufak tefek ama inatçı, tıpkı şu gürültücü chihuahualar gibi. Sola doğru adım atıyorum ama Dejonae tam orada, çorabımın içinde sinir bozucu bir çapak gibi duruyor.

Sağa doğru.

Beni yine engelliyor.

Onu geçemiyorum. Kapı açılırken ve sonra bir klik sesiyle kapanırken sadece geride durabiliyorum.

Nova gitti.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Nova'yı eve geri sokabilecekmişim gibi kapıya bakıyorum.

Ama tabii ki yapamıyorum.

Omuzlarım kurmalı bir oyuncak gibi gerildi. Onu öpecek kadar yakın olduğum için heyecanlıyım ve hâlâ neye kızgın olduğu kafam tamamen karışık.

Sanki Nova'ya ne kadar yaklaşırsam, beni o kadar uzaklaştırıyor. Anlamıyorum.

"Adam, onun peşinden bir top güllesi gibi gidemezsin. Bu işler hassas bir dokunuş gerektirir."

"Neden sen? Hassas bir dokunuş gerektiren şey nedir?" "Sen ve Nova." Bana "*Aptal mısın sen?*" der gibi baktı.

Dejonae'nin başının üzerinden tekrar bakıyorum, sadece yarısı orada. Diğer yarım burada bile değil. Nova'nın yanında, unutulmuş bir çikolata gibi çantasına tıklılmış.

Dejonae'nin önerisini dikkate almayıp yönetici asistanımın peşinden mi koşmalıyım? Nova bu kadar hızlı taksi çağıramazdı. Arabaya binersem onu edebilirim.

Aniden, ön kapı tekrar patlayarak açılır.

Nova'yı içeride koştururken gördüğümde tüm vücudum enerjiyle doluyor.

Rowan oturma odasına girdi. "Pastırma için mi geldin?"

"Hayır, tatlım." Nova ona gözlerine ulaşmayan kısa bir gülümseme gönderir.

O panik ifadesini tanıyarak onu karşılamak için koştum. "Ne oldu?"

Aklımdan çılgın senaryolar geçiyor. Yolda giderken bir araba kazasına mı tanık oldu? Taksi şoförü onu kaçırmaya mı çalıştı? Uzaylılar mıydı?

"Bir sorunumuz var Adam," diye haykırıyor Nova, sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir tona bürünüyor.

Ona bakıyorum, onu bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu açıklamasını bekliyorum.

Yukarı.

"Az önce avukatlarımızdan bir telefon aldım. Bize bir tebligat geldi. takım elbise." Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. "Onlar seni

intihal."

BÖLÜM 7

SIHIRLI ÖĞLE YEMEĞİ ÇANTASI

NOVA

Dünkü kıyafetlerimi giymiş, saçlarımı sadece parmaklarımla ve banyo lavabosundan aldığım suyla düzleştirerek yapabildiğim kadar profesyonel bir topuz haline getirmiş bir şekilde ofisimin kapısından içeri girdim.

Arkamdan çok fazla insan ofisime akın ediyor, korku dolu gözleri ve sahip olmadığım cevaplar için aresizlikleriyle beni sıkıştırıyorlar.

"Pekala. Tamam." Sandalyemin arkalığını kavrıyorum çünkü şu anda oturmamın imkânı yok. Bedenim huzursuz bir enerjiyle dolu ve muhtemelen bir yay gibi tekrar zıplayacağım. "Teker teker. Başlayın."

nce halkla ilişkiler müdürü başlıyor. "İntihal suçlamasıyla ilgili makaleler internette dolaşmaya başladı bile. Sosyal medyada zemin kazanıyor."

"Bu kadar hızlı mı?"

"Dn haberlerde büyük ses getirdiğimiz için Bay Harrison . Sndrebildiğimizden daha hızlı alev alıyor."

Sakin kalmaya çalışarak çenemi sertçe aşağı indiriyorum. En azından dışarıdan.

İçimde, dn laboratuvarıdan sürünerek çıkan yapışkan madde kadar kaotik bir durum var.

Temizlik ekibi hala tüm köpüğü kazıyamadı, bu da dosyamdaki bir başka sorun. Daha alt sıralarda ama yine de unutamıyorum.

"Sıradaki," diye emrediyorum.

Roberts dizüstü bilgisayarını çıkardı ve bana bir sürü satır gösterdi. "Stoklarımız düşüyor. Hem de hızla. İnsanlar Vision Tech'in ürünlerinin yakınında bile olmak istemiyor ve bu da bir zorba gibi kâr hanesini ezip geçiyor."

Bu bilgiyi değeriendiriyorum ve sonra elimi sallıyorum. "Sıradaki."

"Bu yılki katılanlardan bazıları, Bay Harrison'ın yarışmanın ikinci turundan önce rütbesinin geri alınmasını talep ediyor."

İK müdürüne sert bir bakış attım. "doğrulanmasını bile beklemediler."

"Bay Harrison'ı alaşağı etmek için kötü basından faydalandıklarını düşünüyoruz. Küçük bir grup ama çok gürültü yapıyorlar."

Başımı eğiyorum ve burun deliklerimden yavaşça bir nefes veriyorum. Bir grup hoşnutsuz katılımcıyı bir süredir biliyordum. Çoğunlukla her yıl bir Vision Tech mucidinin kazanmasının haksızlık olduğunu düşünen küskünler.

Adam'ın Vision Tech'teki en iyi mucit olmakla kalmayıp her şeyin sahibi olduğunu öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum.

"Başka bir şey var mı?"

Yüksek sesle sesleniyorum.

Oda sessizliğe gömülüyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim kalabalığı yarıyor.

Ofis asistanı Rochelle elini kaldırıyor. "Bay Hall dördüncü hatta."

Başımı sallıyorum, avukatımızın bize bu kadar çabuk dönebilmesine seviniyorum. En azından boşu boşuna para ödemiyoruz.

Ofisimdeki herkese tek tek bakarak düzgün bir ses tonuyla konuşuyorum. "Seçeneklerimizi önce avukatlarla görüşeceğim. Bu arada, bu olayı kamuoyunun gözünden kaçırmak için fikirler üretin. Vision Tech'in imajını düzeltmeden düşen hisse senedi fiyatlarıyla başa çıkamayız."

"Evet, hanımefendi."

"Hemen ."

Bakışlarımla Roberts'ı delip geçiyorum. "Bir saat içinde toplantımız var. O zamana kadar hissedarları sakın tutabilir misin? Bu durumu düzeltmek için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza dair onları temin et."

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Roberts talep ediyor.

Ses tonuna ters ters bakıyorum.

Geri çekiliyor, gözleri etrafta geziniyor. "Soracaklar." Dişlerimi

sıkarak, "Onlara garanti et," diyorum.

"Bu kadar basit bir görevi yerine getiremiyor musunuz Bay Roberts?"

Aşağı bakıyor.

"Haklı." Halkla ilişkiler müdürü sesini yükseltir. "İnsanlara Adam'ın o planları çalmadığını söylememiz gerekmez mi?"

Başımı salladım. "Bu noktada kimse bizi dinlemeyecek. İfademizi destekleyecek kanıtlar toplamamız gerekiyor ve bu kanıtları toplamak için önce avukatımızla konuşmam gerekiyor." Kaşlarımı çattım. "Başka sorusu olan var mı?"

Sesim keskin ve havayı bıçak gibi kesiyor. Şu anda başka bir soruna davetiye çıkarmıyorum ve onlar da bunu biliyor.

"Güzel. Eğer izin verirsiniz..."

Sessizce uzaklaştığımı anlıyorlar ve içeri daldıklarından çok daha yavaş bir şekilde dışarı çıkıyorlar. Ne yazık ki, endişelerini arkalarında bırakıyorlar.

Panjurların arasından müdürler grubuna bakıyorum. Omuzları gergin ve endişe çizgileri alınlarını kırıstırıyor.

Çaresizliklerinin tadını alabiliyorum.

İlk kez kamuoyu önünde böyle bir darbe alıyoruz. Yıllarca yeni icatlara lisans verdikten sonra, patentler ve yasalarla ilgili sorunlarla karşılaştık. Gerçi çoğu zaman davaları açan biz oluyoruz.

Bu bizim sadece ikinci intihal vakamız ve bu büyüklükteki ilk vaka. Kamuoyunun olaya müdahil olması büyük bir sürpriz oldu ve kötü basın benim yönetebileceğimden daha hızlı bir şekilde artıyor.

Sabit hattım
çalıyor. Avukat
arıyor.

Bir anda tüm gücüm bacaklarımı terk etti. Sandalyeye çöküyorum, boğazımı temizliyorum ve sonra telefonu açıyorum. "Bay Hall."

Hemen bir sonraki adımlarımız hakkında bir tartışmaya daldık ve duyduklarımdan hoşlanmadım.

"Adam'ın planları elimizde olsa bile kabul edilemez olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Takım elbiseden anladığım bu. Bürokrasiyi çözmek ve işin özüne inmek için biraz daha zamana ihtiyacım olacak ama görebildiğim kadarıyla Adam'ın planı sadece yeni bir şey inşa ettiğini kanıtlıyor, tasarladığını değil."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Durum ne kadar hızlı ve endişe verici olursa olsun, beni daha çok korkutan şey planın ortaya çıkmış olması. Üstesinden gelebileceğimden çok daha derin bir soruna ışık tutuyor.

"Adam asla kimseden bir şey çalmaz," diyorum kararlılıkla. "Ne yaparsanız yapın, umarım bu davaya bu açıdan yaklaşırsınız. Yapmadığımız bir şey için asla suçu kabul etmeyeceğiz."

"Anlaşıldı."

Telefonu yuvasına atıyorum ve avucumla alnımı ovuyorum.

* * *

ÇOK bunalmış hissediyorum ve dün kahvaltıdan beri bir şey yememiş olmam da yardımcı olmuyor.

Yemek, zaman ayırabileceğim *en son* şey. Beni milyonlarca farklı yöne sürükleyen milyonlarca görevim varken değil.

Önce ne yapmalıyım? Roberts ile yapacağım toplantıya hazırlanmalıyım. Ve halkla ilişkiler ekibinin en yeni basın bülteni için onaya ihtiyacı var. Ve şu hisse senedi fiyatlarına daha iyi bakmalıyım. Ve... ve...

Oda hafifçe dönüyor ve ben gözlerimi kapatarak oyuna geri dönmeye çalışıyorum.

Vücudum beni

yüzüstü bırakamaz.

Şu anda olmaz.

Yapacak çok işim var.

"Başını bacaklarının arasına koy ve derin nefes al, sevgilim," diye gürlüyor bir ses.

Adam elinde bir öğle yemeği çantasıyla ofisime girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Dün masamda duran türden bir kâğıt torba değil. Uzun askılı ve önü fermuarlı, gerçek bir öğle yemeği çantası.

Sanki beni rahatsız eden tüm sorunların çözümümüş gibi o çantaya odaklanıyorum.

Malzemesi mavi ve kabarık.

Mavi Adam'ın en sevdiği

renktir.

Rowan'ın en sevdiği renk ne acaba? Ona sormam lazım. Adam çantayı masaya bırakıp diz çöktü. Bunu yapmayı gerçekten bırakmalı. Tek dizinin üstüne çöküyor.

Dün gece ayakkabılarımı çıkarırken yaptı ve bugün yine yaptı. Önümde diz çökmesini izlemek bana evlenme teklif edecekmiş gibi hissettiriyor.

Adam ve evliliği aynı cümlede düşünmeye başladıysam artık kaybettiğimi biliyorum.

"Sevgilim," Adam elimi tutuyor ve başparmağını parmak eklemlerimin arkasında gezdiriyor, "Nefes almanı istiyorum. Tamam mı?"

Gözlerim yüzünü yutuyor. Tıpkı benim gibi Adam da duş almamış gibi görünüyor. Göğüs kaslarını saran aynı yıpranmış tişörtü giyiyor. Dizlerinde delikler olan aynı kot pantolon.

Bu adama baktığınızda düşüneceğiniz son şey milyar dolarlık bir şirkete sahip olduğudur.

Parayı Adam'dan daha az önemseyen biriyle hiç tanışmamıştım.

İronik olarak, ben de Adam kadar parası olan bir adamla hiç tanışmadım.

Görüşümde siyah noktalar dans etmeye başladı.

Kendimden geçmiyorum. Adam'a odaklanıyorum. Ben iyiyim.

Ben harikayım.

"Kahretsin, beni korkutuyorsun, Nova."

Derin bir nefes çekiyorum. Duş almayan biri için hâlâ güzel kokuyor. Metal gibi, hep o metal ve başka bir şey. Sandal ağacı. Ahşap işleri mi yapıyordu? Saçları ıslak. Dışarıda yağmur yağıyor olmalı. Güçlü alnından aşağıya, şakağından geçip inanılmaz derecede kare çenesinin kıvrımı boyunca akan bir su damlası var.

Genetik piyango söz konusu olduğunda, bence Adam kazananlar çemberinde yer alıyor. Sanki büyürken bir heykeltıraşın keskisinin üstüne düşmüş gibi.

Dokunuşu daha da sertleşiyor. "Nova."

Dünya eğiliyor ve kararıyor. Görebiliyorum ama sanki odaya bir sis çökmüş ya da sıcak bir rüyaya hapsolmuş gibiyim.

Birden güçlü kolların beni kucakladığını fark ediyorum. Sandalyemden düşüyorum ama yerde değilim. Yumuşak bir şeyin içindeyim. Bir bulut mu?

Bir tur.

Adam'ın

kucağı.

Mırıldandığını duyuyorum, "Sorun yok, Nova. Seni tuttum. Tuttum seni, sevgilim."

Bilincimi kaybetmemek için savaşıyordum, onu iterdim. Ya biri içeri gelirse? Ya beni patronumun kucağında otururken görürlerse ve herkese Nova Delaney'nin işverenine karşı uygunsuz davrandığını söylerlerse?

Buzdan yapılmış ve bu gibi şeyleri önemsemesi gereken yanım çözülmeye başladı. Şu anda yeni doğmuş bir bebek kadar gevşek ve çaresizim ama korkmuyorum.

Adam burada.

Beni yakaladığını söylüyor.

Sanki kelimelere ihtiyacım varmış gibi.

biri olduğunu defalarca kanıtladı.

Bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum ve Adam'ın hızla atan kalbiyle aynı anda nefes alıyorum. Adam'ın kollarında yarı oturur, yarı süzülürken kaç dakika geçti bilmiyorum ama yavaş yavaş kendime geliyorum.

İlk fark ettiğim şey, parmaklarımda gömleğinin içinde kıvrıldığı ve yanağımın sol göğüs kafesine yapıştığı oluyor. Adam'ın dudakları şakağımı sıyrıyor - az önce beni öptü mü?

Şaşkınlıkla gözlerimi daha geniş açtım ve dönüp ona baktım. "İşte . İyi misin, Nova?"

Tamamen kendime dönüyorum ve bocalayan bir panikle savaşıyorum. Az önce ne oldu? Az önce patronuma mı *sokuldum*?

Gah!

Yüzümü kapatıp pencereden uçarak atlamak istiyorum. Bedenim, emri yerine getirmeye hevesliymiş gibi sıcıyor. Ne yazık ki uzağa gidemiyorum çünkü Adam beni iyi kavlıyor.

"Çok hızlı hareket etme Nova," diye uyarıyor. Sesinde şefkatli bir nota ve biraz da eğlence var.

Ölçülemeyecek kadar utanarak, göğsüne yayılmak yerine kendi başıma oturmak için ayağa kalkıyorum.

Ona bakamıyorum bile. Bu sabah koridorda yaşadığım o kafa karıştırıcı andan sonra Adam'la arama mesafe koyma sözümü yineledim. Patronuma karşı hissettiğim fokur fokur kaynayan çekime karşı koymak giderek zorlaşıyor ve herhangi bir hata yapmayı göze alamam.

Ne yazık ki, hatalar o kadar çok birikiyor ki, uzaya bile ulaşabilirler.

"İlk kez bir kadın tam anlamıyla bana aşık oluyor," diye takılıyor Adam, parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor.

"Rüyanda görürsün."

Tüm göğsü bir kıkırdamayla gümbürdüyor. "Güzel. Bana karşılık veriyorsun. Bu kendini daha iyi hissettiğin anlamına geliyor."

"Burada ne yapıyorsun?" Hafifçe fısıldadım. "Sana evde kalmanı ve endişelenmemeni söylemiştim. Ben hallederim."

"Endişeliyim."

"Ben-"

"Dava hakkında değil," diyor. Kahverengi gözleri hafif bir yağmur gibi üzerime düşüyor. "Senin hakkında."

Biraz titriyorum.

Adam başını sallar. "Benim gelmem iyi oldu. Kafanı masanın kenarına çarptığını . O zaman Vision Tech'in çok daha büyük bir sorunu olurdu."

Vision Tech. Doğru.

Bu sefer ondan uzaklaşmak için daha çok çabalıyorum ama Adam kollarını bana doluyor ve göğsüne yığılıyorum.

"Sadece birkaç saniye daha," diye ikna eder. "Rahatla."

İmkansız. sert, kaslı göğsü sırtımdayken, tanıdık kokusu etrafımı sararken ve kollarının gücü karnımı sararken değil. Ve kesinlikle kalbimin bu şekilde tutulmaktan dolayı hız kazanmasıyla değil.

"Bay Harrison, bu... çok uygunsuz."

Kıkırdıyor. "Sana neyin uygunsuz olduğunu göstermem için beni kışkırtma. Nova'ya benziyor."

Gözlerim şişti. Kıpırdanmaya başladım.

"Sakin ol hayatım. Bir dakika içinde gitmene izin vereceğim."

"Şimdi."

Adam, "Üç derin nefes al ve sonra ayağa kalkabilirsin," diyor.

Ağzımı açıyorum ve bir balık gibi havayı yutuyorum. Sonra o gevşeyene kadar ellerini kurcalıyorum.

Kollarından kurtulup ayağa fırlıyorum ve saçlarımı okşuyorum. Tek bir dokunuş beni utandırdı. Dün bone ile uyumamıştım, ki bu Island'ın Doğal Saç Ekibine katılırken en şiddetli tavsiyesiydi.

Şimdi saçlarım ölçülemeyecek kadar kıvrıcık ve saç tokamdan bukleler fırlıyor. Tam bir karmaşa gibi görünüyor olmalıyım.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Adam sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. Kolumu kavıyor ve saçımla uğraşmamı engellemek için yavaşça yanıma bırakıyor.

Dokunuşu vücudumda bir elektrik patlamasına yol açıyor.

Hızla arkamı dönüyorum ve Adam'ın beni kucağına alıp o seksi sesiyle bana 'sevgilim' demesini unutmaya çalışıyorum.

Adam çantadan bir kap alır ve masanın üzerine koyar. "En sevdiğin kahveyi demledim. Yine de keşke sana su getirseydim. Sanırım bu senin için daha iyi olurdu."

Şişenin üzerine atlıyorum. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin güzel kokusu burun deliklerime yükseliyor ve bana hayat veriyor.

İlk yudumumu aldığımda dünya yeniden odaklanıyor ve her şey anlam kazanmaya başlıyor.

Belki de sadece Adam'ın başımı öptüğünü hayal ettim.

Belki de beni kucaklarken kalp atışlarının hızlandığını hisseden benim dengesiz zihnimdi.

Belki de seksi ve romantik bulduğum her şey, kollarında öleceğimi düşünen bir adamın saf paniğiydi.

"Teşekkürler." Seyahat kupasının kapağını kapatıp masanın üzerine koyuyorum. Aşağı baktığımda, yemek kutusunun arasına sıkıştırılmış bir dosya fark ediyorum. Çıkartıyorum. "Nedir bu?"

Elimden kaptı. "Bunu sana kahvaltını yaptıktan sonra göstereceğim."

Surat astım. "Eğer yardımcı olabilecek bir şeyiniz varsa, ona hemen ihtiyacım var. Zamanım yok-"

Bana sert bir bakış attı.

Ben de ona ters bakıyorum.

. Ne getirdiğini görmek istiyorsam, ona uymak zorundayım.

"Peki." Hâlâ yorgun olan bedenim sayesinde istediğimden biraz daha az güç kullanarak koltuğuma gömüldüm ve yemek kutusunu kabul ettim.

İçinde gözleri muz, gülümsemesi yaban mersini olan iki krep var.

Eriyorum. "Bunu Rowan mı yaptı?"

"Çocuğumun sanatsal bir yeteneği var." Dudaklarım

kıvrıldı. *Benim çocuğum mu?*

Bana uzattığı çatalı kabul ediyorum. "Dejonae'den ona göz kulak olmasını istedin mi?"

"Hayır. Teklif etti ama onu dışarı çıkarmak istemedim. Mariana ona göz kulak oluyor."

Başımı salladım. Adam'ın hizmetçisinin Rowan'ı öğrenmesi an meselesiydi.

"Tatlım?"

"Ne?" Şok içinde başımı kaldırdım.

Adam önümde bir paket sallıyor. "Bal getirdim. Kreplerin için."

"Oh." Neden bana bir sevgi sözcüğüyle seslendiğini düşünerek kalbim hızla çarpıyordu? Hâlâ biraz olmalıym.

Krepleri ağızma atıyorum ve Adam'a temiz tabağımı gösteriyorum.

"Gördün mü? Şimdi bana ne getirdin?"

"Çok sabırsız." Dosyayı açıyor ve masanın üzerinde kaydırıyor.

Boş kabı bir kenara itiyorum ve çizimini yaklaşıtıyorum. "Neye bakıyorum ben?"

"Patent ofisine sunduğum plan, orijinal olarak üzerinde çalıştığım plan değil. Bu, bilgisayarda formüle ettiğim bir yorum." Uzun, ince bir kâğıt açıyor ve bana çok daha eski bir planı gösteriyor. "Bu, bir kurşun kalem ve kendi kaba ölçülerimle oluşturduğum plan. Tarihli ve noter onaylı." Soluk başparmağıyla rakamları işaret ediyor. "Bunu tüm orijinal yaparım. Her ihtimale karşı."

Planı elime aldım ve yüzüme yaklaştırdım. Kalbim Paskalya ayındaki siyah bir koro gibi şarkı söylemeye başlıyor.

"Adam!" Gözlerim irileşti. Rahatladığımı ifade etmek için gereken kelimeleri bile bulamıyorum.

Masaya yaslanıp bana sırtıyor. "Dava genel tasarımla ilgili değil, bas frekans iletim fonksiyonlarıyla ilgili. Bunun için de elimde tarihli bir plan var."

Gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor. "Teşekkür ."

Başını iki yana sallar. "Bir endişeni giderebildiğime sevindim."

Telefonumu elime alıp planların fotoğraflarını çekiyorum ve avukatımıza mesaj atıyorum. Sonra kalemimi alıp kapsamlı bir yapılacaklar listesi yazıyorum. Görevlerin görmek beni sakinleştiriyor. Artı, şimdi yakıtım var, her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyorum.

"Kriz artık önlendi, değil mi?" Adam masanın üzerindeki tüneğinden beni dikkatle inceleyerek soruyor. "Artık endişelenmene gerek yok."

"Yakınından bile geçmiyor." Bana kaşlarını çattı.

Öne doğru eğildim. "Evet, planlar işe yaradı. Tazminat için karşı dava açabiliriz ve eminim diğer şirket geri adım atacaktır..."

"Ama?" Dürtüyor.

"Ama planlar ilk nasıl kopyalandı?"

Adam tam boyuna yükselir. "Şirketten biri olduğunu düşünüyorsun." Bu bir soru değil.

"Adam, bunu düşün. Mantıklı olan tek cevap bu."

"Bunu düşünmeme gerek yok. Vision Tech'ten kimse olamaz."

Başımı geriye eğip ona bakıyorum ve çenesinin inatçı fark ediyorum. "Vision Tech'teki herkesin şirketin çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğüne her zaman inanamazsın."

"Planlarımızı sızdırmanın ne anlamı olabilir ki? Bunu yaparak ne kazanacaklar?"

"Para mı? Şeytani tatmin mi?"

"Tüm teknoloji şirketleri arasında en kapsamlı sosyal haklara sahibiz, ayrıca bir yıl sonra kâr paylaşımı yapıyoruz. Herkes işimin ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Şirketin malı, tıpkı satmayı seçerlerse kendilerinininki gibi. Her iki durumda da iyi para alıyorlar. İhanete gerek yok."

Ben de ayağa kalkıyorum çünkü Adam'ın bana tepeden bakması tartışmayı kaybediyordum gibi hissettiriyor. "Adam, hayallerini yıktığım için üzgünüm ama sen insanlara iyi davranıyorsun diye onlar da sana iyi davranacak değil. Her zaman bu kadar güven dolu olamazsın."

"Belki de biraz daha güvenmelisin."

"Bana mı?"

"Herkesin seni yakalamak için dışarıda olduğunu düşünüyorsun."

"Ve sen herkesin içeride iyi olduğunu düşünüyorsun." Elimi masanın üzerine koyuyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Yirmi dört-yedi saattir laboratuvarında icatlar yapıyorsun. Sadece uğraşmak istediğin insanlarla uğraşıyorsun. Ben her gün dışarıdayım, şirketi başkalarının açgözlülüğünden, kıskançlığından ve acımasızlığından koruyorum. Bu kadar iyimser bir bakış açısına sahip olamam."

Planlara bakmadan önce uzun bir süre beni inceliyor. "Vision Tech için ne kadar fedakârlık yaptığını göz ardı etmiyorum Nova. Ve bizi bulduğumuz noktaya getirmek için ne kadar çok çamura battığını daha önce fark etmediğim için üzgünüm."

"Özür dilemeni beklemiyorum, Adam. Sadece söylüyorum-"

Adam araya girer. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bana hak ver. Suçlunun şirketten biri olmadığından emin olsaydınız enerjinizi nereye harcardınız?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Yine de emin olamayız. Şirketten birinin bizi çok kolay. Yeni bir çalışan olması bile gerekmiyor. Çoktan ayrılmış biri de olabilir. Terfi alamayan bir stajyer. Disipline verdiğim biri..."

Ellerini masanın üzerine koyuyor ve yüzü bana yaklaşıp kadar eğiliyor. "Ya bu icadı yaratan sadece sen ve ben olsaydık? Ve şirkette başka kimse olmasaydı. O zaman kimi soruşturmaya çalışırdın?"

"Bilmiyorum. Patent ofisi mi?"

Bingo der gibi bir kaşını kaldırıyor.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra anladım. olabilir. En azından araştırmaya değer.

Burnumu kıvrarak parmağımı ona doğru uzattım. "Haklı olup olmadığını bilmiyoruz."

"Yanılıp yanılmadığımı bilmiyoruz."

Ona başımı sallıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Adam soruyor. "Onlara sadece bir arayın."

"Bir telefon görüşmesinde birini başından savmak çok kolay. Kendi gözlerimle araştırmam gerek." Masanın etrafında dönüyorum. Adam tam .

Durdum ve ona baktım. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Bilseydin bile, bunu istemezdin." Yaklaşıyor. "Bana ipleri gösteriyor olman gerekiyordu, unuttun mu? Beni toz içinde bırakırsan nasıl öğrenebilirim ki?"

Tereddüt ediyorum. Adam dikkatimi dağıtıyor ve kucağında yaşadığım o utanç verici olaydan sonra, beni tekrar hazırlıksız yakalarsa ne yapacağımdan korkuyorum.

Onu caydırmak için "Bu davaya çok yakınsın," diyorum. "Bunu tek başıma halletsem daha iyi olur."

"O zaman en azından seni götürmeme izin ver." Kaşlarımı çatığımda iki elini birden havaya kaldırdı. "Yapacağım tek şey bu."

"Seni tanıyorum, Adam. Yanımda yürüyeceksin."

Suçlu gibi görünüyor.

Beni takip istemiyorum. Ona kesinlikle söyleyeceğim. Yapmayacağım-

"Tamam," derken kendimi ağzımın kendi aklı varmış gibi teslim buluyorum. Dönüp ona bir parmak sallıyorum. "Ama konuşmayı ben yapacağım."

Bana öyle bir sırtıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Evet, hanımefendi."

* * *

Adam'ın haklı olmasından gerçekten nefret ediyorum. Sadece genel olarak haksız olmaktan nefret ettiğim için değil, Adam bana nasıl hükmedeceğini bildiği için.

Kısa ama verimli araştırmamızın ardından şirkete dönerken ona "Tek kelime etme," diye fısıldıyorum.

Adam dudaklarının önünde bir fermuar hareketi yapıyor.

Gözlerimi dikip herkesin beklediği konferans odasına doğru yürüyorum.

Tüm yöneticiler orada ve bana beklenti içinde bakıyorlar.

Halkla ilişkiler ekibine çenemi kaldırıyorum. "Patent ofisinin iç soruşturma ekibi yakında bizimle temasa geçecek. Durumu açıklığa kavuşturan ve Adam ile Vision Tech'i aklayan bir açıklama yapacaklar."

Ofiste bir 'ne' ve 'nasıl olur' dalgası yankılanır.

Sessizlik için bir elimi kaldırdım. "Patent ofisi zaten içlerinden birini plan satmak ve para kazanmak için mucitlere şantaj yapmaktan soruşturuyordu. Bir basın toplantısı düzenleyecekler. Bugün."

"O zaman kurtulduk!" Roberts bana kocaman bir sırıtış atarak ilan ediyor.

"Pek sayılmaz." Erken kutlamalarını durduruyorum. "Vision Tech'e verilen zarar ciddi boyutta. Şirketi olumlu haberlerle hizaya getirecek bir etkinlik için fikirlere ihtiyacımız var. Tercihen kinetik bataryalarla ilgili bir şey."

"Spor gününe ne dersiniz?" Adam öneriyor. "Kinetik piller hareketi teşvik etmek için üretildi. Yerel okulları veya çocuk evlerini katılmaları için davet edebiliriz."

"Bu çok saçma!" Roberts tükürüyor. "Biz bir teknoloji şirketiyiz. Toplum merkezi değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, ben beğendim. Katılımcılara düşük bütçeli prototiplerin beta testini yaptırabilir ve muhabirlere pillerin nasıl çalışması gerektiğini gösterebiliriz. Ayrıca Vision Tech'in herkesin hayatını kolaylaştırmak için burada olduğu mesajını da verebiliriz. Toplumu işin içine katarak şirketin soğuk ve mesafeli değil, daha erişilebilir ve sıcak kalpli görünmesini sağlayabiliriz."

Roberts gergin bir şekilde kıkırdar. "Haklısın. Bu harika bir fikir! Bayıldım o."

Dosyayı tokatlayarak kapattım. "Bununla ilgilen," diyorum halkla ilişkilere. Müdür. "Roberts, en büyük hissedarlarımızı da etkinliğe davet et. Kinetik pillerin nasıl çalıştığını önceden görmelerini sağlayın. Onların da

destekle, yönetim kurulunu şirket içi üretime yeşil ışık yakmaya ikna etmek daha kolay olacaktır."

". "

Onları kovup ofisime geri dönüyorum.

Adam benim hızıma uyuyor. Asansörde saatini kontrol etti. "Öğle yemeğini yediğinden emin olacağım ve sonra Rowan'a geri döneceğim."

"Artık ondan kaçmadığını fark ettim."

"Evet, eğer benim çocuğum değilse, bunu eski bir arkadaşına bakıcılık olarak yazabilirim. Eğer öyleyse de... en azından ilk izlenimimden pişmanlık duymam."

Ona gülümsedim. "Işığı görmene sevindim. Ama öğle yemeğine kadar kalmak zorunda değilsin. Yemek yediğimden emin olacağım."

"Sana inanmıyorum," diyor Adam.

"Bana asla inanmıyorsun."

"Belki de kendini işine bu kadar kaptırmasan ve kendine daha iyi baksan, senin için daha az endişelenirim."

"Benim için endişelenmene hiç gerek yok, Adam."

Kovboy çizmelerinin topuklu ayakkabılarımı öpeceği kadar yaklaşıyor. "Nefes almayı kesmek daha kolay olurdu, sevgilim."

Gözlerim onunkileri yakalıyor ve tutuyor.

Asansör elektromanyetik bir alana dönüşüyor ve bana birbiri ardına hisler zerk ediyor. Hava aniden farklı hissettiriyor. *Ben* farklı hissediyorum.

Ama söz konusu Adam olduğunda ihtiyacım olan şey farklı olmak değil.

Bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorluyorum. "Bugün planları getirdiğin için gerçekten minnettarım. Ve kahvaltı. Rowan'a yaban mersinli gülüşünün günümü aydınlattığını söyle."

"Buna bayılacak."

Yorgun bir baş sallama

öneriyorum.

Adam'ın gözleri bana sabitlenmiş. Kalbim, buna izni olmadığını gayet iyi bildiği halde, ters takla atmaya çalışıyor. Aptal, salak kelekler canlanıyor ve kanatlarını Hannibal Lector tarzı parçalamak için bir bıçağım olsaydı, yapardım.

Asansörün durduğunu ve kapıların açıldığını belli belirsiz fark ediyorum. Ama ancak Henry'nin sesini duyduğumda kendimden geçiyorum.

Adam-trance'ım.

Vision Tech'in en parlak stajyeri bize bakıyor. Bana gülümsemeden önce Adam'a tuhaf bir bakış atıyor. "Bayan Delaney."

"Merhaba, Henry." Çenemi kaldırıyorum, sakın ve telaşsız görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendime not: Adam'ın yanında kahvaltı ve öğle yemeğini atlamak yok. Bu beni onun yakışıklılığına ve cazibesine karşı daha duyarlı yapıyor.

"Ehem. Biniyor musun?" Adam biraz ani bir şekilde sorar.

Henry bağıra çağıra asansöre bindi. Kapılar kapandıktan sonra bana döndü. "Ben de tam seni görmeye geliyordum."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Çalışma moduna geçerek sordum. "Eve sağ salim varıp varmadığını kontrol etmek istedim."

Kaşlarım birbirine kenetlendi. "Evet, yedim."

"Peki, sandviç hoşuna gitti mi?"

Bastırılmış bir kahkaha sesi duyuyorum ve Adam'a bakıyorum. Ağzının bir köşesi kalkıyor ve bana masum bir bakış atıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve Henry'ye dönüp bakıyorum. "Evet, teşekkür ." Bu bir yalan.

Henry'nin sandviçini ben yemedim ama bunu ona söylemek istemiyorum. O kadar iyi davranırken değil.

"Güzel. Güzel." Henry başını sallıyor. Koyu renk ellerini önlüğüne siliyor ve söyleyecek başka bir şey arıyor gibi görünüyor. "Bir spor etkinliğimiz olduğunu duydum."

"Evet, ."

"Çalışanların katılabileceğini duydum."

"Evet, katılabilirler."

"Oyunculardan birinde benim partnerim olmak ister misin?"

Gülümseme Adam'ın yüzünden sıcak tavadaki tereyağı gibi düşer. İleriye doğru adım atar ama tam o sırada asansör durur.

Ben .

Adam ve Henry tam arkamdalar.

"Katılıp katılmayacağımı bilmiyorum," diyorum Henry'ye, topuklarım fayanslara vururken.

En acil meseleler önlendiğinden, Adam'ı sallamaya çalışacağım, böylece öğle yemeğine kadar çalışabilirim ve sonra duş almak için eve erken gideceğim. Kirli hissetmeye başladım.

"Ama eğer yaparsan," diye ısrar ediyor Henry, "benimle ortak olur musun?" Telefonum çalıyor.

Avukatın ofisi.

"Evet, tabii," diyorum kayıtsızca. Henry zeki bir çocuk ve Vision Tech'te kalıcı bir pozisyonda devam etmesi konusunda onunla konuşmayı umuyorum. O zamana kadar ona biraz ilgi göstermekten zarar gelmez.

Adam'ın gözleri dehşetle açılır.

Dilinin ucunda fokurdayan şeyi söyleyemeden parmağımı kaldırıyorum.

"Hey, Hall." Ofisime geçiyorum.

Adam panjurların arasından bana bakıyor ve nedense bu bende gülme isteği uyandırıyor.

Hall bir şey söylüyor ve tekrar etmesini istemek zorunda .

Patronuna baktığın yeter.

Hall'un bundan sonra atacağımız adımların ana hatlarına odaklanıyorum, artık gerçekler bizim tarafımızda olduğu için oyun planı konusunda çok daha rahatım. Bu mesele fazla çözüldüğü için minnettarım. Ama bunun en büyük nedeni Adam'ın tüm kötü adamları köşeye sıkıştıran kanıtı.

Adam'ı düşündükçe gülümsediğimi fark ediyorum ve hemen yüzümü düzeltiyorum.

Hall ile işim bittiğinde telefonumda bir mesaj fark ettim.

Adam: Mariana gitmek zorunda kaldı, ben de Rowan'ı kontrol etmek için eve dönüyorum. Senin için öğle yemeği sipariş edeceğim. Yediğinden emin ol!!

Ayrıca Dejonae bizi bu akşam barbeküye davet etti. Seni beşte alacağım. Bugün fazla çalışmak yok!!

Mesajına kıkırdadım.

Adam bana otoriter olduğumu söylüyor, ama gerçek şu ki otoriter olan o. Bu ünlem işaretleri de neyin nesi?

Saat beşte toplantım var. Ama altıya kadar bitirmeye çalışabilirim. Anlaştık.

Bir kez daha çaldığında telefonu kaldırıyorum. Hevesle telefonu açıp Adam'ın son mesajını kontrol ediyorum.

Bu arada, o çocuğa geri çekilmesini söyle. O spor etkinliğinde seninle ortak olacak biri varsa o da benim.

BÖLÜM 8

BEKLENMEDİK TEKLİF

ADAM

Telefonumu yere koyup Rowan'ı laboratuvara yönlendiriyorum. Çeşitli parçalara ayrılmış haldeki aletlere hevesle bakıyor.

Laboratuvar çok büyük ama dağınıklık yüzünden küçük görünüyor. Duvarlara sinmiş bir yanık metal kokusu var. Birkaç yıl önce Nova beni bir havalandırma taktırmaya zorladı. *Eğer dumandan bayılırsan, cenazene katılmayacağım.*

Rastgele makine parçalarıyla dolup taşan büyük dolaplar ve uzun, soğuk metal masalar arasında, bu laboratuvarın her şeyden çok bir işkence odasına benzediğinden eminim.

Ama en azından Rowan'ın gözü kamaşmış görünüyor.

"Yürüdüğün yere dikkat et," diye uyarıyorum onu bana yaklaşırken.

Atılmış projeleri yerde bırakma eğilimim var. Masaya giden yolu temizlememin tek nedeni Nova'nın beni ziyaret ettiğinde ayağının takılmasını istememem.

Rowan bir kutu metal çubuğun üzerinden hafifçe adım atıyor ve çalışma masamda bana katılıyor. Gözlüklerimi yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Daha önce hiç fön makinesi kullandın mı?" Gözleri parlıyor.

"Hayır."

"Artık bir tane kullanmayacaksın." onun ulaşamayacağı bir koydum.

Suratını asıyor ama onun için üzülecek kadar aptal değilim. Çocuk laboratuvarında birkaç düğmeye basarak patlamaya neden oldu. Eğer ona gerçek bir silah versem mahallenin yarısını havaya uçurabilir.

"Burası da neresi?" Rowan bir elini cebine sokup etrafına bakınarak mırıldanıyor.

"Burası benim laboratuvarım. Burada buluşlar yapıyor ve prototipler üzerinde çalışıyorum."

Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bu şeyi yapmama yardım etmek ister misin?" Hover-bag'i gösteriyorum. Kafasını sallıyor.

"Eğlenceli olacak," diye ikna ediyorum.

O kadar da ilgili görünmüyor.

"Bilimde iyi misin?" Bir sohbet başlatmak umuduyla soruyorum.

"Hayır."

"Hiç mi? Tıp bilimine de açığım." Dilini çıkarıyor. "Kan beni ." Umudum kül oluyor.

Rowan'ı daha yakından tanımaya karar verdiğimden beri, kestirmeden gidip ortak bir zemin bulmayı umuyordum. İş konuşabilirsek onunla bağlantı kurmak çok daha kolay olacak.

"Peki ya inşaat?" Tereddütle sordum. "Ahşap işleri? Ellerin iyi midir?"

"Hayır." Başını sallıyor.

"ama," diye ısrar ediyorum. "Vücudunda bir tür mucit kemiği olmalı." Ses tonum çaresizliğe doğru kayıyor.

Başını sallıyor.

Benim oğlum bilimle ilgilenmez mi? Böyle devam ederse Rowan "kesinlikle benim çocuğum değil" sınıfına geri düşecek.

İçim burkuluyor ama dışımda yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sorun değil. Belki zamanla alışırsın."

"Bilim sıkıcıdır."

Kutsala saygısızlık.

ET gibi robot koluma dokunuyor, bir parmağı metal parmakla birleşiyor.

Gözlerim seğiriyor ama çocuğun az önce bilime tükürdüğü gerçeğini sindirmek için bir an duruyorum.

"Peki, neyle ilgileniyorsun o zaman?" .

Omuz silkiyor.

"Bilmiyor musun?"

Yine omuz silkiyor.

Yani vücut hareketleriyle iletişim kurmaya geri mi döndük? *Jestler* oyunundaymışım gibi hissediyorum.

"Okulda en sevdiğin ders neydi?" Dürtüyorum.

Sadece bana bakıyor.

"İngilizce
mi?"

"Hayır."

"Matematik mi?"

Yüzünde iğrenmiş bir ifade var.

Sanırım o bir matematikçi değil.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Rowan şüpheyile sorar.

Yanıt olarak gözlerimi kısıyorum. Görünüşe göre Rowan'ın patlayan yapışkan madde olayı yüzünden hissettiği suçluluk duygusu ona da .

Keşke çocuğun itaatkâr bir şekilde yatmaya hazırlandığı ve homurdanmadan uyuduğu o geceye geri dönebilseydim.

"Uh..." *Hadi ama Adam. On bir yaşındaki bir çocukla iletişim kurmak ne kadar zor olabilir ki?* "Telefonunda sürekli ne izliyorsun?"

"Şeyler."

"Ne tür şeyler?" "YouTube."

"İlginç," diye mırıldandım. "Sadece YouTube mu?" "Evet."

Sabırım tükeniyor. Ve söyleyecek şeyler.

Gerçi bu onun suçu değil. Bugün Nova ve stajyer Henry'yi asansörde gördüğüm için şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim.

Nova'nın daha önce de flört tekliflerini geri çevirdiğini görmüştüm ve bu her zaman iyi vakit geçirmemizi sağlamıştı ama bir daveti kabul ettiğini hiç görmemiştim.

Her türlü davetiye.

Asla.

Kumda çizgiler çizmekte olduğu kadar şirkete hükmetmekte de harika.

Ama bugün bir çizgi çekmedi. Henry denen adamın ait olmadığı topraklara girmesine izin verdi.

Ve o da bunu biliyordu. *Serseri*. Bir açıklık gördü ve üzerine gitti. Henry'nin gözlerinin umutla parladığını görmek, onu bir sonraki kata yumruklamak istememe neden oldu.

Kıskanmaya hakkım var mı?

Hayır.

Azıcık bile değil.

Ama bu Nova'ya karşı korumacı hissetmeme ve onu kendim için istememe engel olacak mı?

Kesinlikle olmaz.

Nova'nın o spor etkinliğinde *biriyle* eşleşmesine asla izin vermem.

Özellikle de ona ay gözü fırlatan bir çocuk.

Özellikle de o çocuğa aptal ay gözlerini kendine saklamasını söylemediği zaman.

"Artık gidebilir miyim?" Rowan soruyor.

Sesindeki sabırsızlığı fark ediyorum ve bu beni duraksatıyor. "Bir şeye mi kızdın?"

Bakışlarını .

Sanki sadece gözlerimle beynini tarayabilecekmişim gibi ona bakıyorum. Rowan bu sabah kahvaltı sırasında iyi görünüyordu. Belki de bugün Nova'nın peşinden koşup onu yalnız bıraktığım için kızgındır?

"Seni Mariana'yla bıraktığımda bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Onun yerine Nova ve benimle gelmek mi istedin?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Annem aradı," diye itiraf ediyor Rowan. "Ne söyledi?"

"Ona laboratuvar olayını anlattın mı?" "Ne laboratuvarı?"

"Biliyorsun." Bir puf sesi çıkarır ve elleriyle bir patlama hareketi yapar.

Bir dirseğimi masaya yaslıyorum. "Evet, ona söyledim."

Rowan'ın gözleri kızarır. "Beni söylemiştin."

"Konu sağlığınız olduğunda Alexa'dan sır saklamanın iyi bir fikir olduğunu ."

"Anlamıyorsunuz." Rowan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda benim için endişelenmemeli."

Onu dikkatle izliyorum. "Neden olmasın?"

"Sebebi yok." Başını sallıyor. "Burada işimiz bitti mi?"

Bu sohbetin devamını getirmek istiyorum ama Rowan'ın benimle kaldığı kısa süre içinde gözlemlediğim bir şey varsa o da efsanevi bir inatçılığa sahip olduğudur.

Onu zorlamak yerine laboratuvarda benimle kalmasını sağlamaya çalışıyorum. "Çizimlerimi görmek istediğini söylememiş miydin? Burada onlardan bir dolap dolusu var. Onları kontrol özgürsün."

Hafifçe dönüyor.

". " Dolabı gösteriyorum.

Rowan sanki bunun bir tuzak olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksıyor. Sonunda dolaplara doğru ilerliyor. Sanırım çizimlerimi görmenin risk almaya değer olduğuna karar vermiş olmalı.

Telefonum çaldı.

Bu benim geliştirme ekibim.

Dolapları karıştıran Rowan'göz kulak oluyorum ve görüntülü aramaya cevap veriyorum.

"Carmicheal, ne ?"

Laboratuvar teknisyeni bana yanmış bir bellek kartının yakın çekim videosunu gösteriyor.

Yanık izlerine kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

"Kinetik bataryalarda bir engelle karşılaştık. Ne olursa olsun, bu boyuttaki bir çipin elektromıknatıslara iyi tepki vermesini sağlayamıyoruz."

"Bana gösterin," diyorum kararlı

bir şekilde. Konuyu dinliyorum.

Birkaç dakika sonra, yeterince duydum. "Hafıza çipini lehimleyemezsin yoksa vericilere zarar verir. Bilgisayar çipi montajından anlayan birini bul ve bu işi ona bırak."

Ses tonum sert ve açık sözlüdür. İş şirketi yönetmeye gelince, Nova bunu hallediyor. Ancak iş mühendisliğe geldiğinde, kontrolü elime alırım ve ne beklediğim konusunda titiz davranmaktan çekinmem.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Arka plandan bir ses mırıldanıyor.

Kamera dönüyor ve Nova'yla flört eden adamın laboratuvara girdiğini görüyorum.

Sinirlerim tepeme çıktı. İri gözlerinden sırık gibi bedenine ve kendi patronunun peşinden koşma konusundaki sinir bozucu, genç özgüvenine kadar onunla ilgili her şeyden anında hoşlanmıyorum.

"Görüntülü sohbetleyim," diye fısıldıyor laboratuvar teknisyeni. "Telefonu ," diyorum.

"Efendim?"

" dön."

Teknisyen ne istersem onu yapıyor.

Henry telefona baktı ve beni gördü. "Sen!" Beni işaret etti. "Sen Adam Harrison'sın, değil mi?"

Çenemi kaldırıyorum.

"Hey, dostum. Seni tanıdığımı sandım. Büyük hayranıyım."

"Teşekkürler," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Yeni geliştirme laboratuvarında ne yapıyorsunuz? Yetkisi olmayan hiç kimseye izin vermiyoruz."

"İznim var."

"Kimden?"

"Nova." Yüzünde aptalca bir sırıtma belirir.

"Nova?" Tıslıyorum. Ona *Nova mı* diyor? "Onun adı Bayan Delaney." *Bu çocuğa Nova'ya ilk ismiyle hitap etme hakkını kim verdi?* "Ve takıma katılacağın konusunda bilgilendirilmedim."

"Nova şu anda meşgul. Sanırım unuttu."

Bir kahkaha patlatıyorum. Dudaklarımın kenarına iğneleyici bir yorum geliyor. için büyük çaba sarf ediyorum.

Resmi bir sıfatla çalıştığım için soğukkanlılığımı korumakla yükümlüyüm, ancak bu biraz zorlaşıyor.

Sıkıca soruyorum, "Nova seni neden kinetik batarya ekibine atadı?"

"Bilgisayar mühendisliği okuyorum ve fizik yan dal yapıyorum. Yeteneklerimin burada en iyi şekilde kullanılacağını söyledi." Yine o şapşal sırıtışını takındı.

Şu anda Nova'yı mı düşünüyor?

Parmaklarım yumruk oldu.

Yüzündeki o sırıtışı silmek için Vision Tech'e kadar gitsem ne kadar hapis yatarım?

Henry kameraya el sallıyor. "Hafıza çipleri üzerinde çalışacağım, Bay. Harrison. Merak etme. Seni ya da Nova'yı hayal kırıklığına uğratmayacağım." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Hapis cezası buna değmez. Hapis cezası buna değmez.

Laboratuvar teknisyeni, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz efendim," diyor.

Ekran bir an sonra kapanıyor.

Öfkemi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum. Sorun yok. Çocuk kendini beğenmiş çünkü dünyanın nasıl işlediği hakkında hiçbir fikri yok. *Nova*'nın nasıl çalıştığını. Endişelenecek bir şey yok.

Nova onunla birlikte olma hayallerini yıkacak. Tek yapmam gereken patlamış mısırımı alıp izlemek.

* * *

Kendimi güvende hissederek telefonumu cebime koydum ve arkamı döndüm. "Rowan, çizimleri buldun mu... *ne yapıyorsun?*" diye bağırdım.

Çocuğun etrafı benim planlarımla çevrili. Elinde bir kalem var ve bir kağıda çizimler yapıyor. Yüreğim ağzımda, gözlerim yuvalarından fırlamış bir halde ona doğru koşuyorum.

Rowan yaklaştığımda sanki ona vurmamı bekliyormuş gibi geri çekiliyor.

Bunu biraz saldırgan buluyorum. Yüz bin dolarlık bir laboratuvarı tamamen yok ederken herkesi bir felaket filmindeki figüranlar gibi Vision Tech'ten dışarı çıkardığında bile çocuğa elimi sürmedim.

"Bu nedir?" Yerdeki planı çekip aldım ve gerçek prototip tasarımının olduğu tarafa çizim yapmadığını görünce rahatladım.

Sonra tasarıma daha yakından bakıyorum ve öfkem yerini hayranlığa bırakıyor. "Rowan..." Sesim biraz çatallaşıyor.

"Bunu sen mi çizdin?"

Omuz silkiyor ve spor ayakkabılarına bakıyor.

Planın etrafında dönüyorum. Bu benim ilk icatlarımdan biri - küp şeklinde bir cankurtaran salı. Bunu perakende satışa sunma konusunda tutkuluydum ama Nova bu fikri ahırın arkasına götürdü ve .

Bu iyi bir şeydi de. Onu dinlemek bana bırakın birkaç ayı, hayatım boyunca kazanacağımı düşündüğümünden çok daha fazla para kazandırdı.

Çizimi yakından inceledim. Rowan tasarımın minyatür bir versiyonunu yaptı. Sadece bu da değil, çerçevenin içine karakterler de çizmiş, böylece çok daha canlı ve görsel olarak çekici olmuş.

"Bana *çizim* yapabildiğini söylememiştin," diyorum irkilerek.

"Sadece bir şeyler karalıyordum," diye yanıtlıyor ensesini ovuşturarak.

"Evlat, eğer böyle karalamalar yapabilseydim, ilk taslak çizimlerimin bilgisayarda yeniden programlanmasına gerek kalmazdı." İnanılmaz bir kahkaha attım. "Gerçekten yeteneklisin."

Yanakları kızardı. "Her neyse."

Bunun ergen konuşması olduğunu varsayacağım: Teşekkürler ama iltifat almaktan rahatsızım.

Kendimi yere bırakarak başka bir plan çıkardım: pastırmalı çalar saat. Nova'nın haklı olarak yangın tehlikesine dikkat çekmesi sayesinde hiçbir zaman .

Rowan'a veriyorum. "Bu biraz zor." "Neden üzerinde domuz pastırması var?"

"Bu bir pastırma çalar saati."

Burnunu kıvırıyor. "Bir ne?"

"Ağır uyuyan biri olduğunuzu ve sabahları kalkmakta zorlandığınızı düşünün. Birden fazla çalar saat satın aldınız, ancak hepsi siz ölü gibi uyurken kulağınıza çığlık atıyor. Sabah uyanma vakti geldiğinde kızarmış et kokusu duymaktan daha etkili ne olabilir?"

Rowan gülüyor.

Şok içinde donup kaldım.

İlk defa benimle birlikte güldü. Tamam, belki bana gülüyordu ama yine de sayılır.

"Bir bakayım." Kalemi alıyor, icadına bakıyor ve sonra arkasını çizmeye başlıyor. Çalışırken dili hafifçe dışarı fırlıyor ve yaptığı şeyde kaybolmuş gibi görünüyor.

Kendine olan güvenine hayran kaldım. Bir prototip çizerken, birkaç saatliğine tamamen yalnız kalmam gerekiyor. Telefonumu kapatıyorum, tüm pencereleri kapatıyorum ve kendimi kendi düşüncelerimden oluşan bir boşluğa kilitliyorum. Biri beni rahatsız ederse, bu Nova bile olsa, kendimi .

Ama Rowan omzunun üzerinden bakmamı umursamıyor gibi görünüyor. Tasarımı tamamlıyor ve bana veriyor.

Bu kez, zamanlayıcı görsel olarak yükseltilmiş olan. Rowan'ın makineye bastığı 'karalamaların' hepsi benzer karikatürize bir tarza sahip. Daha önce hiç böyle animasyonlar görmemiştim.

"Bu karakterleri sen mi buldun?" İki çizimi karşılaştırarak soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra bana spor ayakkabılarını gösteriyor. Parmak ucuna bakıyorum ve plan üzerindeki karakterlere benzerliğini fark ediyorum.

"Annem bana masal hayvanlarıyla ilgili hikaye kitapları okurdu. tuhaf bir görünüşü vardı. Bir çizgi filmde nasıl görüneceklerini düşünerek çizip çizip durdum ve ortaya çıktıklarında hoşuma gitmeye başladılar."

Bana en çok söylediği şey bu.

Ona daha fazla soru sormak istiyorum.

kaçma, Adam. Sakin ol.

Boğazımı temizliyorum ve ifademi nötr tutuyorum. "Sadece çizim mi yapıyorsun yoksa resim de yapıyor musun?"

Rowan, "Resim yapmakta eskiz yapmak kadar iyi değilim," diye itiraf ediyor.

"Resim yapmayı öğrenmek ister misin?"

Bana şüpheyle bakıyor. "Resim yapmayı biliyor musun?"

"Tabii ki hayır." . "Şu planlardan da görebileceğiniz gibi, meramımı kadar bile iyi değilim."

Sırıttıyor.

"Arkadaşım Sazuki kızını yaz için bir sanat programına kaydettirdi. Okulda eskiz, heykel ve resim dersleri veriliyor." Planlara bakarak çenemi sallıyorum. "Öğretmenlerden birinin ünlü bir sosyal medya sanatçısı olduğunu duydum."

"Evet, doğru. Eminim o kadar da ünlü değillerdir."

"Bir kontrol edeyim." Telefonumu cebimden çıkarıp Dejonae'nin bana gönderdiği ilana göz atıyorum. "İlgilenir misin bilmiyorum ama aradığım adam bu."

"*TenTwo?*" Rowan telefonun üzerine atlar. Gözlerini biraz daha açarsa, yuvalarından fırlayacaklar.

"Onu tanıyor musun?"

"Onun kanalını izliyorum ve Discord'una kayıtlıyım."

Discord nedir? Havalı reddederek, ağzından çıkan her şeyi anlıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Yani programa katılmakla ilgileniyor musun?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Evet!" Rowan'ın yüzü kinetik pilime güç verebilecek kadar ışıkla parlıyor.

O parlak gülümseme karşısında şok olmuş bir halde ona bakıyorum. Bir süre, yüzünün böyle mutlu ifadeler vermekten aciz olduğunu düşündüm.

"Seni yarın kaydettireceğim."

Rowan daha da geniş sırtıyor. "Bir tane daha çizmemi ister misin?"

"Evet, evlat." Saçlarını karıştırıyorum. "Bu hoşuma gider."

* * *

"Ne zaman yeni bir kamyon alacaksın, Adam?" Nova, saat tam altıda ona ön kapıyı açtığımda soruyor.

Paslı kapı, sanki beş mil yarıçapındaki herkesi hâlâ hayatta olduğu konusunda uyarmak istermiş gibi gıcırıyor. Ben buna alıştım ama Nova ürperiyor.

"Bu şey dikiş yerlerinden ayrılıyor." Başını sallıyor.

Ona elimi uzattım. "Lula hakkında konuşma. Onun duygularını inciteceksin."

"Bu tekerlekli hurda yığınının bu ismi verdiğine inanamıyorum." Nova gülüyor. Ses tatlı, alçak ve müzikal.

Şimdi düşünüyorum da, Nova'nın son zamanlarda benimle birlikte güldüğünü duymadım. Acaba ne zaman bıraktı?

"Lula beni A noktasından B noktasına götürüyor. İşini iyi yapıyor. Mükemmel bir şekilde çalışırken neden onu süslü bir şeyle değiştireyim?"

"Mükemmel değil," diye düzeltiyor Nova beni. "Kıymetli Lula'nın trafiğin ortasında durduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Kötü bir gün geçiriyordu. Hepsi bu."

Nova güler ve topuklarını koşucunun üzerine koyar. Dengesini kaybedince biraz yalpalıyor.

Onu sabitlemek için bir kolumu beline doluyorum. Bana karşı çok yumuşak ve onu tutmaya devam etmek istiyorum. Ne yazık ki dengesini çok hızlı kazanıyor ve yolcu koltuğuna doğru savruluyor.

O gittiğinde kollarımda kalan tek şey hayal kırıklığı.

Bu sabah onu tutmamalıydım. Nova ile kapıyı kilitli tutarsam, çekimi görmezden gelmek daha kolay olur. Ama kapıyı bir kez araladığımda, sahip olamayacağım her şeyin vaadiyle benimle alay ediyor.

Bugün onu kucağımda tutmak, dikkatlice yerleştirdiğim kısıtlamamı havaya uçurdu ve şimdi arabaya binerken elini tutmamak için mücadele ediyorum.

"Hey, Rowan." Nova ona el sallıyor. O da parlak bir şekilde el sallıyor.

"Yakışıklı görünüyorsun," diye takılır Nova. Rowan ona utangaç bir gülümseme gönderir.

Kıskançlığım, zehirli bir ısırık için yaklaşan bir kobra gibi hızlıdır. Elime bir sopa alırım ve o kıskanç yılanı elimden geldiğince döverim. Kendi belki-oğlumu kıskansaydım ne kadar zavallı olurdum?

"Süslü bir şey yapmış gibi değil. Sadece duş aldı," diye mırıldanıyorum.

Nova başını arkaya yatırır ve inler. "Kendimi çok pis hissediyorum.

Şu anda bir duş kulağa *in-cred-ible* geliyor."

Onu duşta hayal etmek de inanılmaz *hissettiriyor*.

Parmaklarımı direksiyona sıkıştırıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

Odaklan, Adam. Odaklan.

"Bugün çiftlik evine gitmemeyi mi tercih edersin?" Nova'ya sordum.

"Bana orada ihtiyacın var mı?"

"Bu soruya bir cevap değil Nova," diyorum ses tonumda bir parça sertlikle.

"Eğer benden patronum olarak gitmemi istiyorsan, katılıyorum." "Patronun olarak sormuyorum."

"O zaman eve gidip erkenden uyumayı tercih ederim."

"Sorun değil. Nasıl istersen." Göstergeye fiske vuruyorum. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Bana baktığında tek düşündüğün bu mu? Yemek mi?"

Bir göz attım ve onu gözleri kapalı otururken buldum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

Memnun görünüyor.

Bu hem tahrik edici hem de biraz korkutucu.

Nova'nın krizlerle zehirli bir aşk ilişkisi olduğunu öğrendim. O zorluklardan *hoşlanır*. Zorlukları kahvaltı niyetine yiyor.

Vision Tech'te ne zaman bir ejderhayla savaşmayı bitirse, sanki yeni bir güç seviyesinin kilidini açmış gibi teninde bir mutluluk parıltısı beliriyor.

Şu anda ne kadar muhteşem görüldüğünü fark etmemek mümkün değil. Ama aynı zamanda ne kadar yorgun görüldüğünden de nefret ediyorum.

Vision Tech'ten neden ayrılmak istediğine dair yaptığım araştırmaya gelince, iki sonuca vardım.

Birincisi saf tükenmişlik, ki bunu düzeltmek yeterince kolay. İkincisi ise kız kardeşi.

Bu ikisinin etkileşimini gördüğümde içimden bir ses hikayede daha fazlası olduğunu söylüyor. Nova bana anlatmaktansa aç köpekbalıklarıyla dolu bir denize atlamayı tercih eder, bu yüzden daha fazlasını öğrenmek istiyorsam yaratıcı olmam gerekecek.

"Rowan," dikiz aynasından çocuğa bakıyorum, "Nova'ya yarın ne yapacağını söyle."

Nova tek gözünü açar. "O ne yapıyor? Ve endişelenmeli miyim?"

"Hayır." Kıkırdıyorum.

"TenTwo'dan resim yapmayı öğreneceğim!" Rowan'ın sesi yüksek ve enerjik. Sanki gerçek Rowan yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

"Vay canına," diyor Nova bir parça şaşkınlıkla, "bu... harika mı?"

"Yaratım sürecinin videolarını çeken ve bunları internette yayınlayan ünlü bir dijital ressam," diye açıklıyorum.

"Bunlar sadece video değil. Kendi fon müziğini de yapıyor. Bazen de eşek şakaları yapıyor," diye anlatıyor Rowan.

Nova, "Kesinlikle hayran kitlesi olan birine benziyor," diyor. "Vision Tech ile ortak bir çalışma yapar mı acaba?"

Gülüyorum. "Tek bu mu? Şirket mi?"

Biraz mahcup bir şekilde gülümsüyor ve sandalyesine çöküyor.

Ona bir bakış attım. "Öğle yemeğini yiyip yemediğini hâlâ söylemedin Nova." "Bugün herkesin *nesi* var? Sen ve Henry beni rahatsız edip duruyorsunuz.

yemek hakkında. Ben

yedim, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Henry?"

Bu adam öğle yemeğinde de mi onun etrafını kokluyor?

"Henry'den bahsetmişken," Nova'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, "ona Vision Tech'te kalıcı bir pozisyon teklif edeceğim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorumdireksiyonu Henry'nin kafasıymış gibi kavıyorum.

"Neden olmasın? Mükemmel bir katılımcıdır, her zaman işe zamanında gider ve o-"

"Başka bir yerde çalışacak kadar zeki. Onu Yoon Technologies'e gönderin. Orada bağlantılarımız var, değil mi?"

"Neden olur Biz ver bir . bizim en iyi işçiler için Yarışmaya mı?" Nova kaşlarını çatıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim."

Rowan, "Bana kıskanç biri gibi geldi," diyor.

Dönüp çocuğa sert bir bakış attım. "Çenenı kapat yoksa sana TenTwo yok."

Yüzünü buruşturuyor.

Nova beni inceliyor. "Henry'yi kıskanıyor musun? Neden?"

"Saçmalama. Kıskanmıyorum." Arabayı onun dairesinin önünde yavaşlattım.

Nova oturduğu yerden kıpırdamıyor. "Onu Vision Tech'te gerçekten istemiyor musun?"

Sesinin tonunu tanıyorum. Tam bir 'yönetici asistanı' modunda. Söyleyeceğim her şey harfiyen yerine getirilecek.

Duygularım içimde çalkalanıyor ve duygularımı elimdeki işten ayırmak için mücadele ediyorum.

Nova göz kırpmıyor, ifadesi değişmiyor.

İç çektim. "Eğer ondan hoşlanıyorsan... Senin kararına güveneceğim."

Gülümsemeye başladı ve her ne kadar o çocuğun öngörülebilir gelecekte onu rahatsız etmesine yeşil ışık yakmış olsam da, buna değdiğini hissediyor.

Tam o sırada Nova'nın telefonu çalar.

Aşağı bakıyor ve yüzünde sinirli bir ifade belirliyor. Telefonu kendine doğru çekerek kapıya doğru uzanıyor. "Bıraktığın için teşekkürler. Yarın görüşürüz. Görüşürüz, Rowan!"

"Güle güle!"

"Alo?" Nova kapıyı hızla açarken yeni bir ses duyulur.

Önce sesin kaldırımından geldiğini düşünerek pencereden dışarı bakıyorum. Ama Nova donup kalıyor ve aşağı bakıyor.

Sesin onun telefonundan geldiğini fark ettim.

"Nova, bu gece gelebilir miyim? Özür dilemek istiyorum." Gözlerim büyüdü.

Neden bir adam buraya gelmek istiyor?

Nova telefonu karıştırıp ekrana dokunduğunda suçlu görünüyor. Hoparlör kapanıyor. Endişeyle telefonu kulağına götürür. "Jax, sana söyledim. Biz bittik..." Arabadan inip merdivenleri aceleyle çıkmadan önce bana özür dileyen bir baş selamı veriyor.

Göğsümün üzerinde dev bir fil oturuyormuş gibi hissederek yerimde kalıyorum.

Jax kim?

Nova'nın erkek arkadaşı var mı?

"Sanırım bir erkek arkadaşı var," diyor Rowan, sanki az önce göğsümü parçalayan açık, nabız gibi atan yaraya tuz basmak istiyormuş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. Sonra homurdanıyorum. Sonra beynim dönerken daha anlaşılmas sesler çıkarıyorum.

Rowan, "Adam, boynunda şişkin bir damar var," diye dikkat çekiyor.

"Gidelim," diye homurdanıyorum. Umarım Lula hız ihtiyacımı karşılayabilir çünkü ayağımı gaza basıp yolda bir delik açmayı planlıyorum.

Arabayı çalıştırıp en son film için seçmelerimi yapmaya hazırlanırken *Hızlı ve Öfkeli* filmi, Nova telefonumu arıyor.

Motoru durdurdum ve hevesle telefona atladım. "Hey."

"Adam, fikrimi değiştirdim. Bu gece evde kalmak istemiyorum."

O adamdan kaçtığı için mi? Kaşlarımı çatıyorum.

"Duş alıp üzerimi değiştirmemi bekleyebilir misiniz? Elimden geldiğince çabuk aşağıda."

"Evet, bekleyeceğiz." Omuz silkip başını sallayan Rowan'a bakıyorum. "Teşekkürler."

Hat kesildi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Nova'nın etrafında gördüğüm tüm insanları zihnimden geçirmeye çalışıyorum. Jax diye birini hatırlamıyorum. Onunla ne zaman tanıştı? Ne zamandır ?

Ve neden hala birlikte değiller? Nova'ya kötü davrandığı için mi?

Bu adamdan zaten nefret ediyorum.

Zihnimde gizemli Jax'le MMA güreşi yaparken -sağ kroşeler ve keskin üst kesiklerle tamamlanmış- birinin arabamın yanından geçip Nova'nın dairesine doğru aceleyle ilerlediğini fark ediyorum.

Kısa saç kesimi ve vücut şekli tanıdık geliyor.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve kadın da aynı anda başını çeviriyor.

Beni görüyor.

Ve onu tanıdım.

Bu Lyra, Nova'nın kız kardeşi.

* * *

Lyra'nın ayaklarını sürüyüşünü izliyorum. Gözleri açık burunlu sandaletlerine kilitlenmiş. Ben de aşağı bakıyorum ve ojesinin bir kısmının döküldüğünü fark ediyorum.

Utanmış gibi ayak parmaklarını geri çekiyor ve ben de bakışlarımı hızla kaçıyorum.

İki kız kardeş olabildiğince farklıdır.

Nova cilalı ve zarif. Her zaman derli toplu. Her zaman sakin. İş ceketlerini ve kalem etekleri tercih eder.

Lyra maceracı boyalı saçları, hayvan desenli kıyafetlere olan düşkünlüğü ve... uh... rahat konuşma biçimiyle çiftin daha sanatsal olanı gibi görünüyor.

Lyra hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam edince, "Seni yukarı çıkmaktan alıkoymayayım," diyorum. "Eğer Nova'yı ziyarette geldiyse-"

"Aslında sana rastladığıma sevindim."

"Ben mi?" Bir parmağımı göğsüme sokuyorum, tedirginim.

Lyra'yla buluşmamızla ilgili her şey karanlık geliyor - beni arabadan dışarı çağırmasından çöp kutusunun yanındaki gölgelere gizlenmesine, etrafta kimse olmamasına rağmen duyulmamamız için fısıldamasına kadar. Nasıl olduğundan emin olmasam da Nova'ya ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum.

Lyra bana bakıyor. "Nova'nın gizemli patronusun, değil mi? Kimseye mi?"

Yanaklarım kızardı. "Sana bunu söyleten ne?"

"Kız kardeşim *kimseyi* dinlemez ama o gün onu seninle gördüm. benden başka biri olsaydı seni dinlerdi." Lyra sanki ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Sana saygı duyuyor."

Buna ne cevap vermemi beklediğini bilmiyorum, o yüzden cevap vermiyorum.

Lyra yüzünü tamamen bana dönüyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Kız kardeşimin bazı sorunları var. Muhtemelen bunu biliyorsundur. Kimseye güvenmez ve içine kapanıktır. Bu benim hatam." Lyra'nın gözlerinde yaşlar filizlenmeye başlıyor. "Çok fazla hata yaptım ve Nova birkaç kez beni kurtarmak zorunda kaldı."

"Hey, ağlama." Omzuna dokunuyorum.

Daha sert kokluyor.

Cebimde bir mendil arıyorum.

Lyra onu aldı ve yüksek sesle burnunu sümkürdü. Daha önce göğsümde oturan fil muhtemelen kıskanacaktı.

"Annemizden haberin var mı?"

Başımı sallıyorum. Nova ailesiyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmiyor. Hem de hiç. Sadece annesinin cenazesi için izin aldığını biliyordum çünkü birinin konuşmasına kulak misafiri olmuştum.

Böyle bir olayı benden sakladığı için incindiğimi söylemek hafif kalır. Ama Nova bana basitçe iş ve özel hayatını ayrı tutmayı tercih ettiğini söyledi.

"O bir terziydi. Çok az bir ücret karşılığında uzun saatler çalışırdı ve asla mahalleden çıkamazdı. Nova Vision Tech'te çalışmaya başladığında yaptığı ilk şey annemize bir ev almak oldu. O böyle bir insan. Verdiği sözleri her zaman tutar."

Başımı sallıyorum, bu söze katılıyorum.

"Ama sonra başım belaya girdi," diye boğazını temizliyor Lyra, "ve annem bana yardım etmek için evi satmak zorunda kaldı. Hemen o berbat mahalleye geri döndü. Nova bunun için beni de annemi de asla affetmedi. Bu ailemize büyük bir darbe vurdu, biliyor musun?"

Lyra'nın tüm bunları bana neden anlattığından emin değilim ama Nova'nın geçmişiyle ilgili bulabildiğim tüm kırıntıları yalayıp yutuyorum. Onu daha iyi anlamak için her şeyi yaparım.

"Artık büyüdüğümüze göre Nova'ya değiştiğimi göstermek istiyorum." Lyra göğsüne vuruyor ve sanki bir davula vuruyormuş gibi ses . "Ve değiştim de. Ben tamamen yeni bir insanım ama Nova bunu kanıtlamam için bana bir şans vermiyor."

"Ona biraz zaman , eminim yola gelecektir."

"Hayır." Lyra alt dudağını sıkıyor. "Onu ikna edebilmemin tek yolu ona *göstermek*, ama ona yaklaşmanın tek yolu da çalışmak."

Bu ilginç bir sıçrama.

"Sorun şu ki, Vision Tech'e girmeme izin vermiyor. 'Çıkar çatışmasından' kaçınmak istediğini söylüyor ama bunun benden nefret ettiği için olduğunu biliyorum."

Ensemi ovuşturuyorum, bana bir istek fırlatılmak üzere olduğunu hissediyorum. Ve bu kolay bir istek olmayacak.

"Sadece kız kardeşime yakın olmak istiyorum," diye ağlıyor Lyra, gözlerinden akan yaşları silerken. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Değil," diye mırıldandım.

Birden Lyra elimi tuttu ve göğsüne doğru çekti.

Kıvraniyorum, kollarımı kurtarmaya çalışıyorum, ama o beni iyi kavıyor.

İri kahverengi gözlerini bana dikmiş, yalvarıyor. "Bana yardım edeceksin, değil mi? Kız kardeşimle aramı düzeltmeme yardım edeceksin."

"Uh..."

"Nova'nın benden başka kimsesi yok. Kavga etmek yerine birlikte çalışmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"..."

"O zaman işi bana mı vereceksin?" Parlak bir şekilde sırtıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Teşekkür ederim!" Lyra kollarını bana doluyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Aramanı bekleyeceğim."

"Ama ben-"

"Söz vermiştin." Beni işaret ediyor.

Az önce kandırılmış gibi hissederek onun kaldırımından aşağıya doğru yürüyüşünü .

BÖLÜM 9

GIZLI ISTEK

NOVA

İkinci bir şans istemek için aradığında sarhoş olduğu her halinden belli olan Jax'ten kaçınmak için Adam ve Rowan'a akşam yemeğinde katılmayı kabul ettim.

Son karşılaşmamızdan sonra neden böyle bir şey talep etmeye cüret etti ki?

Bilmiyorum.

Ama Jax'in sahip olduğu bir şey varsa, o da cüretkârlığıdır.

Korkunç adam.

Onun sayesinde, tek istediğimin küvette biraz çay, mumlar ve kokulu köpüklerle rahatlamak olduğu bir günde kendi evimden çıkmak zorunda kaldım.

Tek başıma dinlenmek yerine, yoga pantolonundan başka bir şey giymek, saçlarımı kenarlarından tutturarak topuz yapmak ve bir sürü yeni insanla tanışmak zorunda kaldım.

Neyse ki çiftlik evindeki hanımlar beni konuşmaya zorlamıyor.

Sadece bu mesafe bile onları bana, kan nakli yapılan bir hasta gibi beni iğnelemeye ve gözetlemeye çalıştıklarından çok daha fazla sevdiliyor.

Ayrıca, buradaki yemekler *harika*.

Darrel Hastings'in eşi Sunny Hastings'in yaptığı unlu tortillaları içime çekiyorum. Genel olarak çok fazla işlenmiş buğday yememeye çalışıyorum ama sanırım Aşil topuğumu buldum.

Çocuklardan kahkahalar yükseliyor. Tortilla yemeyi bırakıp Hastings'in geniş arka bahçesine bakıyorum.

Rowan çocuklardan oluşan bir çemberin içinde duruyor. Gülümsüyor ve kahkahalar atıyor, belli ki harika vakit geçiriyor. Diğer çocuklar da zeki ve ilgili görünüyor.

Üç kız ve iki erkek çocuk var. Erkeklerden biri gözlüklü, diğeri ise siyah saçlı ve karamsar bir ifadeye sahip.

Küçük bir melek gibi solgun olan en genç kızıdan, zeki ela gözlere sahip olan en yaşlı kıza kadar kızların farklı cilt tonları vardır.

alaca renkli deri.

Sazuki'nin kızı Niko da onların arasında. Diğer çocukların onunla nasıl etkileşime girdiklerini izlemek bana büyüleyici geldi. Niko işaret ediyor, tabletine bir şeyler karalıyor ve arkadaşlarıyla iletişim kurmak için beden dilini kullanıyor.

Karşılığında çocukların imza attığını görünce şaşırdım. Soğuk kalbimin buzlarını biraz eritti.

Çocuklardan bir kahkaha patlaması daha ve bunun merkezinde Rowan var. Onlara bir fıkra anlatıyor. Ya da ben öyle sanıyorum. O ağzını oynattıkça, onlar daha çok gülüyor.

Kalbimdeki buzdağı bir su birikintisine dönüşüyor.

Çiftlik evine vardığında utanıp babasının arkasına saklanacağını düşünmüştüm.

Ve çok .

Rowan, Adam'ın evine girdiği günkü özgüveniyle Hastings'in arka bahçesine girdi. Diğer çocukları görür görmez hemen yanlarına gitti ve onların kabilesinde kendine bir yer edindi.

Bu kadar kolay kabul edilmesine şaşırmadım. Rowan, Adam'a karşı sert bir dış görünüşe sahip olabilir ama diğer insanlara karşı kolay bir yakınlığı var. Onda manyetik ve sıcak bir şeyler var. İnsanları biraz daha yaklaştırmaya davet ediyor.

Eminim Rowan'ın kalbi kırılmıştır.

Tıpkı babası gibi.

"Neye bakıyorsun sen?" Adam fısıldar.

Patronumun yüzünün benimkine yakın olduğunu fark ettiğimde neredeyse tortillamda boğuluyordum.

Ben de olmuştur çalışıyor değil için bak doğrudan at Onu. Bir Ne kadar karizmatik ve göz alıcı olduğu düşünüldüğünde kesinlikle imkansız bir görev.

"Rowan iyi uyum sağlamış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum çocuklara başımı sallayarak.

"Oh, evet."

"Düşündüğümde çok daha arkadaş canlısı."

"Memlekette bir sürü arkadaşı olduğundan bahsetti." "Buna inanıyorum," diye mırıldandım.

Konuşma durdu. Çoğunlukla Adam'ın gözleri yaktığı için. Yoğunluğu bana sıcak havayı hatırlatıyor.

Ne zaman klimalı laboratuvarından çıkıp yaz güneşine atsam.

Çok fazla kıvranmamaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

"Yemekler güzel."

"Evet." Sesi bastırılmış.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır."

Kaşlarımı çatıyorum. Aramızdaki hava gergin.

Bana Jax hakkında soru sormak istediğini biliyorum, ama şirketin önünde olduğumuz için kendini tutuyor.

Umarım soruyu sorduğunda düzgün bir kaçış planım olur. Şu anda tek umudum, eski sevgilim hakkında bilgi istediğinde arabanın hareket etmiyor olması. Adam otoyolda altmış beşle giderken Lula'dan fırlayıp hayatta kalabileceğimden emin değilim.

"Biraz daha chai ister misin?" diye sorarak Dejonae'nin demlediği bardağı işaret ediyor.

Aslında iki kupa getirmişti ama Vanya Beckford bir tanesine kendisi için el koydu.

Başımı sallıyorum.

Etrafımızda neşeli sohbetler dönüp duruyor. Adam'la aramızdaki acı verici garip alışverişe bir ara verip masadaki insanları inceliyorum.

Alistairs.

Hastings.

The Stintons.

Mulliez'ler.

Sazukiler.

Yüzde birin yüzde biriyle ekmek kırdığımı söylemek kaba bir ifade olur.

Vanya Beckford Mulliez yanımda bebeğini gelişigüzel tavuk besliyor.

Max Stinton birasını yudumlarken ellerini karısının omuzlarına koymuş.

Darrel Hastings, Dejonae ile barbekü soslarını tartışırken masanın altında karısının kalçasını okşuyor.

Her şey o kadar normal ki, toplam servetleri küçük bir ülkeyi satın alabilecek düzeyde olsa da.

Delilikten bahsediyoruz.

"Selam." Vanya bana mega-watt, süper model gülümsemesini veriyor ve ben de karşı tarafta olma ayrıcalığı için ona ödeme yapmam gerektiğini hissediyorum.

Kucağındaki bebek *göz kamaştırıcı* olacak. Hadyn-Vanya'nın kocası ve o daha çay istemeden önce bardağını dolduran adam-boğucu gözleri ve kolay gülümsemesiyle çok yakışıklı. Açıkçası Vanya, her yerdeki bıçaklar adına ağlamak istememe neden olan elmacık kemiklerine sahip çılgın güzellikte büyük beden bir model.

Çocukları genetik piyangoyu kazandı.

"Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye soruyor bebeğini zıplatırken. Göz kırıyorum. "Oh, hayır. Elbette rahatsız etmiyorum."

"Güzel." Bana dergilere layık bir gülümseme daha veriyor ve konuşmalarına devam etmek için Dawn Stinton'a dönüyor.

Dawn'ı sadece Stinton Auto ve Vision Tech projelerinin çakıştığı etkinliklerde gördüm, ancak söylentilere göre araba tamir etme yeteneği Adam'ın icat yaratma yeteneğiyle aynı seviyede.

Aslında buradaki tüm hanımlar kendi sektörlerinde lider konumunda. Taşıyıcılar ve çalkalayıcılar. Büyük patronlar.

Garip bir şekilde, hepsi kocalarına karşı çok yumuşak görünüyor.

Kenya Alistair'in, kocası ona brownie yedirirken başını kocasının omzuna yaslayışını izliyorum. Kadın ona taparcasına bakıyor ve kocası da soğuk, milyarder ifadesini kırarak ona aşık bir gülümseme fırlatıyor.

Bu iğrenç bir

şey.

Ve tatlı.

Ve bu kalbimi sızlatıyor.

Gözlerim içgüdüsel olarak Adam'a kayıyor ve merak ediyorum... Gah! Merak etmek yok.

Başımı sallıyorum ve kendimi azarlıyorum. *Neden patronuna bakıyorsun, Nova? Evet, yakışıklı. Evet, birlikte iyi çalışıyorsunuz. Ama hepsi bu. Bir iş ilişkisi. Ona kalp gözüyle bakmayı kes.*

Adam baktığımı görüyor ve nabzımın daha hızlı atmasına neden olan o dikkatli bakışını bana yöneltiyor.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye soruyor.

Sen, kafamın içindeki vahşi kedi mırıldanıyor. *Seni istiyorum, Adam.*

Şimdi yorgun olduğumu biliyorum çünkü kedilerden nefret ediyorum ve içimde pençelerini patronuma geçirmek isteyen bir kedi var.

Sandalyemi geriye kaydırıyorum ve gıcırıyor. "Banyo."

Sunny badem şeklindeki kahverengi gözlerini bana diyor. "Hemen içeride."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Masadan uzaklaşarak Sazuki ve Dejonae'nin yanından geçiyorum. Dejonae gözüme çarpıyor ve bana dostça bir gülümseme veriyor.

Ben de başımı sallayıp içeri giriyorum.

Herkes birbirine karşı çok sıcak ama bana pek bir şey söylemiyorlar. Bunun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama bu garip. Yeni gelenleri gruplarına katma alışkanlığı olan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruba benziyorlar.

Benim hakkımda her şeyi öğrenmeye çalışan, sınava hazırlanan çalgın daha kötü olacaklarını düşündüm.

Neden geri çekiliyorlar?

Banyoyu bitiriyorum, ellerimi yıkıyorum ve koridorda yavaşça yürüyorum, beni Adam'dan biraz daha uzak tutacak her şeyi yapıyorum. Mutfakta bir hareketlilik var ve o bakıyorum.

Yaşlı bir kadın bir şeyler pişirirken dans ediyor. İki gri saç örgüsü, işlemeli bir etek ve Belize temalı fırın eldivenleri giyiyor. Fırını açarken içine bakıyor ve başını sallıyor.

Mutfaktan gelen koku beni daha da yaklaştırıyor. Midemde nane şekeri bile koyacak yer yok ama yine de çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusuna karşı koyamıyorum.

"Merhaba." Yaklaştığımda gözleri parlıyor. Gözlerinin kenarlarından derin kırışıklıklar yayılıyor. Teni kırmızımsı kahverengi bir tonda ve bana annemin bahçesinde kullandığı kili hatırlatıyor.

"Merhaba." Kibarca başımı sallıyorum.

"Bir şey ister misin, tatlım? Bir tortilla daha? Ya da biraz şarap?"
"Doydum." Karnıma dokunuyorum. "Ama her şey çok lezzetliydi."
Sırıttırıyor. "Yemekten keyif almanı izlemek güzeldi. Ekmekler için bu kadar heyecanlanan birini görmemiştım."

"Oh." Kendimden utanarak enseme ovuyorum.

"Eğer tarifini isterseniz size verebilirim. Belize'de tortilla yapma şeklimiz dünyanın diğer yerlerinden biraz farklı."

"Mutfakta pek iyi değilimdir," diye itiraf ediyorum. Bu kibar versiyonu.

Gerçek versiyonu şöyle bir şey: *Tek yapabildiğim makarna. Daha karmaşık her şey bir felakettir.*

"Vision Tech'in CEO'su olduğunuzu duydum. Bu kadar genç yaşta bunu nasıl ?"

Gururum okşandı, ağzımı açtım.

Yaşlı kadın kendi üzerini örter ve şok olmuş gibi bir ses çıkarır. "Oh, bekle. Özür dilerim. Unutmuşum. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Kaşlarım birbirine kenetlendi.

Dudaklarını kapatıyor ve bana gergin bir gülümseme sunuyor. Tuhaf.

Saatimle oynuyorum ve tezgâhın etrafına oturuyorum. Sezgilerim bana kaçırdığım bir şey olduğunu haykırıyor.

"Anne Moira, değil mi?"

"Doğru."

"Benim hakkımda... bir tür dedikodu mu dolaşıyor?"

Gerçekten şok olmuş görünüyor. "Ne? Ne söylentisi?"

"Sadece," diye elimle balkon kapısından görebildiğimiz güvertayı işaret ediyorum, "herkes garip davranıyor. Benimle konuşmaktan kaçınıyor gibiler."

"Tatlım, istediğin bu değil miydi?"

"Ben mi?" diye tereddüt ettim.

"Bana bir dakika verin." Kapıya doğru ilerliyor. Konuşmanın kesildiğini ve yaklaştığında gözlerin dikkatle ona döndüğünü izliyorum.

Kızına işaret ediyor.

Sunny Hastings kocasının yanından ayrılır ve annesini eve kadar takip eder.

Yan yana durduğumda aile benzerliğini görebiliyorum. Sunny annesinin yerel kıyafetlerini giymiyor ve çok daha uzun olmasına rağmen, benzer kırmızımsı kahverengi bir cilt tonuna sahip. Saçları uzun, siyah ve parlak ve onu domuz kuyruğu yaparken hayal edebiliyorum.

Sunny beni mutfakta otururken görünce şaşırılmış görünüyor. "Neler oluyor?"

"Nova neden herkesin onun etrafında sessiz olduğunu bilmek istiyor." Anne Moira bir elini kalçasına koydu. "Sunny, misafirimizin bu gece yalnız kalmak istediğini söylememiş miydin?"

Sunny inliyor. "Anne."

"Eee? Gerçek bu."

"Sorun yok." Darrel Hastings'in karısını işaret ediyorum. "Ne olduğunu bilmek istiyorum. Beni yalnız bırakmanı kim söyledi?"

Sunny alt dudağını çiğniyor. "Adam bugün çok şeyle uğraştığını ve yorgun olduğunu söyledi. Ayrıca zor bir gün geçirmiş olmana rağmen seni buraya getirmenin kendi fikri olduğunu söyledi. Her zamanki sorgulamadan geri durabilir miyiz diye sordu."

"Geri durmak mı?"

"Seni gördüğümde tuhaf bir şey olduğunu düşünmedim," diye ekliyor Moira Anne. "Sessiz, kendi halinde bir benziyorsun."

Bunun bir iltifat olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Tuz kabıyla oynarken mırıldandım, "Yani... Adam benden uzak durmanı mı istedi?"

Sunny aceleyle, "Sadece bugünlük," diye açıklıyor. "Rahat olmanı ve fazla bunalmamanı istedi."

Başımı kaldırıyorum ve cam kapıdan Adam'a bakıyorum. Arka güvertenin etrafındaki ip ışıklar alçakta asılı duruyor. Başının üzerinde hafif bir parıltı yaratıyorlar. Vanya'nın ona söylediği bir şeye gülümsüyor, sırtı geniş ve sevimli.

"Delirdin mi sen?" Sunny yüzünü buruşturarak soruyor. Duygularımı tam olarak çözemiyorum.

"Benim yanımda kendinizi garip hissetmenize neden olmamalıydı," diyorum sonunda. "Şimdi hepiniz benim kaba ve yaklaşılmaz biri olduğumu düşünüyorsunuz."

"Hiç de öyle düşünmüyoruz," diyor Sunny ciddiyetle. "İlk kez bizim etrafımızda olmanın çok zor olabileceğini biliyoruz. Eğer size huzur ve sükûnet sunamıyorsak, en azından bir alan sunabiliriz."

Alt dudağını çiğniyor ve iri kahverengi gözleriyle beni izliyor. Sunny'nin onlara ya da Adam'a kızgın olabileceğim düşüncesiyle gerçekten üzüldüğünü anlayabiliyorum.

Ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "Özür dilerim." "Nova."

"İnsanların evlerine girip onlardan bir şeyler talep etmek gibi bir alışkanlığım yok. Adam da bunu yapmamalıydı."

"Biz burada bir aileyiz," diyor Sunny. "İhtiyacınız olan şeyi ailenizden isteyemiyorsanız, kimden isteyebilirsiniz?"

"Adam'la konuşacağım," diye devam ediyorum sertçe. "Böylece bunu bir daha yapmaz."

"Tatlım, bunu fazla düşünüyorsun. Genç adamın seni kötü göstermek istediğine inanmıyorum. Bence bu onun seni koruma yöntemiydi."

Karnım zonkluyor. Yine de Mama Moira'nın sözlerine karşı koyuyorum. "Abarttı."

"Birine iyi davranırken aşırıya kaçmak, cansız olmaktan daha iyidir. Unutmayın, ilişkiler her zaman kesin ve kuru değildir. Bu birbirinizi anlamakla ilgilidir-"

"Anne, onların bir ilişkisi yok," diye tıslıyor Sunny.

"Değil mi?" Anne Moira'nın nefesi kesiliyor. "Bütün bunları onun için yapıyor ve ona kız arkadaşı olmayı bile teklif etmedi mi? Ne oluyor?"

Öfkesine gülümsüyorum.

Anne Moira elini havaya kaldırır. "Az önce söylediklerimi unutun. Onu kömürlerin arasında tırmıkla, tatlım. Öğrenmesi gerek." Yumuşakça gülüyorum.

Bana göz kırpmıyor.

Sunny, "Anne, şey yanıyormuş gibi kokuyor," diye dikkat .

"Oh, kurabiyelerim!"

Annesi fırlatma geri dönerken Sunny kolunu benimkine doluyor ve beni güverteye doğru yönlendiriyor.

Başını eğip yaklaşıyor. "İyiyiz, değil mi?"

"Biz iyiyiz," diye cevap verdim. Ama ben ve Adam?
Bu başka bir hikaye.

* * *

Ayrılma vakti geldiğinde, gözyaşları, kucaklaşmalar ve tekrar buluşma sözleri vardır; hepsi de çocuklar tarafından. Rowan, ona savaşa gidiyormuş gibi el sallayan yeni arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalır.

Yemek sırasında Adam'la konuşma fırsatım olmadı ve Rowan'ın sohbeti sayesinde eve dönüş yolunda da fırsatım olmayacak gibi görünüyor.

Bu ziyaretten sonra keyfi yerinde, bu da bana onun dışa dönük biri olduğunu söylüyor. Onun pilleri başkalarıyla vakit geçirdikten sonra şarj olmuş gibi görünüyor, ben ise eskisinden daha da bitkinim.

Rowan heyecanla, Sunny ve Darrel'in en büyük oğullarından bahsederek, "Micheal harika biri," diyor. "Gelecek hafta parka kaykay yapmaya gidebileceğimizi söylüyor."

"Kaymayı biliyor musun?" Adam soruyor. Direksiyonu çevirirken kasları şişiyor. Alacakaranlıkta araba kullanırken ne kadar seksi görüldüğünü fark etmeden edemiyorum.

"Hayır, ama öğrenebilirim."

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum ama çok zor. Rowan'ın aşırı özgüveni çok sevimli.

Adam dikiz aynasından bakarak, "Niko ile imza attığınızı gördüm," diyor. "Sana bir şey mi öğretti?"

"Evet." Rowan ellerini kaldırarak bir işaret yaptı. "Kaka." Ve sonra yüksek sesle kahkahalar atıyor.

Adam'la bakiştık.

Rowan bugün sadece daha neşeli görünmekle kalmıyor, tamamen yeni bir çocuk gibi görünüyor. İçimden bir ses bunun sadece yeni arkadaşlarından kaynaklanmadığını söylüyor. Bahse girerim Adam'ın ona açılması bir atılım yaratmıştır.

"Ayrıca bir sır öğrendim," diye fısıldıyor Rowan.

"Ne?" Çocukların hayatları ilgimi çektiği için soruyorum. "Kimseye söyleyemezsin, tamam mı?" Rowan ısrar ediyor.

"Söz veriyoruz," diyor Adam.

"Sanırım Bailey Elizabeth'ten hoşlanıyor."

Adam yüksek sesle nefes alır. Sonra sırtıyor. "Bailey kim ve Elizabeth kim?"

"Bailey mavi gözlü ve gözlüklü küçük çocuk. Sunny'nin en küçük oğlu." Esniyorum ve sonra ağzımı kapatarak esnememi bastırıyorum. "Elizabeth, Max ve Dawn Stinton'ın kızı. Ela gözlü ve atkuyruklu olan."

"Ah." Adam'ın kaşlarının üzerinde bir kırıksıklık belirir. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gözlemledim." Bu benim en sevdiğim şeylerden biri. İnsanları ve birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini izlemek. İnsanlar kimsenin bakmadığını düşündüklerinde gerçekte kim olduklarını gösterirler. Birçok ilginç keşfe yol açtı.

Adam etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Hangisi Alistair'in kızı?"

"En küçüğü. Belle. Güzel kahverengi gözler. Aralık diş gülümsemesi." "Korkutucusun."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım.

Adam güler ve göstergeye dokunur.

oturuyorum. "Adam, evime giden yol bu değil."

"Eve dönmek istiyor musun?" Adam bir kaşını kaldırır. "Ya *Jax* hâlâ orada seni bekliyorsa?"

Oh-ho.

Ona on metrelik bir bile dokunmam.

Sandalyeme geri gözlerimi dikiyorum. "Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun? Ben bakmıyorken zihin okuyabilen makine mi icat ettin?"

"Yapsaydım, öyle hızlı patent alırdım ki başın dönerdi." Adam bunu komik bulmuyor.

Bence çok komik ama gülmüyorum çünkü zamanı değilmiş gibi geliyor.

"Seni evime götürüyorum," diyor Adam kararlı bir şekilde. "Ben giderken o adamın seni rahatsız etmeye çalışabileceğini düşünerek bu gece gözümü kırpmadan uyuyamayacağım."

"Yarın beni rahatsız etmeye çalışabilir. O zaman ne yapacaksın?" İşaret ediyorum.

"Bilmiyorum, Nova. Belki de sana teklif ederim."

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama hepsi beynimde birbirine karışıyor ve cevap olarak söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyorum.

Adam bana bakıyor ve o kadar acı verici bir şekilde yakışıklı görünüyor ki, beynim daha da fazla aksıyor.

Bu çizginin etrafında dans etmek yorucu olmaya başladı. Bütün gün Adam'la birlikte olmak zor. Onun yanına kıvrılıp uyumak istememek zor. Birlikte çalışmak için ihtiyacımız *olduğunu bildiğim* profesyonel mesafeyi korumak zor.

Birkaç hafta sonra bunun için endişelenmeme gerek kalmayacak.

Önüme bakıyorum. "Bir ay dolduğunda ve görevlerimi yeni birine devrettiğimde, benim için bu kadar endişelenmene gerek kalmayacak."

Adam'ın geniş omuzları sertleşir. Dosdoğru önüne bakarken mükemmel yontulmuş bir taş levhası gibi görünüyor.

Gözlerim tekrar otoyola kaydı. Nefesimi tutup cevap vermesini bekliyorum.

Ama yapmıyor.

En azından ayrılmakla ilgili söylediklerim hakkında yorum yapmak için değil.

"Bu gece burada kalıyorsun. Ve geri kalanı hakkında..." Çenesini sıkıyor. "Gerisini oraya vardığımızda çözeceğiz."

* * *

ADAM'IN TIŞÖRTÜ bana çok büyük ve aynı zamanda çok kısa. Tişörtünün etekleri kalçamın üst kısmında kesiliyor.

Bana ödünç verdiği eşofman altıma bakıyorum. İpi sıkıca çektiğimde bile kalçalarımın aşağı kaymaya devam ediyor. Ama üzerimde pantolon olmadan dışarı çıkmamın imkanı yok.

Eşofman altının büzme ipini çıkararak kemer olarak kullanıyorum ve düşmemesi için sıkıca bağlıyorum.

Şurada.

Aynaya bakıyorum ve başımı ovuşturuyorum. Bütün gün topuz yapmışım. Açıkçası başımı ağrıtmaya başladı ama atkuyruğumu çıkarıp saçlarımı aslan yelesi gibi salmayı reddediyorum. Büyük boy bir tişört ve çok büyük bir eşofman giyiyor olsam bile, hala korumam gereken bir imajım var.

Banyo kapısını hafifçe aralayıp parmak uçlarımla dışarı çıktım. "Adam?"

Onu oturma odasında göremiyorum. Koridorda ayak sürüyerek ilerlerken misafir odasından gelen bir hareket duyunca duruyorum. Adam Rowan'ı yatırıyor.

Adam'ın battaniyeyi Rowan'ın üzerine şefkatle örtmesini ve bir elini başının üzerinde gezdirmesini izlerken dudaklarım kıvrılıyor.

"İyi geceler, dostum."

Rowan cevap olarak horluyor.

Adam dönüp kapı aralığında beni görüyor. Beni görünce gözleri karardığında donup kalıyorum. Bu bana koridordaki o hararetli anı hatırlattı. Bakışlarındaki çekiciliği hayal mi ediyorum? Bu sadece bir ışık oyunu mu?

Yaklaştığında yüzündeki ifade kayboluyor, yerini muzip bir gülümseme alıyor. "Seni daha önce hiç gündelik kıyafetler içinde gördüğümü sanmıyorum. Çok tatlı görünüyorsun."

"Bana hakaret etme."

"Değilim." Gözleri yine üzerimde geziniyor. "Ciddiyim."

Adam'ı gömleğinden tutup ağzımı üzerine yerleştirmekten başka ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak endişeyle 'kemerimle' oynuyorum.

İnanılmaz uzun bir gün oldu.

Dürüst olmak gerekirse hayatımın en uzun günüydü.

Adam'ın kanepesinde uyanarak başladım ve şimdi buraya geri döndüm, aynı şeyi yapmak üzereyim. Sanki kötü kararlardan oluşan bir döngüde sıkışıp kalmış gibiyim.

Belki de bu bir işarettir. Belki de ne hissediyorsan onu yapmalısın.

Bu düşünce bir anda aklıma düştü ve Dejonae'nin Kenya'nın salatasındaki böceğe attığı fiske gibi onu uzaklaştırdım. *Burada istenmiyorsun, Kötü Karar Nova.*

Adam koridorun aşağısını işaret ediyor. "Uyumaya hazır mısınız?"

"Neden o tarafı işaret ediyorsun?"

"ünkü benim yatağımda uyuyorsun."

Tökezleyerek geri çekildim. "Ne?"

"Ben kanepeyi alacağım." O muzip gülümsemesi bir santim daha yükseliyor.

Gözlerimi . "Oh."

Yanlış anlaşılma konusunda benimle dalga geçmesini bekliyorum ama yapmıyor.

"İyi geceler, Nova." Adam oturma odasına doğru yürür.

Bir an aptal gibi durdum ve sonra peşinden gittim. "Adam, aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Eğer işle ilgiliyse, başın belaya girecek." Adam saatini kontrol eder. "Saatin nasıl kapanacağını öğrenmelisin, Nova."

"Bu işle ilgili değil. Bugün barbeküde herkese ne söylediğinle ilgili."

"Onlara ne söyledim?" Kaşları birbirine kenetlenir.

"Beni yalnız bırakmak ve soru sormamak hakkında." "Ah şu," diyor kayıtsızca.

" mu?" Onun ses tonuyla alay ediyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Onlardan sana üçüncü dereceyi vermemelerini istedim. Bugün soru yağmuruna tutulmak *ister* ?"

"Hayır," diye . "Ama yine de bunu yapmamalıydın."

"Neden yapmamalıydım?"

"ünkü beni kendini beğenmiş, ukala bir gibi gösterdin."

"Nova, *asla* bir gibi görünemezsin." Bir adım daha yaklaştı. "Senin zekâna, nezaketine ya da kocaman kalbine sahip hiç kimse bunu başaramaz. Ayrıca Sunny ve diğerleri senden hoşlanmasalardı, kabul etmezlerdi. Benden gelmememi isterlerdi."

"Bunu bilemezsin."

"Oh, bunu biliyorum. Birinin o kadınlara ne yapmaları gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" Adam kaşlarını çattı.

Yine de hazır değilim. "Arkamdan iş çevirip benim için bir şeyler yapmaya devam edemezsin." Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Bu doğru değil."

"O zaman devam edeceğim," diyor inatla. "Adam."

"Nova, Jax'le çıkmaya ne zaman başladın?"

Hemen çenemi kapattım. Kollarımı başımın üzerine atarak esniyormuş gibi yapıyorum. "Geç oldu. Artık yatmalıyım."

Güçlü bir el bileğimi kavırıyor ve kaçmamı engelliyor. "Hayır," diyor Adam, gözleri kararıyor. "Ben senin soruna cevap verdim. Sen de benimkini cevapla."

Ses tonundaki sertlikten ürperiyorum. "Ne fark eder ki?"

"Bu adamdan o kadar korkuyorsun ki evde oturup onunla uğraşmayı göze almaktansa kendini sosyal bir etkinliğe sürüklemeyi tercih ediyorsun. Bu bana onun hakkında çok şey anlatıyor. Ve bu iyi bir şey değil."

Bakışlarımı yere dikiyorum.

Adam'ın sesi korkutucu bir fısıltıya dönüşüyor. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Hayır, o yapmadı. O sadece... ısrarcı. Ve kurnaz. Bu gece onunla uğraşacak enerjim olmayacağını biliyordum."

Adam'ın parmağı çenemin altına giriyor ve ben kendimi anında bir yangına hazırlıyorum. Ama o sadece başımı yukarı kaldırıyor ve sanki bir yalan gibi gözlerimi tarıyor.

Orada öylece dururken, midemde farkındalık karıncalanmaları oluşuyor. Nefesim bana ihanet ediyor, boğazıma bir diken gibi batıyor. Adam'ın bakışlarındaki sıcaklık ve dokunuşundaki sıcaklık da yardımcı olmuyor. O bana baktıkça kalbim daha sert çarpmaya başlıyor.

Bana mı öyle geliyor yoksa bu bir patronun çalışanı için endişelenmesinden daha fazlası mı? Kafam çok karıştı. Son yedi yıldır, Adam profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı.

Nazik, evet.

Şefkatli,

evet.

Ama genel olarak, benim onun peteğini kadar dolduran değerli bir işçi arıdan başka bir şey olmadığım her zaman açıktı.

İstifamı verdiğimden beri bakışları değişmeye başladı. Dokunuşu da öyle. Baskı farklı. Daha sert. Kalıcı. Sesi bile, sadece alaycı ve muzip olmaktan ziyade, bir sıcaklık halkasına sahip. Yüzeyin hemen altında akan lav gibi, her alçak fısıltıda ve o derin, kahverengi gözlerin her yanışında patlıyor.

Biraz daha yaklaşıyor.

Başımı biraz daha geriye eğiyorum.

Vücut ısısı beni sarıyor, bir kobra, bir tuzak gibi etrafımda sıkıca sarılıyor, beni daha da yaklaşmaya teşvik ediyor.

Öp onu. Öp onu.

Zihnim ve bedenim *yarışıyor*.

Boşluğa ihtiyacım var.

Yavaş ve derin nefesler almaya zorlayarak geri çekiliyor ve bu dürtüye direniyorum. Eğer Adam'la aramızdaki sadece hayvani bir çekimden ibaret olsaydı, muhtemelen aramızdaki o fazladan iki adımı yutmayı ve zonklayan ihtiyaca boyun eğmeyi göze alabilirdim.

Ama yapamam.

Adam beni kimsenin bilmediği yönlerimle tanıyor. Aramızda ifade edebileceğimden çok daha derin bir şey var.

O uçuruma yaklaşmak istemiyorum çünkü daldığım an... Kolumu onun elinden çekerek Adam'a dar gözlü bir bakış fırlatıyorum Aramızda bir bakış ve jest. "Beni kandırmaya çalışma, Adam. İşe yaramayacak."

"Whammy you?"

Ne büyüleyici bakışlarından kaçabiliyorum ne de beni yerimde tutmak için bana uzanırken tutuşundan kurtulabiliyorum. Bileğimdeki bir daireyi nazikçe okşadığında nasıl titrediğimi saklayamıyorum. Bunu yaptığının farkında mı? Bana ne yaptığının farkında mı? Dokunuşu çok hafif ama ateş gibi. Tenimin her santimi karıncalanıyor.

"Tek yaptığım bir soru sormak Nova."

Hayır, tek yaptığı kafamı karıştırmak. Bakışlarım ellerine düşüyor, büyük ve geniş. Erkeksi. Damarlar tişörtünün kısa kollarının altında kaybolmadan önce kollarından yukarı doğru kayıyor. Kalın kirpiklerle çevrili, yeni aydaki gökyüzü kadar koyu gözlerine doğru bir çizgi çekiyorum. Yüzünün keskin açılarını, kare çenesini vurguluyorlar.

Bunun altında, çene hattındaki kirli sakal ve boğazındaki güçlü kaslar kendi türlerinde lezzetli bir zevk vaat ediyor.

Ona bakmadan

duramıyorum. Şaşkın.

Esir tutuldu.

Koyu kahverengi gözleri tekrar benimkileri incelerken çaresizim.

gel, Nova.

"Sana Jax hakkında daha fazla bilgi vermeyeceğim." Nabzımın nasıl attığını gizlemeyi umarak kelimeleri dilimden fırlatıyorum. "Benim flört hayatımı bilmek zorunda değilsin. *Bu,*" diye aramızda işaret ediyorum, "hâlâ bir işveren-çalışan ilişkisi."

"Kesinlikle," diyor.

Ona burnumu kıvırıyorum. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır, Nova. Sadece sana bir santimetre bile yaklaştığımda kirpi balığı gibi patladığını ve bu küçük dikenleri bana fırlattığını biliyorum."

"Bana balon balığı mı diyorsun?"

"Ama şöyle bir şey var," Adam'ın yüzündeki rahat sırıtış kayboluyor ve yerini acı verici bir şekilde baygınlık geçirmeye değer ve samimi bir ifadeye bırakıyor.

Hay aksi. Coşkulu, şakacı Adam'la başa çıkabilirim. Cilveli, içime işleyen Adam zor ama idare edilebilir. Ama şefkatli, kalp çarpıntısı versiyonu sağlığım için ciddi tehlike arz ediyor.

Adam beni göğsüne çarpana kadar kendine çekiyor. Bir elini yüzüme götürüp yanağımı okşuyor. Nefesimin kesilmesine neden yumuşak, tüylü bir okşayış.

"Sana göz kulak olmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye söz veriyor derin, karanlık bir sesle. "İster Vision Tech'te ol, ister başka bir şirkette ya da Mars'ta. Bana ihtiyacın olduğunda asla orada olmayacağım. Zamanında yemek yemen konusunda seni rahatsız etmekten *asla* vazgeçmeyeceğim ve ne kadar işkolik olduğun konusunda şikâyet etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve eğer seni korkutan ve kendi evinde bile rahat edememene neden olan bir pislik olursa, sana sığınacak bir yer vermek için her zaman orada olacağım."

Isı tenime tırmanıyor, başımdan başlayıp karnıma doğru iniyor. Beni içine çekiyor, oltaya takılmış bir balık gibi sarmalıyor. Ben karşı koydukça, kanca daha batıyor.

Belki de şansımı Jax ile denemeliydim.

Çünkü burada durmak, patronum bu kadar muhteşem ve şefkatliken, tamamen farklı bir tehlike.

Adam'ın koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ciğerlerim kapanmaya başlıyor. Desire cildimi sanki yıkamaya atmışım da birkaç beden küçülmüş gibi sıkı hissettiriyor.

Adam parmaklarını kulağıma götürüyor. "Artık yatmaya hazır mısın yoksa hâlâ burada durup benimle tartışmak mı istiyorsun?"

Kalbim göğsümde patlıyor.

Onunla yatmamı mı istiyor? Bu gerçekten oluyor mu?

Ağzımı açıyorum ama sadece cırlak bir ses çıkıyor.

Kendine gel, Nova!

Ne yazık ki beynimin içi, laboratuvar önlükleriyle koşturulan ve dünyanın sonu hakkında çığlıklar atan adamlarla dolu bir felaket bölgesine eşdeğer.

Adam'a karşı hissettiğim karmaşık duygular sınırlarından dışarı sızıyor ve başparmağının yüzüme her yumuşak dokunuşunda yanacak ve tüm evi kendimle birlikte aşağı çekecekmişim gibi hissediyorum.

Tüm gücümü toplayarak geri çekiliyorum ve topuzumu bir arada tutan at kuyruğu tutucusunu çekiyorum. Mesafe beni serinletmeye yardımcı oluyor, böylece bir an önceki erimiş vücut ısısı şoku olmadan düşünebiliyorum. "Neden bu tartışmayı tamamen kaybetmişim gibi hissediyorum?"

Kıkırdıyor.

Ona ters ters baktım.

"Başın iyi mi?" diye soruyor. "Çiftlik evinden beri başınla uğraştığını fark ettim."

"değil. Sadece at kuyruğunu sıkıca bağladım."

Adam gözlerini kısarak topuzuma bakıyor. "Neden saçını?"

Benden kaçan kahkaha telaşlı bir ses. "İşte bu bana kıvırcık saçtan anlamadığını gösteriyor. Şu anda bu at kuyruğunu çekersem, saçlarım omuzlarıma düşmeyecek. Tavana doğru bakmaya devam edecek."

"En azından daha iyi hissedeceksin."

"Uygun görünmek daha iyi hissetmekten daha değerlidir, Adam."

Başını sallar. "Otur, Nova."

Kanepeye doğru yürüyüp oturmasını izliyorum. Adam hareket etmediğimi görünce eliyle yeri işaret ediyor. "Otur."

"Önünde mi?" "Evet."

"Bacaklarının arasında mı?"

Gözlerinden belli belirsiz bir sıcaklık geçiyor ve sonra kaybolup yerini yorgun bir gülümsemeye bırakıyor. "Evet."

"Bu değil-"

"Uygun. Biliyorum. Ama patronunuzun evinde yatıya kalmanız da uygun değil," diye .

"Ben de sana bunu anlatmaya çalıştım." Bir kaşını kaldırdı.

"Otur."

Öfkeyle ona doğru yürüdüm. "Seni görevi kötüye kullanmaktan dava edeceğim."

"Devam et." Adam yere bir yastık koyuyor ve bacaklarını açıyor, böylece bacaklarının arasına oturabiliyorum.

Kalçalarının arasına yerleşmek çok samimi hissettiriyor ve kendimi sertçe tutuyorum.

Adam'ın saç tokama uzandığını hissettiğimde, onu durdurmak için hemen ellerimi bileğine doluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"İntihal davası hakkında avukatlardan bir bilgi aldınız mı?" Adam soruyor.

Bir iş moduna geçiyorum. "Diğer şirket mahkeme dışında anlaşmak istiyor ama adımızı çamura buladıkları için ben de kirli oynamayı düşünüyorum."

Adam tokamı çekiştiriyor, gerginliği artırıyor ve saçım serbest kalana kadar topuzumun üzerinden geçiriyor. "Dava açmak endişelenmen gereken başka bir şey olmayacak mı? Neden anlaşıyorsunuz?"

"Yerleşmek onlara bir ders vermeyecek," diye mırıldanıyorum. En azından bu sözleri söylediğimi umuyorum. Aslında ağzımdan çıkanlar anlamsızlığa yakın olabilir. Ama beni suçlayabilir misiniz? Sıkı bir atkuyruğunun çıkma hissi, uzun bir günün ardından telli bir sütyeni atmaya benziyor.

Ne kadar rahat olsa da saçlarımın uzadığını hissedebiliyorum. Adam'ın elleri kafa derimin üzerinde gezinirken onları tek parça haline getirmek için uzanıyorum. Masaj bu kadar *harika* hissettirmeseydi dudaklarımdan çıkan ses utanç verici olurdu.

"Aman durma."

Adam parmaklarını daha sert bastırıyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?" "İyiden de öte."

" tarafa mı?"

"Lütfen."

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Lütfen?" "Ve teşekkür ederim."

Uygunsuz olmayı unut. Kafa derim BTS konserindeki bir ergen gibi çığlık atıyor.

Adam masajını yavaşlatıyor ve ben neredeyse ağlamaya başlıyorum. "Neden bana işkence ediyorsun?" Geveliyorum.

Yumuşak bir sesle konuşuyor: "Nova, tek istediğim hayatını daha iyi hale getirmek. Ve eğer benimleyken rahatlayamıyorsan, o zaman yeterince iyi bir iş çıkarmamışım demektir."

"Güzel..." Gerçek bir cümle kurmakta zor. "İyi iş çıkarıyorsun."

"O zaman birkaç adım geri çekil. Bu kadar gergin olmana gerek yok. Konu sen ve ben olunca, sen istemedikçe asla çizgiyi aşmayacağım."

sürece mi?

Sözleri beni uyandırabilirdi ama masajı çok rahatlatıcı.

Gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum.

"Adam?" "Adam?"

"söylersem ne olur?" Masajı aniden durur.

Ama zaten beni yeterince gevşetmişti ki gözlerimi kapatıp uykuya teslim oldum.

BÖLÜM 10

UÇAN KOLTUK DEĞNEKLERİ

ADAM

SABAHÇI BİR İNSAN DEĞİLİM, ama üst üste ikinci gün sabahın köründe gözlerimi açıyorum. Yorgunluk, gömleğime sıkışmış bir robot parmağı gibi beni çekiştiriyor ama koridorun sonunda Nova yatağımdayken tekrar uyuma şansım yüzde sıfır.

Oturur pozisyona yuvarlanıyorum, sırtımın ağrmasından dolayı inliyorum. Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir sabah uyandım ve tüm kaslarım aniden dinç olmaktan vazgeçtiklerine karar verdiler.

Elimi kanepeye sokuyorum. *Nova bu şeyin üzerinde nasıl uyudu?*

Avucumu yanağımda gezdirerek mutfığa gidip bir fincan kahve yapıyorum. Tezgâha yaslanıp kahvemi yudumlarken Nova'nın dün gece söylediklerini düşünüyorum.

İstediğimi söylersem ne olur?

Bu çizgiyi aşmak için bir davet miydi? Bana yem mi atıyordu?

Durmak bilmeyen iyimserliğim teraziyi *beni tamamen istediği* yönünde kaydırıyor, ancak iyi bir günde bile Nova'nın asla çapkınlığa yakın bir şey yapmayacağını biliyorum. Yorgunluktan ve endorfinden sarhoş olması daha mantıklı.

Bir yudum daha aldıktan sonra bardağı yere bırakıyorum.

Şaşırtıcı yönetici asistanımı düşünmek başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz. Karşılayamayacağım türden. Özellikle de Nova'ya çizgiyi aşmayacağıma dair güvence verdiğimden beri.

Ağzını açtığında onu öpmek için dayanılmaz bir dürtüyle savaştığım için bu zor bir emir. Ve son birkaç gündür bunu yapmaya çok yaklaştım.

Ona şekilde dokunmamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Dün gece, onu bir mağara adamı gibi omzumda taşımaktan bir inilti uzaktaydım. Kahverengi gözlerindeki dumanlı, sarhoş bakıştan, bunu *isteyeceği* hissine kapıldım.

Ama söz sözdür.

Açıkça ortaya çıkıp oraya gitmeye meyilli olduğunu itiraf edene kadar sesimi çıkarmayacağım. Kendimi onun üzerine atmak sadece onu korkutmanın kesin bir yolu değil, aynı zamanda taciz davası için bir davetiye.

Kaşlarımı çatarak kahvemi alıp oturma odasına dönüyorum. Etrafı karıştırdıktan sonra bir kalem ve bir indeks kartı alıyorum. Nova kadar düzenli değilim ama onun liste yazma alışkanlığını kapmış durumdayım.

Bu Haftanın En Önemli Görevleri:

#1. Alexa'yı bul.

#2. Nova'nın kız kardeşini işe al.

#3. Nova'yı kalmaya ikna et.

Listeye bakıyorum. Üçüncüsü kesinlikle en zoru olacak, ama başarmak için en kararlı olduğum da bu.

İlki yakıcı bir ihtiyaçtan ziyade kişisel bir merak, ama Rowan'ın kapımda belirmesinde Alexa'nın söylediğinden daha fazlası olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum.

Dün, çocuk annesiyle ilgili bir sorun olabileceğini ağzından kaçırdı. Alexa'nın ne tür bir belaya bulaştığını bilmiyorum ama kesinlikle öğreneceğim.

Telefonumu elime alıp Darrel Hastings'in dün bana verdiği numaraya gidiyorum.

Kadınlar sohbet ederken ve çocuklar neredeyse şiddet içeren bir UNO oyunu oynarken, Hastings'i bir kenara çekip özel dedektif tavsiyelerini sordum. Ordu ile olan bağlantılarının bana harika ipuçları vereceğini düşündüm.

"Bu benim üniversite arkadaşlarımdan biri. Eski bir asker ve kendi başarılı güvenlik şirketi var. Kişisel korumalardan siber kadar her şeyi yapıyorlar. Onu istediğin zaman arayabilirsin."

Saatimi kontrol ettim. Saat oldukça erken, ama Darrel bana Clay Bolton'ı 'istediğim zaman' arayabileceğimi söyledi. Nova uyanmadan önce bu işi halletmek istiyorum. Alexa'ya karşı romantik bir bağlılığım olmamasına rağmen, Nova'dan eski kız arkadaşım ile aramda aracılık yapmasını istemek beni hâlâ huzursuz ediyor.

Hat iki kez çalıyor.

Sonra bir klik sesi.

"Kimsiniz?"

Bolton'un sert sesini duyduğumda, hemen kış uykusundaki bir ayının bir sopayla bıçaklandığını ve kükreyerek uyandığını hayal ediyorum.

Biraz gözüm korktu ama sesimi sabit tuttum. "Clay Bolton? Ben Adam Harrison. Darrel bana numaranızı verdi."

Hattın diğer ucundaki insan-ay ı biraz sakinleşiyor. Beni daha az korkutacak kadar değil, ama en azından telefonun içinden uzanıp beni boğmak istiyormuş gibi gelmiyor.

Bolton homurdanıyor. "Bunu neden yaptı?"

"Birini bulmam gerek. Gizlice. Darrel bana bu işte en iyisi olduğunuzu söyledi."

"Darrel'in ağzı çok bozuk." Şok içinde göz kırpmıyorum.

Dünkü çocuklar arasında en az konuşan Darrel'di. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü ne Alistair, ne Sazuki, ne de Stinton konuşkan değiller.

"Bana yardım edebilir misin?" Dürtüyorum.

Bir şey hışırdıyor. Sanki bir yatak gıcırıyor ve bir kapı açılıp kapanıyor. "Normalde davalarla şahsen ilgilenmem ama seni Darrel gönderdiği için bir istisna yapacağım. Bana detayları anlat."

Bildiğim her şeyi paylaşıyorum. Ki bu çok fazla değil.

Bilgi paylaşımı bir dakikadan kısa bir süre içinde sona eriyor ama Bolton tatmin olmuş görünüyor.

"Pekâlâ," dedi, "bana beş gün verin, size bir adresle döneceğim."

"Görevi hafife aldığınızı düşünmüyor musunuz? Google'da arama yaptım ve Alexa'ya hiçbir iz bulamadım."

"Google aramasından çok daha fazlasını yapacağım." "Bu kesin, ama-"

"Emin olabilirsin, Harrison. Bir haftadan fazla sürmez."

Kendinden emin görünüyor, bu da bana onu işe doğru bir seçim olduğunu düşündürüyor.

Tam ona teşekkür edecektim ki, hattın diğer ucundaki kapı çaldı.

"Baba, kötü bir rüya gördüm!"

"Pekala, kelebek. Bir dakika..."

"Uçan bir ejderha vardı ve ateş püskürtüp beni mangal yapmaya çalıştı!"

Çocuğun yaratıcı tasvirlerine gülümsüyorum.

Bolton iç çekti. "Kardeşine seninle *Yüzüklerin Efendisi* izlemeyi bırakmasını söyledim."

"Korkuyorum."

"Sadece oraya tırman ve ben seni koruyayım."

"Çocuğun var mı?" İyice düşünmeden söyledim. Bolton'ı daha önce hiç görmemiştim ama sesindeki huysuzluğa ve verdiği cevapların kısalığına bakarak yalnız yaşadığını tahmin ettim. Muhtemelen bir yeraltı sığınağında. Yatak yerine maun kütük ve her sabah üzerinde yürüdüğü çivilerden bir halıyla.

Hattın diğer ucunda ölüm sessizliği var.

Sonra Bolton temkinli bir şekilde, "Onu bulduğumda faturayı göndereceğim." der. "Devam et ve faturayı bana şimdi gönder."

"Sonra." İsrar ediyor. "Sizi platin paketimizle ücretlendiriyorum. Bunun gizli kalmasını istediğiniz için ekstra bir maliyeti var." "Bu bir sorun değil."

"Öyle anladım. Darrel parasız arkadaş tutmaz." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bolton bir cevap beklemediğini kanıtlıyor çünkü hat hemen kapanıyor.

Tamam o zaman.

Yapılacaklar listesine bir göz atıyorum ve kalemimi elime alıyorum. Şimdi sıra en iyi kısımda ve kuşkusuz Nova'nın liste yazmayı sevmesinin nedeninde.

Büyük bir ustalıkla ilk görevin üzerinden bir çizgi çekiyorum ve sırtıyorum. Tamamdır.

Sonra bakışlarımı diğer iki göreve kaydırıyorum ve neşem soğuk bir kış rüzgârının bir mumu söndürmesi gibi sönüyor.

Lyra'yı işe almak beni Nova'nın ateş hattına sokacak. Bunu öğrendiğinde Nova'nın kızgın yüzünü ve keskinleşen kahverengi gözlerini düşündükçe ürperiyorum.

Belki bunu biraz erteleyebilirim.

Kalemimi sehpaye vurarak, yumuşak ayak seslerini duyana kadar bir sonraki adımlarımı düşünüyorum.

Nova oturma odasına girip bana uyuklu gözlerle bakmadan önce kalbim onun Nova olduğunu biliyor.

"Günaydın," diyorum listeyi arka cebime sokarak. "İyi uyudun mu?"

Başını sallıyor. "Uh... dün gece yatağına nasıl girdim?"

"Seni taşıdım."

Nova Delaney'i kollarıma almak eve dönmek gibiydi ve itiraf ediyorum, onu yavaşça yatağa yatırmadan önce bir süre daha kucağımda tuttum.

Sonra uzun bir süre sınav çekerek ve onun yanında olmayı ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışarak geçirdim.

Nova ayaklarına bakıyor.

Gözlerimi kıyafetinin üzerinde gezdiriyorum. Nova'nın benim kıyafetlerimi giymesini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Onu keskin, profesyonel kıyafetler içinde izlediğim onca yıldan sonra, büyük beden tişörtüm ve gri eşofman altım içinde çok daha yumuşak bir şeyler var.

Sanki zırhı sıyrılmış ve savunmasız tarafı ortaya çıkmış gibi.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor.

"Sana bir fincan kahve hazırlayabilirim."

"yok." Dudakları gergin bir gülümsemeyle titriyor.

Arkama yaslanıyorum ve onun görüntüsünü içime çekiyorum. Gerçek hayatta ona asla benim diyemem ama şimdi ona bakarken, geceyi birlikte geçirdiğimiz için neredeyse benim kıyafetlerimi giymiş gibi davranabilirim.

Birlikte-birlikte.

O benim yatağımda, ben kanepede değil.

Nova boğazını temizliyor ve bakışlarını benden kaçırıyor.

"Dejonae'nin dün getirdiği kıyafetler hâlâ mı?"

"Dolabımda."

Başını sallıyor. "Hazırlanıp beni alması için Steve'i arayacağım."

"Seni götürebilirim."

Bir elini kaldırdı. "Gerek yok. Ben, uh, spor etkinliğini planlamaya başlamak için doğrudan işe gitmek istiyorum."

"Elbette." I söyle huzursuzca. Öyle mi o
koyarak mesafe arasında Dün gece yüzünden
mi? "Ben kahvaltı hazırlayayım o zaman."

Ama Nova kahvaltımı yemiyor.

Steve geldiğinde, yatak odamdan fırladı, bana aceleyle bir 'sonra görüşürüz' fırlattı ve kapıdan koşarak çıktı.

* * *

İki gün oldu ve Nova'nın benden kaçtığına artık eminim. "Yine ofis dışında mı?" Rochelle'e soruyorum.

OA kararsızca göz kırpmıyor. "Spor günü için yapılacak çok şey var."

İçimi çektim ve burnumun kenarını ovuşturdum. Nova'ya işleri aceleyle getirmemesini söyledim, ancak etkinliği bir an önce duyurmak konusunda ısrar etti.

'Bu andan faydalanmalıyız. Doğru zamanlamayı yaparsak on beş saniyelik şöhret on beş milyona dönüşebilir.'

"Mesaj bırakmamı ister misiniz?" Rochelle beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

"Hayır, böyle iyi. Teşekkürler."

Ofis asistanı bana acıyan bir bakış attı. Sanırım yağmurda bırakılmış bir köpek yavrusu gibi görünüyorum.

Ne olmuş yani?

Nova'yı özledim.

Bir elimi cebime sokarak asansöre doğru kayıtsızca yürüyorum. Ben de meşguldüm. Kinetik pillerimde yapmam gereken iyileştirmeler vardı ve Rowan'ı sanat okuluna götürüp getirmek ikinci bir iş gibiydi. Ama Nova'nın yüzünü görmeden geçen iki gün? Bu bir ilk.

Önceleri laboratuvara uğrayıp benimle şeyler konuşurdu. Son zamanlarda, iletişimimiz telefon görüşmelerine dönüştü ve başka bir şey yok.

O gece onu korkutup kaçırdım mı? Bu yüzden mi aramıza bu kadar mesafe koyuyor?

Aşağıya iniyorum ama gitmek yerine kafeteryada takılıyorum, Nova'nın ben buradayken ofise döneceğini umuyorum. Ona rastlamış gibi yapabilirim. Bir bahane uydururum.

Ne zamandan beri onu görmek için bir bahane uydurmak zorundayım?

Kahvemi yudumluyorum, şapkamı indiriyorum ve telefonumdan saati kontrol ediyorum.

Tam o sırada Rochelle ve İK'dan birkaç kişi kafeteryaya girer.

"Bay Harrison yine ofise uğradı mı?"

"Evet." Rochelle saçlarını savurur. "Her zaman patronun etrafında dolanıyor."

"Yönetici pozisyonunu böyle mi aldığını düşünüyorsun? Nova'ya yalakalık yaparak mı?"

"Bana kesinlikle öyle görünüyor," diyor Rochelle.

"Bay Harrison'ın Vision Tech'teki en seçici mucit olduğunu duydum. Laboratuvardaki çocuklar hep onun ne kadar otoriter olduğundan şikayet ediyorlar. Sanki buranın sahibiymiş gibi davrandığını söylüyorlar."

Rochelle gülüyor. "Nasıl giyindiğini görüyor musun? Peki arabasını gördünüz mü? Şirketin sahibi hurdaya çıkmak üzere olan bir pikap kullanır mı? Bu o değil. Bahse girerim Nova'ya aşık olan adamlardan biridir."

"Çok fazla hayranı var. Bay Roberts sürekli onunla flört ediyor."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Lanet olası Bay Roberts. İşinde bu kadar iyi olmasaydı onu uzun zaman önce kovardım.

"Bay Harrison, Bay Roberts'tan çok daha seksi," diyor

Rochelle. Göğsümü şişiriyorum.

"Ama o da çok daha sinir bozucu," diye ekliyor.

Göğsüm şu ölmek üzere olan şişme balonlardan biri gibi sönüyor.

"Ne zaman uğrasa Nova her şeyi bırakıp onunla ilgilenmek zorunda kalıyor," diye yakınıyor Rochelle. "Çok fazla bakım istiyor."

Kadınlar twitter'da.

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzlerini not alıyorum. *için maaş kesintisi.*

Bir süre sonra, bayanlar yemeklerini alır ve odanın karşısındaki bir masaya çekilirler.

Gizli patron olmanın avantajlarından biri de çalışanların arasına karışmak ve onların gerçekte nasıl hissettiklerini duymaktır.

Sözcüklerini evirip çeviriyorum. Bir yandan, 'sinir bozucu' olarak adlandırıldığım için gururum kırıldı. Diğer yandan, Rochelle ve diğerlerinin Nova'ya bu kadar büyük saygı duymalarına seviniyorum. Patronları olabilir ama onların hayranlığını ve saygısını kazandığı çok açık.

Şapkamı düzeltip masadan kalkıyorum ve çıkışa yöneliyorum.

Belki de haklıdırlar. Belki de Nova'nın yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Şimdilik benden kaçmasına izin vereceğim.
Ama spor etkinliği biter bitmez onu köşeye sıkıştıracağım.
Nova istediği kadar koşabilir.
zaman arkasında olacağımı bildiği sürece.

* * *

HENRY ONUN ARKASINDA.

Aslında teknik olarak Henry, Nova'nın *yanında*, üç bacaklı yarış için pistte yürüyorlar, hopluyorlar ve tökezliyorlar.

VIP tribününde oturuyorum ve öfkeyle bakıyorum, bu da başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyor.

Nova tüm müdürlere spor etkinliğinde VIP koltuk ayarladı. Finans müdürü Roberts yanımda, Henry'nin el-göz koordinasyonundan ne kadar yoksun olduğunu mırıldanıyor ve ilk kez adama tamamen katılıyorum.

Rochelle ve İK ekibinden başka bir kız öne geçerken kalabalıktan kükremeler yükseliyor. Bankları dolduran ve pisti dolduran tanıdık yüzler denizine bakıyorum.

Şirketten bu kadar çok kişinin gelmesi beni şaşırttı. Yetişkin yaş aralığına yönelik oyunların çoğu Vision Tech çalışanlarıyla dolu görünüyor. Sanki herkes Cuma sabahı laboratuvarlarında ve kabinlerinde oturmak yerine farklı bir şeyler yapmak için can atıyordu.

Bu etkinliğin bir PR çalışması ve moral yükseltmek için bir fırsat olacağını bilmeliydim. Nova, benim sıradan fikirlerimi başlangıçta amaçladığımdan daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip.

Bazen onun yüzüne mi yoksa parlaklığına mı daha çok ilgi duyduğuma karar veremiyorum.

Gözlerim Henry ile birlikte Rochelle'e ayak uydurmaya çalışan Nova'nın gülüşüne takılıyor.

Bu onun yüzü. Kesinlikle onun yüzü.

kıvrımları, kahverengi gözlerinin parlak ışıltısı ve teninin koyu tonları beni büyülüyor.

Ve nefret
ediyorum...
Tiksiniyoru
m... Hor
görüyorum..

Başka bir adamın kollarını ona dolamış olması.

Henry'nin parmaklarını Nova'nın kalçası üzerinde birleştirmesi kalbimi güm güm attırıyor. Oraya hücum edip onu bir gibi uzaklaştırmak istiyorum. *Çek ellerini, dostum.*

Bunun yerine, Roberts yanımda oturup Henry'ye küfürler savururken ve Vision Tech'te Nova Delaney'de gözü olan tek adamın ben *olmadığımı* bana bir kez daha hatırlatırken yerimde oturmak ve öfkemi tuttuğum sandalyeden çıkarmak zorundayım.

Yarışmacılar bitiş çizgisine yaklaşıyor.

Herkes tezahürat yapıyor ve ponponlarını sallıyor. İpler mavi ve gümüş, Vision Tech renkleri.

Nova'nın her şeyi düşünmesi çok sinir bozucu.

Pistteki ekipler iki yarışmacıyla birlikte koşuyor ve cesaretlendirmek için bağırıyorlar.

Nova'nın yüzünden akan teri buradan görebiliyorum. Kaybetmekten tutkuyla nefret ediyor ve Henry'nin onun her ne kadar ciddiye aldığına hazırlıklı olduğunu sanmıyorum.

Nova ve Henry ritimlerini kaybediyor ve Rochelle daha fazla yer kazanıyor. Nova hızlanmasını sağlayacakmış gibi Henry'nin boynunu çekiyor ama aslında tam tersini yapıyor.

Çocuğun neredeyse ağır çekimde dengesini kaybettiğini görüyorum, zürafaya benzeyen bacakları uzun kolları yayılıyor.

Henry eğitim tekerlekleri olmayan bir çocuk gibi yere düşer. Nova peşinden yuvarlanıp kaldırıma çarpıyor.

Çok sert.

Kalabalık sessizleşir.

O ve diğer kız bitiş çizgisini geçtiğinde kimse Rochelle için tezahürat yapmaz.

Bütün gözler Nova'nın
üzerinde. Benimki de dahil.

Acıyla inlediğini gördüğümde kalbim gırtlığıma kadar yükseliyor ve sonra harekete geçiyorum. Birkaç elin üzerine basmış olabilirim,

soda

teneke kutular ve telefonlarla pistin dibine doğru arı gibi koşuyorum. Bir noktada birinin kafasına bile basmış olabilirim. Çok emin değilim ve başka hiçbir şey odak noktama girmiyor. Piste çıkana kadar değil.

"Nova!" Henry bağılıyor. Bacaklarını bir arada tutan bağları çabucak çözecek kadar akıllıdır.

Nova kendini oturur pozisyona itiyor, alt dudağının titremesi rahatsızlığını bana bildirmesine rağmen cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

Henry'yi yolumdan çekip Nova'nın elini tutuyorum ve koyu kahverengi tenini parçalayan yanık izlerine tıslıyorum.

"Adam, ben iyiyim," diyor nefesinin altından.

"Cehennem gibi iyisin," diye bağııyorum.

Elini geri çekmeye çalışıyor. "Herkes izliyor."

Sözleri zihnime zar zor giriyor. Diğer yaralar için onu tarıyorum. Bacaklarında da sıyrıklar olduğunu fark ediyorum, çakıl taşından kaynaklanan uzun, acı verici izler.

Nova'nın canı yanarken onu izlemek, sanki biri benim canlı canlı derimi yüzüyormuş gibi hissettiriyor. Rahatlamak için elimi göğsüme vuruyorum ama bu sadece ağrıyı daha da kötüleştiriyor.

"Hey, dostum," Henry omzuma dokunuyor, "izin ver-"

"Hiçbir şey yapmıyorsun," diye homurdanıyorum ve ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. Gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor.

Nova zayıf bir sesle, "Adam," diye azarlıyor beni. Sıyrılan eline tekrar bastırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

Ona yardım etmek için parmaklarımı koluna doluyorum ve sol ayağına ağırlık vermeye çalıştığımda yüzündeki her buruşukluğu ve alnındaki her kırıışıklığı fark ediyorum.

Kalçalarımın üzerine çökerek ayak bileğine bastırıyorum. "Acıyor mu?" "Ah." Acı dolu bir ses çıkarıyor ve sonra dudaklarını kapatıyor.

"Hayır, acımıyor. Ben iyiyim."

"Çok kötü bir yalancısın, Nova."

"Ve sen de olay çıkarıyorsun," diye tıslıyor.

Rochelle koşarak geliyor. "Hey, o iyi mi?"

"Ben-"

"O değil." Nova daha fazla insana yalan söyleyemeden onu durduruyorum. "bir revirimiz var mı?"

"," diyor Rochelle.

Nova'yı kollarıma aldım. Onu göğsüme yaklaştırdığımda şaşkın bir çılgılık attı.

Henry görünüyor Skandal.Neredeyse köpürme at
ve Ağız, Bana saldırdı ve Nova'yı götürmeye
çalıştı.

Büyük hata, dostum.

Ona hırladım. "Geri çekil." O benim.

Benim, benim, benim.

"Bırakın onu ben alayım," diye ısrar ediyor Henry. "Ben onun ortağuyım."

"İyi biri olsaydın düşmesine izin vermezdin," diye çıkışıyorum.

"Adam, dur. O bir kazaydı."

Ağzımı kapattım ama çenem sıkıştı. Nova'yı sıkıca kavrayıp, tepinerek uzaklaşıyorum. Neyse ki çocuk yaşamayı seçiyor ve beni takip etmiyor.

"Neden böyle davranıyorsun?" Nova tıslıyor, Vision Tech izleyicilerinden oluşan kalabalığın yanından geçerken saklanmak için başını boynuma eğiyor.

"Ne gibi?"

"Büyümüş ve aşırı sahiplenici."

"Hırçın değilim."

"Mağara adamı gibi davranıyorsun."

"Mağara adamları benim kadar yakışıklı değil."

Homurdanıyor ve sonra başını sallıyor. "Neden bu kadar kırgınsın? Kolundan kan sızan sen değilsin ki."

"Öyle de olabilirim, Nova. Şu anda göğsümden bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum. O yüzden yaralarını daha da kötüleştirmeden kıpırdanmayı kes."

Kaşları gözlerinin üzerine eğik. "Neden hep en kötü anda kişilik değiştiriyorsun? Şu anda aşırı korumacı Adam'a ihtiyacım yok."

"Alacağın Adam bu." Sola dönüyorum ve üzerinde dev bir kırmızı haç olan çadırı fark ediyorum. "Eğer benim bu tarafımla tanışmak istemiyorsan, o zaman incinme."

Gözlerini deviriyor. "Buna inanamıyorum." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Dramatik davranıyorsun. Sadece birkaç sıyrık ve çürük."

"Seni yere yatırıp test edeyim mi?"

Elleri boynumda sıkılaşıyor. "Yolu yarılalık, beni yolun geri kalanına da götürebilirsin."

Başımı sallıyorum. Nova bileğinin olduğunu gayet iyi biliyor. Neden benim önümde güçlü ve kontrollü kalmak için savaştığı bir muamma. Onun taştan yapılmadığını herkesten çok ben biliyorum.

Aceleyle çadıra girip, gerçekten bir hasta kabul ettiğı için şaşkın görünen hemşireyi işaret ediyorum.

"Ona yardım edebilir misin?" Nova'yı nazikçe hastane karyolasına yatırarak yalvarıyorum. "Pistte yaralandı. Sanırım bileğini burkmuş olabilir."

Hemşire Nova'nın spor ayakkabılarını çıkarır ve ayağını inceler. Ayağını biraz çeviriyor ve yanına her yaklaştığında Nova tıslıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Nova'nın üzerine eğilip acısını nasıl dindirebileceğimi görmeye çalışıyorum.

Hemşire, "Beyefendi, lütfen geri çekilir misiniz?"

diye soruyor. Küçük bir adım atıyorum.

Hemşire Nova'nın diğer ayak bileğini kontrol etmek için yanımdan geçip gidiyor. Nova ayağının dürtülmesine rağmen sessizliğini koruyor. En azından o bacak yaralı görünmüyor.

Hemşire sol ayak bileğini ikinci kez muayene ettikten sonra, "Kırık olduğunu sanmıyorum," diyor.

Rahat bir nefes aldım.

"Ama şişiyor. En az kırk sekiz saat boyunca ayağından uzak durmasını tavsiye ederim."

Nova gözlerini kocaman açarak, "bir el yarışmam var," diyor.

Kaşlarım çatık ve tam ona dönük. *Az önce ne dedi bu?* "Belli ki bunu yapmayacaksın."

O kaşlarını çatıyor.

Hemşireye bakıyorum. "Ayağından uzak durmasını sağlayacağım."

Hemşire başını sallar ve Nova'nın sıyrıklarıyla ilgilenir. Nova tamamen sargılandığında hemşire çadırın önüne çekilir ve bir şeyler karalamaya başlamak için bir cilt çıkarır. Ya bir rapor ya da bir reçete.

Her iki şekilde de, Nova ile yalnızım.

Kollarımı göğsümde ona bakıyorum. "Ne?" Sesi sinirli geliyor.

"Sana başka biriyle ortak olmamanı söylemiştim."

İnanmayan bir kahkaha atıyor. "Gerçekten mi? Beni mi suçluyorsun? Şu anda mı? Ben yaralıyken mi?"

"Sadece söylüyorum. Eğer sana söylediğim gibi Henry'den uzak dursaydın..."

"Saçmalıyorsun." Nova yataktan kalkacakmış gibi elini indiriyor. Avucu karyolaya temas ettiği anda tıslıyor.

Doğruca ona doğru uçtum. "İyi misin?"

"Derimin bir kısmını pistte bıraktığımı unutup duruyorum," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak.

Endişeyle temiz bir bez arıyorum sonra yanına oturup kolundaki kiri siliyorum. Şikayet etmeyi bırakıp gözlerini kapatıyor, bu yüzden sakinleştirici hissettiğini varsayıyorum.

Bezi silkeleyerek dikkatimi yüzüne . Öne doğru eğilip kumaşı pürüzsüz alınının ve narin elmacık kemiklerinin üzerinde kaydırıyorum. Bugün saçlarını geniş, kıvrıkcık bir at kuyruğu şeklinde toplamış ama düştüğünde bazı bukleler tokasından kaçmış.

Buklelerini geriye doğru iterken parmaklarım kulağına değiyor. Nefesi kesiliyor ve göz kapakları açılarak güzel kahverengi gözleri ortaya çıkıyor.

Ona bakıyorum, istesem de karşı koyamayacağım bir akıntıya kapılmışım. O Nova.

Benim için dünyadaki en önemli kişi. Ve o incindi.

Her ne kadar durmadan günlerce çalışabilen bir robotmuş gibi davranmayı sevse de, incinebilir.

Başparmağım yanağında . "Nova."

Yüzünü bana doğru çeviriyor, düşündüğüm gibi geri çekilmiyor.

Gözlerim dudaklarına kilitleniyor. Yavaşça öne doğru eğilip yüzüne yaklaşıyorum ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyorum. Ama geri çekilmiyor. Orada duruyor, ben dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda ilerlerken beni bekliyor.

Onu öpersem bunun ne anlama
geleceğinin farkındayım. Ne kadar çok
şeyin tehlikede olduğunun farkındayım.

Ve bu düşünce, onu sonsuza dek kaybedebileceğim düşüncesi,
onun muhteşem dudaklarından sadece birkaç santim uzakta donup
kalmama neden oluyor.

Nova keskin bir şekilde nefes alıyor ve geri çekildiğinde neredeyse
hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki başım dönüyor ama ona sahip
olamayacağımı biliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Nova, ben-"

Yüksek, kükreyen bir ses Nova'yı zıplatıyor ve kafamı çevirmeme
neden oluyor. İkimiz de piste bakıyoruz.

Uzakta bir karışıklık var. Sahada, öyle
görünüyor ki.

Caz grubu mu?

"Müzikli eğlence kiraladınız mı?"

"Hayır," diyor Nova. Karyoladan kayarak tek ayağının üzerinde
dengede durur ve öne doğru zıplar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kolunu tuttum.

"etmem lazım."

"İşte." Hemşire bir çift koltuk değneği uzatır. "Neyse ki her
ihtimale karşı bunları aldım. Etrafta dolaşmak için bunları
kullanabilirsin."

Nova çubukları kol çukurlarının altına sıkıştırıyor ve bir profesyonel
gibi hareket etmeye başlıyor. Bu noktada her şeyde bu kadar
mükemmel olması beni şaşırtmamalı.

Çadırdan çıkıyoruz, ben Nova'nın yanında kalıyorum, o ise
çimenlerin üzerinde ayakları yere basan bir Tarzan gibi salınıyor.

"*Nova Delaney!*" Boğa kornasına benzeyen bir ses yükseliyor.

Nova donakalır. "Kahretsin," der nefesinin altından.

"Ne?"

"Bu sesi tanıyorum."

"*Nova Delaney, ben sadece bir erkeğim... bir kızın önünde
duruyorum... ondan kendisini affetmesini istiyorum!*"

"Bu *Notting Hill*'den mi?" Aval aval bakıyorum.

Nova bir keresinde beni romantik bir film izlemeye zorlamıştı.
Tamam, beni *zorlamadı* ama onun rahatlatıcı filmlerinden biri olduğunu
söyledi.

ve onun nelerden hoşlandığını bilmek istedim.

Sonunda bu sevimsiz film den gizlice zevk aldım. Gerçi bunu Nova'ya asla söylemem.

Çıglık. "Nova Delaney, senin için buradayım."

Nova için kim bu kadar yaygara koparıyor olabilir? Ve bu meçhul ses Nova'nın rahat film zevkini alıntı yapacak kadar nereden biliyordu?

Tabii...

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Bu gizemli Jax olamaz, mi?

Nova ve ben piste vardık. Her biri kendi üflemeli çalgılarına sahip beş kişilik bir grupta birlikte duran takım elbiseli siyah bir adam gördüğümde gözlerim açılıyor.

Adam Nova'yı görünce sırtmaya başlıyor ve grubu işaret ediyor. Tanımadığım ama benim ten rengimde birine ait olamayacak kadar ruhu olan yumuşak, boğucu bir şarkı çalıyorlar.

Jax elinde muhtemelen küçük bir servete mal olan bir buket çiçekle öne çıkar ve Nova'ya uzatır.

Çiçekleri alıp yere atmamak ve üzerinde tepinmemek için kendimi zor tutuyorum.

Roberts.

Henry.

Ve şimdi de bu eski erkek arkadaş.

Nova'ya aşık olan erkekler çatlaklardan dökülmeyi *durdurabilir* mi? Teşekkürler!

Nova çiçeklere uzanmaz, ki bu her zaman iyiye işarettir, ama Jax caymış görünmemektedir. Onun koltuk değneklerini fark eder ve cazcılara durmaları için el sallar.

"Nova, iyi misin?" Jax ileri atılır.

Nova'ya dokunamadan önüne geçiyorum.

Gözleri bana takılıyor ve sonra tekrar ona dönüyor.

"Jax, burada ne yapıyorsun?" Nova talep ediyor.

"Telefonlarıma cevap vermiyordun."

"Bu genellikle seninle konuşmak istemediğim anlamına gelir." Gruba eliyle işaret ediyor. "Serenat istediğimi nereden çıkardın?"

"Nova, şeyi berbat ettim. Sensiz yaşayamam."

Gözleri, sanki bu canlı bir tiyatro performansı ya da en sevdikleri pembe diziymiş gibi her kelimeye asılan kalabalığa dalıyor.

Acaba bu dizinin adı ne olurdu? *The Young and the Tactless*? Bu adamın Nova'nın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yok.

"Bu kadar çabayı boşa harcadığın için üzgünüm Jax, ama biz bittik. Seninle yeniden başlamakla ilgilenmiyorum."

Jax gruba işaret ediyor. "Bir daha çal!"

Caz grubu gergin bir şekilde şarkıya başladı. Melodiyi '*I Will Survive*' olarak hatırlıyorum, tartışmasız en iyi ayrılık şarkılarından biri.

Şimdiye kadar. "Lütfen git, Jax." Nova başıyla işaret ediyor. "Ve al Seninle caz grubu."

"Bekle, Nova, bunu konuşalım." Jax ona doğru uzanıyor.

Elini tutup geri itiyorum. "İlgilenmediğini söyledi, dostum. Uzak dur."

"Sen de kimsin be?" Jax öfkeleni.

"Ben sadece onun çöpünü atan adamım," diyorum

basitçe. Gözleri öfkeyle şişiyor. Sonra tanıyarak genişliyor.

Mizahsızca gülüyor. "Bir dakika. *Sen* Harrison mısın?"

Nova gergin görünüyor ama konuştuğunda kelimeleri tıslayarak kaçıyor: "Ciddiyim Jax. Eğer şimdi gitmezsen güvenliği çağıracağım."

"Oh, anlıyorum." Jax boncuk gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seninle yatmamamın nedeni bu-"

Çevresel görüşümde sadece gri bir bulanıklık görüyorum. Sonra Nova'nın koltuk değnekleri Jax'in çenesine sert bir darbe indiriyor. Kafası sola doğru savruluyor ve yemin ederim kafasının etrafında dans eden çizgi film yıldızlarını görebiliyorum.

Kalabalık bir 'ooh' sesi çıkarıyor.

Arkamdaki biri kıs kıs gülüyor.

Caz grubu, ironik bir şekilde Michael Jackson'ın *Biri Daha Tozu Yuttu*.

Şok olmuş bakışlarımı Jax'ten, koltuk değneğini bırakmış olan ve diğerinin de benzer bir kaderle karşılaşmasına aldırmayacak gibi görünen Nova'ya sürüklüyorum.

"Beni tekrar sormak zorunda bırakma, Jax," diye tıslıyor. "Defol git buradan. *Şimdi*."

BÖLÜM 11

YENİ INTERN

NOVA

"ÜZÜMLERİNİZ, LEYDIM." Önümdeki altın tepside bir tabak yeşil, çekirdeksiz üzüm beliriyor.

"Bu aksan da neyin nesi?" Üzümlerden birini sapından koparıyorum.

Rowan omuz silkiyor. "Kahyalar hep İngiliz değil midir?" Homurdanıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Başını eğiyor, düşünüyor. "Alfred İngilizdi." "Alfred kim?" "Batman'den."

"Bilmeliydim." Üzümlerden birini koparıp ağzıma atıyorum. "Kahya referanslarım *Fresh Prince'ten*."

Kaşları birbirine kenetleniyor. "Bu bir çizgi film mi?"

İnledim. "Rowan, öğrenmen gereken çok şey var." Bir üzüm daha uzattım. "Bir tane ister misin?"

Başını arkaya yatırıyor, ağzını açıyor ve içine atmamı işaret ediyor. Sonunda alnına bir şaplak attım.

Nefes nefese kalmak ve aynı anda gülmemeye çalışmak çok zor. Ellerimi çırpıyorum. "Rowan, iyi misin?"

"Evet." Kıkırdıyor.

Kahverengi gözlerinin ışıldamasını izlemeye bayılıyorum. Rowan gerçekten gevşemeye ve kişiliğini daha fazla göstermeye başladı. Dijital resimle ilgili 'şeyini' bulması belli ki yardımcı oldu, ancak bunun bundan daha derine gittiğini hissediyorum. Sanki bugünlerde sırtından bir yük kalkmış gibi.

"Son zamanlarda annenle konuştun mu?" Üzüm sordum.

Kahkahası hemen kesilir. "Evet." "O nasıl?"

"O iyi."

"Yakın zamanda ziyarete gelecek mi?"

"Neden?" Rowan'ın suratı asılır. "Adam benden kurtulmak mı istiyor?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil."

Rowan sandalyeden kalktı ve üzüm tepsisini aldı. "Bunları geri götüreceğim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, onu izliyorum. Başı öne eğik ve sanki kurtulduğu tüm yükler geri gelmiş gibi ayaklarını sürüyerek yürüyor.

Ne dedim ben?

Kapı çalınır. "Ben bakarım," diyor Rowan.

"Hayır, yok. Ben ." Nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi kötü hissederek koltuktan kalktım ve topallayarak kapıya doğru yürüdüm.

Gözetleme deliğini kontrol ediyorum.

Adam diğer tarafta ve elinde bir sürü yiyecek var.

Kapıyı açıyorum ve bana azarlayan bir bakış fırlatıyor. "Nova, neden ayaktasın?"

"Neden tüm ürün reyonunu satın aldın?" Kanvas çantadan sarkan yaprakları işaret ediyorum.

Adam çenesini kanepeye doğru uzatır.

Topallayarak kanepeye döndüm. Spor etkinliğinden sonra Adam bana bakabilmek için malikanesine taşınmamı istedi. Onu reddettim çünkü kendimi koruma duygum çok güçlüdür.

Sihhiye çadırında patronumu neredeyse deli gibi öptüğümünden beri mesafemi korumaya kararlıyım.

Ne yazık ki, Adam benimle ilgilenmeye karar verdi.

Benim yerim.

Bu yüzden 11 yaşındaki bebek bakıcım.

Ve şu anda Adam'ın market poşetlerinden büyüyen Amazon ormanı.

"Rowan!" Adam bağırıyor. "Hastaya göz kulak olman gerekiyordu."

"Onu izliyordum!"

"Peki Nova önümüzdeki yirmi dört saat boyunca üzerinde olmaması gereken kapıyı neden ayaklarının üzerinde açtı?"

"Bilmiyorum."

"Bu iyi bir cevap değil, genç adam. Sorumluluğu sana bıraktım."

"On bir yaşındaki bir çocuğu bir yetişkinin sorumluluğuna bırakamazsın," diyorum.

Adam bana karanlık bir bakış fırlattı. "Onu savunma." Yiyecekleri yere bırakıyor ve parmağıyla Rowan'ı işaret ediyor. "Anlaşmamızı hatırla. Yalvarıp durduğun TenTwo malları karşılığında Nova'ya göz kulak olacaksın."

"Ona üzüm ," diye kendini savunuyor Rowan, sesi yüksek perdeden çıkıyor. Anlaşmadan çıkarılma düşüncesi onu biraz panikletmişe benziyor.

bir adamın logosu olan pahalı bir tişört için neden bu kadar umutsuz olsun ki? Bilmiyorum. Ama buradayız.

Adam başını sallar. "Onun eli ayağı olmalısın. Eğer o kanepeyi bir daha terk ederse, maaşını keserim."

"Bu çocuk emeği sömürsüdü, Adam."

Ağzını açıyor ama beni azarlayamadan kapı çalınıyor. Adam kim olduğuna bakmaya gitti ve bir süre sonra yanında Dejonae ile geldi.

Onu gördüğüme çok şaşırdım. "Selam."

"Merhaba." Elinde bir kupa taşıyor. Koyu renk gözleri doğrudan ayağıma bakıyor. "Niko'dan yaralandığını duydum."

"Niko'dan mı?" Çenem gevşiyor.

"Evet, Rowan ona söyledi." Dejonae on bir yaşındaki başını sallıyor. Ona azarlayan bir bakış fırlatıyorum.

Rowan bana kocaman, gergin bir gülümseme veriyor. "Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?"

Seninle sonra ilgileneceğim Rowan.

"Sana chai latte getirdim." Dejonae göz kırpmıyor. "Şişmiş bir bileği tedavi edemez ama diğer her şeyi hemen hemen yapabilir."

Dudaklarım kıvrılıyor ve bir gülümseme sızdırıyorum. "Teşekkür ederim ama gerek yoktu. Neredeyse yüzde yüz iyileştim."

Kapı bir kez daha çalındı. "Kim o?"

Adam mırıldanır.

Dejonae etrafında dönüyor. "Ah, söylemeyi unuttum mu? Diğer hanımlar da uğramak istedi."

"Diğer bayanlar mı?" .

Adam kapıya doğru ilerlemeden önce bana bakıyor.

Kapıyı açtığında Vanya, Sunny, Kenya ve Dawn içeri doluşuyor. Taç giyme balosundaki güçlü periler gibi her birinin elinde bana sunmak için bir şey var.

"Kendini iyi hissetmediğini duyduk," diyor Vanya, bandajla sarılı ayağımı görünce suratını asarak. "Hasta nasıl?"

"Ben iyiyim."

"Ben iyiyim' Nova'nın tema şarkısı," diyor Adam. "Ayak bileği şişmiş ve birkaç sıyrığı var. Doktor yarına kadar ayağından uzak durması gerektiğini söyledi. Ve bir hafta daha topuklu ayakkabı giymeyecek."

"Doktor bir şarlatan. Topuklu ayakkabılarımdan asla vazgeçmeyeceğim," diye karşılık veriyorum.

Dawn gülüyor. "*Bu konuda bir şey diyemem ama sana biraz tavuk çorbası getirdim. Beth bunun gerçekten tüketebildiği tek yemeğim olduğuna yemin ediyor.*"

"Mutfağa koyabilirsin," diye yönlendiriyor Adam onu, bir uçağa el sallayan bir uçak görevlisi gibi.

"Tortilla getirdim," diyor Sunny, ustalıkla sarılmış bir bezi kaldırarak. Unlu mamullerin kokusunu buradan alabiliyorum ve midemi bulandırıyor.

"Mutfak." Adam o yönü işaret ediyor.

"En çok satan kitaplarımızdan birkaçını getirdim," diyor Kenya. "Sıkılırsan diye."

"Şunları alayım." Adam paketlere uzanır ve onu paketten kurtarır. "Ağır görünüyorlar."

"Teşekkürler." Kenya ona gülümsüyor.

Adam kitapları üzerine bırakıyor. "Ve *ben...*

anne sütü getirdim," diyor Vanya.

Herkes durur ve ona bakar.

Homurdanıyor. "Şaka yapıyorum. Yemek pişirecek ya da kitap alacak vaktim yoktu, bu yüzden temsil ettiğim markadan biraz makyaj malzemesi getirdim."

Kalbim yumuşacık ve bu beni rahatsız ediyor. "Bunu yapmak zorunda değildiniz."

Sunny göz kırparak, "Yine de, gerçekten yapmamız *gereken* zaman bu," diyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok." Dawn bana el salladı.

"Buraya seninle konuşmaya da gelmedik. Sadece bunları bırakmak ve seni kontrol etmek istedik," diye ekliyor Dejonae.

Vanya başını sallar. "Şimdi ikisini de hallettiğimize göre, dinlenmenize geri dönmenize izin vereceğiz."

Dejonae kara parmağını sallayarak, "Ona iyi bak Rowan," diye uyarıyor. "Sen de Adam."

"Her zaman." Adam onlara kapıyı gösterir.

Kadınlar gittiğinde odadaki tüm enerji çekilmiş gibi hissediyorum. Uzun süre kalmamalarına ve fazla bir şey söylememelerine rağmen, daireyi ve kalbimi ışıkla doldurmuş gibiydiler.

Sorun şu ki kalbim buzdan yapılmış ve tüm bu ışık ve ısı onu eritiyor.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Odaya geri Adam'a sordum.

"Ne yapmak?"

"Beni

önemsemeyi."

Kaşları gerildi.

"Onları tanımıyorum. Sadece Dejonae ile ufak bir bağlantım var ve o da Sazuki'yle çalışmanızdan dolayı. Diğer kadınlar benimle bir kez karşılaştı. Neden beni kontrol etmek için bunca yolu gelsinler ki?" Dik oturuyorum. "Sence Vision Tech ile iş yapmak mı istiyorlar?"

"Hayır, Nova. Sanırım sadece iyi olduğundan emin olmak istediler." Dudaklarımı büzüyorum. "Başka bir nedeni olmalı."

"Senden hoşlandıkları ve arkadaş olmak istedikleri gerçeği dışında mı?" "Aha." Onu işaret ediyorum. "Yani senin yüzünden."

Bana *ciddi misin* der gibi bakıyor. "Hayatım, söylediklerimin neresi seni bu sonuca götürdü?"

"Vision Tech'in *gerçek* sahibi sensin. Benim aracılığım ile sana ulaşabileceklerini düşünüyorlar."

"Hayır, Nova." Adam kaşlarını çatır. "Sevilebilir olduğuna inanmak bu kadar zor mu?"

"Ben mi? Sevimli mi?"

Kendimi tanıyorum. Ve kıkırdayan, aşırı duygusal bir tip olmadığımı biliyorum. Ayrıca iş arkadaş edinmeye geldiğinde bu konuda berbat olduğumu da biliyorum. En iyi arkadaşımın doğum gününü unutmak gibi. Geri çekilmek gibi

Son dakikada tüm sosyal toplantılardan kaçmak gibi. Başka bir insanla konuşmak yerine günlerce evde kalıp eski romantik komedileri izlemek gibi.

Ben ve diğer insanlar mı? .

Beni iyi tanıyan tek kişi Adam ve o da patronum olduğu için tüm zamanımızı birlikte geçirmekten başka seçeneğimiz yok. Vision Tech olmasaydı Adam'la bu kadar yakınlaşamazdım.

"Şu anda ciddi misin?" "Ne?"

Sesi kızgın geliyor. "Birisi bir caz grubu tutmuş ve sırf senden af dilemek için piste kadar gelmiş. Ve sen onları koltuk değnekleriyle dövdükten sonra bile hala onları aramanı istiyorlardı."

"Sanırım Jax tıbbi masraflarını ödeyebilmek için onu aramamı istedi."

"Mesele sadece tıbbi ücretler olsaydı, dün onu Vision Tech'ten kovmak zorunda kalmazdım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Jax dün Vision Tech'te miydi?"

"Caz grubu hariç." Adam kaşlarını çatıyor. "İşi bittiğinde ben bile onu koltuk değnekleriyle dövmek istedim."

Gülmemem gerektiğini biliyorum çünkü spor gününde bu hareket yüzünden ağır saldırı yargılanabilirdim ama gülüyorum.

"Mesele şu ki, sen Nova Delaney," Adam burnuma dokunuyor, "inanılmazsın, zekisin ve sıcakkanlısın. Ve sana aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu göz ardı etmemelisin."

"şeyler söyleme," diye , kalbim hızla çarpıyor.

"Neden olmasın? Bu doğru," diyor Adam, sesi alçak ve çikolatamsı.

Beyaz bir teslim bayrağı çekmeye ve kalbimin etrafındaki koruyucu duvarlara bir çekiç indirmeye bu kadar yakınım, *bu kadar* yakınım. Adam'ın benimle işi bittiğinde, tek yapmam gereken serçe parmağımla bir tuğla itmek olabilir ve her şey yıkılır.

Çiftlik evindeki hanımların büyük jesti ve Adam'ın tatlı sözleri beni öylesine etkiledi ki, mantıklı kararlar vermek için gerekli kararlılığa sahip olup olmadığımı bilmiyorum.

Ama hala çok az bir İyi Karar Nova bant genişliğim var ve onu da kendimi için kullanıyorum.

Adam'ın sağlık çadırındaki öpücükten vazgeçtiği gerçeğini göz önünde bulundurursak, *bunun* gerçek olması riskini almak istemiyorum. Ya sinyalleri tamamen bozarsam? Ya aramızdakine teslim olmak boynuma daha da sıkı bir ilmik geçirirse?

Vision Tech'ten özgür olmak için ayrılıyorum. Kendimi daha sıkı zincirlemek için değil.

Adam şakağıma bir öpücük kondurmak için başımı içeri çekiyor ve patronuma aşık olmamam için tüm nedenler tek bacaklı midilliler gibi sallanmaya başlıyor.

"Rahatla, Nova. Sadece nefes al." "Nefes alıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kafanın içinde saatte bir milyon mil hızla dönen tekerlekleri görebiliyorum. Yavaşla biraz."

Sıcaklık göğsümde canlanıyor ve boğuluyorum. Son yedi yılımı patronumla aramdaki duvarları örmekle geçirmemiş olsaydım, muhtemelen Büyük Kötü Kurt ile saman ev gibi uçup giderlerdi.

Geri çekiliyorum. "Rowan nerede? Neden sessizleşti?"

"Ben buradayım." Rowan kanepenin arkasından fırladı.

"Saklanıyor muydun?" Adam'ın sesinde şaşkın bir ton var.

"Öpüşmeye başlayacağınızı sanmıştım." Yüksek sesle öksürüyorum.

Adam'ın kulaklarının ucu kızarır. "Gel de şu yiyecekleri yerleştirmeme yardım et evlat." Bir kolunu oğlunun omuzlarına doluyor. "Bugünkü resim dersin nasıldı?"

Rowan sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi günün olaylarını yeniden anlatmaya başlıyor. Oğlu renk paletleri ve gölgelendirmeler hakkında gevezelik ederken Adam her kelimeyi dikkatle dinliyor.

Onları izlemek için döndüm.

Evimde insanların olması garip hissettiriyor.

İnsanların benimle ilgilenmesi garip hissettiriyor.

Ama iyi bir gariplik.

Soğuk bir gecede ılık bir banyo gibi.

"İyi misin?" Adam benim baktığımı görünce ağzını açıyor.

Başımı salladım.

Muhteşem bir sırtış yayıyor ve sonunda nefesimin çalınmasının ne demek olduğunu öğreniyorum. Çünkü Adam Harrison beni boynumdan yakalamıştı.

Ve nefes alamıyorum.

* * *

"GÜNAYDIN, BAYAN DELANEY."

" hoş geldin."

"Sizi ayakta gördüğüme sevindim, Bayan Delaney."

Vision Tech'in lobisine topallayarak girerken beni selamlayan herkese başımı sallıyorum.

Bugün saçlarım açık ve yerçekimine meydan okuyor. Pantolon ve dolabımdaki en kısa topukluları giyiyorum çünkü Adam kişisel sınırların ne olduğunu bilmiyor.

Tüm stilettolarımı sakladı ve sonra çalınan ayakkabılarımın üzerine kartondan bir mesajla birlikte bana bir fidyeye notu gönderdi.

Mesajda, doktorun düz ayakkabı giymem konusundaki emirlerine uymazsam topuklu ayakkabılarımı tutsak etmeye devam edeceği yazıyordu.

Biraz hile yapıyorum. Bunlar bir inçlik topuklar.

Fazla bir şey değiller ama en azından beni yerden kaldırıyorlar.

"Nova!" Henry asansörün önünde sıraya girmiş insanların yanından hızla geçiyor. durduğunda sırt çantası laboratuvar önlüğüne çarpıyor ve spor ayakkabıları neredeyse yerde kayıyor.

"Henry, merhaba."

"İyi misin?" İnsan röntgeni gibi vücudumu tarıyor. Gözleri ayaklarımda duruyor. "Bileğın nasıl?"

" yok. Artık acımıyor."

"İki günün iyileşmek için yeterli bir süre olduğuna emin misin?" Henry acilen sorar.

"Yeterince zaman var. Ayrıca, yapacak çok işim var." İstifama sayılı günler kaldı ve ben hâlâ görevlerimi birine devretme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.

Adam görevi devralacağını söyledi ama ikimiz de onun gücünün laboratuarda olduğunu biliyoruz. O dahi bir mühendis ve dikkati dağılırsa Vision Tech inanılmaz bir Ar-Ge müdürü kaybedecek.

CEO olarak iyi bir iş çıkaracağından emin olduğum birini bulmak istiyorum. Değişimin sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesi için yorulmadan çalışacağım.

Henry kocaman, yavru köpek gözleriyle bana bakıyor. "Üç bacaklı yarış için çok üzgünüm. Keşke yaralanmanı engelleyebilseydim."

"Sorun yok, Henry."

"Hayır, öyle değil. Berbat hissediyorum."

"Bunun için kendini üzme." Omzunu okşadım. "Gerçekten. Ben iyiyim."

"Bunu telafi etmek zorundayım," diyor ciddiyetle.

Zavallı çocuk. "Çok çalışmaya devam et, bu bana yeter."

"En azından sana yemek ısmarlayabilir miyim?" Donup kaldım.

Boynunu ovuşturarak geri çekiliyor. "Randevu gibi bir şey değil. Sadece özür dilemek için. En azından olanlardan ne kadar pişman olduğumu sana göstermezsem kendimi affetmem mümkün olmayacak."

Başımı eğip düşündüm. Henry ile Vision Tech'te kalıcı olarak kalması konusunda konuşmak istiyordum. Günümün bir kısmını ona ayırmak ve böylece başka bir görevden zaman çalmak yerine, belki de onu geceye yerleştirebilirim.

Zamanımı maksimuma çıkarma düşüncesiyle heyecanlanarak gülümsüyorum. "Tamam. Benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Gerçekten mi?" Bana umutlu bir bakış attı. "İşle ilgili."

"Oh." Yüzü düşüyor. Sonra toparlanır gibi olur. "Ben ."

Telefonum çaldı.

Dikkatim dağılmış bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. "Saat altı gibi ofiste işim bitmiş olur. Güvende olmak için altı buçukta buluşmaya ne dersin?"

"Elbette."

Telefonu kulağıma dayadım. "Alo?"

Asansöre adım attığımda daha fazla sabah selamı alıyorum. Elimi sallayarak onları selamlıyorum ve avukattan patent davası hakkında bilgi alıyorum.

Adam anlaşmamızı önerdiğinden beri stratejimi değiştirdim. Adam haklıydı. Bununla mücadele etmemek bana daha çok zaman kazandırıyor.

En üst kata çıktım ve Rochelle ayağa fırladı. "Bayan Delaney."

"Günaydın, Rochelle."

Ağzını açtı ve bana doğru uzandı. Sonra dudaklarını kapattı.

Güç yürüyüşümü durdurup onunla yüzleşiyorum. "Bir sorun mu var?"

"Spor gününde olanlar için özür dilerim." Gözleri yere çarptı.

"Benim düşmemi mi yoksa talihsiz caz grubu olayını mı kastediyorsunuz?"

"Uh..."

"İlginiz için teşekkürler." Gitmeye başlıyorum ama sonra fikrimi değiştirip onun masasına geri dönüyorum. "Bu arada, grup sohbetine koyduğun memleri gördüm. Video düzenleme konusunda bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Tekrar tekrar düştüğüm o küçük klip..." Parmaklarımı öperim.

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirir. Gözleri kocaman ve korku dolu, titremeye başlıyor. "Özür dilerim, Bayan Delaney. Onları indireceğim."

"Gerek yok." Endişesini elimle savuşturdum. Günün olaylarından çıkan tüm şakaları çok komik buldum. Ben ve Rowan Vision Tech grup sohbetinden favorilerimizi seçerken çok eğlendik.

Rochelle masanın etrafında dönüyor ve arkamdan geliyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ofisime doğru yürümeye devam ediyorum, konuşmayı bitirmiştım. "finansal verileri derlediniz mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Ofisime getirin lütfen." Ofisimin kapısını iterek açtım ve sandalyeme oturdum.

Rochelle bir süre sonra kapıyı çalıyor ve önüme bir dosya koyuyor, hala gözlerimle buluşmuyor.

Dosyayı açıyorum ve gitmeden önce onu durduruyorum. "Rochelle, bu tablo neden departmanlara göre düzenlenmemiş?"

"Değil mi?" Uçarak yanıma geliyor ve belgeye bakıyor. Sonra yüzü gök gürültüsüne döndü. "Ona benim şablonumu takip etmesini söyledim."

"Kime söyledim? Bu dosyayı sen düzenlemedin mi?" "Hayır. Yeni stajyerimizden yapmasını istedim."

"İK'da yeni bir stajyerimiz mi var?" "Haberin yok muydu?"

"Hayır."

"Tak, ." Adam'ın sesi sorgulamamı yarıda kesiyor.

Onu gördüğümde kalbim iki kez atmaya başlıyor. Darmadağın saçları ve o çok küçük tişörtün içinde sergilediği büyük, kaslı kollarıyla bu kadar iyi görünmeye hakkı var mı? Ve ben mi hayal görüyorum yoksa içeri girerken kollarını biraz esnetiyor mu?

Onu izlerken bile hiperventilasyon geçireceğim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Rowan'ı sanat kampına bıraktım." Benimle Rochelle'in arasına baktı. "Bir toplantıyı mı bölüyorsunuz?"

"Rochelle de tam bana yeni stajyerimizden bahsedecekti." Sivri bir bakışla onu mızrakladım.

Kendinden emin gülümsemesi bir anda endişeli bir kaş çatmaya dönüşür.

Rochelle bana, "Dediğim gibi, senin bunu bildiğini sanıyordum," dedi.

"Neden ki?"

"Rochelle, bırak ben halledeyim," diyor Adam, sesi titreyerek.

"Neyi halledeyim?" Kaşlarımı çatıyorum. Sanki meşhur çizme kafama inmek üzereymiş gibi hissediyorum ve sadece bu işi bitirmek istiyorum.

"Rochelle," diye ısrar ediyor Adam.

"Rochelle," bakışlarımı ona diktim, "*sen* söyle."

"Uh..." Rochelle altına saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Uh..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Rochelle," diye ısrar ediyorum.

"Yeni stajyer senin kız kardeşin!" Rochelle ağzından kaçırır. Adam irkilir.

Kaskatı kesiliyorum, bu kelimeleri hesaplamaya çalışıyor ve başaramıyorum. Onları zihnimde ne kadar evirip çevirirsem evireyim, yine de bir anlam ifade etmiyorlar.

Ellerimi masaya koyuyorum ve hırıltılı bir sesle, "Ne?" diyorum. Adam boğulur gibi bir ses çıkardı.

Başımı yavaşça çeviriyorum ve gözlerimden ona hançerler fırlatıyorum. O. Yaptı. *Yapmadı.*

* * *

"ÜZÜLME" MI? *mi?* Arkamdan iş çevirdin, kız kardeşime iş verdin ve benim bundan mutlu olmamı mı bekliyorsun?" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Genelde yapmadığım bir şey ama durumun bunu gerektirdiğini hissediyorum.

Ofisimin kapısı kapalı ve Rochelle de sanki ortalığın karışacağını hissetmiş gibi ağzındaki baklayı çıkarır çıkarmaz kaçıp gitmiş.

Odada kesinlikle bir şeyler püskürüyor. Ve o kadar da güzel kokmuyor.

"Lyra geçen gece bana geldi-"

"Whoa, whoa, whoa. Onu *gördün* mü? Ve bana söylemedin

Bu mu?"

"çıkmadı." "Ben boğa derim, Adam."

"O gün senin dairenin dışındaydı.

çiftlik evi. Tamamen tesadüftü." sanki bu konuşmayı önceden hazırlamış gibi düz ve sert. "Bir iş istedi ve ben de hayır diyemedim."

"Neden olmasın? Bana her zaman hayır diyorsun." "Sadece senin için iyi olmayan şeylere."

"Lyra'nın Vision Tech'te çalışması benim için iyi olmayan şeyler listesinin en başında yer alıyor!" Sakin olma yeteneğim pencereden uçup gitmiş gibi görünüyor.

Çok öfkeliyim.

Çoğunlukla bu konuşmayı yaptığımıza inanmadığım için.

Adam'ın kız kardeşime karşı ne hissettiğimi *bildiği* halde arkamdan iş çevirdiğine inanamıyorum. Bunu ve her şeyi konuştuk. Meselenin kapandığını sanıyordum.

"Bana senin geçmişinden bahsetti," diyor Adam.

Sevimsiz Disney kötü adamlarına ve tüberküloz hastalarına daha uygun bir kahkaha atmaya başladım. "Evet, bahse girerim o hikayede çok boşluk bırakmıştır."

"Anladım. Kız kardeşin pek iyi kararlar almazdı ve başını belaya sokardı-"

"Hala en iyi kararları veremiyor. Şimdiki zaman. Biz konuşurken gerçekleşiyor."

Adam masaya yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum çünkü onun aşırı muhteşem bakışları ve içten gözleri beni harekete geçirmiyor.

"Arkamdan iş çevirip Lyra'yı işe almaya hakkın yoktu," diye ısrar ediyorum.

"Neden olmasın? Senin için bir çıkar çatışmasına dönüşmeden onu işe alabilirim. Telafi etmek için bir şansın olur. Herkes kazanır."

"Telafi etmek *istemiyorum*. En azından Vision Tech'in içinde değil. İş iştir. Kişisel kişisel şeylerdir."

"Neden her zaman sınırı çizmek zorundasın?" Adam kaşlarını çatır. Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden hep acıklı hikâyelere kanıyorsun?" "Bu herhangi bir hikâye değil. Bu senin hikayen."

"Aman Tanrım." Gözlerimi tavana çeviriyorum.

Adam masanın etrafında dönerek bedenime çok yakın duruyor. "Hoşuna gitse de gitmese de Lyra senin ailen. Bu onu benim de ailem yapar. Vision Tech'e girmesine izin vermek ona yardımcı olacaksa, buna karşı değilim. Her zaman iş dünyasında olamayız."

Öfkeyle kıvılcımlandığımda bile bedenim Adam'ın yakınlığının farkındalığıyla uğulduyor.

Kendimi kapağı patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi hissediyorum. "Vision Tech bir işletme, Adam. Ve bu şirket adına verdiğin kararların temelinde kârlılık yatmalı."

"Düşündüğüm tek şey kâr-zarar olsaydı, Vision Tech'te sunduğumuz sağlık ve sigorta avantajlarını sunmazdık. Kâr paylaşımı sunmazdık. Bina içinde bir terapistimiz olmazdı."

Son kısımda gözlerimi deviriyorum. Adam ve ben o terapist için ölümüne kavga ettik, ki hala ihtiyacımız olmadığına inanıyorum.

"Nova, insanların bu şirkette kalmasının ve vizyona inanmasının nedeni bunun bir iş olması değil. Birbirimizi kolladığımız için."

"Görevin ne kadar cesur ve asil olursa olsun, Adam, *her zaman* bundan faydalanmak isteyen insanlar olacaktır. Lyra da o insanlardan biri. Onu tanıyorum. Bencil, sinsi ve dengesiz biri."

Adam iki elini de kollarıma koydu. "Sadece... ona bir şans ver, tamam mı? Üç aylık deneme süresi var ve haftada sadece iki gün çalışıyor."

"Ayrıca herkese kız kardeşim olduğunu söylüyor. Ya insanlar konuşursa?" "Kayırmacılık suçlamaları konusunda endişelenmenize gerek yok. Sadece söyle Patronun onu işe aldı. Ki bu doğru. Ayrıca, o senin asistanının asistanı. Eğer işleri berbat ederse, onu kovmanız konusunda sizi sonuna kadar destekleyeceğim."

Dişlerimi ve onu silkeliyorum.

Dönüp ufuk çizgisine bakıyorum.

Bundan hoşlanmadım. *Hiç* hoşlanmadım.

* * *

"BULUŞALIM," diye bağıriyorum telefonda.

Adam'ın Rowan'ı okuldan alıp Micheal'la buluşmak üzere buz pateni pistine götürmek üzere yola çıkmasının üzerinden bir saat geçti.

İşe odaklanamıyorum çünkü hâlâ patronumun yaptıklarını düşünüyorum ve Lyra'ya daha da kızgınım. O bir şeylerin peşinde ve Adam bunu göremeyecek kadar yumuşak kalpli.

"Elbette," diyor Lyra. "Benimle kafede buluş."

Yirmi dakika sonra, Lyra'yla geçen sefer buluştuğum lokantaya girdim.

Kabine oturmuş, önünde yine bir hamburger ve patates var. Bu sefer milkshake'ini yudumluyor.

Çantamı kabinin içine fırlatıyorum ve aynı yörüngeyi takip ediyorum. Lyra bana sırtıyor. "Merhaba, *siiis*."

"Vision Tech'ten ne istiyorsun Lyra?" "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Saçmalamayı kes. Hala o beleşçi erkek mı takılıyorsun? Uyuşturucu satıcısıyla mı? İkiniz bir şeyler mi ayarlıyorsunuz?"

"Hayır."

Alay ediyorum.

"Ben ciddiym, Nova. Onunla bağlarımı kopardım. Ve artık uyuşturucu kullanmıyorum."

Rowan bana video oyunlarında doğuştan yetenekli olduğumu söylediğinde ona inandığım kadar buna da inanıyorum. Oynadığım karakter bir kayaya takıldı ve 'öldü'. İki kere. Eğer video oyunu dilinde 'iyi' acı verici derecede berbat anlamına geliyorsa, belki de haklıydı.

"Ben değiştim, Nova." Lyra kalın kirpiklerini kırıştırdı. Acı bir kahkaha attım. "Evet, tamam."

Lyra'nın sesi çatlıyor. "Nasıl olur da bir *yabancı* bana kendi kız kardeşimden daha çok ?"

Adam'dan bahsedilince öne atılıyorum.

Lyra koltuğunda zıplıyor.

Yumruğumu masaya vurarak tıslıyorum: "Adam'ın enayi olduğunu düşünebilirsin ama ben aynı dertten muzdarip değilim. Seni tanıyorum Lyra. Kolunda bir şey olduğunu da biliyorum. Bu her neyse öğreneceğim ve sonra da seni Vision Tech'ten kendim kovacağım."

"Çok sinirli."

Ona homurdanıyorum.

"Tek istediğim bir şans." Gözleri kısıldı. "Bana bir kez bile güvenemiyor musun?"

"Hayır." Çantamı aldım.

"Hemen gidiyor musun? Gel benimle bir yemek ye. Parasını bile öderim."

"Rol yapmayı kes,

Lyra." Sırıttıyor.

"Seni izliyor olacağım."

"Devam et, abla." İlgisiz bir şekilde omuz silkmesi kanımı kaynatıyor.

Kafenin kapısından içeri daldım, derin nefesler aldım ve kaldırımdan aşağı, Steve'e doğru yürüdüm.

"Bayan Delaney, iyi misiniz?"

"Ben iyiyim," diye kısaca cevap veriyorum. Sonra kendimi kötü hissediyorum ve ses tonumu düzeltiyorum. "Ben de . Teşekkürler... Uzun bir gün oldu."

"Şimdi eve mi gidiyorsun?" İkimiz de arabaya binerken Steve soruyor. Kulakları biraz kızardı. "Sadece bir uyarı, Bay Harrison eğer gitmezsen ona rapor vermemi istedi."

Sapık.

Adam benim hayatım ve refahımla bu kadar ilgilenseydi, en büyük baş ağrımı Vision Tech'e davet etmezdi.

Saatimi kontrol ediyorum. Henry ile buluşma vaktim gelmek üzereydi. "Bugün için bir görevim daha var Steve. Yani hayır, eve gitmiyorum."

"Anlaşıldı." Steve arabayı çalıştırır.

Başımı arkaya yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ağzımdan bir nefes .

Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Lyra'yı yakında çözemezsem, bana, Adam'a ya da ikimizin de korumak istediği şirkete ölçülemez bir zarar vereceğine dair güçlü bir his var içimde.

* * *

Bıçağım bifteğime . Tadı biraz kuru. Böyle pahalı ve gösterişli bir restorandan daha fazlasını beklerdim.

Bu ambiyans...

Vay canına. Bir iş toplantısı için en iyisi değil.

Henry *Le Bleu*'de buluşmayı seçtiğinde şaşırdığımı söylemeliyim. yetersiz bir ifade olur.

Burası 'şehrin nişan başkenti' olarak biliniyor.

Etrafımızdaki çiftler alçak avizelerin altında rahatça oturuyor, titreyen mumların ışığında sırtıyorlar.

İçeri girer girmez Henry ile aramızdaki mumu açığa çıkardım.

Lyra konusunda bu kadar sinirli olmasaydım, muhtemelen başka bir yere taşınmamızı isterdim. Şu haliyle, sadece bu iş teklifini bitirip eve gitmek istiyorum.

"Biraz şarap ister misin?" Henry bana işaret etti. "İş toplantılarında içmem."

Gözlerinde bir acı parıltısı belirliyor. "Doğru."

Ortaman havasını bozduğumu fark ediyorum ve pes ediyorum.

"Çok içen biri değilim ama bir bardak alabilirim."

Gülümsemeye başladı.

Güzel. Henry ne kadar mutlu olursa, fazla pazarlık yapmadan kontratı imzalama ihtimali de o kadar artar.

Henry kadehini uzatarak, "Şerefe," diyor.

"Şerefe." Kadehimi onun kine tokuşturuyorum. Bardağı geriye yatırıp şarabı boşaltıyorum. Acı, bu da ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Vay be." Henry gülüyor.

Çantamdan sözleşmeyi çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum.

"Henry, bu sabah da söylediğim gibi, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Ben de öyle."

"Önce ben," diye ısrar ediyorum. "Yoon Technologies de dahil olmak üzere seni kapmaya çalışan pek çok şirket olduğunu biliyorum. Ama Vision Tech'in senin yeteneğini gerçekten geliştirebileceğine inanıyorum." Dosyayı ona doğru itiyorum. "İşte sizin için hazırladığımız sözleşme. Umarım Vision Tech'i aileniz olarak görürsünüz ve-"

"Nova."

Aniden durdum ve ona baktım.

Henry dirseğini masaya koyuyor, çenesini yumruğunun üzerine yerleştiriyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Vision Tech'teki ilk günümden beri sana hayranım. Hatırlar mısın bilmiyorum ama oryantasyonumuzu sen idare etmiştin. Kendinden çok emindin ve kontrolü elinde tutuyordun. Senden bir şeyler öğrenmek istediğimi hemen anlamıştım."

"Teşekkür ederim, Henry." Bir bardak daha dolduruyorum çünkü ilki göğsümü ısıtmış ve midemdeki düğümlerin bir kısmını gevşetmişti.

"Ama mucize yapışkan olayını ele alış şeklinizi görünce hayranlığım daha derin bir şeye dönüştü."

Şaraptan
boğuluyorum.

Bekle.

O...

Bu mu?

"Nova," Henry elimi tuttu ve o kadar şaşırdım ki ona izin verdim, "gerçek şu ki ben-"

"İşte " diye alçak bir ses. Henry ve ben döndük.

Bu Adam.

Masamızın başında nefes nefese kalmış durumda. Şakaklarından ter akıyor, saçları rüzgârdan yıpranmış ve gözleri yüzünde yanan iki kömür gibi.

Henry'nin elime öfkeli bir bakış fırlattığında kalbimin küt küt atması yanlış. O eli tutup beni masadan kaldırdığında gülümsemek özellikle yanlış.

Ama lanet olsun, sahipleniciliği beni titretmiyorsa.

Adam burada.

Adam kıskanç.

Bu iki bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bugün yaptıklarına kızmış olsam bile ikisini de sevdiğim.

"Ne yapıyorsun?" Henry bağılıyor.

"Gidiyorum." Adam çantamı kaptığı gibi omzuna atıyor ve tekrar elimi tutuyor. "Hadi, Nova. Gidelim."

BÖLÜM 12

BİZİM EVRİMİMİZ

ADAM

İki SAAT ÖNCE...

Ben kinetik piller üzerinde çalışırken babalık testi sonuçları geldi. Resmi laboratuvar sonuçlarına bakıyorum, gözlerim alt kısma kilitlenmiş.

%99 eşleşme.

Rowan benim oğlum.

Paniğin çökmesini, adrenalinin yükselmesini, dünyanın etrafımda parçalandığını hissetmeyi bekliyorum.

Gelmiyor.

Oda sabit kalıyor. Ellerim

ve ayaklarım da öyle.

Ama bu bir şey ifade etmiyor. Kasırganın gözünde duruyorum.

Her panik bana çarpabilir. Her an.

Herhangi bir...

Elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim öncekinden sadece biraz daha hızlı atıyor.

Ben bir babayım.

Ve benim sorun yok.

Şaşkınlıkla gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Sanırım bir süredir Rowan'ın oğlum olduğu gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordum. Nova ilk izlenimlerim konusunda beni azarladığında başladı ve o zamandan beri devam ediyor.

Hayatımın bir parçası haline geldi - onunla kahvaltı etmek, onu sanat kampına bırakmak, her akşam eve geldiğinde kelime kusmasını dinlemek. Kendi küçük rutinimizin içine düştük.

Bu kağıt parçası kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor. İçten içe, yeni, kesinlikle korkutucu ve tuhaf bir şekilde ödüllendirici sorumluluğumu kabul etmenin bir yolunu çoktan bulmuştum.

Babalık testini katlayıp arka cebime koyuyorum. Sonra telefonumu elime alıyorum çünkü bu konuda arayıp konuşmak istediğim tek kişi Nova.

Telefonu sesli mesaja düşüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve saate bakıyorum. Nova her zaman telefonuna cevap verir. Rowan gibi, bu cihaz da biyolojik bir uzuv. Sadece toplantıdayken aramaları görmezden geliyor ama saat altı buçuk. Şimdiye kadar işini bitirmiş olmalıydı.

Kontrol etmek için Steve'i aradım.

Steve bana "Onu Surros Bölgesi civarında bıraktım," diye bilgi verdi. "Surros Bölgesi mi?" Orada sadece lüks restoranlar ve Orada turistik yerler var. "Ne yaptığını söyledi mi?"

"Biriyle görüşmesi vardı. Bir düşüneyim. Adı Henry'ydi sanırım."

Telefonu sıkıca kavradım.

"HENRY?" "Evet, efendim."

İmkansız. Nova, mesai saatleri dışında karşı cinsten çalışanlarla asla görüşmez.

"Henry olduğuna emin misin?"

"Çok eminim. Onu aradı ve gözümün önünde akşam yemeği randevularını teyit etti."

Test sonuçlarını okuduğumda kalbim *düşündüğüm* gibi atmaya başladı. Her an vücudumdan fırlayacak ve robot kolumun üstünde sıkışmaya başlayacak.

"Teşekkür , Steve."

Nova'yı başka biriyle düşününce, öfkem kaynama noktasına geliyor. Bir binayı delip geçebileceğim gibi hissediyorum. Yerimde duramayıp kamyonetimin anahtarlarını alıyorum ve cehennem yarasaları peşimdeymiş gibi sürüyorum.

Parçalanmış görüntüler zihnime saldırıyor. Nova ve Henry'yi mum ışığında romantik bir akşam yemeği yerken hayal ediyorum. Onları iskeleye doğru el ele yürürken görüyorum. Henry'nin öpmek için eğildiğini görüyorum-

"Kahretsin!" Elimi kornaya vurdum.

Küçük yaşlı bir kadın karşıdan karşıya geçiyordu. Gürültüyle sıçradı ve sonra beni tersledi.

Özür dileyerek irkildim.

Işığın değişmesini ve kadının cadde boyunca yürümeyi bitirmesini beklerken, parmaklarımı direksiyona vurup Nova'yı tekrar arıyorum.

Hala cevap

yok. Yeşil ışık.

Telefonu fırlattım ve ayağımı gaza çarptım. Lula vücudumdaki her kası geren paniğe tepki vererek öne doğru yalpalıyor.

Gideceğim yere varana kadar dışarıdaki dünya bulanıklaşıyor.

Surros Bölgesi, caddenin her iki yanında ışıklandırılmış binaların bulunduğu geniş bir alandır. Steve Nova'yı belirli bir yere bırakmadı. Küçük bir ipucu olmasa onu bulmak imkânsız olurdu; restoranlardan birindeydi.

İlk restorana giriyorum. Nova

yok.

Kapıdan fırladım ve ikinci kapıya koştum. Nova yok.

Onu bulduğumda ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama göğsümde beni teşvik eden bir aciliyet var. Ne olursa olsun Nova'yı kaybedemem.

Kimseye değil.

Üçüncü restoranda hostes güvenlik görevlilerini salıyor. Odada bir manyak gibi koşturuyorum, Nova'nın orada olmadığını teyit ediyorum ve sonra yakalanmaktan kıl payı kurtularak dışarı fırlıyorum.

Dördüncü restorana geldiğimde hem hem de panikliyordum.

Ya Nova ve Henry çoktan gittiye? Ya çoktan Nova'nın dairesine ya da otele dönüyorlarsa?

Parmaklarım yumruk oluyor ve daha hızlı koşuyorum. Nova'nın Henry'ye karşı bir zaafı olduğunu biliyordum ama bu sevginin daha fazlasına dönüştüğünü bilmiyordum.

Onunla ciddi olduğuna dair en ufak bir ipucum olsaydı, geceyi benim evimde geçirdiğinde kendimi tutmazdım ya da

O gün sıhhiye adırındayken. Onun için hissettiklerimin üzerinden bu kadar geçerek zaman kaybetmezdim.

, Nova? Sana söylemem gereken bir Şey var.

Aslında iki kelime.

Sen benimsin.

Bunu açıkça belirtmemin zamanı geldi.

Başıımı ileri geri sallıyorum, romantik atmosfere ve kadife kabinlere yerleşmiş çiftlere kaşlarını çatarak bakıyorum.

Nova buradaysa, patlayabilirim.

Sanki onu ben gibi, yönetici asistanımı görüyorum.

Ya da en azından, onun hacimli, kıvrıcık kafasının arkasını görüyorum.

Henry ile oturuyor. Serseri elini kızın elinin üzerine koymuş ve dikkatle gözlerinin içine bakıyor. Buradan hislerini itiraf ettiğini anlayabiliyorum ve bu kanımı kaynatıyor.

Dev adımlarla masalarına varıyorum.

Nova başını kaldırıp bakıyor ve gözleri açılıyor. Yüzünde bir cazibe parıltısı gördüğümde şaşırdım. Kızgın ya da sinirli olacağını düşünmüştüm ama sanki beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Sadece bu bakış bile, ona dokunmaya cüret ettiği için Henry'nin kafasına yumruklar istememe neden oluyor. Bunun yerine Nova'nın elini tutup onu masadan uzaklaştırıyorum.

Serseri bir Şeyler söylemeye çalışıyor ama sözünü kesiyorum ve ikimizi de restorandan dışarı fırlatıyorum. Düşüncelerim, bir kovadan akan tereyağlı patlamış mısır gibi başımın tepesini zorluyor.

Kaldırıma varana kadar yürümeye devam ediyorum.

Arkamda sessizce tökezleyen Nova aniden kolunu kurtardı. "Adam, burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı Şeyi sormalıyım."

Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanarak, "Bir iş toplantısı yapıyorum," diyor.

"İş toplantısı mı?" Mizahsız bir kahkaha attım. Bir elimi saçlarımda gezdirerek ondan uzaklaştım ve huzursuz enerjimden kurtulmak için birkaç adım yürüdüm. "Ne zamandan beri mum ışığında iş toplantıları yapıyorsun?"

Nova savunmaya geçerek, "Mumları üfledim," diyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Arkamı dönüyorum. Lamba direği sayesinde koyu teninde gümüş rengi bir parlaklık var. Gözleri hafifçe odaklanmamış.

"İçtin mi?"

"Yaptıysam ne olmuş?" Sanki onu sinirlendirmeye başlıyormuşum gibi dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor. "Beni nasıl ki?"

Beş mil yarıçapındaki her restorana koştum.

Bunu kabul edeceğimden değil.

İnsanlar kaldırımda yanımızdan geçip gidiyor, bize tuhaf tuhaf bakıyorlar. Burada durup birbirimize bağırmaya devam edersek kalabalık çekeceğiz.

Nova'ya elimle işaret ediyorum, sesim sert çıkıyor. "Hadi gidelim. Seni eve götürüyorum."

"Eve gitmiyorum."

"Nova!"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sana burada bulunma, beni restoranlardan sürüklemeye ve bana sahipmişsin gibi davranma hakkını kim veriyor?"

"Ben senin patronunum."

Homurdanıyor.

"Ve seni başka erkeklerle görmekten hoşlanmıyorum." Gerçeğin ortaya çıkmasına izin verdim. Karanlık geceye ve parlak ışıklı caddeye dökülmesine izin verdim.

Nova'nın çenesi gevşer.

"Özellikle seni Henry ile görmekten hoşlanmıyorum."

Yutkunuyor. "Vision Tech'e imza atmasını istedim." "O da bir evlilik sözleşmesi imzalamak istedi." "Saçmalama."

"Kahretsin, Nova. İkimiz de o çocuğun seninle birlikte olmaya çalıştığını biliyoruz." "Yani?" Kız patladı. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum, Nova. Her şeyin benimle ilgisi var." Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "En azından ben öyle istiyorum."

Bukleleriyle oynamaya başladı. Koyu renk parmakları uzun ve ince, ama böyle döndüklerinde bana onun aşılmaz olmadığını hatırlatıyor. Yumuşak, sinir bozucu ve inatçı biri ve ben ona deli gibi *aşığım*. parçasını.

Bir toplantı odasına girip tüm erkeklerin altına işemesini sağlayabilen patron kadın.

Ve güzel, gözyaşlarıyla dolu gözleriyle beni çimdikleyen ve birinin onu neden önemsediyini soran duygusal enkaz.

Nova ellerini eteğine siler. "Ben... Ben ne dediğinizi anlamıyorum."

Öfkem yine tavan yaptı. Sert bir kahkaha attım. "Nova, sen tanıdığım en zeki kadınsın ve bir yanıma buna inanmıyor, ama sana açıklamamı istersen, açıklarım." Sesim sertleşti. "Zevkle."

Kirpikleri titriyor.

Nova'ya doğru ilerliyorum, görünmez bir ip beni ileriye doğru çekiyor. Sesimi alçak ve sabit tutarak ona, "Henry ile spor gününde ortak olmanız beni rahatsız etti. Ve Jax o aptal boğa boynuzuyla senin adını söylediği anda sinirlerimi bozdu." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Yanında benden başka kimseyi istemiyorum."

Kalbimin gümbürtüsünü gök gürültüsü gibi hissediyorum.

Bir an donup kalıyor ve beynini patlatmayı başarıp başaramadığımı merak ediyorum.

Başını sallayan Nova yeniden canlanır. "Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"Bunu ben yapıyorum." Kaçmaya hazırlanıyor gibi görüldüğünde parmaklarım koluna dolanıyor. Elimi bileğine doğru kaydırıyorum, onu orada tutuyorum ama kendime çekmiyorum. "Hiç *kimseyi* seni önemsemediğim kadar önemsemedim."

Kirpikleri titriyor.

Ona daha açık bir şekilde söylemek istiyorum.

*Senden
hoşlanıyo
rum.
Seni
seviyorum*

Seninle olmak istiyorum.

Ama o hazır olmadan hiçbir çizgiyi söz verdim ve şimdiden birkaç çizgiyi aşmış gibi hissediyorum.

"Adam-"

"İşte bu yüzden Vision Tech'ten ayrılma düşüncesine dayanamıyorum," diye devam ediyorum o beni durduramadan. "Bu yüzden yanımda olmana ihtiyacım var."

Nova donar. Gözlerindeki ışık kaybolur. "Vision Tech?" Sözleri yumuşak ve acı.

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.

Nova şiddetli bir çekişle benden kurtuldu ve başını kaldırdı. "Yani bu Vision Tech'le mi ilgili?"

Neden bunu yapmaya devam ediyor? Kalbimi göğsümden söküp, kanlı ve çırpınan bir şekilde ellerine atsam yine de konuyu kaçırmamanın bir yolunu bulur.

"Şirketin sana ihtiyacı olduğu kadar benim de sana ihtiyacım olduğunu söylüyorum," diye açıklıyorum. "I-"

Nova bana ölümcül bir bakış attı. "Neden istifa etmem gerektiğini biliyor musun, Adam? Sana doğum gününde söylemek anlamına gelse bile, neden kaçmak için tek bir gün bile bekleyemediğimi biliyor musun?"

Ses tonundan sözlerinin kırbaçtan daha çok canımı yakacağını anladığım için kendimi destekliyorum.

"Boynumda bir ilmik var." Koyu renk ellerini boğazına doluyor ve sıkıyor. "Ve başka bir adamın eli kalçalarımın arasına girene ve tek düşünebildiğim sen olana kadar bunun farkında değildim. Ve ne kadar yanlış hissettirdiğini. Ve başka birinin bana dokunmasına izin verdiğim için *senden* nasıl özür dilemem gerektiğini."

Bu bilgileri toplarken göğsüm kabarıyor ve kanım donuyor. Kafamın içindeki çarpıntı daha da artıyor. Duygularım, Nova'başa biriyle fiziksel birliktelik yaşadığı düşüncesine karşı vahşi bir öfkeden, bana söylediğini *düşündüğüm* şeye karşı hafif bir hayranlığa kadar karmakarışık bir fırtınaya dönüşüyor.

Onun da aynı şekilde hissetmesini ummak çok fazla. Çok fazla ve yine de... yeterli değil.

Onu içime çekmek istiyorum. Kollarımı ona dolamak istiyorum ve onu yiyip *bitirir*.

Ama hareket etmekten korkuyorum.

Nefes almaktan bile korkuyorum çünkü bu anı mahvedebilir.

Ben umut dolu bir inançsızlığın buz gölü üzerinde kayarken, Nova çözülüyor gibi görünüyor. Cehennemin derinliklerindeymiş gibi bir ileri bir geri adım atıyor, güzel yüzü öfkeyle çarpılmış.

"Kahretsın!" Kelimeleri geveliyor ama öyle bir güvenle haykırıyor ki her cümlesini anlıyorum. "O benim kendi bedenimdi

-*Kendi bedenim* ve bana ait değildi. Ve bu senin suçun!" Çarpık parmağını başımın ötesinde bir yere doğru kaldırıyor. "Sen ve benim için duyduğun aptalca endişe. Sana ihtiyacım olduğunda hep ortaya çıkıp beni güvende hissettiriyorsun. Sen ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan o aptal sırtışın ve o aptal lakabın... 'sevgilim'. "Sevgilim' dediğin tek kişinin ben olduğumu biliyor musun?"

Gülümsemem yüzüme yayılıyor. Yolun diğer ucuna doğru adım atışını izliyorum, pürüzlü, sarhoş bir çizgide yürüyor.

Tökezliyor.

Hemen yanına gidiyorum ama kalkmasına yardım etmeye çalıştığımda beni dirsekleyerek uzaklaştırıyor.

Gözleri parlıyor. Öfkeden titriyor. "Beni tüketiyorsun. Beni kontrol ediyorsun. Ben... Sen çağırdığında geliyorum. Gittiğinde seni bekliyorum. Senin için nefes alıyorum. Senin için savaşıyorum. Tüm hayatım senin etrafında dönüyor."

"*Beni* tüketiyorsun," diye araya girdim, acı ve hayal kırıklığından neredeyse eriyordum. "*Beni* kontrol ediyorsun. Çağırdığında geliyorum. Gittiğinde *seni* bekliyorum. Sensiz nefes almanın bir yolu varsa bile ben bulamadım." Ona o kadar yaklaşıyorum ki gözlerinin galaksisindeki açık kahverengi benekleri görebiliyorum. "Burada acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun Nova? Kapana kısılmış olanın sadece sen olduğunu mu sanıyorsun? Benim tüm *varlığım* sensin. Sen yokken hayatımın nasıl olduğunu hatırlamıyorum ve sen yokken nasıl olduğunu hayal bile etmek istemiyorum."

Bacakları gücünü kaybetmiş gibi görünüyor çünkü tökezliyor ve sonra yere düşüyor. Üst kollarını onu tutuyorum ve göğsümde olabildiğince sıkıyorum.

Çiçek gibi, bahar gibi, Nova gibi kokuyor.

Kafası kayıyor. Bana öfkeyle bakıyor, ama bunun altında bariz bir açlık görüyorum. Şaraptan ya da tartışmadan olsa , savunması düştü.

Bu saf, sınırsız Nova'nın tüm ihtişamı.

Yemin ederim göğsümdeki hava, patlak bir çift lastikten daha çabuk boşalıyor.

Gözlerim dudaklarına takılıyor ve orada kalıyor.

Onun tadına bakmalıyım.

Yanağını okşuyorum, başparmağım kadifemsi koyu tenine değdiğinde iç çekiyorum. Yüzünü yavaşça kendime doğru çekerek dudaklarını ilk kez tatmaya hazırlanıyorum.

"Durumu daha da kötüleştireceksin," diye uyarıyor Nova, sanki kendi nasıl kulak vereceğini bilemiyormuş gibi başını bana doğru eğerek. "Bunu yaparsak ve dağılırsa..."

". "

"Olabilir."

"Bu riske değer," diye cevap veriyorum. Aramızdaki elektrik kıvılcımı kadar yüksek sesle cızırdıyor ki neredeyse duyabiliyorum.

"karşı hislerimiz olduğu için mi?"

"Çünkü seni de öpmesem de sen zaten benimsin."

Dudaklarımı ağzının üzerinde gezdirip bağlılığımı mühürlediğimde gözlerini kapatıyor.

Benim Nova'm.

Kadın imkansız. İnatçı. Otoriter. Katı. Kaba.

Çok güzel.

Sürekli dikkatimi dağıtan binlerce kadınsı cazibeyle dolup taşıyor ve yedi yıldır kendimi dizginlememi sınıyor.

Onu cezalandırmalıyım ama bunun yerine dudaklarını minnetle yakalıyorum, düşüncelerime hükmettiği ve tek odağım olduğu için ona teşekkür ediyorum.

Ağız benimkinin altında yumuşuyor. Onu kızdırırken, ona sahip çıkarken, dilimi ağzının iç kenarı boyunca sürüklerken ve sonra sadece titrediğini hissetmek için alt dudağını ısırırken boğazından düşük bir inilti çıkarıyorum.

Benim, lanet olsun.

Benim pürüzlü parçalarım onunkilere her zaman mükemmel bir şekilde uymuştur. Benim insanlığa olan inancım onun bıkkınlığına. Benim hayal gücüm onun pratikliğine. Kollarımın cebine sığacak kadar uzun olması bile sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Ama dudaklarının benimkilere bu kadar mükemmel yapışması beni şaşırtıyor.

Alkışlar ve tezahüratlar duyduğumda öpücüğü daha da derinleştirmeye hazır bir şekilde başını geriye yatırıyorum. İkimizin de gözleri aynı anda açıldı.

Etrafımızda bir kalabalık var.

Cep telefonlarını bize doğrultmuşlar ve yüzlerinde sırıtışlar var.

İzlendiğimizi fark etmemiştim bile.

Tam o sırada Henry kalabalığı yararak ilerliyor, yüzünde çökmüş bir ifade var. Nova ve benim aramda bir bakış attı.

"İkinizin arasında neler oluyor? Çıkıyor musunuz?" diye soruyor.

Kalabalığın mı yoksa Henry'nin mi en kötü zamanlamaya sahip olduğundan emin değilim. Nova'yı ilk kez öperken rahatsız edilmek istemedim. Bu ne cüret?

Nova garip bir ses çıkardığında hayal kırıklığımı çocuktan çıkarmak için ağzımı açıyorum. Bir baktım ki yanakları şişmiş, gözleri büyümüş ve eliyle ağzını kapatmış.

"Nova." Elimi onun sırtına koydum. Sonra Henry'ye sert bir bakış fırlattım. "Kaç kadeh şarap içti?"

"İki!"

Ona homurdanıyorum. "İki mi? Bir bardaktan fazlasını kaldıramaz."

"Ugh." Nova inliyor.

Henry öne çıkar. "Nova, iyi misin?" Onu ters ters bakarak durdurdum. "Bunu ben hallederim."

"Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"O benim kadınıym," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde ve soğuk bir tonda kendimi tekrarlıyorum. "Bunu ben halledeceğim."

"Blegh!" Nova kuru kabırır.

Telaşla onu kenara çekip saçlarından tutuyorum, bu sırada *kadınım* tüm öğle ve akşam yemeğini çalıkların arasına kusuyor.

* * *

"O İYİ OLACAK MI?" Rowan soruyor, ben çakırkeyif Nova'nın kamyonetten inmesine yardım ederken yanımda yürüyor. Yol boyunca aceleyle ilerliyor, başı bana dönük ve gözleri endişe dolu. "Yine kusacak gibi görünüyor."

"Sadece kapıya bak," dedim ona.

Anahtarları benden aldı ve ön kapıyı açtı. Nova'yı yarı sürükleyerek, yarı yürüyerek içeri soktum.

Kanepeye yığılır, hemen bir topun içine kıvrılır ve gözlerini sıkıca kapatır. "Adam."

"Hm?" Önünde diz çöküyorum.

"Hatırlat da hayatım boyunca bir daha asla içmeyeyim."

Kıkırdıyorum. Hayatının diğer her alanında ne kadar yetenekli olduğu düşünülürken çoğu insanın beklemeyeceği kadar hafif.

"Sana biraz su getireyim," diyor Rowan.

Nova gözlerini aralayıp ona gülümsüyor. "Tanrı seni korusun." Rowan mutfığa yöneldiğinde sırtıyor.

Elimi Nova'nın alnında gezdiriyorum. "Biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Utaniyorum."

Dudaklarım . Kendini utandıracak çok şeyi var.

-Sokaktaki kavgamız, kaydedildiğimiz gerçeği, öpüşme, kusma olayı. Bunlardan hangisini kastettiğini sorabilirim ama o konuya girmeyecek kadar akıllıyım.

Rowan suyla döndü.

"Teşekkürler bebeğim," diyor Nova

kolayca. Rowan başını sallar.

Rowan son iki günü Nova'yla ilgilenerek geçirdiğinden beri ilişkilerinin çok daha yakınlaştığını fark ediyorum. Bu beni daha çok gülümsetiyor.

"Neden beni eve götürmedin?" Nova bana soruyor.

"Tekrar kusarsan diye. Bunu tek başına yaşamayı istemiyorum."

Burnunu kıvırıyor.

Saati kontrol ettim. "Rowan, git dişlerini fırçala ve yatmaya hazırlan."

"Zorunda mıyım?" diye

homurdanıyor. Gözlerimi

kısıyorum.

Sanki ben olmasam hayatı on kat daha güzel olacakmış gibi iç geçiriyor. "*Peki.*"

"Ve duş aldığınan da emin ol! Her boya olmuş!" "Tamam!"

Nova tek gözünü açıp beni inceliyor. "Doğuştan yeteneklisin."

"Ne? Dırdıra mı?" Bir yudum daha alıçın suyu ona doğru iterek soruyorum.

Doğruluyor ve bardağı dudaklarına götürmeme izin veriyor. Birkaç yudum aldıktan sonra geri çekiliyor ve bardağı üzerine koyuyorum.

"Baba olma konusunda" diyor.

"Belki de olduğum içindir. Resmi olarak. Biyolojik olarak. Tüm 'lys'ler" Kıpırdamadan duruyor.

Arka cebimden babalık testini çıkarıp ona gösteriyorum.

"Sonuçları bugün aldım."

Gözlerini deviriyor. "Uzun zaman önce biliyordum. Senin zekana sahip. Ve senin yakışıklılığına." Bunu itiraf ettikten sonra başını eğiyor.

Gülüyorum ve bacağını ovuyorum. "mi?"

"Hayır, sözümü geri alıyorum. Muhtemelen bakışlarını annesinden almıştır." Bir kahkaha daha attım.

Nova tatlı tatlı gülümser. "Sana o şeye para harcamamanı söylemiştim. Rowan'ın yatak odası için harcasaydın daha iyi olurdu."

"Yakında odasını yenilemeyi planlıyorum," diye onu temin ediyorum.

"Sen... farklı hissediyor musun?" Nova soruyor. "Artık onun senin olduğuna dair kanıtın olduğuna göre?"

Bacağına daireler çiziyorum. "Hayır. Aslında ben..." Koridorun ağzında bir gölge fark ediyorum. Şüpheli bir şekilde uzun boylu, iri yarı, on bir yaşında bir çocuğa benziyor.

"Sen ne?" Nova dürtüyor.

Rowan'ın beni dinlediğinin farkında olarak içimden geldiği gibi konuşuyorum: "Düşündüğüm kadar kötü biri değil. Etrafımda olmasından hoşlanıyorum. Aslında, zorunda kalırsa biraz üzülürüm. Başka kim mutfağıma un ve muz kabuklarıyla havaya uçarabilir ki?"

Nova gülüyor.

Koridordan da bir kıkırdama duyuyorum. "Mutlu musun yani?"

Nova soruyor.

"Öyleyim." Gölgenin kaybolduğunu fark ediyorum. Tekrar Nova'ya dönerek daha da yaklaşıyorum. "Ama beni daha çok ne mutlu eder biliyor musun?"

"Ne?"

"Yarın benimle bir randevuya çık."

Alt dudağını ağzına götürüyor ve endişeyle çiğniyor. Nefesimi tutarak onu bekliyorum..

"Tamam," diye kabul ediyor.

Sonunda.

"Ama şarap yok."

Elini ağzıma götürüyorum ve bileğini öpüyorum. "İçkisiz bir bölge olacak. Söz veriyorum."

* * *

Parlak güneş ışığı uzanan yolu tozlandırıyor.

Nova'nın çiçekli parfümünün kokusu kamyonu dolduruyor.

Gözünü yoldan ayırma, Adam.

Sağımda, parlak boyalı ayak parmakları bozuk radyomdan gelen müziğe eşlik ediyor. Kırmızı ojeli Nova'dan daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Yola odaklanın.

Nova eteğini düzeltirken kumaş hışırdıyor. Vücuduna yapışan ve düşünmeyi zorlaştıran seksi, küçük, yeşil bir elbise giyiyor.

Eller daha sıkı.

Hafif nefes alışının sesi yakamı çekiştirmeme neden oluyor. Güzel kokuyor. Gerçekten güzel. Her yerim sıcak ve arabaya bineli sadece on dakika oldu.

"Sen iyi misin?" Nova sordu. Cevap vermeyince telsizi kapatıyor ve şaşkın bir sesle "Adam" diye soruyor.

"Beni öldürüyorsun, sevgilim."

"Beni mi?"

"Unut ."

Bana inceleyen bir bakış attı.

Nova Delaney ön koltuğumda oturuyor. Bana gibi bakıyor ama o burada.

Rüya görmediğimi kanıtlamak için elini kaldırıyorum ve arkasından öpüyorum. Ağzım sıcak, koyu kahverengi tenine değişiyor.

Uyandım.

anasını.

Nova güneş gözlüklerini düzeltiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diye mırıldanıyorum, seksi ağzıyla dikkatimi dağıtmamaya çalışarak. Yaptığı her küçük şey doğrudan pantolonuma ısı gönderiyor.

Sanki bariz olanı esnetiyormuşuz gibi geliyor.

Dün gece Nova'yı yatağıma atmak ve yuvarlamak istedim. Bunun yerine, o benim odamı alırken ben de kanepeye uzandım.

Ertesi sabah erkenden uyandım ama Nova çoktan gitmişti. İlk başta hayal kırıklığına uğradım. Ta ki onu evden almamı söyleyen bir not bıraktığını görene kadar.

Dün söylediklerini geri alacağından, sarhoşken saçmaladığını söyleyeceğinden ve tekrar çizgiyi çekmeye çalışacağından korkuyordum. Randevuya çıkmaya hâlâ istekli olduğunu görmek beni rahatlatmıştı.

Rowan, Dejonae, Sazuki ve Niko'yla birlikte.

Tüm gün bize ait ve bu günü unutulmayacak bir gün haline getirmeyi planlıyorum.

Yirmi dakika sonra kamyonu renkli bir deponun önüne çekiyorum.

Nova şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Burası da neresi?"

". Aceleyle arabanın etrafından ve kapıyı açıyorum.

Nova koşucuya basıyor. Yine topuklu ayakkabı giymiş, fark ettiğim ama onu azarlamadığım bir şey. Eğer topuklu ayakkabı giymek onu iyi hissettiriyorsa, doktorun emirlerini görmezden gelmesine izin vereceğim. Şimdilik.

"Çok gizemli," diye geçiyor Nova.

Gülümsüyorum. Kendi başına inmesine izin vermek yerine, onu kendime sarıyorum ve yavaşça aşağı indiriyorum.

Vücudu benimkine doğru kayıyor, yumuşak ve baştan çıkarıcı. Önü pantolonuma değdiğinde neredeyse inliyordum. Bunun bana işkence etmemesi , ama sıcağa dayanamayan benmişim meğer. Lanet bir şenlik ateşi gibi yakıyor.

Nova'nın topukları yere değdiğinde sıvı gümüş ve zonklayan bir ihtiyaç havuzuna dönüşmüştüm.

Karşı koyamayarak onu öpmek için eğildim, ama şapkam alnına çarptı ve beni geri itti.

"İyi misin?" Yaralanmış ihtimaline karşı cildini ovarak soruyorum.

Bana doğru eğiliyor, vücudu kıvrak ve esnek. "Bekle bir saniye Adam, bu sorunu nasıl çözeceğimi çok düşündüm."

"Oh, öyle mi?"

Cevap vermek yerine, uzanıp kasketimin faturasını geriye doğru çeviriyor. "İşte. Bu olmalı-"

Aç ağızımla buluşması için onu belinden yukarı itiyorum. Aramızdaki mesafe nükleer bir patlamanın şiddetiyle yok oldu. Onu bir adım geriye çekiyorum ve kamyonu yasladığımda arka kapıya çarpan vücudunun hafif gümbürtüsünü duyuyorum.

Nefesi kesiliyor ama öpüşmeyi kesmiyor.

Ağzının her santimini yağmalayarak onu ödüllendiriyorum. Ağzını.

Tatlı merhamet.

Aşil topuğum.

Benim felaketim.

Bağımlı oldum.

Tadı bala bulanmış çilek gibi, tatlı, sıcak ve çekici.

Nova ellerini enseme gezdiriyor ve beni içine çekiyor. Dilimi ağzına soktuğumda çıkardığı o küçük inilti sihirli. Nefesi yüzüme karşı sıcak ve ben duramıyorum.

Yedi yıldır onu arzuluyorum. Yedi.

Uzun.

Yıllar.

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Ama ben umutsuz bir canavarsam, o da benim sefahat ortağım. Parmakları saçlarımda geziniyor. Dili ringdeki iki Spartalı gibi benimkiyle çarpışıyor. Ondan çıkan her baş döndürücü ses, güpegündüz kıyafetlerini yırtmaya ne kadar yakın olduğumun acı verici bir şekilde farkına varmamı sağlıyor.

Kamu ahlaksızlığı suçlamalarını unut.

Ya elimi eteğine sokarım ya da yerde ölürüm.

Kendini kontrol et, Adam.

İmkansız.

İçimde kıpırdayan ateş her neyse, o da dengesiz bir kundakçı gibi alevleri körüklüyor. Dilinin her hareketi, dudaklarının her hareketi, vücudunun her kavisi beni kül olana kadar yanmaya teşvik ediyor.

Nova'yı ışıktaki sevmek bir şey mi?

Kalbimi gölgelerden kurtarmak ve onun için atmasına izin vermek bu mu demek?

Tüm bu yıkım? Tüm

bu sıcaklık?

Bütün bu istekler?

Nabzım hızlandı.

Eğer gerçekten planlıyorsak buna bir son vermeliyim.

Kendimi dizginlemeliyim. Neredeyse on yıldır yapıyorum, bir günün daha zararı olmaz, değil mi?

Şaperon beynime hırlayarak, Nova'yı hâlâ arabaya sabit tutarken geri çekiliyorum. Pantolonumdaki nabız, programdan vazgeçip onu arka koltuğa atmam için çığlık atıyor. Dizlerini kulaklarına kadar çek. Ben arabayı sallarken, gıcırdatırken ve protesto ederken onu yerinde tut.

Parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum çünkü bana sürtünmesi işimi yapmama yardımcı olmuyor.

Nova ağızımın kenarını öperken bana küçük bir gülümseme veriyor, sanki bana ne yaptığını biliyor ve bunu eğlenceli buluyor.

Vay anasını.

Beni bir aşçı gibi doyuruyor, yüzüme yumuşak, tatlı öpücükler kondurarak beni açmaya çalışıyor. Ama gözleri tatlıdan başka bir şey değil. Parlıyorlar, sırlanmışlar, büyümüşler ve o muhteşem siyah buklelerle çerçevelenmişler - kendi kişisel halesi.

"Adam," ruju çoktan bulaşmış ve solmuş şiş dudaklarını aralıyor, "bana dokunmak için beni boş bir otoparka getirmene gerek yoktu. Bütün bunları evde de yapabiliirdik."

"Uh, hayır. Bu değil..." İçeri girmek yerine bütün gün burada kalıp Nova'ya sarılmak ve onu öpmek istiyorum ama bir programımız var. Sert bir nefes alarak ondan uzaklaşıyorum.

Ben kendimi ayarlarken o da küçük bir ayna çıkarıp makyajını düzeltiyor.

"Hadi gel." Arkaya uzanıp elini tuttum ve onu depoya götürdüm.

Kapılar otomatik olarak açılıyor ve ardından klimalı bir mağazaya giriyoruz. İçerisi dışarıdan çok daha çekici. Duvarlar mavi ve mora boyanmış. Akla gelebilecek her türlü kırtasiye malzemesiyle dolu uzun raflar var.

Nova güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerinin Noel'deki bir çocuk gibi parladığını görüyorum.

"Adam..." diyor uyarıcı bir sesle.

"Burası bir kırtasiye mağazası. Eyaletteki en büyüğü."

"Ne?" Gülümsemesi genişliyor. "Uzun zamandır buraya gelmek istiyordum ama hiç zamanım olmadı." Duruyor ve etrafına bakıyor. "Herkes nerede? Buranın her zaman dolu olduğunu duymuştum."

Boğazımı temizliyorum. "Bugün sakın bir gün olmalı." "Bugün Cumartesi."

Masumca göz kırpiyorum.

Başını bana doğru eğdi. "Adam, burayı benim için mi kapattın?"

Omuz silkiyorum.

"Bu çok aşırı!" diye soluk soluğa kalıyor.

"En iyisine sahip olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun

Nova." Yüzü bir an için okunamaz hale geldi.

Sonra bana doğru ilerliyor. Bir adım.

İki.

Elini flanel ceketimin yakasına atıyor ve sonra beni aşağı çekiyor. Dudaklarını bekleyemeyecek kadar sabırsızım, bu yüzden içeri dalan ben oluyorum, istekli ağzım onunkini kapıyor.

Elimi sırtına doğru kaydırıyorum, kumaşa ve sıcak tene sürtüyorum ve onu kendime doğru itiyorum.

Nova birkaç dakika boyunca beni öpüyor, havamı soluyor ve mutluluktan göğsümün ağrımına neden oluyor.

Sonra ayrılıyor ve heyecanlı gülümsemesi neredeyse beni bir adım geriye attırıyor.

"Bir sepet kap."

Bir dakika içinde bir basketten fazlasına ihtiyacımız olacağının farkındayım.

İki dakika içinde bir canavarı serbest bıraktığımı fark ettim.

Nova çiçek bahçesindeki bir zombi kelebek gibi dükkânın içinde dolaşıyor. En ilginç kırtasiye malzemelerini buluyor; kalemler, indeks kartları, defterler, kalemlikler.

Üçüncü sıraya geldiğimde, perde koridorundaki bir çocuk kadar sıkılmıştım, ama Nova sanki biri onun altında ateş yakmış gibi hareket ediyordu.

Bir saat dolduğunda arkamızda alışveriş arabalarını iten iki görevli var.

"Gitmemiz gerektiğine emin misin?" Nova inliyor.

Saatimi kontrol ettim. Bu sürprizden bu kadar hoşlanacağını tahmin . Acele etmezsek geç kalacağız. "Evet."

Çıkış yapıyoruz ve Nova ödeme yapmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kartımı tezgâhın üzerine koyuyorum.

Gösterilen rakam neredeyse yazar kasayı kırıyor.

"Kırtasiye malzemelerine bu kadar çok para harcadığıma inanamıyorum." Satın aldıklarımı arabamın arka koltuğuna iterken başımı sallıyorum.

"Hepsini kullanacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Kapıyı kapattım ve ellerimi beline doladım.

"Sana tüm mağazayı alayım mı?"

" kaptırmayalım." Gülüyor. Telefonumun alarmı çalıyor.

Her ne kadar onun hayatını öpmek istesem de.

Git.

İkinci sürprizim bizi özel jetim için havaalanına götürüyor.

Kiralanmış. Nova daha önce de benimle seyahat etmişti ama bu sefer farklı.

Randevumuz

var.

Birlikteyiz.

Bunca yıl onun için yanıp tutuştuktan sonra, ya büyük oyna ya da eve dön.

Ona nereye gittiğimizi söylemiyorum ama Eyfel Kulesi'ni görünce anlıyor.

Bir iş toplantısı sırasında tesadüfen bulduğumuz lokantada öğle yemeği yiyoruz. Nova'nın ağzını başparmağımla temizledim ve o da

Rowan'a bir hediye bulmak için dolaşırken elimi tuttu. Bir şövale ve boya setinde karar kılıyoruz ve onu uçakta yanımıza alıyoruz.

Yolda Nova başını omzuma yaslıyor ve biraz kestiriyor. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve son uçak yolculuğumuzun bundan ne kadar farklı hayret ediyorum.

O sefer Dejonae ve Sazuki ile gitmiştik. Ben Nova'ya dokunamazken Sazuki ve kız arkadaşının aşklarını izlemek işkence gibiydi.

Şimdi parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum ve ona istediğim kadar dokunabilmenin keyfini çıkarıyorum.

Daha sonra kamyonette Nova bana yorgun bir gülümseme verdi. "Bu inanılmazdı."

"Dur . Henüz bitmedi."

"Adam, kırtasiye mağazasının üstüne ne yapabilirsin ki?"

"Ya Paris?"

"Ve Paris," diye ekliyor sonradan aklına gelmiş gibi.

Gülüyorum. Bu kadın daha sevimli olabilir mi? İnsanların Nova'yı neden 'korkutucu' bulduğunu hiç anlamıyorum. O çok tatlı ve sevimli ve benim kızım.

Kadınım benim.

Benim, benim, benim.

Arabayı malikânenin önünde durdurdum ve beklentiyle dışarı çıktım. Tam o sırada telefonum çalıyor.

Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Clay

Bolton'dan bir mesaj.

Metni taradığımda kanım buza dönüşüyor.

Bu bir adres.

Ve sonra üç acımasız kelime.

Onu buldum.

BÖLÜM 13

SON SÜRPRİZ

NOVA

Adam'ın telefonunu kontrol etmek için durduğunu fark ediyorum ve yüzünü garip bir ifade kaplıyor. Telefonu hızla cebine sokuyor ve kaşlarını çatarak arabaya doğru ilerliyor.

Yönetici asistanlığı hislerim başladı.

Yıllarca Adam'ın yanında çalıştıktan sonra, yüzündeki her kas işaretini nasıl okuyacağımı öğrendim. Şu anda, tüm kaslar gergin ve tek bir şeyi işaret ediyor; sorunu.

"Bir sorun mu var?" Arabadan tek başıma koluna dokunarak soruyorum.

"Hayır." Zorla sırtıyor.

Başkasına inandırıcı gelebilir ama ben onu çok iyi tanıyorum. Adam gerçekten mutlu olduğunda, ruhunda güneş ışığı patlaması gibi mutlu olduğunda, burnunun hemen üstünde bir kırıksıklık olur.

Şu anda gülümsemesi kırışksız.

Ona inanmak istiyorum ama kırışksıklık olmadan buna inanmamın imkanı yok.

"Adam..."

"Nova, gerçekten. Her şey yolunda." Saatini kontrol eder. "Vakit neredeyse geldi. Acele etmeliyiz."

Elimi tutuyor ve beni yan kapıdan geçiriyor. Arka bahçenin dize ışıkları, yıldız izleme ekipmanı ve yepyeni bir sundurma salıncağı ile dönüştürüldüğünü gördüğümde nefesim kesiliyor.

Adam iki elini kot pantolonunun içine sokarken çocuksu bir çekicilikle, "Rowan kuruluma yardım etti," diyor. "Bu gece bize katılmak istedi. Yalvarmayı bırakana kadar ona başka bir gün hep birlikte yıldızları seyretmeye gideceğimize dair söz vermek zorunda kaldım."

"Yıldız gözlemi mi? Yaptığımız şey bu mu?"

"Adın Nova olduğuna göre, günü gökyüzüne uzun uzun bakarak bitirmenin doğru olacağını düşündüm." Salıncağa doğru başını sallıyor. "Bunu ben yaptım. Bardak tutucuları, minderleri ve bir düğmeye dokununca yükselen bir ayak desteği var."

Gülümsememi dizginlemek için çok şey gerekiyor.

Koluna dokunuyorum ve sadece kulaklarına fısıldıyorum, "Teşekkür ederim. *Gerçekten* çok beğendim."

Adam'ın bugünkü çabası gözden kaçmadı. Dürüst olmak gerekirse, yaşadığı ilk iki sürpriz büyük ölçekteydi. Ancak bu küçük sessiz rahatlama teklifi, Rowan'la birlikte kurmuş olmaları, salınacağı Adam tarzı inşa etmiş olması, hepsi kalbime dokunuyor.

"Benim için zevk." Dikkatle bana bakıyor.

"Gerçekten mi? Çok fazla iş var gibi görünüyor."

"Senin içinse iş gibi hissettirmiyor." Beni inceliyor. Sesi ölümüne ciddi. "Yaşadığım ve nefes aldığım sürece, Nova Delaney, sen benim için her zaman en önemli kadın olacaksın. Ve eğer benden gökyüzünden o yıldızlardan birini koparmamı isteseydin, sana deli olduğunu söyledim ve sonra sana kendi galaksini inşa etmenin bir yolunu bulurdum."

Kıkırdıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Bunu kendin mi buldun?"

"En sevdiğin filmlerden birkaçını izledikten sonra bir araya getirdim."

"Bir çift mi?"

"Tamam, hepsi," diye itiraf ediyor ve sonra göğsünü iki kez tokatlıyor. "Romantik filmlerin eğlenceli olduğunu söyleyecek kadar erkekliğimin içinde rahatım."

Kahkahalar ikimizi de sarsıyor.

Bir süre sonra sessizleştim ve ona baktım.

Patronumla çıkıyorum. Sonradan pişman olma ihtimalim var mı? Yüzde yüz. Ama sonunda bu duygulara teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin ötesini düşünemiyorum.

Beyaz bayrağım rüzgarda dalgalanıyor. Ben Rapunzel'im ve prensin kuleye tırmanıp onu kurtarmasına izin verdim.

Düşündüğüm kadar korkmuyorum, her ne kadar bu tam anlamıyla kalbime karşı bir savaş olsa da. Adam yıllardır kilit altında tuttuğum gizli kısımlara adım atıyor. Raflar inşa ediyor ve kendine bir oda yapıyor, kendini rahat ettiriyor.

Kontrol kaybını daha derinden hissetmeliyim.

Ama ben korku hissetmiyorum. Tam tersi. Dürüst olma cesaretini bulduğum için kendimi daha cesur, daha güçlü hissediyorum. Zırhımdan vazgeçmiş ve duvarları yıkmış da, kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Sadece hayal edebileceğimden çok daha fazlasını kazandığımı hissediyorum.

Aşk bu mudur?

Kollarımı Adam'a doladım ve ona sarıldım. Sarılmama şaşırması görünüyordu ve sanırım bu adil. Beni önemseydiğini ima ettiği her seferinde frene basarak yedi yıl geçirdim. Şimdi, Lula'nın yolda yuvarlanması gibiyim, hantal ve beceriksiz ama saatte yüz mil hızla gidiyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum, ağzına yapışıp ona düzgün bir öpücük vermeye hazırım ki bir patlama neredeyse kulaklarımı yırtacak. Kulaklarımı kapattım ve yukarı baktım. Parlak renkler gökyüzünü dolduruyor.

"Oh, vay canına." Muhteşem görüntü beni sıçrayarak geri gönderdi. Parlak pembeler, maviler, yeşiller ve sarılar ufka doğru fırlıyor. Soluk bulutların üzerinden sıçrıyor ve parıltıya yıldızlara sürtünüyorlar.

Başka bir patlama patlak verip kadife geceye daha fazla çizgi göndermeden önce renkler tekrar kararıyor. Gökyüzünü aydınlatan mücevherler gibi görünüyor.

"Bu..." Adam'ın kollarından sıyrılıyorum, boynumu geriye atıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu benim adım! Bunu nasıl yapıyor?"

"Tipik havai fişek tozunda birkaç ayarlama yaptım."

Gözlerimi gökyüzünden ayırmaya korkarak Adam'a "Bu yasal mı?" diye bağıyorum.

"Ehem. Tam olarak değil."

Ağzım kahkahayla açılıyor ve sonra parıltıların mükemmel şekillerde yanışını izlerken hayretle soluk soluğa kalıyorum.

N-O-V-A

Bittiğinde, alışılmadık bir şekilde kasvetli görünen Adam'a dönüyorum. Gururla dolup taşacağını ve ne kadar harika olduğu konusunda benimle dalga geçeceğini sanıyordum.

"Adam?"

Gözlerini kırptırır ve kendine gelir gibi olur. Yüzünde önceki ifadenin yerini alan muzip bir sırıtma yayılıyor.

"Beğendin mi?"

"Havai fişek yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

"Birkaç yıl önce yaptım."

"Yıllar mı?"

Omuz silkiyor. "Seni gerçekten uzun zamandır bekliyordum, Nova."

Dudaklarımı onunkilerle birleştirip günlük hayatıma devam edebilmemin bir yolu var mı? Belki de her zaman onun elini tutarak dolaşmamı sağlayacak bir şey icat edebilir. Hatta şu sihirbazlardan birine gidip kendimi bu adama kelepçetebilirim.

"Bugün harikaydı, Adam. Havai fişekler de muhteşemdi."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Peki ya havai fişekleri yapan adam?"

"Bilmiyorum. Onları harekete için kimi tuttuğunu görmedim. Belki de ...?"

Adam parmaklarıyla karnıma saldırdı. Bir kahkaha patlattım. "Adam!"

Gıdıklamaya devam ediyor. "Komik olduğunu mu ?"

Ellerini itiyorum, gülüyorum ve çalışıyorum. Sonunda Adam duruyor ve ellerini belime doğru kaydırarak beni arkamdan kucaklıyor.

"İyi," diye itiraf ediyorum. "Gözler için o kadar da zor değilsin."

Beni yerden kaldırıyor ve verandaya doğru döndürüyor. "Salıncak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım."

"Emin misin?"

"Evet mi?"

"Kesinlikle emin misin?" Başımı salladım.

"Bunu teyit edelim."

Beni kaldırıp arka merdivenlerden yukarı taşıyor. İkimiz de içine düştüğümüzde salıncığı tutan zincirler takırdıyor.

Adam beni kucağına oturtuyor ve omzumda bir çizgi çiziyor. "Hâlâ hoşuna gidiyor mu?"

"Teknik olarak, kucağında oturuyorum. Salıncakta değil."

"Bu gece ancak bu kadar yaklaşabilirsin, o yüzden..."

Gülüyorum ve sonra bir gülümsemeye yerleşiyorum.

Ten rengi bir parmak kalkıyor ve ağzımı çiziyor. Bakışlarımız birbirine . Sıcak ve tehlikeli bir şeyin heyecanı içimde dolaşıyor.

Vücut. Sadece bir bakışıyla bile içimi burkması delilik.

Adam'ın kara gözleri daha da kararır. "Gülümsemeni seviyorum. Saf güneş ışığı gibi, Nova."

Öp onu, belimi tamamen kontrol ediyor gibi görünen dengesiz kedi mırıldanıyor, *öp o adamı şimdi!*

Kedileri sevmem, ama bunun bir var.

Başımı yukarı eğiyorum.

Adam eğiliyor ve ağzını benimkiyle birleştiriyor. Öpücük, gökyüzünü renklere boyayan havai fişeklerden daha patlayıcı. Yıllar önce yakılmış bir fitil gibi, yavaş yavaş yanıyor ve ancak şimdi dünyanın görmesi için parlayabiliyor, çarpıyor, paramparça ediyor ve yok ediyor.

Ona yapışıyorum, dik durmak için *bir şeye* tutunmam gerekiyor. Ağzı sıcak, sert ve hayal edebileceğim her şeye sahip. Tişörtünün altındaki kaslarını ve onun hemen altında çılgınca çarpan kalbini hissedebiliyorum. Benimki de aynı hızla atıyor.

Kendimi her zaman yetenekli ve güçlü bir kadın olarak gördüm ama böylesine verici, sevgi dolu ve onurlu bir adamın elinde kendimi *daha* da güçlü hissedeceğimi hiç beklemezdim.

"Tadın *bal* gibi," diye fısıldıyor Adam dudaklarıma. Gözlerini açıp bana baktığında bakışları sert ve o kadar sıcak ki neredeyse elbisemi yakacak. "Sana doyamıyorum, Nova."

Sağduyumun her zerresi parçalanıyor.

Dudaklarımız, göğsüme doğru bir delik açan, kalbimi yakalayan ve atmayı durdurana kadar sıkkan başka bir umutsuz öpücükle çarpışıyor.

Merhamet edin.

Saf kristal su dolu bir fıçıya dalıp altında Atlantis'i bulmak gibi.

Adam Harrison insanlık dışı bir şekilde doyumsuz, ağzımı yıllarca soğuk duş ve özlemi telafi etmek için uyardığı bir vahşilikle alıyor. Ve bana nefesimi tutma şansı vermeyi planlamıyor.

Başını eğip alt dudağımı ağzına çektiğinde usulca inliyorum. Üzerimde bıraktığı sevgi tek fikirli ve kirli

Yasadışı olacak kadar. Bir erkeğin öpüşme konusunda bu kadar yetenekli olmasına imkan yok. Yine de Adam bu konuda ders verebilir.

Ağız benimkinin üzerinde aceleyle hareket ediyor. Beni sadece öpmüyor. Sanki şimdiye kadar yediği en enfes yemekmiş gibi dudaklarımın kıvrımlarını diliyle tadarak *yutuyor*.

Kendimi hissediyorum, cayır cayır yanıyorum.

Tırnaklarım ensesini sıyrıyor ve şapkasının altındaki saçlara batıyor. Şapkayı yolumdan çekiyorum ve şapka yuvarlanarak gözden kayboluyor.

Adrenalinim yükseliyor ve her bir duyum yüz katına çıkıyor. Kokusu, metal, taze talaş ve Adam. Sakalı, hassas çenemi sıyrırken sıcak ve yakıcı. Parmak uçları, kalçamın üzerinde kayarken ve eteğime dolanırken sert. Homurtuları, memnun ve biraz da dengesiz.

Bu ölmektir.

Bu yaşamak.

İşte teslim olmaktan çok korktuğum şey buydu, Adam Harrison'ın tüm genişliği üzerime salınmıştı.

"Sen benim ölümüm olacaksın. Hiçbir fikrin yok, sevgilim," diye nefes alıyor Adam, sanki hissettiği her şeyle başa çıkamıyormuş gibi.

Gülümsediğimde dudaklarım onunkilere değiyor. Nefesimin göğsümde titrediğini hissedebiliyorum. "Ayaklığı test edebilir miyiz?"

Adam sersemlemiş gibi gözlerini kırptırır. Sonra başını sallar. Güçlü bir elini uzatarak yan taraftaki bir düğmeye basıyor ve salıncağın altından bir ayak desteği açılıyor.

"Ben, uh, araştırdım. Piyasada otomatik ayak desteği olan herhangi bir sundurma salıncağı yok."

"Mm-hm." Ellerimi ensesinde gezdiriyorum ve bir gözüm de ayak dayanağında.

Adam'ın bacakları da onunla birlikte kalkmaya başlar. "Bu çok kolay. Neden daha önce biri bunu bulmamış ki?"

"Çok güzel bir soru." Bir avucumu salıncağın arkasına ayağımı Adam'ın kalçasının üzerine atmadan önce ayak desteğinin yerine oturmasını bekliyorum. Artık kışımın üzerine düşme korkusu olmadan yapabileceğim bir yerim olduğu için onun üzerine binerek vücuduna gömülüyorum.

O inliyor ve ben de inliyorum, olması gereken yere bu kadar yakın olmasının sıcaklığını seviyorum.

Eteğim o kadar yukarı sıyrılıyor ki neredeyse onu teşhir ediyorum. Adam'ın takdir dolu iniltisi buna ediyor. Parmak uçları kalçalarımın etrafında kayıyor ve beni ileri geri hareket ettirerek kendi sürtünmesini yaratıyor.

Onu hissedebiliyorum, sert vücudunu, bana olan çaresiz ihtiyacını.

"Kesinlikle," onu yavaşça öpüyorum, dudaklarımız birbirine kayıyor, "bunu," bir başka yavaş, şehvetli öpücük, "şirket dosyasına koyacağım."

Geri çekildiğimde dudaklarımı arıyor, yüzü ve kirpikleri titriyor. "*Merhamet* et."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

Beni tekrar öpüyor, elleri vücudumda geziniyor, bir centilmen olmaktan rahatsız olmuyor. Tüm nezaketine ve yumuşak rağmen Adam bir makine gibi inşa edilmiş; bütün gece hiç durmadan ateş edebilecek türden. Ve şu anda, o Kolay Giden Adam değil. O başka bir şey. Yarı canavar, yarı vahşi.

iki eliyle beni okşarken, ağzı beni daha derin, alevli bir ihtiyacın içine atarken şiddetli bir şekilde nefes alıyorum. Baş döndürücü bir çaresizlik ve merak duygusu içime çöküyor.

Bunu nasıl yapıyor? Elleri her yerde ama yine de öpücüğünün şiddeti artıyor. Ağızma neredeyse saplantılı bir şekilde yaklaşıyor - dudaklarım titreyene kadar içiyor, yanana kadar burnunu sokuyor, zevki acıyla karıştırmak için dişlerini aşağıya doğru sürüyor.

Özellikle dili ağzımı istila ettiğinde, güvenle içeri girip çıktığında, olacakların cüretkâr bir önizlemesini yaptığında, onun tüm kötü zevk vaatleriyle ürperiyorum.

Kirli sakalı hassas tenimde eşsiz bir yanık hissi yaratıyor, öpücüğünün zarıflığıyla mükemmel bir uyum sağlıyor ve çığlık atmak isteyeceğim kadar fazla sürtünme yaratıyor.

Onu soymaya nereden başlayacağıma karar vermem bir saniyemi alıyor. Ellerim karar veriyor ve tişörtünün dışındaki flaneli çekiştirmekle meşgul oluyor.

Kalbim şiddetle atıyor, ağzı ruhumu içimden emerken bedenim eriyip yok oluyor.

Arzusunu kulağıma hırıldayarak söylemesi bile nefesimi kesiyor.

Şimdi. Adam'a şimdi ihtiyacım var.

Her acımasız vuruş en kirli fantezilerimin tozunu silkeliyor ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımdan beri inkâr ettiğim tüm gizli arzularımı açığa çıkarıyor.

İçimdeki vahşi kedi kanlı çiğlık atıyor. Derim yanıyor.

Bu öpücük morluklar bırakacak. Bundan eminim. Ellerim pantolonunda sahiplenici bir keşifle dolaşüyor, istediğim her şeyin kilidini açacak düğmeyi arıyor.

Kaosun içinde bir şey vızıldıyor.

Adam'ın telefonu.

"Boş ver onu," diye homurdanıyor, fanilasını silkerek. O katmanı atar atmaz, elleri tekrar belimi kavlıyor ve beni üzerine çekiyor.

Beni ne kadar çok istediğini hissederek tıslıyorum.

Elleri elbisemin altına giriyor, tutuyor, alıyor, beni istediği şekle sokuyor. O kadar çok arzu patlaması oluyor ki, sundurma salıncağı bunu kaldıramıyor. Sandalye ileri geri sallanırken ve zincir takırdarken dengemi korumaya çalışarak avuç içimi ahşap çitaların arkasına vuruyorum.

Adam'ın telefonu daha ısrarlı bir şekilde çalışıyor.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve beni elbisemin altından kavlıyor, elleri sessiz bir emirle kalçalarımın sarılıyor.

Ama takip edebileceğim bir şey değil.

"Telefona cevap ver, Adam. Bir oğlun var. Artık telefonları görmezden gelemezsin." Hâlâ isteksiz görüldüğünde ısrar ediyorum, "Acil bir durum olabilir."

Yüz ifadesi kapanıyor. "Rowan değil."

"Ne?" Geri çekiliyorum. Elbisemin ince askıları dirseklerime kadar kayıyor. "Nereden biliyorsun?"

Adam iç geçiriyor ve beni nazikçe ondan uzaklaştırıyor. Sonra telefonu çıkardı ve bana ekranı gösterdi.

"Alexa'yı bulması için tuttuğum şirket."

Tüm salıncak gibi sert bir şekilde sarsılıyorum. Midemde zonklayan arzu ve ihtiyaç bir anda yok oluyor, yerini soğuk bir dehşet duygusuna bırakıyor.

"Nerede o?" *Lütfen cevap verme diye* fısıldıyorum.
ses tonumda.

"Bana verdiği adres..." Adam'ın gözleri karardı, "bir hastaneydi."

* * *

CLAY BOLTON BÜYÜK.

Adam'dan daha büyük.

Ve daha bir saat önce Adam'ın geniş omuzlarını tutup çiftleşme dönemindeki vahşi bir hayvan gibi ona süründüğüm için patronumun ne kadar iri ve kaslı olduğunu biliyorum.

Clay Bolton bir tank gibi inşa edilmiş.

Gerçekten huysuz, gerçekten sarışın, sürekli çatık kaşlı ve içindeki yorgun parlaklık olmasa güzel olabilecek şok edici mavi gözleri olan bir tank.

Adam'a bakıyorum, iki adamı karşılaştırıyorum. Kasvetli ve ciddi olmasına rağmen Adam çok pozitif bir enerji yayıyor. Dünyaya olan inancı ve güveni sarsılmaz. Onun gibi birini, karanlığımda kaybolduğumda bana güneş ışığını hatırlatacak birini bulduğum için mutluyum.

"Onu bulmam biraz zaman aldı çünkü hastanede yaşıyordu." Clay Bolton Adam'a bir dosya uzatıyor. "Dairesini satmış, işinden ayrılmış ve dışarıda hiçbir finansal işlem yapmamış. Sanki hayatı o binaya sığacak kadar küçülmüş."

"Onda ne ?" Sıkıca soruyorum. "Kanser."

Kendime göz kırpmamı söylemem gerekiyor.

Kendime nefes almam gerektiğini söylemeliyim.

Clay Bolton'ın ifadesi, sık ofisinde tanıştığımızdan beri ilk kez insani bir ifadeyle yumuşuyor. "Bu terminal."

İçimden geri çekiliyorum ama dışımdan gayet sakinim. Adam ise gözle görülür bir şekilde gergin. Parmaklarını yumruk yapıyor ve sanki kendisine farklı bir şey söylemesini bekliyormuş gibi dosyalara bakıyor.

Clay Bolton, "Hastaneye taşınma zaman çizelgesi, oğlunuzun kapınıza geldiği tarihle aynı hizada" diyor.

Parçalar yerine otururken sandalyemde kayıyorum.

Adam'a ya da başka birine söylememiştim ama Rowan tanıdıkça Alexa'yı daha fazla yargılamaya başladım. Kendi çocuğunu nasıl uzaklara gönderebilmişti? Rowan'ı nasıl *bir kez bile* ziyaret etmezdi? Onu sadece kısa bir süredir tanıyordum ve benim için önemli olduğunu zaten biliyordum. Onu doğuran kadın bunu neden fark etmedi?

ortaya çıktı. Alexa Rowan'ı terk etmemişti. Ona onsuz bir hayat kurması için en iyi şansı vermeye çalışıyordu.

Gözlerim yaşıyor ve kalbim hiç tanımadığım ama nefret ettiğim bir kadına karşı şefkatle çarpıyor.

"Yaşamak için ne kadar zamanı var?" Adam zayıf bir sesle soruyor. "Çok değil," diye yanıtlıyor Clay, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Elimi Adam'ın sırtına koyup ovuyorum.

Boğazı düğümleniyor. Ağzını açıyor ama sıkıca kapatıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Mücadele ettiğini görüyorum ve hemen tamir moduna geçiyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim Bay Bolton. Ortaya çıkan bilgiler ışığında bir sonraki adımlarımızı tartışacağız."

Başını sallıyor, gözleri masasının üzerindeki resim çerçevesine kayıyor. Kendisinin ve ailesinin fotoğrafı. Kolunu bir kadına dolamış ve yüzünde bir gülümseme var - ki bu yeterince şok edici - ama tıpkı ona benzeyen küçük sarışın oğlunun yanında koyu tenli küçük bir kız var.

Clay Bolton boğuk bir sesle konuşuyor. "Sevdiğiniz birini kaybetmek zordur. Umarım işler senin için yolunda gider."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor Adam.

Bolton'a kartımı veriyorum. "Gelecekte Adam'a ulaşamazsanız benimle iletişime geçebilirsiniz. Mesajı ona iletirim."

"Elbette."

Adam Clay Bolton'ın ofisinden tökezleyerek çıkar, hâlâ görünmektedir. "Adam," diye sesleniyorum endişeli bir sesle. "Araba kullanabilecek kadar iyi misin?" "O sevdiğim biri değil," diyor belli belirsiz.

"Ne?"

"Alexa'yı hiç sevmedim."

Kaşlarım birbirine dolandı.

"Bunu Rowan'a nasıl açıklayacağım?" Adam zor nefes alır. "Ona annesinin ölmekte olduğunu nasıl söyleyeceğim? O on bir yıl önce hamile bıraktığım kadın ama onun annesi. Bildiği tek şey o."

"Hey, hey." Bana bakana kadar çenesini tutuyorum.

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor. Boğulmakta olan bir adam gibi görünüyor ve keşke onun omuzlarındaki yükü alıp kendi omuzlarıma yükleyebilseydim.

"Rowan için kalbinizin ne kadar acıdığını biliyorum. Umduğunuz sonucun bu olmadığını biliyorum, ancak dünyası değişmek üzere olan on bir yaşında zeki ve yetenekli bir çocuğumuz var. Her ne kadar acı verse de, artık bazı kararlar vermelisiniz."

Derin bir nefes alıyor ve . Elimi avucunun içine alıp sıkıyor. "Benim tarafımda olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin?"

Ağzımın bir yarısı havaya kalkıyor ve onu öpmek istiyorum, bu dürtüyü hissetmek için kesinlikle en kötü zaman olsa bile - eski sevgilisinin öldüğünü yeni öğrendiği ve ya oğluna söyleyip kalbini kırma riskini alması ya da bunu bir sır olarak saklayıp Rowan'ın öfkesini göze alması gerektiği düşünüldüğünde.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Dürtüyorum. "Bence ona söylemeliyiz."

"O zaman bunu yaparız." "Bu gece."

"Pekala." Kabul ediyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bana savunmasız bir bakış atıyor. "Orada benimle olacaksın, değil mi? Kelimelerle aran daha iyi."

"Ve sen insanlarla daha iyisin." Omzuna vuruyorum. "Kocaman bir kalbin var Adam. Şu anda Rowan'ın benim soğuk ve katı gerçek versiyonuma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bence senin insanlığına ihtiyacı var."

"Göreceğiz," diyor Adam, çenesinde gergin bir tik var.

"Her iki durumda da, hemen yanında olacağım." Saatimi kontrol ediyorum. "Rowan'ı şimdi Dejonae ve Sazuki'lerden almalıyız."

Adam ben uzaklaşmadan önce beni . Yanaklarımı kavırıyor, yüzümü kendine çeviriyor ve beni usulca öpüyor. Hafif, nazik, *seni seviyorum* öpücüğü. Kelimeleri söylememiş olsa da bunu hissediyorum.

"Pekâlâ," dedi yüzünü ufka çevirerek, "*artık* gidebiliriz."

* * *

ROWAN arabaya bindiğinden beri konuşmayı bırakmadı.

"Belle'e çizimimi gösterdim ve şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu söyledi. Ona bir tek boynuzlu at çizmemi istedi ve ben de çizdim. Herkese gösterdi." Rowan'ın göğsü . Çenesi eğik ve gözleri gururla parlıyor, Adam'a o kadar çok benziyor ki bu beni öldürüyor. "Sonra herkes benden kendileri için bir şeyler çizmemi istemeye başladı."

"Bu harika, dostum."

"Niko tabletine kıskandığını yazmış. Kimse ondan bir şey çizmesini istemedi." Rowan sırtıyor. "Kendimi kötü hissettim ve ondan Micheal'ın verdiği kaykay için havalı bir tasarım çizmesini istedim." Başını sallıyor. "Ama o kadar da iyi değildi. Bence piyano çalmaya devam etmeli."

Adam'ın parmakları direksiyonda sıkışıyor ama "Hı-hı" derken sesinde yapay bir neşe var.

Rowan çok zekidir ve bu tuhaf havayı fark eder. "Siz ikiniz kavga falan mı ediyorsunuz?"

"Hayır, değiliz."

Rowan koltuğunun kenarına oturur. "Nova, salıncağı beğendin mi?"

"Ben yaptım."

"üzerine çizdiğim karakterleri gördün mü?" Rowan heyecanla soruyor.

Çarpışmanın etkisiyle omuzlarım gerildi. Kendimi Adam'ın kollarına atmakla meşgul olduğum için ayaklıklara o kadar da dikkatli bakmıyordum.

"Evet," diye . "Evet, güzeldi."

", değil mi?" Rowan kesin bir dille soruyor.

"O zaman çok... karanlıktı. Ama güneş ışığında kontrol edeceğim."

"Bu tekrar yatıya kalacağın anlamına mı geliyor?" Rowan masumca soruyor.

Göz kırpıyorum, göz kırpıyorum ve göz kırpıyorum. "Şey..."

"Bu kadar soru yeter Rowan," diyor Adam. "Emniyet kemerini takmalısın."

"*Sor-özür* dilerim." Rowan kelimeyi iki keskin heceye böler.

Elimi Adam'ın vites kolunu boğduğu elinin üstüne koyuyorum. Hafifçe gevşiyor. Avucunu çevirerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Araba sessizliğe gömülür.

Eve girene kadar kimse başka bir şey söylemedi.

"Rowan," diye sesleniyor Adam, oğlu odasına kaçmaya çalıştığında, "bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor."

"Kulağa korkutucu geliyor," diye mırıldanıyor Rowan.

Adam'a bir bakış attım. Ben varken bunu bir aile toplantısı olarak adlandırması beni şaşırtmadı.

şeyi söylediğimi anlatmak istercesine başını sallıyor.

Yorumlarımı sonraya saklıyorum ve onun yanındaki kanepeye oturuyorum. Adam birleşmiş ellerimizi dizinin üzerine çekiyor. Sakin ifadesine rağmen elimi neredeyse acı verecek şekilde sıkıyor.

Baskıyı alıyorum, eğer ihtiyacı varsa stres topu olmaya hazırım.

"Rowan, Nova'yla konuştum," Adam bana baktı, beni tekrar konuşmaya dahil ettiğinden emin olarak, "ve bu konuyu seninle konuşmamız gerektiğini düşündük."

Rowan'ın gözleri açılmaya başladı. Benim yüzümden Adam'ınkine bakıyor. "Başım belada mı?"

"Hayır, değilsin," diyor Adam usulca. "Annenle ilgili." Nefes veriyor.

"Bu gece öğrendik ki annen..."

Adam elini sıkıca kavradığında küçük bir acı çığlığı atıyorum. Şaşkınlıkla sıcıyor, canımı yaktığını görüyor ve elini hemen bırakıyor.

"Nova, özür dilerim. Sen iyi misin?"

"Ben-" 'İyiyim' kelimesi dilimin ucuna kadar geliyor ama Adam'ın benden gelen bu terime saygı duymadığını biliyorum. "Sadece biraz daha nazik ol," diyorum elimi tekrar uzatarak.

Ciddi bir şekilde başını sallar ve elini tutar. Tekrar oğluna dönerek zorlukla yutkunur. "Rowan, annen hastanede. Durumu pek iyi değil. Duyduk ki... duyduk ki başaramayabilirmiş."

Rowan'ın genç yüzü şok içinde donup kalıyor. Küçük göğsünün dev bir nefesle inip kalkmasını izliyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Adam'ı duyduğunun tek göstergesi teninin .

Adam sandalyesinin kenarına oturur ve öne doğru eğilir. "Rowan, seni buraya gönderdiğinde annenin hasta olduğunu biliyor muydun?"

Küçük çocuğun gözlerinde yaşlar birikiyor ve kendimi ona doğru fırlatıp Adam'a sözlerini geri alması için yalvarmak istiyorum. Rowan'ın duygusal sıkıntısını görmenin beni ne kadar yakacağını bilmiyordum.

"Benden bir şey sakladığını biliyordum," diyor bir kolunu yüzünün üzerine kaldırarak. O kolun ağladığını bizden gizlemek için mi yoksa gözyaşlarını silmek için mi olduğundan emin değilim. "Ve kendini iyi hissetmediğini biliyordum ama... öldüğünden emin misin?"

Adam yere bakıyor.

Rowan burnunu çekiyor. "O ölemez." Başını sallıyor, kahverengi saçları dalgalanıyor. "Beni terk edemez."

Daha fazla tutamayarak kanepeye fırlıyorum ve Rowan'ı kucaklıyorum. Bu alışılmadık bir annelik sezgisi patlamasıydı ama Rowan başını boynuma daldırdığında bunun doğru hareket olduğunu anladım.

Sıcak, tuzlu gözyaşları yaka kemiğime düşüyor.

Tenime değen her ıslak damlada kalbim kırılıyor.

Adam kanepede bize katılıyor ve kollarını ikimize de doluyor. Bizi sabit tutarak, bizim için hem fiziksel hem de mecazi bir çapa haline geliyor.

"İyi olacaksın Rowan. Yemin ederim," diyor Adam.

Rowan başını kaldırarak, "Onu görmek istiyorum," dedi, "Annemi görmek istiyorum."

Adam bana baktı.

Başımı salladım.

İç çeker ve "Yarın seni ona götüreceğim" diye söz verir.

HASTANELER BENİ HEP KORKUTMUŞTUR. Bu duvarların içinde çok fazla ölüm oldu. Pek çok aile parçalandı. Ömür boyu yara almış pek çok çocuk. Pek çok eş gülümsemek için tek sebeplerini kaybetti.

kararlılıkla yürüyen Adama bakıyorum.

Kalbimi ondan uzak tutmamın nedenlerinden biri, onu sevdikten sonra hayatına devam edemeyen insanlardan biri olacağımı bilmemdi. Sonsuza kadar onun içinde sıkışıp kalacak, onun tarafından tüketilecek, artık benimle nefes almasa bile onun için nefes alacaktım.

Beni buna ikna eden, abartılı randevularla geçen mutlu günümüz değil.

Kriz anlarında birbirimize sarılma şeklimizdir.

Bu gergin anda bile, kolayca geri çekilip kendi içine kapanabilecekken, Adam bana sarılıyor. Bana göz kulak oluyor.

Dün, Rowan gözyaşları içinde yattıktan sonra, Adam'ın oğluyla ilgilenmeye odaklanabilmesi için Steve'i arayıp eve gitmekte ısrar ettim.

Eve döner dönmez Adam'dan sağ salim varıp varmadığımı soran bir mesaj aldım.

Bu sabah Adam beni aradı ve iyi uyuyup uyumadığımı sordu.

İki saat sonra Adam elinde somurtkan bir Rowan, üzgün bir Lula ve içinde buğdaylı krep, hindi pastırması ve kahve olan bir öğle yemeği çantasıyla kapımdaydı. Her lokmayı bana yedirdi, beni tekrar bayılırken görmek istemediği konusunda ısrar etti.

Üçlümüzün üçüncü kısmına bakıyorum. Adam elimi sıkıca tutarken, Rowan da onun elini sıkıca tutuyor. Küçük çocuğun gözlerinin altında koyu halkalar var. Teni o kadar solgun ki çilleri göze çarpıyor.

Sanırım Rowan da hastanelerden kadar nefret ediyor.

Virajı dönüp darülaceze koğuşuna giriyoruz. Limon kokulu temizleyicinin kokusu burada daha da ağır, ama bu bile ölüm ve umutsuzluk kokusunu yok edemiyor. Koridorlara yapıyor, ayaklarımızın altında kara bir duman gibi yuvarlanıyor.

Adam hiç korkmuş görünmüyor. Rowan ve ben adımlarımızı yavaşlatırken, o doğru odayı buluyor ve doğruca içeri giriyor.

Burada bu kadar çok yatak olması beni şaşırttı. Tüm bu yatakların dolu olması beni daha da şaşırttı. Hastane önlüklü hastalar dönüp bize bakıyor. Rowan babasının arkasına saklanıyor, gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek.

Çocuk bir yabancıнын kapısını çaldı ve kendinden emin bir şekilde onlara 'baba uyarısı' yaptı.

Sunny Hastings'in çiftlik evine girdi ve diğer tüm çocuklarla arkadaş oldu.

Ama ölmekte olan annesini görme siniyor.

Şu anda korkuyor olması bana bu andan ne kadar etkilendiğini gösteriyor.

Adam, başında eşarp olan çelimsiz bir kadının önünde durur. Bu haliyle bile, hastalık ve umutsuzluktan harap olduğu belli olan bu kadın bir afet. Elmacık kemikleri ince, gözleri baştan çıkarıcı bir gri ve dudakları dolgun.

"Adam," onun adını kutsal bir duaymış gibi.

Elimi Adam'ınkinden çekiyorum. Bana hızlıca bir bakış atıyor ama ben çenemi Alexa'ya doğru itiyorum.

Adam yataktaki hastaya dönerken kaşlarını çatır.

Alexa artık ona bakmıyor. Gözleri oğlunun üzerinde. "Rowan." İki elini de uzatıyor.

Rowan babasının arkasından ağır ağır annesine doğru ilerliyor ve kollarını annesine doluyor.

İkisi sarılır ve .

Boğazımın tıkanıldığını hissediyorum ama gözyaşlarımdan değil. Kullandıkları kimyasal temizleyiciler çok güçlü olduğu için.

Evet.

İşte bu yüzden.

"Seni çok özledim," diyor Alexa, sırtını sıvazlayarak. Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba."

"Sen Nova Delaney olmalısın." Gözleri üzerimde geziniyor ve tekrar yüzüme atlıyor. "Vision Tech web sitesindeki tüm o resimlerden daha güzelsin."

Başımı eğiyorum.

Adam'a el sallıyor ve gülüyor. Parlak bir ses. Gözlerimi kapatsam, hayat dolu bir kadın hayal edebilirim, önümde zar zor tutunmaya çalışan kadın değil.

", Adam. Kaşlarını çatmayı bırak. Henüz cenazemde değilsin."

Rowan irkildi. "Anne."

"Biliyorum." Gülümsemesi dalgalanıyor ama cesurca sabitliyor.
". Size söylemeliydim. İkinize de. Ama beni suçlayabilir misiniz? Burası sözde bir aile buluşması için uygun bir yer değil."

Adam'ın çenesi bükülür. "Sana özel bir oda ayarlayacağım."

"Adam, zahmet etme."

"Burada rahatsız değil misin?"

Başını sallıyor. "Paranı boşa harcama."

Onu duymamış gibi davranıyor. Bana dönerek nazikçe sordu:
"Gidersem iyi olacak mısın?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben de seninle geleceğim," diyor Rowan. Odanın iç karartıcı durumundan mı yoksa annesinden mi kaçtığından emin değilim.

Baba ve oğul ayrılır.

O zaman sadece ben ve Alexa varız.

"Tam bir kare, değil mi?" Alexa alaycı bir sırıtışla söylüyor.

"Kim?"

Adam'ın geri çekilen sırtına çenesini dayıyor. "Biliyor musun, Rowan büyürken, tamamen farklı şeyler yaptığımı hayal ederdim. Adam'la evlendiğimizi ve sonra Rowan'ı doğurduğumuzu hayal ederdim. Banliyöde küçük bir evde yaşıyorduk. Bizim için bir köpek bile seçmiştim."

"Ne tür bir köpek?"

"Bir chihuahua. Küçük ve gürültücüdürler. Benim gibi."

Gülmek istiyorum ama yüzüm o ifadeyi veremiyor.

Ellerimi önümde birleştirip birbirine kenetliyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Nova."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Kendini toparlamış bir kadına benziyorsun. Çok fazla güvensizlik yok. Olgunlaşmamış değil. Rowan'a iyi davranacak biri."

Boğazım .

Ellerimi oynatıyorum.

"Sen ve Adam ne zamandır birliktesiniz?" Alexa zayıf bir sesle sorar.

Kafamı kaldırıyorum.

" ama. Sana attığı kalp gözlerini kimse kaçırır mı sanıyorsun? El ele tutuşmasaydınız bile görürdüm." Gülümsemesi hüzünlü. "Adam'ın geçerken nasıl görüldüğünü biliyorum. Bu o değil."

"Uzun zamandır birlikte değiliz," diye cevap veriyorum. "Bu yeni bir şey."

Yüzünü buruşturuyor ve yatağında geriye yaslanıyor. "Hayır, öyle değil. Adam'ın sana bakışı olgun bir sevgi. Koşulsuz. Böyle bir aşk ilk görüşte olmaz. Yıllar alır. Ateşle sınanmayı gerektirir. Bağlılık ve fedakarlık gerektirir."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Gözlerini kapatarak bir kez daha iç geçiriyor. "Şimdi ölürken pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum ama en büyüklerinden biri bunu hiç yaşayamamış olmam." Gözlerini açıyor ve bana sırtıyor. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmelisin."

Alt dudağım titriyor. Neden kendimi hiç şanslı hissetmiyorum? Neden daha çok ihtiyacı olan birinden bir şey almışım gibi hissediyorum?

BÖLÜM 14

BUZ KRALIÇESİ GERİ DÖNÜYOR

ADAM

Kinetik pilin hafıza kartını ayarlarken burnuma yanan metal kokusu doluyor. Önümde bir büyüteç var. Piyasadaki en güçlü büyüteç ama yine de gözlerim bulanık.

Küfrederek gözlüklerimi ve elimin topuğuyla gözlerimi ovuşturdum. Bir ses dikkatimi işimden uzaklaştırıyor.

Laboratuvarımın kapısında küçük, ince bir gölgenin gezindiğini görüyorum. "Selam dostum. Yine mi uyuyamadın?"

Rowan başını sallıyor.

Sandalyemi döndürüyorum ve o laboratuvarda hantalca ilerlerken ona bakıyorum. Rowan bu dağınık odayı o kadar çok ziyaret etti ki, gözleri kapalı bir şekilde engeller arasında dans edebilirdi.

"Biraz dinlenmelisin." durduğunda omzunu sıkıyorum. "Tam sekiz saat uyumayalı üç gün oldu."

"Sen de," diyor Rowan.

İki kaşımı da kaldırıyorum.

Bir eliyle kemikli dirseğini ovuyor. "Ne zaman ayağa kalksam, hep çalışıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Demek sen de uyumuyorsun."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ben bir yetişkinim."

"Yetişkinlerin de uyumaya ihtiyacı var." Başını sallıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Akıllı ağız.

Çalışma masamda kalıcı bir yeri olan eskiz defterine başımla işaret ediyorum. Rowan'ın çizim yapabilmesi için yeri temizledim.

"Bir saat uyanık kalabilirsin."

Yumruğunu sıkıyor.

"Sadece bir saat." Ona sert bir bakış attım. "Ve sonra tekrar uyumak . Sadece tavana bile eninde sonunda uykun gelecek."

"Hayır, yapmayacağım," diye mırıldanıyor Rowan. Öne doğru uzanarak yontulmuş bir kalemlikten renkli bir kalem kapıyor. Bu süslü canavar, mağazadan satın alınmıştı.

Bedava bir kupa kullanabilecekken neden süslü bir *kalemlik* için bu kadar para harcadık? Bilmiyorum.

Ama ne yazık ki Rowan'ın masası onlarla dolu.

Sonradan öğrendim ki Nova'nın mağazadan yaptığı alışverişlerin bir kısmı Rowan içinmiş. Şimdi çalışma masasının onun tarafında bir mantar pano, eskiz defterleri, boyalar, renkli kalemler ve keçeli kalemler var. Onun tarafının nerede bitip benimkinin nerede başladığını açıkça görebiliyorum.

"Al ya da bırak. Ya bir saat burada kalırsın ya da doğruca yatağına dönersin."

"Ben burada kalacağım," diyor Rowan çabucak.

Gülümsüyorum ve masanın kendi tarafıma odaklanıyorum. Küçük mikroçip üzerinde çalışmaktan gözlerim yorulduğu için dizüstü bilgisayarına geçip özellikleri izliyorum.

Bir süre ikimiz de huzur içinde çalışıyoruz.

"Adam," diyor Rowan sessizce.

"Mm?"

Tereddüt ediyor. "Annemin ölmesini engellemenin bir yolu var mı?"

Kalbim boğazımda, donup kaldım. Çoğu zaman ölüm gibi iç karartıcı konularla boğuşmam. Ama son zamanlarda olup bitenlerden sonra, hayatın karanlık taraflarından kaçamayacağımı hissediyorum.

"Hayır, evlat. Doktorlar her şeyi dener."

"Bir şeyler icat edemez misin?" Bana yalvarırcasına bakıyor. "Onu daha iyi hissettirecek bir şey?"

"Özür dilerim Rowan."

Alt dudağı titriyor ve gözleri kızarıyor ama ağlamıyor.

Elimi omzuna koydum. "Hey, senin yanında olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı? Alexa konusunda da," diye boğazımı temizliyorum, "banka hesabımdaki her kuruşu onun rahat etmesi için kullanacağım. Para sağlığı satın alamaz ama en azından birkaç hayalini gerçekleştirebilir."

Rowan başını sallıyor.

"Büyükkannenle büyükbabanın kırk yıl evli kaldıklarını biliyor muydun?" diye sordum nazikçe.

Gözleri açılıyor.

"Annem öldükten sonra," diye hüzünle gülümsüyorum, "babam da birkaç hafta sonra kalp kırıklığından öldü."

Rowan kaşlarını çatıyor. "Neden kalbi kırıldı?"

"Çünkü onu o kadar çok seviyorduk ki, o gittiğinde kalbi durdu." Boğazımı temizliyorum. "Ama ders bu değil Rowan. Asıl ders, ölmeden önce bana söylediği şey."

"Sana ne söyledi?" Rowan öne doğru eğilmiş, her kelimeyi içine çekiyor.

"Bana hayatını annemi yarın ölecekmiş gibi severek geçirdiğini söyledi. Öldüğü gün pişmanlık duymamak için çabasının, zamanının ve ilgisinin yüzde yüzünü ona harcadı."

"Ama kalbi yine de kırıldı," hatırlatıyor Rowan.

"Öyle oldu," diye katılıyorum. "Ama en azından pişmanlıktan kırılmadı." Alt dudağını kemiriyor. "Bunu annem için nasıl yapabilirim?"

"Annenin her zaman istediğini söylediği şeylerin bir listesini yaparak başlayabilirsin. Üzerinden geçer ve hiçbir pişmanlığımız kalmayana kadar üzerlerini çizmeye başlarız."

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı.

Bingo.

İşime geri dönüyorum.

Rowan'ın kalemi eskiz kağıdının üzerinde kayıyor. Tek duyduğum bu... Ta ki koklamaya başlayana kadar. Gözlerim oğluma geri dönüyor. Başını eğmiş, cesurca kendini toparlamaya çalışıyor.

"İyi misin?"

"Evet. Gözüme bir şey kaçtı."

"Ağlıyormuşsun gibi geliyor, dostum."

"Ben ağlamıyorum. Ağlamak bebekler ve ezikler içindir."

Bu maço rutinini nereden öğrendi? Yüzünü bana çeviriyorum. "Rowan, ağlamak acı hisseden herkes içindir. Eğer acı çekiyorsan, bir şekilde dışarı çıkmalısın. Bazı insanlar bunu pislik yaparak ve diğer insanlara zarar vererek çıkarır. Ama eğer acını gözyaşlarıyla dindirebiliyorsan ve sonra kalkıp işleri yoluna koyabiliyorsan, bu en iyi seçenektir."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Rowan dudaklarını ağızına götürür. Kirpikleri çırpınmaya başlar. Gözyaşları birbiri ardına süzülüyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için ona sarılmakla yetindim. "Her şey yoluna girecek, evlat." Onu sıkıyorum. "İyi olacaksın."

Bu ona verdiğim söz. Bir erkek olarak.

Ve bir baba olarak.

Rowan'ın bu karanlıktan tek başına geçiyormuş gibi hissetmemesi için her şeyi yaparım.

* * *

"ADAM, BURADA NE YAPIYORSUN?" Elimde kahvaltı ve gülümsememle ortaya çıktığımda Nova sandalyesinden fırladı. Masanın etrafında hızla dönüyor ve bacaklarını göstermek için tasarlanmış kalem eteğini ortaya çıkarıyor. Ve bacakları var. *Günlerdir*.

Topuklu ayakkabı yasağı sona erdi ve bugün bol askılı seksi küçük bir numara giyiyor.

Yaklaştığında kollarımı ona doluyorum. Yemek çantası çılgınca sallanıyor ve kalçalarına dolanıyor. Elimi beline doğru kaydırıyorum, başımı eğiyorum ve ağzının yumuşaklığını buluyorum.

Nova'yı öpmek bir şimşek fırtınasının ortasında durmak gibidir. Işık parlamaları, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve neredeyse acı verecek kadar tatlı olan mutlak yıkım.

Nova beni hafifçe itiyor ve penceresinin dışındaki panjurlara gergin bir bakış gönderiyor. "Adam."

"Özür dilerim. Kendimi ." Bacağının arkasına uzandım, yemek çantasını çözdüm ve uzattım. "Bunu teslim etmeye ve arşivden yeni belgeler almaya geldim."

"Kahvaltı için teşekkürler." Elimi sıktı. "Peki neden arşivleri inceliyorsun?"

"Dizginleri senden alıyorum, unuttun mu? İş yükünü istiyorsam, neyle bilmeliyim."

Nova bana göz kırpmıyor. "Dizginleri eline almak mı?"

"Bana Vision Tech'i nasıl yöneteceğimi öğretiyorsun, böylece yönetim departmanında yükselebilirim. Bu çok garip. Genelde böyle şeyleri unutmazsın."

Nova kaşlarını çatır. "Adam, bu bir öncelik değil." "Elbette öyle."

"yeterince işin var." "Ben iyiyim, sevgilim."

Bana *evet haklısın* der gibi bakıyor. "Gözlerinin altında koyu halkalar var ve parmakların titriyor."

"mi?" Ellerimi arkama saklıyorum.

"Gergin parmaklar, kahveyi fazla kaçırdığınız anlamına gelir. Uyandığından beri kaç fincan içtin? Dün gece hiç uyudun mu?"

Gölüyorum. "Sanırım senden hiçbir şey saklayamam." "Bu bir cevap değil."

"Bilmiyorum, Nova. Kahve sayımı yapmıyordum." "Dün gece ne zaman uyudun?"

Başımı eğiyorum ve ona flörtöz bir gülümseme veriyorum. "Bana kaşlarını çattığında ne kadar seksi göründüğünü biliyor musun?"

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. İç çekiyorum. "Endişelenmene gerek yok."

"Başka bir şey yapamayacağımı tespit ettik." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bir yandan yarışmanın ikinci turuna hazırlanırken bir yandan da baba olmaya ve benimle çıkmaya çalışıyorsun. Her gün Rowan'ı hastaneye bırakmak zorundasın. Sonra onu alıp sanat kampına götürmen gerekiyor. Sonra onu alıp çiftlik evine götürüyorsun. Tüm bunların üzerine, bana kahvaltı getiriyorsun, öğle yemeğini benimle yiyorsun ve sonra akşam yemeği için beni alıyorsun. Sen de bir yandan Vision Tech yöneticiliğine yetiştirmeye çalışırken bir yandan da Ar-Ge direktörü olarak sorumluluklarını yerine getirmek için iş dosyalarına çalışıyorsun."

"Vay canına. Sözümü geri alıyorum. Seni dinlemekten yorulдум." Alnımdaki teri siliyormuş gibi .

"Bu hiç komik değil." "Nova."

"Senden sadece bir tane var, Adam. Herkesin her şeyi olamazsın."

"Rahatla."

"Önce sen."

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Çok telaşlı bir dönem. Bunu kabul ediyorum. Ama sonsuza kadar telaşlı olmayacak."

"Sonunda sana zarar verecek bir hızda gidiyorsun."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama sen de insansın. Aynı anda çok fazla tabağı havada döndürürsen, birinin gitmesi gerekir yoksa hepsi düşer." Ellerimi omuzlarından kaydırıyor. Gözlerini . "Seninle, Rowan'la ve Alexa'yla yaşadığımız onca şeyden sonra, belki de... sen ve ben biraz yavaşlamalıyız."

"Hiç şansın yok," diye .

Dudaklarını büzüyor, açıkça hoşnutsuz.

"Eğer bu dönen tabaklardan herhangi birinin yok olması gerekiyorsa, bu sen olmayacaksın Nova. Seninle aynı odada olmak bile pillerimi şarj ediyor. Sana ihtiyacım var. Bu yüzden gitmene izin vermek gibi bir seçeneğim yok. Benden bunu isteme bile."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve tartışmak istiyor gibi görünüyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum, gitmeye hazırım.

Dövüşmek istiyorsa, dövüşelim.

Kapı çalındı.

Rochelle kafasını içeri soktu. "Bayan Delaney, ikinci hatta bir çağrınız var."

"Teşekkürler, Rochelle."

Nova'nın telefonunun çaldığını duyduğumda geri çekiliyorum. Yedi yıl boyunca onunla çalıştıktan sonra öğrendiğim şeylerden biri, bölümlere ayırmayı sevdiğidir.

Çalışma zamanı iş görüşmeleri ve faaliyetleri içindir. Mesai dışı zaman diğer her şey içindir. Kişisel şeyler iş saatlerine girdiğinde son derece rahatsız olur.

Onu daha fazla zorlamaktansa kapıya doğru yöneldim. "Seni altıda ."

"Saat altıda planlama ekibiyle bir toplantım var," diyor kaba bir şekilde.

"Ne zaman bitireceksin?"

"Bilmiyorum."

"O zaman sen kadar seni bekleyeceğim."

"Adam."

Dönüp ona bakıyorum. "Beklerken dosyaların üzerinden geçeceğim. Boşa gitmez."

Dudaklarını içeri çeker ve başını sallar.

* * *

Günlerim o kadar yoğun ki birbirlerine dönüşmeye başlıyorlar. Her sabah kozmik bir döngünün içindeymişim gibi hissederek uyanıyorum. Bu o kadar kötü bir hal aldı ki, sadece tarihin ne olduğunu öğrenmek için takvimi kontrol etmem gerekiyor.

Bugün Rowan'ı hastanenin dışında beklerken uyumamaya çalışıyorum.

"İçeri girmeyecek misin?" Rowan kapıyı çarparak kapatıyor. Saat beşi geçmiştir ve gökyüzü tozlu bir griye bürünmüştür. "Annem seni sordu."

"Onu sonra ziyaret edeceğim, dostum." Bir gülümseme topladım.

Rowan emniyet kemerini takıyor ve ben de hastaneden uzaklaşıyorum.

Evde oğluma elini yüzünü yıkamasını söyledim. Bir bira aldıktan sonra arka güverteye geçiyorum. Salıncak karanlıkta, kimsesiz ve terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Nova ve benim ona tekrar oturacak vaktimiz olmadı.

Bugünlerde iş yükünü artırmış gibi görünüyor. Beni programına ancak yemekler ve Vision Tech ile ilgili toplantılar için sığdırabiliyor.

Bana mı öyle geliyor yoksa son zamanlarda uzaklaşmaya mı başladı? Başımı sallıyorum.

Herkes için gergin bir dönem. Belki de Alexa ile daha çok çalışarak her şeyi atlatmaya çalışıyordur.

Tam o sırada Nova'dan bir mesaj aldım.

Toplantım erken bitti. Steve'den beni buraya getirmesini isteyeceğim.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sanki biri iç karartıcı melodramdan neşeli bir romantik komediye geçiş yapmış gibi.

Hışım ile içeri girdim. "Rowan! Planlar değişti. Nova geliyor. Yani pizza yok!"

"Ne?" Ergenlik öncesi sızlanmalar Rowan'ın odasından geliyor. "Hiç adil değil!"

Buzdolabının kapağını açıp Nova gelene kadar sıcak ve hazır olabilecek bir şeyler arıyorum. Gözlerim bir paket tavuk göğsüne takılıyor.

Mükemmel.

Acil ayak sesleri mutfağa giriyor. Rowan'ın çatık kaşlarının gücünü lazer ışınları gibi hissediyorum.

Buzdolabını kapattım ve o oradaydı, kana susamış bir pizza zombisi. "Bu akşam pizza yiyebileceğimizi söylemiştin."

"Nova pizza yemez. Onun gerçek yemeğe ihtiyacı var." Sarımsak tozu, karabiber ve baharatları çıkarıyorum. Nova'dan önce sadece tuz ve karabiberle yemek yapardım. Yemeğimi tatsız olmakla suçladıktan sonra, çizim tahtasına geri döndüm.

"tek kişi Nova mı?"

Duruyorum, gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Oldukça fazla." Alay ediyor ve fırlayıp gidiyor.

Beş dakika sonra Nova'dan bir telefon aldım.

"Hey," ellerimi önlüğüme siliyorum, "neredeyse geldin mi?"

"Canım pizza çekti. Bu akşam sipariş versek olur mu?" "Pizza mı?" bir halde ocağı kapattım. "Ne zamandan beri fast-food?"

"Rowan bundan daha çok keyif alırdı."

Oğlumdan bahsedince kaşlarım gerildi. "Seni bu işe o çocuk bulaştırdı, değil mi?"

"Sözünden döndüğünü söyleyen bir mesaj attı."

"Ona bugün pizza sözü vermedim," diye kendimi savunuyorum. "Dedim ki canım yemek yapmak istemezse. Ve şimdi canım yemek yapmak istiyor."

"Pizza istiyorum, Adam." Sesi yumuşak ve ikna edici bir hal alıyor. "Lütfen mi? Benim için mi?"

Kadın kirli oynuyor.

"Tamam."

"Teşekkür . Yakında orada olacağım."

Telefonu kapatıyorum, pizzayı sipariş ediyorum ve sonra telefonumdan başımı kaldırıp bakıyorum. Rowan kaşlarını oynatarak bana bakıyor, yüzünde muzip bir gülümseme var.

Parmağımla işaret ediyorum. "Nova'yı kullanmak belden aşağı vurmaktır."

"İşe yararsa, yarar." Omuz silkiyor ve sonra dilini dışarı çıkarıyor.

Onu kovalıyormuş gibi yapıyorum ve o çarparak odasına kaçıyor. Gözden kaybolduğunda, memnun bir sırıtma sızdırıyorum. Onu daha neşeli gördüğüme sevindim. Ağlama seansından sonra, bu durumu düşündüğümde daha kötü idare edebileceğinden korkuyordum. Terapistin Rowan'a benim yapamadığım yardımı yapabileceğini umarak Darrel'i aramaya bile hazırdım.

Mutfağa dönüp ortalığı temizledim ve Nova'nın gelmesini bekledim. Yoldan gelen bir motor sesi duyduğum anda kapıdan içeri uçuyorum.

Nova cipten iniyor, yorgun ama beni gördüğü için mutlu görünüyor.

"Selam," diyorum.

"Hey."

Arabayı sürmeden önce el sallayan Steve'e başımla selam veriyorum. "Sen iyi misin?"

Belli belirsiz başını sallıyor.

Ona sarılmak, onu öpmek, yatak odama götürmek istiyorum ama onu bir yatağa yatırmaya cesaret edersem derin bir uykuya dalacakmış gibi görünüyor.

İçgüdülerime yenik düşmek yerine alnına bir öpücük konduruyorum.

"Toplantınız neden erken bitti?"

"Tanıtım planlarının hepsi yanlıştı, bu yüzden onlara tekrar yapmalarını söyledim."

"Son zamanlarda onlara karşı çok sert davranıyorsun."

"Şirketi yönetmenize yardımcı olacak yetenekli insanlara ihtiyacımız var. Hataya yer yok."

"Hâlâ bana rehberlik edeceksin." Bir kolumu beline doladım.

"Vision Tech'ten tatilde olsan bile, benden tatilde değilsin."

Aşağı bakıyor. "Doğru."

Elini tutup onu verandanın merdivenlerine götürüyorum. "Pizza her an gelebilir."

"Tamam. Rowan nerede?"

Odasını işaret ediyorum. "Muhtemelen seninle olan ilişkimi bana karşı kullanmanın daha fazla yolunu planlıyordur."

Kıkırdıyor ama bir gariplik var. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Nova içeri giriyor ve ben de onu takip etmeye başlıyorum ki pizzacının motosikletinin yoldan geldiğini duyuyorum.

Genç kızdan pizzaları alıyorum, dumanı tüten turtayı tezgaha koyuyorum ve birkaç tabak çıkarıyorum.

"Rowan! Nova!"

Cevap yok.

"Rowan?" Oğlumun yemeğin kokusunu aldığı anda dışarı fırlayan ilk kişi olacağından emindim.

Merakla Rowan'ın odasına gittim.

O ve Nova derin bir sohbete dalmışlardır.

İçimdeki kulak canlanıyor ve sessizce dinliyorum. "Adam benden annemi mutlu edecek şeylerin bir listesini yapmamı istedi. mutlu," diyor Rowan.

Başımı arkaya eğiyorum, kalbim sıkışıyor. Alexa'yla olan ilişkiyi bırakma şeklim onurlu olmanın tam tersiydi. Bunu telafi etme şansım olduğu için mutluyum. Onu sevmesem ve üniversitedeyken hissettiğim çekimi hissetmesem bile, o Rowan'ın annesi. Onun iyi bir hayatı istiyorum, ne kadar kısa olursa olsun.

"Vay canına," diyor Nova. "Bunlar çok ilginç şeyler."

Rowan, "Eğer çok pahalıysa, bunu yapmak zorunda değil," diye savunuyor.

Sessizce kıkırdıyorum. Listede ne olursa olsun, gerçekleşecek. İş sadece bu dilekleri gerçekleştirmemize yardımcı olmak olan birini işe almayı planlıyorum.

"Bu bir numara mı?" Nova şaşkın bir sesle soruyor.

"Ne zaman filmlerde o sahne geçse, annem bunu istediğini söylerdi. Ona sahip olmak için her şeyini verebileceğini söylerdi."

Merakımı gizleyemeyerek odaya giriyorum. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Nova suçlulukla sertleşir.

Rowan beni de konuşmaya dahil etmeye hevesli görünüyor. Bana bir kağıt uzattı.

"Liste bu mu?"

Başını sallıyor.

Gözlerim gazeteyi tarıyor ve bir numarada donup kalıyor.

"Beyaz bir elbise giy ve iyi bir adamla evlen.

Nova'ya endişeyle bakıyorum ve sonra Rowan'a bakıyorum.

"Yardımanın için teşekkürler, dostum."

"Yapacaksın, değil mi?" Rowan soruyor. "Söz verdiğin gibi anneme yardım edeceksin, değil mi?"

Nova bana bakmıyor.

Midemdeki düğümler daha da kötüleşiyor. Boğuluyorum. "Evet, dostum. Söz verdiğim gibi."

* * *

O GECE, Rowan uyuduktan sonra, film izlerken Nova'nın ayaklarına masaj yapıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, daha çok film bizi izliyor gibi. İkimiz de pek dikkat etmiyor gibiyiz.

Bittikten sonra dönüyorum ve Nova'nın beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Başımı kaydırıp çene hattımı alay ediyorum.

Gülümsemesi yere zar zor iniyor. Bakışlarını ellerine indiriyor. "Son zamanlarda Alexa'yı ziyaret ettin mi?"

"Pek sayılmaz."

Gerginlik omuzlarını çiziyor. "*En* azından hastaneye gittiniz mi?"

"Alexa'yı çok fazla ziyaret etmem gerektiğini sanmıyorum." Nova kaşlarını çatır. "Neden olmasın?"

Derin bir iç çekiyorum. Bu, Vision Tech, Rowan ya da başka bir şey dağıtmadan Nova'yla geçirebildiğim birkaç andan biri. Sadece onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

Nova bacağını kucağımdan çekip dik oturuyor. Gözlerindeki ateşi görünce bunun rahatlatıcı bir konuşma olmayacağını anlıyorum.

"Alexa'yı özel bir odaya yerleştirip, özel bir hemşireye para ödeyip sonra da... onu unutamazsınız."

"Onu unutmadım ama aramızda bir ilişki yokken varmış gibi ." Sesim

hayal kırıklığı ile yükseliyor. Nova'nın neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum.

"O ölüyor," diye tıslıyor Nova.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum." Çenemdeki bir kas sıkıştı. "Ama bunu bizim pahasına yapmayacağım."

Kıpırdamadan duruyor.

"Alexa Rowan'ın annesi. Aramızda bir ilişki vardı ve şu anda kötü bir durumda ama benim önceliğim o değil. Önceliğim sensin. Ve tüm bunlar olurken sana kendini güvensiz hissetmen için bir sebep vermek istemiyorum."

Nova'nın dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Yani onun yanında olmaktan geri durmanın nedeni benim yüzümden mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Elimin topuğunu yüzümde gezdiriyorum.

"Az önce yaptın, Adam," diye cevaplıyor ateşli bir şekilde. "İyi. Diyelim ki endişelenmek için bir neden bile vardı. Diyelim ben güvensiz bir insanım. Neden sen ve Alexa için endişeleneyim ki? Sağlığı bu kadar kötü olan biriyle ne yapabilirsin ki? Ondan ziyade hemşirelerden birine aşık olmanı kıskanmam daha mantıklı olurdu."

"Kahretsin, Nova. Benden ne yapmamı istiyorsun? Kalbimi paylaşamam. Bir seferde sadece bir kişiyi sevmeyi biliyorum. Sadece bir kişiye odaklanmayı biliyorum. Ve o kişi Alexa değil."

"Belki senin için bir şey ifade etmiyordur, Adam. Ama *oğlun* için en önemli kişi o."

Nova ayakkabılarını giymeye başlar.

İnleyerek kanepeden kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Seni götüreceğim."

Tartışacakmış gibi görünüyor ama anahtarlarımı alıp Rowan'a .

Nova onu eve götürmeme izin veriyor ama yolculuk boyunca birbirimize tek kelime etmiyoruz.

* * *

Sadece patron ve çalışan olduğumuz zamanlarda Nova ile ASLA bu kadar çok kavga etmezdim. Şimdi bu kadar çok çatışıyor gibi görünmemiz benim için akıl almaz bir şey, üstelik eski sevgilim yüzünden.

Dün gece yatağa sinirli, kızgın ve pes etmeyeceğime dair kendime söz vererek girdim.

Ben haklıyım. Nova yanılıyor. Ve bu kadar.

Sonra bu sabah uyandım ve onsuz yaşamaktansa yanılmış olmayı tercih edeceğimi fark ettim.

Ayrıca, ikimizin arasında, ilk önce benim özür dilemem gerekecek. Nova'nın soğuk omuzları efsanedir. Onları diğer insanların üzerinde gördüm. Hayatından çıkması gereken herkesi kesmek için kullandığı keskin makasları var.

Snip. Snip.

Gittiler.

Kendimi benzer bir kaderden kurtarmak için gururumu ayaklar altına aldım ve özür dilemek için Vision Tech'e gittim.

Rochelle masasından el sallıyor. Bugünlerde bana son derece yardımcı oluyor, Nova'nın programını sürekli bana kaydırıyor ve Nova o gün yemek yemediyse bana haber veriyor.

Daha önce benden hoşlanmıyor gibiydi, bu yüzden gizemli bir şekilde taraf değiştirmesini takdir ediyorum.

"Nova şu anda bir toplantıda," diyor Rochelle beni koridorda yürürken gördüğü anda. "Ama yakında çıkar."

"Teşekkürler."

Sanki benim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Tamam o zaman. Kaşlarımı çattım. "Lyra nasıl?"

"Lyra mı?"

"Asistanınız."

"Oh, şey... o iyi."

Kaşlarımı çattım. " oldu? Sorun mu çıkarıyor?"

"Sorun çıkarmak için ortaya çıkması gerekirdi," diye mırıldanıyor Rochelle nefesinin altında.

"Lyra işe gelmiyor mu?" Kaşlarım çatıldı. Uğraşmam gereken onca şey varken Nova'nın kız kardeşini kontrol etmek aklımdan çıkmıştı.

Rochelle başını sallar. "Bayan Delaney bir dahaki gelişinde ona çıkış belgelerini vermemi söyledi."

Utaniyorum. Sanırım Nova Lyra konusunda haklıydı. Hiç güvenilir biri değil.

Tam o sırada Nova'nın ofis kapısı açılır.

Finans direktörü, halkla ilişkiler direktörü ve insan kaynakları müdürüyle birlikte dışarı çıktı. Ellerini sıkarak bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda beni Rochelle'in masasının yanında dururken görüyor. Koyu teni lekeli bir hal alıyor ve yüzünde suçlu bir ifade beliriyor.

"Bay Harrison!" Roberts el sallıyor. Koşarak yanıma gelip elimi tuttuğunda ve bolca sıktığında çenem yere düşüyor.

Kolumu onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

Diğer yönetmenler bana meraklı bakışlar atıyor. Bir elimi başımın arkasına bastırıyorum, aniden antenlerimin çıkıp çıkmadığını merak ediyorum.

Ben . Ben hala sıradan bir insanım.

Nova onlara, "Artık masalarınıza dönebilirsiniz," diyerek pek de kibar olmayan bir şekilde onları uzaklaştırdı.

"Tabii. Tabii." Roberts sırtımı sıvazladı ve güldü. "Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum, Harrison."

Benimle çalışmak mı?

Artık birlikte çalışmıyor muyuz?

Nova'yı ofise kadar takip ediyorum ve kapıyı kapatıyorum. Başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek soruyorum: "Bu da ? Ve ne zamandan beri müdürlerle konferans odası yerine ofisinde buluşuyorsun?"

Bir grup dosyayı karıştırıp bir klasörün içine atıyor. "Onlar artık sadece yönetici değiller. Onlar benim yerime geçtiler."

Odadaki hava gerginleşir.

Ne diyor bu kız?

Nova bakışlarımla buluşuyor ve ağzımızı hiç açmadan özel bir kelime alışverişi yapıyoruz.

Kalbim güm güm atıyor. Dehşet sesime yansıyor. "Nova, ne yaptın sen?"

"Tedbirli olmaya çalıştım. Başta söylediğimizden daha fazla güce sahip olduğunuzu biliyorlar, ancak sahibi olduğunuzu açıklamamak için elimden geleni yaptım. Sanırım sırrın hala güvende ama çok zayıf. Sahibinin kim olduğu ve sana neden bu kadar güç verdiği hakkında daha iyi bir hikayeye ihtiyacımız olacak."

"Nova."

"Bilip bilmemeleri önemli değil. Onların işi tek bir şey yapmak, günlük işlerde size yardımcı olmak. Tüm büyük kararları size rapor edecekler. Tıpkı benim yaptığım gibi. Son sözü siz söyleyeceksiniz. Başlangıçta biraz garip olacak ama kendi ritminizi bulacağınıza inanıyorum-"

"Nova, ne halt *ettin* sen?" diyorum daha sert bir şekilde. "Sana gideceğimi söylemiştim, Adam."

Sözleri yumuşak bir şekilde söyleniyor ama tırnaklı bir eldivenin attığı tokat gibi delip geçiyor beni.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum.

"Biraz zaman aldı ama sonunda tüm görev şablonlarımı düzenledim. Ayrıca tüm görevlerimi parçalara ayırdım ve bunları direktörlerin ilgili çalışma alanlarına, güçlü yönlerine ve uzmanlıklarına göre eşleştirdim."

"Hayır," ısırdım.

Yukarı bakıyor, bir kaşı meydan okurcasına kalkık.

"Hayır mı?" "Gitmiyorsun."

Başını eğiyor ve beni inceliyor.

"Gidemezsin. Sen... Bunu hallettiğimizi sanıyordum. En başta istifa etmek zorunda kalmanın sebebinin-"

"Neyin? Sana olan hislerimden mi?" Bana soğuk bir bakış attı. Bunun benim Nova'm olduğuna inanmak istemiyorum.

.

Başka biri olmalı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Doğruldu ve pencereye baktı.

Onu tanıyamadım.

O değil.

Şu an değil.

Olanların hiçbirini , havadaki soğukluk- hiçbirini mantıklı değil.

Nova'yı kollarıma aldığım ve onu ilk kez öptüğüm geceyi hayal ediyorum. O gece, benim tarafımdan tüketildiğini söylemişti. Beni beklediğini. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu.

Şu anda, onun üzerindeki etkim gitmiş gibi görünüyor. Sadece gitmedi.

Yok edildi.

"Seninle birlikte olmanın bu ilmiği ortadan kaldıracığını düşünmüştüm," diye konuşuyor Nova şehrin manzarasına karşı. Bir elini boynunun üzerinde kaydırıyor. Parmakları incecik. Boğazının üzerinde yumuşakça hareket ediyorlar. "Ama geçmedi, Adam. Sadece daha da sıkılaştı."

"Nova." İleri atılıyorum.

Bir elini kaldırarak beni olduğum durdurdu. Sözleri yavaş ve ölçülü. "Beni sadece tüketmiyorsun. Beni *boğuyorsun*. Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun. Her zaman bana , her zaman orada olan birini istemiyorum."

Göğsüm panik içinde yükselip alçalıyor. Gittikçe daha fazla hava emiyorum ama hiçbirini ciğerlerime ulaşmıyor gibi görünüyor. Sanki odada hiç oksijen yokmuş ve elimdeki azıcık oksijen de tükeniyormuş gibi.

"Özgürlük istiyorum. Vision Tech'ten." Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ve senden."

Canım yanıyor ama savaşmaya devam ediyorum çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. "Her ne yapıyorsan, bu dublörle her ne elde etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok."

"Şimdiye kadar yaptığım her seçimde sen vardın. Sadece sen, Nova. Sen aniden karar verdin diye bu değişmeyecek-" "Bu ani olmadı, Adam. Sana istifa mektubumu verdim. uzun zaman önce."

"Peki." Başımı sallıyorum, boşa kürek çekiyorum, sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorum ama onu yakınımda tutmak için çaresizce çırpınıyorum. "Tamam. Vision Tech'te çalışmak zorunda değilsin. Biraz ara verebilirsin. Bunu hak ediyorsun. Ben yöneticilerle çalışacağım. Zaten daha fazla yük almak için eğitim ve çalışma yapıyorum."

Nova masanın arkasına geçiyor, kalçaları hafifçe sallanıyor. İfade, sakin. Sesi sakin. Bir buz kraliçesi kadar soğuk. "Beni duymadın mı, Adam? Vision Tech'ten ayrıldığımda," gözleri benimkileri delip geçiyor, "senden de ayrılıyorum."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Umarım bunu zorlaştırmazsınız. İkimiz de yetişkiniz ve çok uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Ne kişisel ilişkimizin ne de iş ilişkimizin kötü bir bitmesini istemiyorum."

Klinik değerlendirmesinden irkildim.

"Burada bir ay boyunca kalmayı kabul etmiştim ve bu süre dolmak üzere. Ancak, yerime geçecek kişileri bulduğumuza göre, görevimi düzgün bir şekilde devretmek için biraz daha kalmaya hazırım."

"Nova-"

Bir elini kaldırıyor, sesi keskin. "Tatil zamanımı *kolayca* kullanabilir ve erken ayrılabilirim. Başka herhangi bir sistem olmadan. Ama ben buradayken ana Vision Tech ofisinden uzak durmayı kabul ederseniz, personeli iyi hazırlarım."

Sessizlik kot pantolonun üzerindeki kurumuş çamurdan daha katı. Telefonum çalıyor ve gerginliği bozuyor.

Hastaneden arıyorlar.

"Devam et ve al şunu," diyor Nova. Usulca masasının arkasına geçerek bilgisayarına dokunuyor. "Zaten yapmam gereken işler var."

Nova'dan uzaklaşmak ucuz jiletlerle derimi yüzüyormuşum gibi hissettiriyor ama Vision Tech'ten ayrılıp kamyonetime biniyorum ve hastaneye .

Kaza yapmaktan nasıl hakkında hiçbir fikrim yok çünkü yola dikkatimi bile veremiyorum. Hastane kapısından tökezleyerek girdiğimde başım dönüyor ve acil bakıma ihtiyacı olanın ben olacağımı düşünüyorum.

Alexa'nın doktoru odasının dışında duruyor. Beni kasvetli bir şekilde selamlıyor.

"O nasıl?" İstedğim kadar odaklanamadan soruyorum.

"Korkarım durumu iyi değil. En iyimser durumda bile bir aydan az zamanı kaldı."

Sertçe yutkunuyorum. Tek düşünebildiğim Rowan ve bunu duyunca nasıl yıkılacağı.

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" "Özür dilerim.

Gerçekten üzgünüm."

"Lütfen, sadece..." Nova ile olan mücadelem zihnimi bulandırıyor ve bu haber yeni bir darbe gibi geliyor. Düzgün düşünemiyorum bile. "Onu daha rahat ettirebilir misin? Her şeyin yardımı olur."

"Bu konuda, Alexa bakımevinden ayrılmak ve ayakta tedavi görmek istediğini ifade etti, ancak-"

"Aması yok. Eğer istediği buysa, alacağı da budur." Rowan'a söz verdim. Şimdi sözümünden dönemem.

"Ne yazık ki, onun durumundaki hastaların bir aile üyesinin gözetimi altında olmadıkça ayrılmalarına izin vermiyoruz. Ve on bir yaşındaki bir çocuğun yetkisi altında gitmesine izin veremeyiz."

"."

"Üzgünüm ama siz aileden sayılmıyorsunuz Bay Harrison. En azından yasal anlamda." Başını sallıyor.

Kaşları çatıldı. "Ama ben Rowan'ın babasıyım."

"Yine de işe yaramaz. Bir kardeş, bir kuzen, bir teyze, hatta bir koca olmalı-"

"Bir koca mı?"

Doktor başını sallar.

"Tek yol bu mu?"

"Evet, öyle."

Alexa'nın bir kocaya ihtiyacı var.

Gerçek yüzüme çarpıyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Dileğini yerine getirmek için onunla evlenmek zorundayım.

Rowan'a verdiğim sözü tutmanın tek yolu bu.

Alexa'ya son günlerinde yardım etmenin tek yolu.

Ve bu sevdiğim kadınla olan tüm umutlarımı yok edecek tek yol.

BÖLÜM 15

TANIDIK YÜZ

NOVA

"Buraya gelmeye devam etmek zorunda değilsin."

Meyve sepetini Alexa'nın hastane karyolasının yanındaki masanın üzerine koyuyorum ve ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Bu benim son seferim."

"Bu kulağa uğursuz geliyor."

Göz temasından kaçınarak etrafıma bakıyorum. "Rowan nerede?"

"Dışarıda televizyon izliyor. Bu," Alexa çenesini duvardaki düz ekrana doğru uzattı, "sadece belgeseller ve haber kanalları var, o yüzden çabuk sıkılıyor. Buradaki hemşireler onu şımartıyor ve bekleme odasındaki televizyonun kanallarını değiştirmesine izin veriyorlar."

Sevimli bir çocuk ve annesi bakımevinde. Bütün hastaneyi parmağının altına alması tamamen inandırıcı.

"Nasıl hissediyorsun?" Alexa'ya sordum.

"Bir milyon dolar gibi." Poz vermeye çalışıyor ama elleri o kadar zayıf ki zar zor kaldırabiliyor. "Anlayamıyor musun?"

Gözlerim neredeyse yarı saydam olan soluk teninde geziniyor. Gözleri çökmüş ve dudakları çatlamış. Şimdi bu kadar yaşlı görünmesi ürkütücü. Sanki biri onun hayatını ileri sarıyor ve ellerini düğmeden çekmeye hiç niyeti yok.

"Güzel görünüyorsun," diyorum kibarca.

Homurdanıyor. "Bana yalan söyleme. Bir ayağım mezarda, diğeri zar zor . ölü gibi görünüyorum."

Boğazımı temizliyorum. Alexa'nın açık sözlülüğü beni şaşırtmaya devam ediyor. Gülümsüyor ve bana başını sallıyor. "Güzel görünen sensin."

Yeşil bluzuma ve anvelop kalem eteğime bakıyorum.

"Saçını çok beğendim." Buklelerime bakıyor. "zaman , sadece..." Buruşturma hareketi yapıyor.

Dudaklarım . Adam ve Island dışında kimsenin saçıma dokunmasına izin vermedim, ama bir anlığına Alexa'nın bu onura sahip olmasına izin vermeyi düşündüm.

Neyse ki, "Adam seninle mi?" diye sorduğunda bu dürtü geçiyor. Gri gözleri omzumun üzerinden kapıya doğru kayıyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Hayal kırıklığı yüzüne yansıyor. "Gerçekten meşgul olmalı."

Durumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Yeni bir icat üzerinde çalışıyor. Tamirat yaparken üç ya da dört gün boyunca hiç hava almadan durabilir."

Düşünceli görünüyor. "Bu senin için doğal, değil mi?"

"Ne?"

"Onu savunmak." Yumuşakça gülüyor. "Bu konuda iyisin. Bence o kadar iyi bir adam olmasaydı bu dürtün tehlikeli olurdu. Bir pisliği savunmak üzücü bir şey. Neyse ki Adam bu kategoriye girmiyor."

Savunmaya geçtiğimi hissediyorum. "Bu benim işim."

"Aynen öyle. İnsanlar patronları ortalıkta yokken onları kötüleme eğilimindedir. Siz tam tersini yapıyorsunuz."

Isı yakıyor.

Tam o sırada Alexa'nın özel hemşiresi hastane odasına girdi. Bana başıyla selam verdi, Alexa'nın yanına gitti ve hayati değerlerini kontrol etti.

Hemşire sonuçlara gülümseyerek "Şuna bakın," diyor. "Bir arkadaşınızla konuşmak vücudunuza iyi gelir."

Alexa'nın gözleri biraz parlıyor. "Gördün mü Nova? Ziyaretlerin benim için iyi. Artık duramazsın."

Aşağı bakıyorum. Yutkunmak acıtıyor ve bir elimi boğazıma koyuyorum.

"Daha sonra geleceğim," diyor hemşire. "İkinizin sohbet etmesine izin vereceğim."

"Teşekkür , Greta." Alexa ışıltıyor. Hemşire gittiğinde bana korkulu bir bakış fırlatıyor. "Adam onu nereye götürdü?"

"Neden? Sana iyi davranmıyor mu?"

"Hayır, o harika. Müthişten de öte." Alexa oturmak için mücadele ediyor. "Her şeyi biliyor ve her şeyde iyi. Pahalı olduğu hissine kapılıyorum ve bu beni biraz rahatsız ediyor."

"Adam bunu karşılayabilir." on tane Greta alabilirdi. "Sence kendini suçlu hissettiği için mi bana bu kadar iyi davranıyor?"

Kalbim sızlıyor. "Bilmiyorum."

"Buna inanmıyorum. Onu en iyi sen tanıyorsun." Alexa kendini yukarı itemiyor.

"Dur sana yardım edeyim." Çantamı bir kenara bıraktım. Birlikte onu doksan derecelik bir açığa getirmeyi başardık.

"Biliyor musun," diyor Alexa, ben yastıklarını kabartırken, "sorularıma cevap vermeme konusunda gerçekten çok iyisin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"İşte böyle. Yine yapıyorsun.

Kaçıyorsun." Küçük, suçlu bir gülümseme bıraktım.

Başını sallar. "Sen zekisin, Nova. Sadece işine geldiğinde öyle değilmiş gibi davranıyorsun."

", uh, havadan sudan konuşmakta pek iyi değilimdir."

"Sorun değil. Zaten havadan sudan konuşacak vaktim yok. Burada her saniye önemli." Dudakları muzipçe yukarı kıvrılıyor. "Merak ettiğim bir şey var. Sen ve Adam nasıl tanıştınız?"

"Tüm patronlar ve çalışanlar böyle tanışır. Ben bir iş arıyordum ve o beni işe aldı."

Alexa inliyor. "Hadi ama. Bundan daha fazla detaya ihtiyacım var." Surat astığında bana Rowan'ı hatırlatıyor. "Sen her zaman harika bir stil anlayışına sahip, aşırı profesyonel bir kadın mıydın? Bunu gördü ve hemen 'Ona ihtiyacım var' mı dedi? Yoksa daha çok düşmandan sevgiliye gibi bir şey miydi? Yani ilk görüşte sana katlanamadı ve sonra sen değerini kanıtladın mı?" Ben biraz bunalmış görününce Alexa açıklıyor: "Son zamanlarda çok fazla aşk romanı okuyorum. Beni... yani... her şeyden uzaklaştırıyorlar."

"Ah, hayır. Düşman değildik, o kadar da heyecanlı bir başlangıç yapmadık."

"Bummer." Öne doğru eğiliyor. "Peki ne oldu?" "I..."

Çoğu zaman kendimden bahsetmek benim için zor, ama Adam'la ilişkimizi bitirmek taze bir yara bıraktı. Eski anılarımızı eşelemek kayıtsızlık maskemin düşmesine neden oluyor.

Yüz ifademi bozmamak için mücadele ederek çantamı sıkıca kavıyorum. Alexa hevesle bana bakıyor.

Her ne kadar rahatsız edici olsa da, "Kız kardeşimin başı belaya girmişti ve ben de işimden çıkarılmıştım," diye paylaşıyorum.

Alexa'nın bu iki şeyin bağlantılı olduğunu bilmesine gerek yok. Lyra işime gelip deli gibi davranıp olay çıkarmasaydı

hala orada olurdu.

"Acilen paraya ihtiyacım vardı ama kimse bana iş vermiyordu. Tek seçenek perakende ya da fast food işleriydi ama o zaman da aileme yardım edecek kadar kazanamıyordum."

Alexa bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve ben onun da orada olduğunu hissediyorum.

"Uygun bir şey bulmak için giderek daha fazla umutsuzluğa kapılıyordum ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Şans eseri, bir mucidin kişisel asistan aradığını duydum."

"Nasıl öğrendin? Adam ilan mı verdi?" Alexa'nın gözleri genişler.

"Bir kafede gazete ilanlarını incelerken bazı kızlara kulak misafiri oldum. İlk icadını bir milyon dolara satan bir mucit hakkında konuşuyorlardı. Teknoloji üniversitesinden bir asistan arıyormuş ama kızlara göre iş için gelen herkesi reddediyormuş."

"Yani bir konuşmaya kulak misafiri mi oldun? *Kader* gibi bir şey miydi?" Gözleri daha da parlıyor.

"Tasadüf."

Gözlerini deviriyor. "Oh hayır. Sen de onlardan birisin." Bu beni güldürdü. "Neyden biri?"

"Yorgun olanlar." Elleriyle dairesel bir hareket yapıyor. "Ama bunu sana karşı kullanmayacağım. Devam et."

"Teknoloji alanında hiçbir geçmişim olmamasına ve iyi bir şansım olmadığını düşünmeme rağmen, beni işe almasını sağlamaya kararlıyım."

"Sonra ne oldu?" Alexa, sonunu zaten bildiği bir hikaye için fazla heyecanlı görünüyor.

"İçeri girdim-Adam'ın laboratuvarı o zamanlar eski bir depodaydı. -Telefonda, icadının insanlığa yardım etmekle ilgili olduğu ve satış fiyatının bu kadar yüksek olmasını istemediği konusunda biriyle tartışırken kulak misafiri oldum. Arka planda biraz oyalandım ve yeterince dinlediğimde elimi telefona uzattım."

"*Yapmadın.*" Alexa hırıldıyor.

"Adam bana deliymişim gibi baktıktan sonra telefonu bana verdi."

"Bu daha da delice."

"Alıcı ile pazarlık yaptım."

"Peki fiyatı düşürmesini sağladınız mı?"

"Hayır." İrkildim. "Adam için o alıcıyı kaybettim."

"Olamaz."

"Kızacağını düşünmüştüm. Bana bağırmasını ve beni dışarı atmasını bekliyordum." Hatırası tatlı olsa da kalbim ağırlaşıyor. "Ama öyle yapmadı. Bana benim gibi birini, yanında cesur ve iddialı birini istediğini söyledi. Beni hemen işe aldı ve bildiği her şeyi bana öğretti. Sonra, bana daha fazla bir şey öğretemeyince, kurslar için para ödedi ve işi nasıl daha iyi yürütebileceğimi öğrenmem için beni seminerlere gönderdi. Bana yatırım yaptı. Bana inandı. Bu da beni bugün olduğum kişi yaptı."

"Vay canına."

Boğazım düğümleniyor. Normalde hafıza şeridinden geçmem, geçsem bile manzara karşısında bu kadar gözlerim dolmazdı.

Ama dün Adam'a söylediklerimden sonra.

Derin bir nefes alıyorum ve hikâyeyi kısa kesiyorum. "Birlikte çalışmaya böyle başladık."

"Bayıldım."

"Eminim senin de Adam'la bir hikayen vardır," diyorum nazikçe.

Gülüyor. "Bir hikayemiz var. Ama sizi temin ederim ki Adam'ın hayranlık duyduğu şey benim zekam değildi."

Ne diyeceğimi bilemeden parmaklarımı eteğimin içine sokuyorum. Kapı kayarak açıldı.

Rowan aceleyle içeri giriyor ve beni görünce sırtıyor.

"Nova." "Selam." Bana kocaman sarıldığında şaşkınlıkla sarsılıyorum. Uzaklaşıyor. "Adam burada mı?"

"Bugün sadece ben varım."

"Ah." Yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi beliriyor. Sonra parlıyor ve bana bir defter gösteriyor. "Bak. Listedeki pek çok şeyin üstünü çizdik bile."

Alexa zayıfça sırtıyor. "Rowan'ın büyük bir hayal gücü olduğu kesin."

"Şimdiye kadar bunlardan hangisi en sevdiğin oldu?" Dilek defterini başımla ediyorum.

Alexa bunu düşünüyor. "Spa günü. Hastanede kaplıca tedavisi göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Adam'ın bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok."

olur."

"Bu bir grup çalışmasıydı," diye itiraf ediyorum.

Para dünyayı döndürür - buna şiddetle inanıyorum - ama insanlar para kazanıp başka birine yardım edebildiklerinde daha uzlaşmacı olma eğilimindedirler. Alexa'nın durumu pek çok kalbi yumuşattı ve hastanenin pek çok kuralı esnetmesini sağladı.

Biri hariç hepsi.

Kalbim yanıyor ve ayağa kalkıyorum. "Sevindim. İkiniz için de."

Rowan iri kahverengi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Hemen gidiyor musun?"

"Evet." Başını okşuyorum. Gözyaşlarım içime akıyor ve soğukkanlılığımı daha fazla koruyabileceğimi sanmıyorum. Rowan buradayken, bana Adam'dan daha fazlasını kaybettiğimi hatırlatırken olmaz.

Tatlı gülümsemesini ve zeki bakışlarını ezberlemeye çalışıyorum. Bu çocuğu çok özleyeceğim.

Rowan kayıtsızca, "Sonra evde görüşürüz," diyor.

"Evde mi?" Alexa bir kaşını kaldırıyor.

"Nova her yatıya kalır."

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum, dehşete kapılıyorum. Alexa gülüyor.

"Anlıyorum."

"Gitmeliyim." Çantamı omzuma atıyorum.

"Kaçıyoruz, öyle mi?" Alexa alay ediyor. Cesur yüzüne rağmen, bu konuşmanın onu çok yıprattığını söyleyebilirim. Yastığında kambur duruyor ve nefesi sığılıyor.

Aşağıya bakarak, "Senin için en iyisini diliyorum Alexa," diyorum.

"Teşekkürler." Rowan'ın başına dokunuyor ve ona sevgi dolu bir gülümseme veriyor. "Ben öldüğümde Rowan'ın yanında olman benim için dünyalara bedel."

Hayır, olmayacağım. Adam'ın kalbini parçaladıktan sonra olmaz. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek.

Ama bunu ona söylemedim.

Son gücümle bir kez daha gülümseyerek hastane odasından .

Lobiye geldiği Alexa'nın doktoru yanımdan geçiyordu. Beni görür görmez tanıdı. "Bayan Delaney."

"Doktor." Elimi koluna atarak onu durduruyorum. "Adam Alexa'nın ayakta tedavisi konusunda size geri döndü mü? O..." Nefesim kesiliyor. "Onu buradan çıkarmak için ne yapılması gerekiyorsa yapacak mı?"

Bana ciddi bir gülümseme verdi. "Bayan Delaney, hasta bilgilerini aile üyesi olmayanlarla paylaşamam. Bu gizlidir."

"En azından Adam'la bu konuda konuşup konuşmadığını söyleyebilir misin?" "Konuştum," diyor basitçe.

Yıldırım kalbime çarpıyor.

Demek başladı.

Doktor dikkatle bana bakıyor. "Alexa senin ve Adam'ın bir ilişkiniz olduğundan bahsetti..." Sözleri boşluğa karışıyor ama gözlerindeki soru kaybolmuyor.

"Doktor, sizinle özel hayatım hakkında konuşamam. Bu gizli bir konu."

Utangaç bir şekilde gülüyor. "Sanırım bunu hak ettim." Bir veda mırıldanıyorum ve yanından geçip gidiyorum. Steve beni bekliyordu.

"Bayan Delaney," diye sesleniyor yumuşak bir sesle, yüzünde açık bir endişe ifadesi var.

"Ben iyiyim," diye . Sonra tökezliyorum.

Steve kalkmama yardım etti. "Bayan Delaney, belki de içeri dönüp sizi kontrol edecek birini bulmalısınız."

Başımı sallıyorum.

Steve isteksizce arabaya binmeme yardım etti.

Yüzümü soğuk cama bastırıyorum ve parmaklarımı yumruk yapıyorum. Ben Adam'ın yönetici asistanıyım. Onu sorunlardan koruyorum ve önleyemediğim sorunları düzeltiyorum.

Oğluna bir söz verdi ve bunu yerine getirmek için benim yoldan çekilmem gerekiyor.

Başka seçenek yok.

* * *

Adam'dan bir telefon aldığımda evdeydim, ayaklarım altımda ve gözlerim dizüstü bilgisayarımdaydı.

"Seni görebilir miyim?"

"Adam..."

"Lütfen."

Cep telefonunu yanağıma yaklaştırıyorum, kalbim ağrıyor.

"Tamam."

Kapım çalındı.

Şok içinde başımı kaldırdım. "Şu anda dışarıda mısın?" "Dışarıdayım."

Ayaklarım yere çarptı ve odanın diğer ucuna savruldu. Kalbim parçalanıyor. Adam'görmek istiyorum ama yine de her adımda darağacına yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Adam ne derse desin, fikrimi değiştirmeyecek.

Kaçınılmaz olanı durdurmayacak.

Bizim sonumuz.

Kapıyı fırlatıp açtım. Adam diğer tarafta duruyor, saçları dağınık, çenesi gergin ve kahve rengi gözleri ıstırap doluyken bile acı verici derecede yakışıklı görünüyor.

Midemde düğümler sıkılaşıyor. "İçeri gel," diyorum kısık sesle.

"Bunu yapamam." Gözleri beni yakıyor.

"Neden yapamazsın?"

Kaşlarını çatıyor.

"Adam, Biz yapamam var Bu konuşma içinde ve Koridorda. Komşularım-"

"Eğer sana doğru bir adım , Nova, devam edeceğim ve asla durmayacağım."

Kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi sıkışıyor.

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "İstedğin bu mu?" Parmaklarımı topuzun içine sokuyorum.

Adam acı acı gülümser. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Neden buradasın, Adam?"

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Alıcılarla pazarlık çalıştığın ve başarısız olduğun günü?"

Başımı salladım.

"O gün, vizyonum konusunda güvenilebileceğim birini bulmaktan vazgeçmek üzereydim. İçeri girdin ve ben sadece... biliyordum. Sen

Benim için ve Vision Tech için her açıdan mükemmeldi. İşimi, hayatımı sizin ellerinize teslim ettiğim için hiç pişman olmadım."

Keskin bir nefes çekiyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Ona bakmak çok acı veriyor.

"Nova."

Hafifçe dönüyorum, gözyaşlarımı saklayamıyorum. "Özür dilerim. Seni boğmak istememiştim." *İstemedin.*

"Seni boğmak istememiştim."

Oh, Adam, .

"Hayatım boyunca sorunlara baktım ve onları çözdüm." Elinin topuğunu ensesine sürüyor.

Günlerdir tıraş olmadı. Önemli değil. O hala muhteşem. O hâlâ isteyip de sahip olamadığım her şey.

"Ne kadar imkansız görüldüğü önemli değildi. Çözene kadar yoluma çıkan şeyin peşinden gitmeye devam ettim. İlk icadımı bu şekilde yarattım. Vision Tech'i inşa eden de buydu - bir şeyin bırakamamak."

Göğsüm inip .

Duruyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. Daha kararlı, daha derin bir sesle, "Bu sefer farklı olacağım" diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni geride tutmayacağım."

Hızla göz kırpıyorum.

Onunla evlenmeye karar verdi.

Yüzündeki kararlılığı görebiliyorum çünkü onu tanıyorum. Onu herkesten daha iyi tanıyorum.

Kederin ve kaybın keskin dikenleri tenime çarpıyor. Sınırlarına kadar çekilmiş lastik bantlar, şimdi serbest kalmalarına izin veriliyor. Acı birikip birikip bir tsunamiye dönüşüyor ve zemini altımdan sökmekle tehdit ediyor.

Bu planı harekete geçirenin ben olmamın bir önemi yok. Hala ıstırap verici.

"Tek isteğim mutlu olman." Boğazı düğümlendi. "Bunu hak ediyorsun, Nova."

Çenemi göğsüme yaslıyorum, ellerimi kavuşturuyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. Onları tutmak neredeyse imkansız.

Adam omuzlarını dikleştirir. "Ben de bunu söylemeye geldim."

Koridorda ilerlediğinde kendimi ona doğru koşarken buluyorum. Bedenime bu emri verdiğimi hatırlamıyorum ama hızlı hareket ediyorum. Daha hızlı. Ve sonra Adam'ın arkasındayım.

Varlığımı hissediyor ve benimle yüzleşiyor.

Başımı yukarı eğiyorum. "Lütfen A'ya iyi bak." Duruyorum. "Kendine, Vision Tech'e ve Rowan'a."

Adam'ın gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Ona dokunabilmeyi dileyerek kendi içime kıvrılıyorum. Sadece tenini tenimde hissetmek, metal ve sandal ağacı kokusunu almak istiyorum. Başımı göğsüne gömmek ve ona gerçeği söylemek istiyorum. Onu sevdiğimi. Onun yanında kalmak istediğimi.

Ama benim yok.

"Nova," Adam adımı öyle bir duyguyla fısıldıyor ki inlemeye başlıyorum. Eli yüzüme doğru geliyor.

Çenemi kaldırıyorum, ona doğru yöneliyorum. Onu son kez yalnız bir erkek olarak göreceğ olmam, ona son kez dokunacak olmam, onu arzulayacak olmam ve onu özleyecek olmam, çizgiyi aşmamın normal olduğunu hissettiriyor.

En azından bir kere.

Ama Adam bana dokunmuyor. Elini yanağımdan bir santim uzakta durduruyor ve sonra geri çekiliyor.

"İçeri gir," diyor sertçe. "Kapıyı kapat. Kilitle. Ve sakın açma. Geri gelsem bile. Kapına dayanıp seni görmek için yalvarsam bile. Bana kapıyı açma."

Alt dudağıım titriyor.

Adam kararlı bir bakışla arkasını dönüyor ve beni koridorda tek başıma bırakıyor.

Ona uzanıyorum ama parmaklarım havada geziniyor ve sonra yanıma düşüyor.

Bitti artık.

Adam ve benim işimiz bitti.

* * *

Göz kapaklarım birbirine yapışmış ve başım ağrıyorken uyandım.

Görünüşe göre, 'uyuyana kadar ağlamak' görüldüğünden çok daha acı verici. Özellikle de ertesi sabah güneş ışığına ve yanan gözbebeklerine uyandığınızda.

Sabah rutinimde bir hayalet gibi ilerliyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum.

Duş.

Saçımı tara.

İki küvet dolusu ürün ve jeli boşalttıktan sonra aynaya bakarak "Doğru görünmüyor," diye homurdanıyorum. Kollarım ağrıyor ve buklelerimin yaptığı her şeyden nefret ediyorum.

Hayal kırıklığı içinde makası kaptım.

Belki de hepsini kesmeliyim. Zaten saçım olsa kimin umurunda? Kafamdan çıkan bu inatçı, asi bukleler için endişelenmek zorunda olmasam daha kolay olmaz mıydı?

O anda telefonum çaldı. Arayan

Dejonae.

Makası cep telefonumla değiştiriyorum ve kalçamı lavaboya yaslıyorum.

"Merhaba Nova," diyor Dejonae. "Sunny bu akşam çiftlik evinde bir yemek dersi veriyor. Maya usulü tortilla yapacağız. İlgilenir misin?"

"Hayır."

"Ah." Dejonae duraksıyor. "Ama... Tortillaları sevdiğini sanıyordum?"

Sunny ve Mama Moira'nın geleneksel yemeklerine ne kadar bayılsam da sosyalleşme havasında değilim. "Üzgünüm Dejonae, şu anda biraz meşgulüm. Hepsi buysa, önce ben kapatayım."

"Bekle!"

"Ne?" Başımı eğiyorum.

"Um... ah..."

"Dejonae, gerçekten zamanım yok-"

Dejonae, "Kenya Vision Tech'e yatırım yapmak istiyor," diye

. "Kenya Alistair mi?" Canlandım.

"Evet."

"Orada olacağım."

Eğer Adam'ı geride bırakacaksam, Kenya Alistair'in çantasını da ona bırakabilirim. Kinetik pilleri üretmek ucuz değil. Alabileceği tüm desteğe ihtiyacı olacak.

Dejonae 'vay canına, bu kolay oldu' gibi bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey," diye şarkı söylüyor. "Bu gece görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra saçlarıma bakıyorum. Gevşek buklelerden birine dokunarak iç geçiriyorum. Bu şekilde devam edersem, geçici duygulara dayalı kalıcı bir karar vermiş olacağım.

Yardım çağırmak daha iyi.

Düşük bir ihtimal olduğunu bildiğimden, boş yeri olup olmadığını öğrenmek için Island'a ulaştım.

"Kızım, bugün hafta içi. İşkolik gibi masana zincirlenmiş olman gerekmiyor mu?"

"Bu evet mi hayır mı?"

"Dokunaklı. Dokunaklı." Duraklıyor ve uzaktan bir telefon duyuyorum. "Aşağı gel."

Tünelin ucunda bir ışık varmış gibi hissederek saçlarımı topuz yapıyorum, çantamı kapıyorum ve kuaföre gidiyorum.

Island bugün farklı görünüyor. Uzun gümüş peruğunu fönlü bir stille değiştirmiş. Hacimli siyah saçlarını papatyalardan yapılmış bir bandana tutuyor. Ruju koyu kahverengi ve göz kapaklarında papatyalarla uyumlu sarı vurgular var.

Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. "Gerçekten geleceğini düşünmemiştim." "Boş yeriniz olacağını düşünmemiştim."

"Şanslısın, az önce müşterim aradı ve iptal etti." Üzerime bir önlük atıyor ve boynumdan bağlıyor. "Doğal saçını seviyor musun?"

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Yine örmeye geldim." "Saçını açmayalı o kadar da uzun zaman olmadı."

Dudaklarımı büzüyorum. *Bu seni neden ilgilendiriyor?* "Eğer bugün yapamıyorsan, vaktin olduğunda tekrar gelebilirim."

"Kastettiğim bu değildi." Gözlerini kırıştırıyor. "Her zaman doğal saçlarını açmak istediğini söylememiş ? Bunun için yedi yıl bekledin."

"İstediğimin bu olduğunu sanıyordum." Kederli bir şekilde bobinlere bakıyorum. "Ama doğal saçın bakımı daha uzun sürüyor. Sürekli kabarıyor ve her yıkamada farklı çıkıyor."

"Hayat bu, bebeğim."

Benden daha genç olduğundan emin olduğum halde bana 'bebek' dediği için Island'sertçe bakıyorum.

"Saçınızı serbest bıraktığınızda, düğümlenmesine ve dolaşmasına hazırlıklı olmalısınız. Kendi bildiğini yapacağını kabul etmelisiniz. Bir şeyi serbest bırakmanın güzelliği de bu."

"Bedava olmasını istemiyorum." Çenemi sertçe aşağı indirdim. "Örün. Tekrar düzenli ve kontrollü olmasını istiyorum. Her parçanın yerli yerinde olmasını istiyorum."

"Patron sensin."

Saç kremi ve büyük dişli bir tarakla saçlarımı temizlemeye başladı. "Vision Tech'ten istifa ettin mi?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu konuşmak *en son* şey.

"Bu evet gibi görünüyor," diye mırıldanıyor Island.

Telefonumu çıkarıp sosyal medyada geziniyormuş gibi yapıyorum ki Island ipucunu anlasın.

Ama yapmıyor.

"Adam nasıl?" Ağzımı

kapatıyorum.

"Peki, nasıl dayanıyorsun? Yedi yıl uzun bir süre.

Bazı *evlilikler* o kadar uzun sürmez."

Ağır ağır iç çekiyorum. *Cevap vermezsem durmayacak.* "Ben iyiyim."

"Bu yüzden mi aniden saçlarını örmek istedin? İyi olduğun için mi?"

Dudaklarım geriliyor. Ona beni yalnız bırakmasını söyleyemedim kapının üstündeki ziller çalıyor.

Soluk tenli, siyah saçlı ve sağlam yapılı bir kadın küçük bir kızı kabaca sürükleyerek salona sokuyor. Çocuk gözüme çarpıyor. Küçük, en fazla altı yaşında. Teni kakao kahverengisi ve gözleri yaşlı.

"İyi. Bana söyleme," diyor Island, sandalyemi ayak tutamağından iterek. "Kendi sonucuma kendim varacağım."

Gözlerim salonda yürüyen kadın ve çocuğu takip ediyor. Bu çocuğu daha önce nerede görmüştüm? Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama bir türlü .

Kadın kaba bir şekilde, "'Bahçıvan' adı altında bir randevum var," diyor. Sözlerinin sonunda hafif bir aksanı var. Kulağa Doğu Avrupalı gibi geliyor. Rus mi?

"Bu taraftan." Stilistlerden biri bir sandalyeyi işaret ediyor.

Island saçımın yarısını bağlıyor ve diğer yarısı üzerinde çalışmaya başlıyor. "Bu arada, dün gece Adam'ın adının trend olduğunu gördüm. Bir şey kazanmış. Yılın Mucidi ödülüydü sanırım? Linke tıkladım ama makalelerde tek bir resmini bile göremedim."

"Hm." Gözlerim hâlâ küçük kıza kilitlenmiş durumda. Teni koyu mermer kadar pürüzsüz, yüz hatları ise sevimli ve zarif. O tuhaf saç modeli olmasa küçük bir modele benzeyebilirdi. Annesi saçlarını taramaya çalışırken hiç su kullanmamış görünüyor.

Küçük kız yukarı bakıyor. Daha güçlü bir aşinalık hissi kaplıyor içimi. Yüzlerle aram iyidir ve onu nerede gördüğümü bulamamak beni rahatsız ediyor.

"Bu adam çok *iyi*," diyor Island arka planda. "Teknoloji umurumda bile değil ama sırf yüzüne bakmak için o sıkıcı mühendislik dergisinin bir kopyasını satın alırdım." Island aynada bana sırıtıyor. "Adam'a söyle kameradan kaçmayı bıraksın. Genetik yeteneğini kucaklamalı ve kendini göz alıcı olarak sunmalı. Ona bunun insanlığın iyiliği için olduğunu söyle. Ya da *kadınlığın*."

"Bunu ," diye mırıldanıyorum.

Island benim dalgınlığımı görünce kaşlarını kaldırdı. Etrafına , "Neye bakıyorsun?" diye mırıldandı. Hiçbir şey söylemedim.

Odanın karşısındaki stilist küçük kıza nazikçe gülümsüyor. "Sandalyeye otur, tatlım."

Küçük çocuk için yüksek bir atlayış. Tırmanabilmek için alt basamakta dengede durmaya . Birkaç başarısız denemeden sonra kadın çocuğu tutuyor ve kabaca sandalyeye oturtuyor.

Nefesim kesildi.

Ada sertleşiyor.

Stilist biraz rahatsız görünüyor.

Anne çocuğu beyzbol topu gibi fırlatmış ya da çürükler bırakacak şekilde tutmuş değil, ancak çocuğa sabırdan ziyade hayal kırıklığıyla yaklaştığı çok açık.

Belki de anne ve çocuk iki farklı ırktan olduğu için bana yanlış geliyordur. Ya da belki çok fazla düşünüyorum. Her iki durumda da gözlerimi onlardan alamıyorum ve artık Island da alamıyor.

Küçük kız, iki kişilik dinleyici kitlesinden habersiz, sandalyede dimdik oturuyor. Şüpheli saç stiline rağmen, tasarımcı markaları içinde yüzdüğünü fark ediyorum. Ayakkabılarından elbisesine ve küçük kolyesine kadar her şey büyük moda markalarının minyatür versiyonları olarak tanınabilir.

"Saçına ne yapmamı istiyorsunuz?" diye soruyor stilist, küçük kızın saçlarını at kuyruğu tutucusundan kurtarıırken. Kuru kahverengi saçları hemen dışarı fırlıyor, başının her tarafına yayılana kadar santim santim hızla .

"Bilmiyorum. *Bir şey.*" Anne ellerini havaya kaldırır. Solgun alnında bir hayal kırıklığı çizgisi beliriyor. Çocuğun saçlarına soğuk bir bakış fırlatıyor. "Onunla hiçbir şey yapamam."

"Tamam..." Stilist kararsız görünüyor. Sanki bir tür rehberlik arıyormuş gibi Island'a bakıyor.

Island tarağı tezgâhın üzerine bırakır. Tarak mermere çarpıyor. Bir elini kalçasına vurarak hayal kırıklığı içinde başını eğiyor. Saçları bir omzunun üzerinden kayıyor, bir tarafı diğerinden daha hacimli görünüyor.

Sandalyemde öne doğru eğildim. Sanki bir tehlike sezmişim gibi kalbim hızla atıyor.

Ve tepki veren tek kişi ben değilim.

Saç kurutma makinesinin altındaki kadından kafası lavaboya sıkışmış olana kadar herkes gerginleşir. Ve muhtemelen kimse neden rahatsız hissettiğini söyleyemese de, havada yükselen ortak bir savunma duygusu var.

Stilist, Island'ın onu bu işten kurtaramayacağını görünce anneyi çalışır. "Hanımefendi, bana nasıl bir tarz istediğinizi söylerseniz, sizin için yapabilirim. Sadece ne düşündüğünüzü bilmem gerekiyor. Örgü mü? Kalın bukleler mi? Saç örgüsü mü?"

"Sadece daha az çılgınca olsun." Kadın sanki bir sivrisineği kovmaya çalışıyormuş gibi ellerini kızı doğru sallıyor. "ünkü kadar sert ve baş edilemez ki tarayamıyorum bile."

Stilist şok olmuş görünüyor. "Doğru sa ürünlerini aldınız mı?"

"Herkes gibi ben de bir fırça ve tarak aldım," diye tıslıyor kadın. "Ama saçları o kadar karışık ve seyrek ki her fırçayı kırıp duruyor." Anne, sanki kırılan her aletin sorumlusu kendisiymiş gibi çocuğuna dik dik bakıyor. "Bu da kafasına dokunsam ağlıyor."

Parmaklarım sandalyenin sapında sıkılaşıyor. İpin ucunu kaçırmış bir annenin kulağa nasıl geldiğini biliyorum çünkü *benim* annem de salarımızın ne kadar kalın ya da kaba olduğundan şikâyet ederdi. Ama bu farklı. Annenin hayal kırıklığının hemen altında, küçük kızın sa dokusuna karşı açık bir hoşnutsuzluk var. İçimde bir şeylerin yanmasına neden oluyor.

"Olamaz," diye mırıldanıyor Island nefesinin altından. Bir bulanıklık görüyorum ve kafamı kaldırdığımda Island'ın hışımla odanın diğer ucuna gittiğini görüyorum. "Affedersiniz, siz kim oluyorsunuz da onun saçı hakkında böyle konuşuyorsunuz?"

Annenin gözleri büyür.

ocuk titreyerek ve korkmuş bir şekilde yukarı bakar.

Island ocuğun tepkisini fark eder ve hemen ses tonunu değiştirir. Küçük kızın sandalyesinin önüne çömelir. "Merhaba bebeğim. Arkadaşım burada -" diğer stiliste başını sallıyor- "saçını gerçekten çok güzel yapacak. Bu arada ben de annenle konuşacağım. Dışarıda."

"O benim annem değil," diyor küçük kız.

Island irkilir.

"Annem cennette."

Onun sözleriyle zihnim bir anda odaklandı ve bir ampul yandı.

Clay Bolton'ın ofisindeki resim.

Çocuğa yeni gözlerle bakıyorum.

Clay Bolton'ın kızı.

BÖLÜM 16

BIRAKMA SANATI

ADAM

"ORAYA SAĞ SALIM ULAŞTI MI? Üzgün görünüyor mu? Yemek yiyor mu?"

"Önce hangisine cevap vermemi istersiniz?" Dejonae telefonun içinden söylüyor. Sesindeki alaycı tınıyı duyuyorum.

Neyin bu kadar komik olduğunu merak ederek telefonu diğer kulağıma götürüyorum. Nova'yı kaybetmenin uzaktan yakından komik bir yanı yok. Dairesinden ayrıldığımdan beri vücudumda huzursuz bir gerilim oluşuyordu.

Belki de Nova'nın yoksunluğundandır. Sigarayı soğuk hindiyle bırakmaya çalışan bir bağımlı gibi, onu zihnimden uzaklaştırmakta zorlanıyorum.

Onu bırakacağıma söz .

Maalesef pek iyi bir iş çıkaramıyorum. "O nasıl?"

"İyi görünüyor. Yine de toplum içinde soğukkanlılığını kaybedecek biri olmadığını hissediyorum. Dawn'ın getirdiği *muhteşem* keklerle rağmen çok fazla olmasa yemek yiyor. Ve bize bugün saçını ördürürken neler olduğunu anlatıyor. Görünüşe göre Clay Bolton'ın dadısı kızının saç hakkında kaba yorumlar yapıyormuş. O durumda bizim ne yapacağımızı tartışıyoruz."

"Yani o iyi mi?"

"O," diye iç geçirdi Dejonae, "ne söylememi istediğini bilmiyorum, Adam. Henüz bize güvenmiyor. Onu buraya zar zor getirdim."

"Yatırım kartını kullandınız mı?" "Evet, kullandım."

"Güzel. Kenya'ya bir şey beklemediğimi söyle."

"Kenya yalancı değil. Vision Tech'e yatırım yapacak."

"O zaman bana verdiği parayı ikiye katlar ve yayınevine geri yatırırım. Ona benimle oyun oynamamasını söyle çünkü ben deliyim."

Dejonae kıkırdıyor. "Delilikten bahsetmişken, internette viral olmuşsun."

"Bu sadece Yılın Mucidi ödülü. O kadar da büyük değil-" *"Beni tüketiyorsun. Beni kontrol ediyorsun."*

Damarlarımdaki kan soğuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Nova sana söyledi mi?"

"Birisi senin dramatik aşk ilanlarının videosunu paylaşmış. Bir için *Scandal*'ın bir bölümünü izlediğimi sandım."

O gece insanların bizi kaydettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Telefonumu kapıp videoyu aradım. Bulduğumda, kalbim paramparça olana kadar tekrar tekrar izleyeceğim.

"Adam?"

"Ha? *Skandal* hakkında bir şey mi diyordun? Dedikodu sitesi mi?"

"Başkan hakkında bir şov ve-"

Arka planda biri ona seslenir. "Oops. Gitmem gerek ama Adam..."

"Ne?"

"?" "İyiyim."

Eğer iynin tanımı 'mutlak bir umutsuzluk denizinde yüzmek' olarak değiştiyse, o zaman ben iyiden daha iyiyim. *Harikayım*.

İç çekti. "Sazuki'ye seni aramasını söyledim."

"Neden ona işkence ediyorsun?"

"Arkadaşının hayatı patlarken kafasını kuma sokamaz."

"Patlama değil. Daha çok küçük bir patlama gibi."

"Örtbas etmek için şaka yapmayın. Birileriyle konuşun. Şu anda desteğe ihtiyacı olan tek kişi Nova değil. Eğer tüm zamanınızı onu kollamakla geçirir ve kendi acınızı ihmal ederseniz-"

"Ben kendim hallederim. Merak etmeyin."

Ayrıca, yıkılmak için zamanım yok. Rowan'ın güçlü olmama, onun yanında olmama ihtiyacı var. Ölüm, yaşam ve bunların arasındaki her şeyle ilgili cevaplar için bana bakıyor. Sevdiğim tek kadını kaybetmiş olsam bile, dağılma lüksüne sahip değilim.

"Bunu yaptığın için teşekkürler, Dejonae. Minnettarım."

"Tabii ki. Etrafımı benden daha zeki kadınlarla çevrelemeye çalışıyorum. Nova kesinlikle bu kategoriye giriyor. Onunla yakınlaşmak için bir bahanem olduğu için mutluyum."

"*Dejonae, neredesin?*" Bu ses Vanya'nın sesine benziyor.

"Kendine iyi bak, Adam."

Telefonu yere bırakıyorum ve masanın üzerindeki parlak metal levhadaki yansımanı yakalıyorum. Gözlerimin altındaki torbalar koca bir alet kutusunu alacak kadar büyük. Tıraş enerjisi bulamadım ve uzamaya başlayan sakalım normalde bıraktığımdan çok daha kalın.

Nova olmadan mağara adamı gibi görünüyorum.

Gülümsemeye çalışıyorum. Gerçekten. Elimden geleni yapıyorum. Ama dudaklarım çatık kaşlara dönüşüyor.

Kinetik bataryalar . Onlara dokunmadım. Nova gittiğinden beri konsantre olamadım.

Telefonum sessizliği parçalayarak .

Sazuki'den bir arama.

Huysuz, ağır aksanlı sesi telefona hücum ediyor. "Dejonae bana aptallık ettiğini ve seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

Bu adam asla bir sohbele selam vererek başlamaz. "Ağzını her açtığında ne kadar kaba olduğunun farkındasın, değil mi?"

Üzgün görünmüyor. "Otantik *sake* satan bir yer biliyorum. Seni tedavi edeceğim. Ağlamayacağına söz verdiğin sürece."

"Sazuki, bana bir iyilik yap, gözlerini kapat ve seni terslediğimi hayal et."

"On dakika içinde orada buluşuruz."

"Siktir ." Durakladım. "Yirmi yapsan iyi olur."

* * *

SAZUKİ uzun bir tezgahın etrafındaki tüneğinden bir elini kaldırıyor. Alistair'in kızı Belle'in hayali mutfağında kullanacağı bir şeye benzeyen minyatür bir kâsedan bir şeyler yudumluyor.

Gizli hoparlörlerden oryantal müzik çalıyor. Düşük aydınlatma odayı loş ve gölgelerle dolu gösteriyor.

Restoranın önü müşterilerle doluydu, ancak bu arka oda bir avuç insan dışında boştu.

VIP bölümü.

Yanına oturduğumda Sazuki bana başıyla selam veriyor. Parmaklarıyla birine işaret ediyor ve minyatür bir kase beliriyor.

Uzun, müzisyen parmaklarıyla içkiyi işaret ediyor. Sakeyi kaldırıp kokluyorum. "Sert mi?"

"İç ve "

Bir yudum alıyorum ve neredeyse burnumdan öksüreceğim. "Vay, bu sert alkol."

"Şarapla karıştırılmış sake. Sorumlu bir şekilde iç." "Şerefe," diye mırıldandım.

Japon bir şef tezgahın arkasına kayıyor ve bize selam veriyor. Pahalı görünümlü bir balık çıkardı ve bir ninja gibi kesmeye başladı.

Gözlerim açıldı.

Sazuki ise pek etkilenmemiş görünüyor.

"Rowan nasıl?" Şef balığı bitirdiğinde Sazuki soruyor. Bir çift yemek çubuğunu bana doğru kaydırıyor ve kendi çubuklarını alıyor. Ustalıkla sashimi dilimlerinden birini koparıyor ve yiyor.

"Şu anda annesiyle birlikte." Yemek çubuklarına ihtiyatla bakıyorum. Ben daha çok bıçak ve çatal severim.

Daha çok bir çatal ve dişlerimle yırtan bir adamım.

Bunun da ötesinde, et ve patatesi çiğ balığa her tercih ederim.

Ama Sazuki çaba göstermiş benziyor, ben de her iki elime birer yemek çubuğu alıyorum. "Alexa'nın durumu pek iyi olmadığından, onunla olabildiğince fazla vakit geçirebilmek için hastane odasında uyuyor."

"Ehem." Sazuki bana bir çatal uzattı. "Teşekkürler."

Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Alexa kim?" "Rowan'ın annesi."

Sazuki gözünü kırpmıyor. "Peki neden hastanede?" "O..."

Suçluluk duygusu göğsüme batıyor. "Ölümcül kanseri var."

Sazuki'nin boş ifadesi yerini endişeye bırakır. "Özür dilerim."

Başımı salladım.

"Demek oğlun o gün bu yüzden ortaya çıktı," diyor Sazuki akıllıca bir toparlamayla. "Annesi ölmeden önce onu senin yanında güvende görmek istedi."

"Öyle olduğu ortaya çıktı." Ağzıma parça balık daha attım. Geçmişteki suşi deneyimim pek hoş değildi ama bu o kadar da kötü değildi. Belki de balık ağzımda eridiği içindir. Ya da belki de son zamanlarda pek bir şey yemediğim ve midemin verdiği her şeye saldırdığı içindir.

"Bunun Nova ile ne ilgisi var?"

Onun adını duyunca midem bulanıyor ve çatal elimden kayıyor.

Sazuki beni dikkatle inceliyor. "Eski kız arkadaşın geri döndüğü için mutsuz mu?"

"Öyle değil."

"O zaman?"

Sessiz kalıyorum, ki bu benim için bir ilk.

Sazuki bir peçete alır ve onunla ağzını siler. "Sevgiliniz ve çocuğunuzun annesiyle uyumlu bir ortam yaratmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Benim durumumda, eski eşimin entrikalarını ve bunun Dejonae'yi nasıl etkilediğini çok geç olana kadar göremedim. Dejonae Ashanti konusunda çok olgun ve sabırlı davrandığı için ona minnettarım. Sonunda bana bir şans daha verdi. Belki Nova ile konuşabilirsin ve-"

"Bu Nova ile konuşabileceğim bir değil."

Ne demek istiyorsun der gibi bir kaşını kaldırıyor.

Ona doktorun uyarısını, Alexa'nın bakımevinden ayrılma isteğini ve evlilik şartını anlattım.

İşim bittiğinde Sazuki sessizleşiyor.

Sake'den bir yudum daha alır. "Tüm bunları biliyorsun ama yine de onunla evlenmek için bir adım atmadın."

"İçimde derinlerde bir şey buna izin vermiyor," diye itiraf ediyorum. "Başka bir çıkış yolu aramaya devam ediyorum."

"Ya birini bulamadan zaman tükenirse? Çocuğunuzun annesinin tatminsiz ve mutsuz ölmesine izin vererseniz kendinizle misiniz?"

Suçluluk duygusu bana yine batıyor. Sürekli büyüyen ve daha derine batan bir i ne gibi.

"Nova'yı seviyorum. Nova'yı her zaman sevdim. Nova'yı her zaman sevece im. Ama bunu yaparsam, başka biriyle evlenirsem, bunun geri d n     olmaz."

"Bu doğru değil. Hayatımın erken dönemlerinde biriyle evliydim. Dejonae ile tanışmam uzun yıllar sonra oldu. Biriyle bir kez evlenmiş olmanız artık sevgiyi hak etmedi iniz anlamına gelmez."

Başımı sefilce sallıyorum ve sake barda ımın tamamını boşaltıyorum. "Nova'nın nasıl d   nd     anlamıyorsun. Yedi uzun yılı birbirimizin etrafında dans ederek geçirdik. zar zor elde ettim ve sonra kaybettim. Ayrıldıktan hemen sonra eski kız arkada ımla evlenirsem, sence beni affeder mi?" Başımı sallıyorum. "O ikinci bir şans verecek biri değil. Özellikle de biriyle i şkisini ."

"Nova ile olan i  kin söz konusu olduğunda sana ne yapman gerektiğini söyleyemem Adam. Seninle sadece bir baba olarak konuşabilirim."

Sake bekledi imden daha güçlü. Derimin altındaki vızıltıyı hissetmeye başladım bile.

Sazuki dirse ini tezgâhın üzerinden kaydırıyor ve uzaklara bakıyor. "Niko ile olan i  kim Dejonae ile olan i  kimden farklı. İki i için de ölebilirim. İki i için de ya arım. İkisini de seviyorum ama farklı şekillerde."

Başımı sallıyorum. Belki de sake yüzünden, ama Sazuki'nin bu gece normalde konuştu undan çok daha fazla konuştuğunu hissediyorum.

"O lunuzla olan i  kiniz Nova ile olan i  kinizden farklı, ama aynı değil ve sorun da burada yatıyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Mantıklı olsun."

"O da senin sevgini Nova kadar şiddetle hissediyor mu? Ona ne kadar değer verdiğini açıkça belli ediyorsun. Ona saygı duyuyorsun. Onun hayatını kolaylaştırmak için zaman ve çaba harcıyorsun. Onu mutlu etmek için kendi kalbinizi bile s kerdiniz. Bu doğru değil mi?"

Tekrar içiyorum. " yle."

Sazuki porselen bir matara alıyor ve barda ıma biraz daha dolduruyor. "O lunuz da aynı şeyi söyler miydi?"

Kaşlarımı  atıyorum.

Sazuki bana dikkatle bakıyor.

"Rowan onun arkasını kolladığımı biliyor."

"Onu en çok ne mutlu eder? Sen biliyor musun?"

"Eğer annesinin hastalığına bir çare bulunsaydı, muhtemelen sevinçten havalara uçardı."

"Peki bunun dışında?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Alexa'yı mutlu edecek her şey onu da mutlu edecektir."

"O zaman oğlunuzun neye ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz. Senin ihtiyacın olan bu değil. Belki de istediğiniz bu değildir. Ama ebeveyn olmak böyle bir şeydir. Bu bir baba olarak sizin sorumluluğunuz. Bu ağır bir görev." Gözleri ciddidir. "Pek çok kişinin çocuklarının hayatına dahil olmaktansa onları terk etmeyi tercih etmesinin nedeni budur. Eğer kolay olsaydı, evlerde daha fazla baba olmaz mıydı?"

Sözleri beni yakıyor.

Başka tarafa bakıyorum ve bir içkiye uzanıyorum.

Bu küçük kaseler çok küçük. Sake şişesini alıyorum ve kendim dolduruyorum.

Sazuki kaşlarını çattı. "Eğer annesinin yanında olursanız, annesi artık yanında olamadığında oğlunuz bunu hatırlayacaktır, ister şimdi ister yıllar sonra."

"Biliyorum."

"O zaman neden tereddüt ediyorsun?"

"Çünkü duymak istediğim cevap bu değil." Nova'dan vazgeçmek bir böbrekten vazgeçmek gibi. Onsuz bir hayat düşünemiyorum ve başka biriyle evlenmek ona en kötü şekilde ihanet ediyormuşum gibi geliyor.

Sazuki endişeli bir iç çekiş salıverir. "Belki de inatçılığın en iyisi içindir. Nova yerine başka birini seçmek Dejonae'nin sana söylememi istediği şey değil."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Senaryoyu takip etmedin."

"Eğer suçu bana atarsan, mezara kadar inkar ederim."

"Sıkıştıgımda sana güvenebileceğimi bilmek güzel."

"Dejonae'nin gazabını göze almaktansa, Amerikalılar ne der, seni otobüsün altına atmayı tercih ederim." Sake'sini etrafında döndürüyor. "Belki de bu yüzden diğer hanımlar *bütün* erkekleri benimle konuşmaları için

geçmişte kaldı. Sadece bir tane göndermek, sonucun çığınca farklı bir yöne kayabileceği anlamına gelir."

"Bütün erkekler mi? Alistair ve diğerlerini mi kastediyorsun? Seninle konuşmaya mı geldiler?"

"Dejona ile sorun yaşadığım zamanlardı..." Sazuki iç çeker.

"Başka bir günün hikayesi."

Sake bardağımı kaldırıyorum.

Kasesini benimkiyle tokuşturuyor.

Derin derin içiyoruz ve yanmanın göğsüme kadar indiğini hissediyorum.

Sazuki'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdi ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet." Midemde korku ve kararlılık birbirine karışırken, "Evleniyorum" diye tükürdüm.

* * *

ROWAN'ın kızarmış yanakları heyecanının bir işareti. Papyonunu düzeltiyorum, dengeli görünene kadar büküyorum.

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Annemin elbisesini gördüm. İçinde gerçekten güzel görünüyor."

"Bu harika, dostum." Düzeltiyorum ve kravatımı düzeltiyorum. Rowan'inkine benzer bir takım elbise giyiyorum; lacivert smokin ve kahverengi ayakkabılar.

"Bak." Rowan cebinden bir şey çıkarır. Alexa için hazırladığı liste. "İki tanesi hariç her şeyin üstünü çizdik."

Yapılacaklar listesinden geriye kalanları gözden geçiriyorum.

#1 Beyaz bir elbise giy ve iyi bir adamla evlen. #5

Hindistan'a seyahate git.

"Bunu birlikte yapmak istedim." Rowan masaya koşuyor, bir kalem alıyor ve bana dönüyor. Kâğıdı kaldırarak ilk dileğin üzerine bir çizgi çekiyor.

"Şuna bak," diyorum, kalbim ağırlaşarak.

"Annem gerçekten çok mutlu."

Sen de öyle, dostum. Bu iyi bir şey. Sen mutlu olduğun sürece.

"Bundan sonra bir yolculuğa çıkacak mıyız?"

"Planımız bu." Kaybedecek zamanımız yok. Alexa'nın durumu kötüleşiyor. Onu ülke dışına çıkarmak için bir sağlık uçağı kiraladım ama ekstra önlemler alsak bile hâlâ tehlikeli bir oyun oynuyoruz.

"Hindistan'a gitmek için sabırsızlanıyorum." Rowan ciyaklıyor. "Onlara söylediğimde herkes çok kıskandı."

"Çocuklara söyledin mi?" "Evet."

Omzuna uzandım. "Tam olarak kim?"

"Niko, Micheal, Bailey ve Belle." Rowan masumca göz kırpmıyor. İniltimi dizginliyorum.

Harika.

Çocuklar biliyorsa, yetişkinler de kesinlikle biliyordur. Çiftlikteki hanımların bunu duyarlarsa bana ne yapacaklarını düşündükçe ürperiyorum.

"Daha önce Hindistan'a gittin mi?" Rowan soruyor. "Henüz değil," diye belli belirsiz cevap veriyorum.

"O kadar da heyecanlı görünmüyorsun." Gülümsemesi düzleşiyor. "Bir sorun mu var?"

"Heyecanlıyım." Ona gülümseyerek ne kadar heyecanlı olduğumu göstermeye çalışıyorum ama bunun muhtemelen yanlış bir seçim olduğunu fark ediyorum.

Rowan dişlerimi sıkarak yaptığım taklidi anlıyor ve gözlerindeki ışık sönüyor. "Kızgın mısın?"

"Hayır, evlat. Neden kızgın olayım ki?" "Çünkü Nova gelmiyor."

Zor yutkunuyorum.

"Ona mesaj attım," diye itiraf ediyor Rowan. "Ona düğünü anlatmak için." İçimdeki her şey donuyor. "Ne yaptın?"

"Çok meşgul olduğunu söyledi ama ben gelmek istemediğini hissediyorum."

Hızla göz kırpmıyorum. "Nova'ya söyledin mi?"

"Yapmamam mı gerekiyordu?" Rowan kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi geri çekilir.

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

hayal kırıklığı çalkalanıyor. Tüm çocukların ve ailelerinin öğrendiğini kabul etmek yeterince zor bir darbe.

Ama Nova da mı?

Onun bilmesini istemedim. Ne kadar imkansız olsa da, tüm bu karmaşayı ondan saklamak istedim.

"Sanırım kedi çantadan çıktı," diyorum, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Sadece çantadan çıkmakla kalmıyor, odanın içinde sıçırıyor, pençelerini perdelerle geçiriyor ve halının her yerine işiyor.

Rowan yüzümü incelemeye devam ediyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim, dostum. Neden dışarı çıkıp anneni kontrol etmiyorsun?"

Rowan odadan dışarı fırladı.

Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum.

Bunu neden yaptığınızı hatırlayın. Plana sadık kalın.

Kapı çalındı.

Greta, Alexa'nın hemşiresi, kafasını içeri uzatıyor. "Damat hazır mı?" Yakın bile değil.

Çenemi kaldırıyorum. "Evet."

"O zaman şapelde görüşürüz."

Birkaç dakika bekledikten sonra hastane koridorlarında yürüyorum. Ben yürürken hemşireler gülümsüyor ve fısıldaşıyorlar. Doktorlar başlarını sallıyor. Birkaçı beni tebrik etmek için elimi sıkıyor. Her gün takım elbiseli bir adam, bir hastayla evlenmeye hazır bir şekilde hastaneye gelmiyor. Eminim haber şimdiye kadar tüm binaya yayılmıştır.

Kalbimin dakikada bir milyon mil hızla attığını söyleyebilirler mi?

Bir gölü dolduracak kadar terlediğimi söyleyebilirler mi?

Her adımda çamurun derinliklerine batıyormuşum gibi . Ama devam ediyorum.

Ellerim şapelin kapısına dayanıyor.

Tereddüt ediyorum ve sonra itiyorum.

Vitray pencerelerden güneş ışığı süzülüyor. Sıraların uçları beyaz kumaş ve büyük, abartılı fiyonklarla süslenmiştir. Nikâh memuru odanın önünde duruyor ve geniş bir şekilde sırtıyor.

Beni başıyla selamlayarak karşıladı. "Bay Harrison. Bugün büyük gün." "Bunu yaptığınız için teşekkürler."

"Sorun değil."

Kapılar açılıyor ve Rowan koridorda yürüyor. Elinde iki yüzük tutarak yastığı dengeliyor. Alexa hastanedeki küçük hastalardan birini çiçekçi kız olması için kandırdı. O ve Rowan koridorda birlikte ilerliyorlar.

Oğluma usulca gülümsüyorum. Sazuki haklı. Annesiyle geçirdiği bu anları hayatının sonuna kadar hatırlayacak. Bu basit bir düşün töreninden çok daha fazlası demek. Mutluluk demek. Aile demek. Her şey demek.

Rowan bana sırtıyor ve podyumun kenarına doğru ilerliyor.

Kapılar tekrar açılır ve Alexa dışarı çıkar. Tekerlekli sandalyede oturuyor ve beyaz bir elbise giyiyor. Kumaş tekerlekli sandalyenin arkasından dışarı akıyor ve duvağının daha uzun ve dolgun görünmesini sağlıyor.

Ona istediği elbiseyi almasını söyledim ve yıpranan vücuduna uyması için değiştirilmesi gerekmesine rağmen hala şık görünüyor.

Greta Alexa'yı ön tarafa götürür ve ayağa kalkmasına yardım eder.

Ne yaptığını fark ettim ve kolumu uzattım. "Hey, kalkmana gerek yok."

Alexa gülümseyerek, "Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapacağız," diyor.

"Yorulduğunuzda tekrar oturun."

"Merak etme," dedi nikâh memuru. "Bunu uzun tutmayacağım."

Alexa elini benimkine koydu. Çelimsiz hissettiriyor. Teni kağıt kadar ince.

Kalbim onun için şefkatle çarpıyor, ama hepsi bu. Daha ileri gitmiyor.

Nikâh memuru konuşmasını sürdürürken zihnime kaçıyorum ve Nova ile düşünümün olacağını hayal ediyorum.

Rowan yüzük oğlanı olarak görevine devam edecek ve Dejonae, Kenya ya da Dawn'ın çocuklarından biri çiçekçi kız olacaktı. Belki üçü de. Niko'nun çiçekleri yere silah atar gibi fırlattığını görebiliyorum. Belle'in elindeki sepetle zıpladığını, tüm davetlilere aralık dişleriyle gülümsediğini görebiliyorum. Beth'in çiçeklerin koridordaki boşluğa oranını hesapladığını ve emin, pratik adımlarla ilerlediğini bile görebiliyorum.

Ve sonra Nova en az kendisi kadar seksi ve sofistike beyaz bir elbiseyle ortaya çıkardı. Muhtemelen tercih ettiği kalem etekler gibi vücuda oturan bir şey olurdu. Saçları da

dışarı, vahşi ve kıvırcık. Ya da belki zarif bir şekilde arkaya tuttururdu. Her iki şekilde de muhteşem olurdu.

Ne kadar çarpıcı olduğunu görseydim şoktan bayılırdım. Sazuki ve diğer çocuklar beni hayata döndürdükten sonra, sevdiğim kadın sonunda evet dediği için muhtemelen sevinç ve şükran gözyaşları dökerdim.

Nova koridorda bana doğru yürüyecekti, her adımı adım adım atacaktı. Ve tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerde olurdu.

Sonra ellerimi tutacak ve beni bir ömür boyu seveceğine dair yeminler edecekti.

Hastalıkta ve sağlıkta.

Zenginlikte ve fakirlikte.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Ben de aynı sözleri söyledim ve ciddiydim.

"Adam?" Nikâh memuru bana sesleniyor ve Nova'nın görüntüsünü paramparça ediyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve karşımdaki uzun boylu, asil, koyu tenli bir kadın değil.

Alexa.

Kirpiklerini kırıştırıyor ve normalden çok daha büyük olduklarını fark ediyorum.

"Yeminlerinizi ediyordunuz," diye nazikçe sorar nikâh memuru. "Ölüm bizi ayırana dek."

Alexa'ya bakıyorum çünkü en azından bu satır doğru. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Bana gülümsüyor, bir zamanlar peşinden koştuğum kadını hatırlatıyor. İlişkimiz tamamen fizikseldi. Şu anda hakkında oğlumun annesi olması dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama bu kadarı benim için yeterli.

Rowan'ı bu dünyaya o getirdi ve bunun için ona borçluyum. Hayatının uzun yıllarını kaçırdığı için Rowan'a borçluyum. Bu borcu ödemeye hazırım. Kendi mutluluğumu feda etmek anlamına gelse bile.

"O halde sizi koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Alexa bana doğru

eğildi. Arkamı

dönmüyorum.

Son anda inliyor ve geriye düşüyor. "Alexa?"

Sesleniyorum.

"Anne!" Rowan koşarak geldi.

Greta tekerlekli sandalyeyle bize doğru geliyor. Birlikte Alexa'yı tekrar oturtuyoruz.

Greta, kaşları alnının ortasında düğümlenirken, "Bence abartmış olabilir," diyor. "Sana ayakta durmamanı söylemiştim."

Alexa'nın yüzünde ter lekeleri var. Gözleri yarı kapalı ve sesi fısıltı gibi. "Buna... değdi..."

"Onu dinlenmesi için odasına geri götürüyorum."

Rowan gözlerini kocaman açarak, "Ama yakında havaalanına gitmemiz gerekiyor," diyor.

Omzunu okşadım. "Annenin sağlığı daha önemli evlat. Önce onun iyileşmesine izin ver."

"Ben iyiyim."

Greta yere bakar, yüzü hoşnutsuzlukla damgalanmıştır.

Alexa cesur bir gülümseme takınır. "Rowan bu yolculuğu dört gözle bekliyordu."

"Eğer kendini çok zorlarsan..."

Alexa başını sallar. "Ben... iyiyim. Gerçekten iyiyim." Gözlerini bana çeviriyor. "Adam, hadi... gidelim. Lütfen? Gitmek istiyorum."

"Greta'yı dinlemelisin."

"Sanırım ben... kendi bedenimi tanıyorum."

Pes ediyorum. "Tamam. Ama ağırdan alacaksın."

"Söz veriyorum."

"Gidelim evlat." Rowan'a işaret ediyorum.

"Evet!" Rowan bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve "In-di-a! In-di-a! In-di-a!"

Steve arabayı getiriyor. Alexa'yı dışarı çıkardığımda bana sempatik bir bakış attı.

Görmemiş gibi yapıyorum ve Alexa'nın tekerlekli sandalyeden inmesine yardım ediyorum. Bir kot pantolon ve bir tişört giymiş ama makyajı hâlâ üzerinde. Her nasılsa, süslü makyajı ve normal kıyafetlerinin kontrastı onu sadece daha zayıf gösteriyor.

"İyi misin?" Gözlerinin acıyla kapandığını fark ederek soruyorum. "Evet," diye cevap veriyor.

Ama bu bir yalan.

Alexa iyi değildir ve sağlık ekibi onunla uçmayı reddettiğinde bu açıkça ortaya çıkar.

"Vücudu o uzunlukta bir yolculuğu kaldıramaz," diyor uçan hemşire, yüzü katı.

Rowan'ın hayal kırıklığına uğramış kaşlarına bakıyorum. "O zaman daha kısa bir yolculuğa ne dersin?"

Kadın başını sallıyor.

"Taşrada mı?"

"Uçağa binemez. O kadar. Uzun yolculukları da önermem. Hastanede bakım altında olmalı. Ülkeyi dolaşmamalı."

Alexa zayıf bir sesle, "Hastanede... olmak ," diyor.

Rowan annesinin yanına gider ve elini tutar. Gözleri tekrar yaşarmaya başlıyor. "Hadi anne. Sadece bir dilek kaldı. Onu da senin için silmeyi çok isterdim."

"Hâlâ yapabiliriz," diyorum kararlılıkla.

Rowan gözlerinde umutla bana .

Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Rowan ve Alexa'yı bir Bollywood götürüyorum. İçerisi naan ve köri kokuyor. Süslemeler kırmızı, altın ve kültürel.

Biri bizi çelenklerle karşılamaya geldiğinde ve alnımıza kırmızı bir nokta koyduğunda Rowan sırıtıyor.

"Gördün mü?" Alexa Rowan'ın elini sıkarken ben de onu karanlık tiyatro salonuna itiyorum, "burası... neredeyse... Hindistan gibi."

Heyecanla başını sallıyor.

"Bud, bana bir iyilik yap ve tekerlekli sandalyeyi benim için tut. Anneni dışarı çıkar."

Ben Alexa'yı kollarıma alırken Rowan sandalyeyi sabit tutuyor. Neredeyse hiç ağırlığı yok.

"Tüm salonda yer ayırttım," diyorum sessizce, onu orta sıradaki bir sandalyeye oturtuyorum. "Yemek var." Bizim için hazırlanmış masaları işaret ediyorum. "Ve içecekler. Hindistan değil ama elimden geldiğince yakın."

"Bu... mükemmel. Gerçekten. Teşekkür ederim... Adam." Elimi sıkıyor ama parmaklarıma sadece zayıf bir baskı uyguluyor.

"Anne, bunu dene. Tadı *harika*." Rowan Alexa'ya bir parça naan yedirmeye çalışır.

Burnunu kıvırıyor ve başını sallıyor. Boynunun arkasını ovuşturarak belli belirsiz şöyle diyor: "Sen... ye. Sadece seni izleyerek doyacağım."

"Yemekten önce git ellerini yıka Rowan." "Filmi kaçırmak istemiyorum," diye karşı çıkıyor.

"Yapmayacaksın." Saatimi kontrol ettim. "Hâlâ birkaç dakikan var."

"Git," diyor Alexa ona.

"Çok çabuk döneceğim." Ayakları merdivenlerde patırdayarak uzaklaştı.

Kravatımı gevşetiyorum ve Alexa'nın yanındaki sandalyeye yerleşiyorum. Ben de aç değilim ama bunun nedeni daha çok düşünün etkisini hissetmeye başlamam.

Gözlerim sol parmağımda parlayan alyansa takılıyor. Alexa bana döndü. "Adam."

"Hm?"

"Teşekkür ," diyor kısık sesle. "Ve... özür dilerim. Olayları farklı bir şekilde ele alabilirdim, biliyorum. Sana Rowan'dan daha önce bahsedebilirdim. Ya da en azından... onunla birlikte ortaya çıkıp... her şeyi... kişisel olarak açıklayabilirdim."

"Alexa, yapmak zorunda değilsin-"

"Bırak da bitireyim." Konuşmak acı veriyormuş gibi gelse de sesi kararlı. Başını büyük bir çabayla çevirerek kapüşonlu gözlerle beni izliyor. "Hâlâ üniversitedeki o... şakacı çocuk olup olmadığını bilmiyordum... Bırak başkasını, kendine bile bakamıyordun. Ve icatlarını Rowan'dan daha çok sevmenden korkuyordum. Ama yanıldığım için mutluyum. Sevgi konusunda ne kadar yetenekli olduğunu gördüm, Adam. Nova'nın içinde iyi bir adam var."

Elini sıkıyorum. Her kelime arasında titreyerek nefes alıyor ve bunu izlemek çok zor. "Konuşmayı bırakmalı ve gücünü korumalısın. Filmden sonra seni eve götüreceğim. Greta bana mesaj attı bile. Tüm tıbbi ekipman malikâneye ulaştı."

"Her şeyi... düşünüyorsun."

Kapı açılır ve ışık merdivenlere yayılır.

Rowan döndü.

Oğlumuz bize doğru gelirken Alexa aceleyle elimi sıkıyor. Ona bakıyorum. Sinema ışığı tenini gümüş ve beyaz tonlarına büründürüyor. Dudakları parlak kırmızı ve bu sadece tenini daha yarı saydam gösteriyor.

"Oğlumuz Adam'a iyi bak."

"Bakacağım."

"Oğlumuza iyi bak."

"Söz veriyorum, yapacağım," diye fısıldıyorum.

Rowan koridorda belirir. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bu film aracılığıyla Hindistan'ı ziyaret edeceğimiz için ne kadar heyecanlıyız." Alexa

bir gülümseme toplar. "Neden... başlarken... yanıma... oturmuyorsun?"

"Tamam," diyor Rowan.

"Dur, şu kolu senin için çekeyim." Rowan Alexa'dan ayrılmak zorunda kalmasın diye bardak tutucuyla mücadele ediyorum. Engel ortadan kalkar kalkmaz annesinin kolunun altına kıvrılıyor, yemeğini yiyor ve gazozunu yudumluyor.

Film başlıyor.

Gözlerimi ekrandan ayırmıyorum, hikayenin içine çekiliyorum. Bu kadar iyi olması beni şaşırttı. Açıkçası bundan hoşlanacağımı düşünmemiştim.

"Anne," diye fısıldıyor Rowan, "şimdi aç mısın?"

Soluma bakıyorum. Alexa'nın gözleri kapalı. Başı sarkıyor, ama bu garip. Sanki artık başının ağırlığını taşıyamıyor gibi.

"Anne?" Rowan'ın sesi panik içinde yükselmeye başlıyor. Sarsıcı. Ürkütücü. Hayatımda bir daha asla duymak istemediğim bir ses.

Ekranda insanlar şarkı söylüyor ve dans ediyor ama gerçek hayatta sadece oğlumun çığlıkları ve annesinin hareketsiz, cansız bedeni var.

"Anne!" Rowan Alexa'yı sallıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Anne! Anne!"

Gerçek çeneme bir yumruk gibi çarptı. Ayağa fırlıyorum, Alexa'ya doğru koşuyorum ve nabzını kontrol ediyorum. Eline dokunduğum an, soğuk oluyor. Bileğine dokunduğum an.

Hiçbir şey.

"O gitti," diye mırıldandım.

Sözlerim üzerine Rowan kollarını bana doluyor ve boynuma sarılıp hıçkırıyor. Kalbim parçalanırken oğluma sarılıyorum ve sonra Alexa'nın cesedini götürmek için bir ambulans çağırıyorum.

* * *

GECE DURGUN.

Ev sessizdir.

Rowan ağlayarak uyuduktan sonra odasındadır.

Kapı çalınır.

Kalkmak istemiyorum ama kendimi yorgun bir şekilde ayağa kaldırıp kapıyı açıyorum.

Gözlerim açıldı.

Bir kez göz kırpmıyorum. İki kere.

Nova'nın göğsü dengesiz bir şekilde inip kalkıyor. "Duydum," diyor. "Karıınız için başınız sağ olsun."

Ona bakıyorum.

Lanet olsun, geçirdiğim günden sonra bunun gerçek mi yoksa rüya mı olduğundan emin değilim. Belki kanepede uyuyakalmışım. Belki de Rowan'ın kıyafetlerini yıkarken bayılmışımdır. Annesinin cansız bedenine sarılırken giydiği kıyafetleri. Belki de çamaşır odasındayım, kafam yarılmış ve kan yere dökülmüştür.

Eğer kalkmazsam, Rowan annesiz ve babasız kalacak. İki ebeveyn gitti.

Bir .

Bir

günde.

zorundayım. Rowan'ın bana ihtiyacı var. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Nova saç örgülerinden biriyle oynuyor. Saçını yine örmüş. Gördün mü? Bu bir rüya olmalı. Nova artık saçını böyle örmüyor. Eskiden olduğu gibi bir versiyonunu mu hatırlıyorum? Ona ihtiyacım olduğunda, ben aramadan önce gelen versiyonunu mu?

"Adam," diyor usulca.

Nova gerçekten olsaydı ne yapardım?

Kalbim gümbür
gümbür atıyor.
Gözlerim
bulanıklaşıyor. Bir
adım öne
çıkıyorum.
Temkinli.
Dikkatli
ol.
riskini göze alamam.
Henüz değil.

Onunla biraz daha zamana ihtiyacım var. Bir saniye yeterli değil.
Eninde sonunda uyanmak zorunda kalacağım. Oğlumun kalbinin
milyonlarca parçaya bölündüğü bir dünyaya geri döneceğim. Nova'nın
aramak için orada olmadığı bir dünyaya dönmek. Bana koşmak için.

Sersemlemiş bir adım daha atıyorum.

Nova hareket etmiyor. Gözlerimle buluşabilmek için başını
kaldırıyor. "Nova." Dudaklarımda onun adı bir rahatlama sesi.
Minnettarlığın. Bir rahatlama.

Özlem.

Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim. Kollarını boynuma
doluyor ve ona yaslanmama izin veriyor.

Benim Nova'm.

Benim her
şeyim.

O burada.

BÖLÜM 17

RÜYA YAKALAYICISI

NOVA

ADAM'IN NEFESİ tenimde dolaşıyor. Asi saçları çenemin altını gıdıklıyor ve vücut yıkamasının kokusunu getiriyor.

Boynunun arkasını okşuyorum, göğsüme yaslanırken kolum omzunu sarıyor. Adam'ın ağırlığının yarısının beni aşağı bastırması sayesinde vücudum yatağın daha da derinlerine gömülüyor.

Hava çok sıcak. Üzerimde hâlâ uzun kollu kazağım ve kot pantolonum var ve kumaş tenime yapışıyor.

Hareket etmek istesem bile kapana kısıldım. Adam'ın elleri rahatlamak istercesine belimde kenetlenmiş.

Derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan bırakıyorum. Onu bu şekilde tutmak zihnimin aşırı hızlanmasına neden oluyor.

Bunu

özledim.

Kokusu.

Onun varlığı.

Sadece kısa bir süre romantik olarak birlikte olduk ama yedi yıl boyunca birlikte çalıştık, birbirimizi destekledik, birbirimizi gözettilik.

Onu geride bırakmak, benden vazgeçmeye hazır olduğumdan daha fazlasını aldı. Geçmişten ziyade geleceğe bakmak için elimden geleni yapmama rağmen onu unutmayı başaramadım.

Onca çabaya rağmen yine de başarısız oldum.

Mükemmellik, çaba ve kusursuzlukla gurur duyan biri olarak bu utanç verici. Yalnız kalmayı fazlasıyla becerebilirim. Neden bir adam beni bu şekilde tüketmeli? Bağımsız olmak için bu kadar mücadele vermişken neden kontrolden vazgeçeyim?

Başımı sallıyorum ve kazağımı çekiştiriyorum. Uzun kollu giyip Adam'la birlikte yorganın altına girmek gerçekten kötü bir fikirdi. Sıcaklık neredeyse dayanılmaz. Her gözeneğimden ter akacak.

Ev yapımı saunamdan biraz olsun kurtulmaya çalışarak Adam'dan battaniyeyi itiyorum. Ama Adam, düşündü ki

Gitmeye çalışıyorum, bir kolunu belime doluyor ve uykusunda beni daha yakına sürüklüyor.

Yatağın üzerinde yuvarlanıyorum ve vücuduna yaslayıp neredeyse ezerken biraz homurdanıyorum.

"Adam," diye fısıldıyorum, ellerini çekmeye çalışıyorum. O bir çelik grup.

Kulağına sokulup usulca fısıldıyorum, "Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum. Sadece rahatla."

İkimizin de hareket etmediği bir süre var. Sonunda Adam'ın kolları biraz gevşedi. Biraz daha hareket edebiliyorum ve battaniyeyi tekmelemeyi .

Ah. Çok daha iyi.

Adam beni arkamdan kaşıklarken rahatlıyorum ve nefesimin onunkinin ritmine uymasına izin veriyorum.

Bir süre sonra uykusunda sıkıntılıandığını duyuyorum. Boynumu büküyorum ve alnının ortasındaki endişeli kırıışıklığı fark ediyorum. Telaşla koluna dokunuyorum ve henüz kaybolmadığımı, hâlâ burada olduğumu söylüyorum. Ve tekrar rahatladığını hissediyorum.

Yağmur tepemden yağıyor, çatıya çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kokusunu içine çek.

Ona yaklaş. Huzur.

Uzun zamandır yokluğunu hissediyordum ama Adam'la birlikte sanki içinde boğuluyorum.

Olmak istediğim kadar soğuk ve duygusuz olmadığımı öğrenmek ne kadar korkutucu. Ama sevdiğim birine sahip olmak ne kadar harika bir şey?

Sırtımı yaslayabileceğim birinin olması, karşılığında bana sırtını yaslayabilecek birinin olması buna değer. Kontrolü kaybetmek anlamına gelse bile.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir an duruyorum. bir sezonda böylesine önemli bir ifşaya rastlamam çok ironik.

Ölüm ve karanlık mevsimi. Bir

kayıp mevsimi.

Ve keder.

Ve acı.

Adam'la birlikte olmak için doğru zaman değil. Yas tutarken Rowan'a odaklanmak için zamana ve boşluğa ihtiyacı varken olmaz.

Adam burnunu boynuma gömdüğünde hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı eğiyor. Parmak uçlarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum, kalbim en kötü şekilde ağrıyor. Onun şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Onunla kapıda karşılaştığımda, canlanmış bir zombiye benziyordu. Cildi gri bir solgunluğa sahipti ve gözleri çok umutsuzdu. Bir an için, bugün morga götürölmesi gereken kişinin *o olup* olmadığını merak ettim.

Üzerime yığıldığında paniğe kapıldım. Adam'ı, böylesine güçlü ve pozitif birini hiç bu kadar ezilmiş görmemiştim.

"İyi olacaksın Adam," diye nefes alıyorum tenine karşı. "Benim için çok şey yaptın. Beni öldürse bile iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Sanki sözlerimi duymuş gibi belimi sıkıca kavıyor. Bilinci yerinde olmasa bile Adam'ın hâlâ benimle bu kadar uyumlu olması şaşırtıcı.

Parmaklarımı dirseğine kadar kaydırıyorum. O kadar güçlü ki. Sevdiği insanlar için dünyayı ele geçirmeye hazır kaslarının şişkinliğini hissedebiliyorum. Kendini göstermeye hiç ara vermiyor. Buna hakkı olduğuna inanmıyor.

Dönüp alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Kelimelere ihtiyaç duymayan bir itiraf . Derin uykuda olmasına ve beni duyamamasına rağmen muhtemelen anladığına dair bir söz.

Senin için orada olacağım.

Odasındaki gölgeler uzaklaşana kadar Adam'a sarılıyorum. Sonunda ışık pencerelerden içeri giriyor ve biz sarmaş dolaş yatarken üzerimize düşüyor.

Telefonumun sesi beni uyandırıyor. Uyku gözlerimden uzaklaşıyor. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Aslında hatırladığım son şey, Adam'ın uyanıp beni ona böyle sarılırken görmesi ihtimaline karşı kendime uyumamamı söylediğim.

Neden kaldığımı, neden onunla yatağa girdiğimi, neden gece boyunca onu okşadığımı sorarsa, iyi bir cevabım olmayacak. En azından rahatça paylaşabileceğim bir cevap.

Adam'ın başı omzumda ağırlaşıyor. Başı yastığa değene kadar bir solucan gibi kıpırdanıp kıvranarak uzaklaşıyorum. O an

Özgürüm, kolumda donuk bir ağrı hissediyorum. Omuzlarımı döndürüyorum. Vücudum Adam Harrison kadar uzun ve kaslı bir adamın yastığı olmak için yaratılmamıştı.

Oturur pozisyona geçip onu rahatsız etmediğimden emin olmak için kontrol ediyorum. Mışıl mışıl uyuyor, ağzı hafifçe açık ve vücudu rahat.

Arkamı döndüğümde cırt cırtı parçalıyormuşum gibi hissediyorum. Hayır, bundan daha da kötüsü. Tutkalla bir arada tutulan ve ayrıldığında arkasında parçalar bırakan bir şeyim.

Ben de öyle hissediyorum.

Sanki Adam'la birlikte odada kendimden parçalar bırakmışım gibi.

Koridorda yürüyorum, tekmeleyen ve kalmak için çığlık atan arkamda sürüklüyorum. Parmak uçlarımda Rowan'ın odasına gidiyorum. Kapı hafif aralıktı ve yavaşça ittim.

Rowan yatağında. Her zamanki gibi kollarını ve bacaklarını yıldız balığı gibi yaymak yerine, cenin pozisyonunda kıvrılmış. Solgun parmakları yastığının kenarına dolanmış.

Odaya giriyorum ve Rowan'ın başını okşuyorum, tıpkı babasına yaptığım gibi. Bu kadar genç yaşta böyle bir kayıp yaşamak dayanılmaz olmalı.

Gözleri şiş görünüyor. Ne kadar ağladı?

Kalbim duracak gibi oluyor ve kendime söz veriyorum: Elimden geldiğince bu küçük ailenin yanında olacağım, en iyi pozisyon onlardan uzakta olmak olsa bile.

Harrison'lar mışıl mışıl uyurken, ben kendi daireme doğru sürüyorum. Adam'ın sıcacık malikanesine kıyasla devasa, minimalist alan boş ve kavernöz görünüyor. Her oda sessiz. Soğuk. Adımlarım bir anıt mezarda yürüyormuşum gibi .

Yatağıma oturduğumda çok büyük geliyor. Çok geniş. Çok Ademsiz.

Telefonumu kontrol ettim. Gitmeden önce kahvaltı hazırlamalı mıydım? Rowan yemek isteyecek mi? Ve cenaze konusunda ne yapacaklar?

Sen karışma, Nova.

Adam'a az da olsa yardımcı olacak bir şeyler yapmak için yanıp tutuşarak giyinip Vision Tech'e gidiyorum. Ellerimi

ama yine de her şeyi yakından izliyorum. Şu ana kadar hiçbir şikâyetim yok. Ekip liderleri öne çıktı ve işleri iyi yönetiyorlar.

Bir toplantıda oturur ve tartışmayı gözlemlerim. Bittiğinde onları alkışlarım.

"Fena değil."

Roberts bana sırtıttı. "Geri dönmen çok güzel Nova."

"Geri dönmedim." Kendimi sandalyeden kaldırıyorum. "Sadece kontrol ediyorum içeri."

"Bu gizemli mal sahibiyle ne zaman tanışacağız?" Halkla ilişkiler Müdür bana hevesle bakarak soruyor. "Harrison'la bir akrabalığı var mı?" "Buna karar vermek bana düşmez. Ve bu gizli bir bilgi."

Saati kontrol ediyorum.

Adam ve Rowan saatlerdir aklımda. Onlardan haber alamazsam çıldıracağım.

Bir numara çevirdim ve telefonu kulağıma dayadım. "Alo?" Yumuşak, kadınsı bir ses .

"Dejonae," diyerek konferans odasından çıktım, "bir dakikan var mı? Konuşmak istiyorum."

* * *

Likörsüz mimozamın üzerindeki küçük şemsiyeyi atıyorum ve bardaktan yudumluyorum. Dejonae şaşkın bir sırıtışla beni izliyor.

Bugün, üniversite mezunu bir tişört ve kot pantolon giyiyor. Buklelerinin uçları bal sarısı ve Japon kiraz çiçeği şeklindeki güzel bir tokayla tutturulmuş. Pahalı görünüyor. Eminim Sazuki'den bir hediyedir.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," diyorum.

"Bir değil." Gözleri parlıyor. Eskiden bunu gençliğine bağlardım ama şimdi bunun saf Dejonae olduğunu düşünüyorum. Canlılık ve tutkuyla dolup taşıyor. Konuşma tarzından hayata karşı duyduğu coşkuya kadar her şey sizi içine çekiyor. Sazuki gibi soğuk ve mesafeli birinin onun ilgisini çekmesine şaşmamalı.

"İlk beni aramana biraz şaşırdım," diye ekliyor Dejonae. Henüz içkisine dokunmamıştı.

"Size teşekkür etmek istedim. Alexa'nın bu kadar erken vefat ettiğini sizin sayenizde öğrendim."

Gözlerindeki ışıltı bir an için kaybolur. "Sazuki aradı. Adam'ın bu konuda şaşırtıcı derecede sakin olduğunu söyledi."

"Bunu o yapıyor." Önümdeki peçeteyi mükemmel bir kare şeklinde katlıyorum. "Önüne çıkan her engelin üstesinden gelebilir. Hiç heyecanlanmıyor. O anda değil. Ama kaza yaptığında..."

"Hm." Dudakları . "Yani... Adam bugün Sazuki'yi aradı."

Gözlerim içkime kaydı. Titreyen ellerimle alıp bir yudum alıyorum. "Ne dedi o?"

"Dün gece seninle ilgili bir rüya görmüş."

İçkimi yudumlarken boğuluyorum.

"Adam'a göre, beklenmedik bir anda kapısına gelmişsin ve bütün gece onu tutmuşsun."

"Başka bir şey yapmadık," geveledim. "Sadece uyurken onu rahatlattım. Hepsi bu."

"Neden bu?" Dejonae kaşlarını çatıyor. Ona bön bön bakıyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Öyle demek istemedim. Sadece oraya gitmek istersen önünde hiçbir engel yok."

"Tabii ki . Onun bir karısı var."

Dejonae sert bir nefes verir. "Nova, bu kadar cahil olmadığını biliyorum. Adam'ın Alexa'yı sevdiği için onunla evlenmediğinin farkındasın. Ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama eminim hikâyede daha fazlası vardır."

"Haklısınız. , ama..." "Ama ne?" Dejonae dürtüyor.

"Rowan'ı düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyorum, şiş gözlerini hatırlayarak. ". Şu anda babasının tüm ilgisine ve şımartmasına ihtiyacı var. Adam'ın evlilikten annesine atladığını ve sonra da Alexa'nın bedeni daha yere düşmeden benim üzerime atladığını görmeye ihtiyacı yok."

Burnu kırışıyor. "Neden Rowan'ı suçluyorsun? O büyük bir çocuk. da ötesi, akıllı bir çocuk. Ve çok gözlemci.

Bailey'nin Beth'e aşık olduğunu öğrenen o değil miydi?" "Bu henüz kanıtlanmadı."

"O işaret göre artık çok açık."

Mükemmel katlanmış peçeteyi ağzıma bastırıyorum.

"Duyguların konusunda hâlâ kafan karışık mı?" Dejonae talep ediyor. "Yoksa her şeyi kontrol edememekten bu kadar mı korkuyorsun?"

Sessiz kalıyorum.

"Dün gece ona gittin çünkü onu seviyorsun, değil mi? Bu yüzden kalmadın mı?"

"I..." Omuzlarımı dikleştirerek kartlarımı masaya koydum. "Kaldım çünkü bana ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı olduğunda orada olmak bir alışkanlık."

"Oh, hadi ama, Nova. Bu saçmalık. Eğer kendi duygularını bile bilmiyorsan, bunu kabul et."

"Kendi duygularımı biliyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Her zaman öyleydim. Adam'a olan bağlılığım konusunda hiçbir zaman kafam karışmadı."

"O zaman neden ondan ayrıldın?"

Cevap vermek yerine mimozamın kalanını boşaltıyorum.

"İyi. Sanırım bu konuşmayı benim yerime Adam'la yapmalısın." Öne doğru eğildi. "Neden bugün buluşmak istedin?"

"Sana ve Sazuki'ye en yakın olan Adam." Başını sallıyor.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığını biliyor musunuz? Cenazeyi planlamak? Ev temizliği? Şirkette herhangi bir şey?"

"Hiç sanmıyorum. Her şeyi planlaması için bir cenaze direktörü tuttuğundan bahsetmişti. Şu anda daha çok Rowan'ın tüm bunları nasıl karşılayacağı konusunda endişeli."

"Rowan annesini kaybetti." Kendi anneme veda etmek zorunda kaldığım anı düşünüyorum. "Bu tür bir acıyı tarif edecek kelime yok."

"Annemi kaybetmeyi *düşünmek* bile istemiyorum, o yüzden anlayabiliyorum." Dejonae başını sallar.

Saatimi kontrol ediyorum. Sorum yanıtlandığı için oyalanmama gerek yok. "Hesabı ben öderim."

"Bana bırak."

Donup kaldım.

"Dün gece Adam'ı kurtardın. En azından bunu yapabilirim." "Kurtarmak mı? Abartıyorsun."

"Adam kendisi söyledi." Dejonae elimi okşadı. "Alexa'nın ölümü onu derinden sarstı ve senin o 'rüyan'? Bu onu tekrar toprakladı." İç çekiyor. "İtiraf etmeliyim ki Rowan'ı yeğenim gibi hissediyorum. Son zamanlarda Niko ile sanat kampında çok fazla zaman geçiriyor. Adam'ın yanında olarak Rowan'ın da yanında oluyorsun. İkisini de kurtardığını söylemek abartı olmaz."

Onun övgüsünü kabul edemem. Madem bu kadar iyi bir yaptım, o zaman neden kendimi bu kadar mutsuz hissediyorum? Neden yeterli gelmiyor?

"İçkiler için teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve eğer Adam'ın bir şeye ihtiyacı olursa-"

"Seni aramak mı?" Küçük bir gülümseme sızdırdı. "Lütfen."

Başını sallıyor. "Adam ve senin bu işi çözmenizi destekliyorum." Bu ikimiz için de geçerli.

* * *

Alexa'nın toprağa indirilirken güneş pırıl pırıl parlıyor. Bu bir hayatın sonu. Yağmur yağması gerekmiyor mu? Gökyüzünün ağlaması gerekmiyor mu? Yoksa fazla mı duygusallaşıyorum?

Adam'ın gözleri kalabalığı tarıyor ve bana takılıyor. Aramızdaki çekimi bir elektrik şoku gibi hissediyorum.

Bu mesafeden bile ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Saçları her zamanki dağınık halinin aksine özenle taranmış. Siyah takım elbisesi omuzlarını sarıyor ve uzun bacaklarına doğru daralıyor. Ciddi bir şekilde başını sallaması beni gördüğünü belli ediyor.

Rowan parmaklarını babasının koluna doluyor. Adam bakışlarını kaçırıyor ve ancak o zaman nefes alabiliyorum.

Tören ve defin sırasında gözlerden uzak durmaya çalıştım. Araya karışmak zor olmadı. Tören tıklım tıklımdı. Tüm çocuklarla birlikte çiftlik evindeki herkes geldi. Bazı Görüş Teknikleri

Çalışanlar da geldi. En ok Henry'yi kiliseye girerken gördüğümde şaşırdım.

En son sırada kaldım. İstediyim son şey Adam'ın gözlerimle karşılaşmasıydı. Bunu yaparsa ona koşacağımı biliyordum. Tüm bu insanların önünde. Rowan'ın önünde. Alexa'nın cansız bedeninin önünde.

Bu yüzden mesafemi korudum.

Ama zaman ve mekn bile beni ondan koruyamazdı.

Sanki gözleri hep beni arıyor ve şimdi yakalandım.

Derin bir nefes alıyorum ve Adam'a yaklaşmadan önce kalabalığın dağılmasını bekliyorum.

Rowan beni Adam'dan önce gördü. Parlıyor ve el sallıyor. "Nova."

"Merhaba, tatlım." Kollarımı ona doluyorum ve başının tepesine bir öpücük bırakıyorum.

Adam sonra bana doğru yürüdü. Gözleri siyah topuklu ayakkabılarımdan başlayıp siyah elbiseme ve son olarak kalın bir bandana ile tutturulmuş rglerime kadar vücudumu yutuyor. Bu değeriendirme bir cenaze töreni için biraz uygunsuz geliyor. Hele ki rahmetli karısının cenazesi için.

"Başın sağ olsun, Adam," diyorum.

"Teşekkürler."

Aşağı baktım ve yüzüğünü takmadığını fark ettim.

Dikkatimi Adam'dan ayırarak Rowan'ın omzuna dokunuyorum.

"Annenin listesindeki her şeyin üstünü izebildin mi?"

Başını sallıyor.

"Hindistan bile mi?"

"Adam bizi bir Bollywood tiyatrosuna götürdü. Annem tıpkı Hindistan'a söyledi." Gözleri yaşlarla doluyor ama onları serbest bırakmıyor. "Filmi izliyorduk ki o... o zaman..."

"Anlıyorum." Rowan

hızla göz kırpar.

Ona sarılıyorum çünkü o çok değeri ve mücadele ettiğini görebiliyorum. O da bana sarılıyor ve kıpırdanarak uzaklaşıyor.

"Daha sonra gelecek misin?"

"Uh..." Gözlerim Adam'a kayıyor.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Lütfen." Rowan surat asıyor. "Sana laboratuvardaki çalışma masamı göstermek istiyorum."

"Çalışma masan mı?" Adam bir elini Rowan'ın boynuna dolayarak soruyor.

Küçük çocuk güler. "Tamam. *Bizim* masamız."

"Sen devraldığına göre senin de olabilir." Adam açıklamak için başını kaldırıyor. "Ekipmanlarımın yanında eskiz defterleri ve kalemliklerden başka bir şey yok."

Baba ve oğul arasındaki kolay dostluğa gülümsüyorum. Sadece birkaç hafta önce Rowan'ın Adam'ın kapısında bir yabancı ve hayatında bir rahatsızlık olduğunu düşünmek inanılmaz. Şimdi, ikisi arasında net bir bağ var.

Alexa'nın da buydu muhtemelen.

Rowan'ın listeye koyduğu tüm dilekler arasında Alexa'nın en büyük dileğinin bu olduğuna eminim. Bu dileğin gerçekleşmesi kalbine iyi gelmiş olmalı.

"Rowan." Beth mezarlığın içinden önümüzde durdu. "Anneme daha sonra gelip gelemeyeceğimi sordum. Niko ve Micheal da gelmek istiyor."

"Evime mi geldin?" Rowan'ın gözleri genişler.

Beth akıllıca başını sallıyor. "Annemin cenazeden sonra insanların yalnız gerektiğini söylediğini duydum."

"Oh."

"Peki gelebilir miyiz?"

"Babama sormam gerek-

"

Ne söylemek üzere olduğunu anlıyorum ve kalbim uzaya çıkan bir balon gibi genişliyor.

Yanakları kızaran Rowan bakışlarını başka yöne çevirir. "Yani..."

Adam oğlunun işini kolaylaştırmak için, "Benim için sorun değil," diyor. "Arkadaşların istedikleri zaman gelebilirler. Yeter ki ailelerinden izin alsınlar."

"Evet." Rowan yumruğunu sıkar.

Beth, Adam'a güzel bir gülümseme verir. Büyüleyici ela gözleri onaylayarak parlıyor. Yüzünde annesinin zarif güzelliğinin ipuçları var, ancak bundan daha derine iniyor. Kendini küçük bir kız gibi taşıyor.

Prenses. Zeki, sakın ve dürüst. Bailey'nin ona aşık olmasına şaşmamalı.

"Teşekkürler, Bay
Harrison." "Sorun değil,
Beth."

"Ben..." Rowan diğer çocukların çiftlik evindeki kadınların arasında toplandığı yeri işaret ediyor.

Adam başını sallar. "Çok uzağa gitme."

Rowan gittiğinde, sadece ben ve Adam . Parmaklarımı çantamın askısına sokuyorum ve garipleşmemek için gergin bir şekilde ayaklarımı sürüyorum.

Adam hiçbir şey söylemiyor.

Önce ben mi bir şey
söylemeliyim?

Bakışlarımı omuzlarına yöneltiyorum. Hep böyle geniş miydiler?
Ceket yüzünden mi?

*Bunu düşünme. Karısının cenazesindesin. Gerçek bir evlilik olsun
ya da olmasın, yine de saygı duymalısın.*

Adam parmaklarını saçlarında gezdirir ve saç köpüğü, jöle ya da yüzünden uzak tutmak için kullandığı her neyse kırılır. Hemen çikolata kahvesi bukleler tüm asi ihtişamlarıyla ortaya çıkar. Bir tanesi alnına düşer.

Bakmayı kes, Nova.

Gözleri derin ve nüfuz edici. Kendime izin vermeden önce onların içinde kayboluyorum.

Ugh. Ne zamandan beri Adam'ın yanında sakinliğimi kaybediyorum? Yedi yılımı kendimi tutarak, sınırlar çizerek ve sağlıklı, profesyonel bir mesafe koyarak geçirdim.

Şu an kendime hakim olmakta tereddüt etmek için *en kötü* zaman.

Adam bana doğru kayıyor, gömleğinin altındaki kaslar sanki izlediğimi biliyormuş ve bir gösteri yapmak istiyormuş gibi kıvrılıp dalgalanıyor.

Zihinsel olarak ellerimi havaya
kaldırdım. Dışarıdan,
utanıyorum.

İşte bu kadar. Eve gidip uzun ve soğuk bir duş alacağım. Sonra kilisede birkaç mum yakacağım çünkü karısının cenazesinde bir adamı arzulamak dinsiz olmanın tanımıdır.

Ama benim bir muma ihtiyacım varsa, Adam'ın da üç muma ihtiyacı var.

Çünkü bana açıktan ölmek üzere olan bir adamın yemeğe baktığı gibi bakıyor.

"Gitmeliyim." Sertçe yutkunuyorum. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa-" "Sen miydin?"

Arkamı döndüm. "Sen neden ?"

Bana doğru bir adım atıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Çok gerçekçiydi," diye gerekçelendiriyor.

Adam yaklaşıyor ve nabzım iki kez atıyor.

"Bana dokunma şeklin. Kollarımda hissettiklerin. Ama uyandığımda gitmiştin."

Her çaresiz nefes alışımda göğsüm inip kalkıyor. Ne söylemeliyim? etmeli miyim?

Alnımdan terler boşanıyor. Karnım zonkluyor. Kalbim durur.

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum çünkü ne çıkacağına güvenmiyorum.

Bu tereddüt bana göre değil. Hiçbir zaman bir sonraki hamlemi takıntı haline getiren bir kadın olmadım. Çevremi incelerim, yapabileceğim en iyi hesaplamayı yaparım ve sonra zarımı atarım.

Hayat bu şekilde daha basit.

Ama birdenbire hayat kocaman, karmaşık bir ağa dönüştü. Asla çözemeyeceğim karmakarışık bir karmaşa. Her adımda sanki bir mayının üzerinde dans ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ben değildim."

Adam, ben titreyen parmaklarımla elbisemin eteğini tutana kadar bana bakıyor.

Sonra yavaşça dudakları bilmiş bir sırtıyla yukarı kalktı. "Demek sendin." Lanet olsun.

Beynim, dikkate almam gerektiğini düşündüğüm 'kaç' sinyalleri gönderiyor. Dönüp, çalışıyorum. Ne yazık ki topuklu ayakkabılarım mezarlık çimleri için yaratılmamış. Topuklu ayakkabım tam yere batıyor ve neredeyse ikinci kez bileğimi burkuyordu.

Çırpınıyorum, düşünüyorum.

"Whoa." Adam ileri atılıyor.

Omuzlarına tutunup tırnaklarımı geçiriyorum. Beni düşüşümün ortasında yakalıyor, vücudu bir tür tango dalışıyla benimkine doğru eğiliyor. Yüzlerimiz

birbirine yakın. Tam orada, dudaklarımdan birkaç santim ötede, nefesi yüzümde geziniyor, ağzı hafifçe açık.

Kalbim adrenalinden ve tekrar Adam'ın kollarında olmaktan dolayı hızlı atıyor. Onun benim olmasını o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

Çikolata kahvesi gözleri içime işliyor. Kendimi uzaklaştırmalıyım ama yakışıklı yüzüne bu kadar yakınken zihnim bomboş kalıyor.

"İyi misin?" Adam gürlüyor. Sesinin titreşimini ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Evet." Bacağımı çimlerin pençesinden çekiyorum ve kendi başıma dengede durmaya çalışıyorum. Adam'ın kolları belime dolanıyor, tekrar düşersem beni yakalamak için hazır bekliyor.

Çenemi aşağı eğiyorum. "Teşekkürler."

Uzaklaşmaya çalıştığımda Adam elimi tutuyor. Parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor, sıcak ve güçlü.

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Kısık sesle soruyorum.

O sırada Kenya, Sunny, Dawn ve Vanya taziyelerini sunmak için Adam'a yaklaşıyorlar. Kadınlar Adam'ın dikkatini çekerken ben sessizce uzaklaşıyorum.

* * *

"İçeri girmeli miyim, miyim?" Arabamın boş fısıldıyorum. Bu öğleden sonraki cenazeden beri kendimle boğuşuyorum, mecazi bir papatyanın yapraklarını koparıyordum.

Ama tipik 'beni seviyor, sevmiyor' fiyaskosu yerine. "Adam'ı rahat bırakmalı mıyım, bırakmamalı mıyım?"

Sonra arabama binip sürmeye başladığımda 'eve dönsem mi, mi' diye düşündüm.

Şimdi Adam'ın süslü malikanesinin önündeyim. Verandanın ışıkları yanıyor ve eve sıcak, davetkâr bir parıltı veriyor.

Tahterevalliye binmiş bir çocuk gibi bir ileri bir geri gidiyorum, bir an yükselip bir an düşüyorum.

Onunla yüzleşiyorum; ondan kaçıyorum; onunla yüzleşiyorum; ondan kaçıyorum; onunla yüzleşiyorum...

Paravan kapının arkasında küçük bir çocuğun gölgesi belirir.

Yakalandım.

"Nova!" Rowan kapıdan fırlar ve merdivenlerden aşağı koşar.

Adam onun arkasında. Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tüm hayali çiçek yapraklarıyla birlikte bedenim alevler içinde kalıyor.

Arabamdan çıktım ve Rowan'la yürüyüş yolunda buluştum.

Bana sırtıyor. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum." "Üzgünüm geciktim."

"Sorun değil. Arkadaşlarım eve gitti ve benim yapacak bir şeyim yoktu." Rowan beni bahçede çekiştiriyor. "Sana laboratuvarı göstereyim."

Adam'ın yanından geçiyorum ve aramızdaki havadaki elektrik yükünü hissediyorum. Neyse ki bizi uzaktan takip etmekten başka bir şey yapmıyor.

Rowan bana çalışma masasının kendi payına düşen kısmını gösterdiğinde "Vay canına," diyorum. "Güzelmış."

Bunu içtenlikle söylüyorum. Kırtasiye her zaman sevmişimdir ve Rowan'ın bunları kullanma biçimine bayılıyorum, ama masanın üzerindeki karikatür çizimleri nefesimi .

Rowan bana çizimlerini anlatıyor ve ben de Adam'ın odada olduğunu neredeyse unutarak dikkatle dinliyorum.

Ta ki boğazını temizleyip iki elini oğlunun omuzlarına koyana kadar. "Pekâlâ dostum. Ona biraz nefes ." Adam çenesini kapıya doğru uzatır. "Bir dakikalığına içeri gir. Nova'yla konuşmam gereken bir şey var."

Rowan itaatkâr bir şekilde başını sallar. "Biraz daha kızarmış jacks alabilir miyim?"

"Çok fazla değil. Gece geç saatlerde yemek yediğinizde mideniz ağrır."

"Dikkatli olacağım."

Adam onu gönderiyor ve sonra bana dönüyor.

Terliyorum ve onunla yalnız kalmamak için bir bahane ararken gözlerim etrafta geziniyor. "Aşırı yemeyeceğine güveniyor musun? Muhtemelen denetlemeliyiz."

"Nova." Adam beni sadece sesiyle durdurdu.

Karnımdaki çırpınışları hissediyorum. Adam'ın ses tonu ciddi ve bu işin içinden çıkılamayacağını biliyorum.

"Adam, pişman olacağın bir şey söylemeden önce," diye elimi kaldırıyorum, "o sabah yaptıklarım için özür dilerim."

Kafasını eğiyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Göğsümde ve boynumda bir sıcaklık hissediyorum ama sesimi sabit, başımı dik tutuyorum. "Tuhaf bir ruh halindeydin ve ben... ben bundan faydalandım. Özür dilerim."

Adam mizahsızca güler.

Şok olmuş bir şekilde kafamı kaldırdım.

"Bunu yapamam, Nova." Gözleri sonsuz galaksiler gibi kararıyor, beni her zaman bildiğimin ötesinde bir dünyaya çekiyor.

"Yapamam... ne yapamam?"

"Artık bu şekilde yaşayamam. Sensiz yaşayamam."

Şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama elektrikleldim. Sanki biri beni elektrik kablosuna bağlamış ve açmış gibi.

Daha fazla Adam.

Adam yok.

Rowan'ın ona ihtiyacı var. Bana geri dönerse, babası ve başka bir kadın gün batımına doğru ilerlerken oğlu -kalbimi ele geçiren küçük çocuk- kendini terk edilmiş ve yalnız mı hissedecek?

"Yapma." Beni işaret ediyor. "Bu yüzü biliyorum. Mantık yürütüyorsun ama beni duyman gerek. Beni *gerçekten* dinle Nova, çünkü bu önemli." Göğsünü işaret ediyor. "Sensiz geçen her gün, içimde yıkıldığım bir gün. Kendime seni rahat bırakacağımı söyledim ama artık kendimi tutamıyorum."

"Deneyemez misin?" Tıslıyorum, bunalıyorum ve başım dönüyor. Duygularım . "Senin ve Rowan'ın yas tutmak için daha fazla zamana ihtiyacınız var. Ayrıca, evliydiniz. Sebepler ne olursa olsun, bu-"

Adam kararlı bir şekilde, "Rowan'ın annesiyle hiç evlenmedim," diyor. Donup kalıyorum.

Dünya kendi ekseninde dönüyor.

Sonra başımı sallıyorum. "Saçmalama. Fotoğrafları gördüm. Rowan gönderdi. Seni smokinin içinde gördüm. Ve gelinliğini . I..."

"Sahte bir düğündü."

"NE?"

"Ölmeden önce Alexa ile bir anlaşma yaptım. Ona başka birine aşık olduğumu ve evlenirsem sadece bir kez evleneceğimi söyledim."

Gözlerim büyüyor. Zihnim çöküyor. Tüm vücudum yıldırım çarpmış gibi sarsılıyor.

"Beni tanıyorsun, Nova." Adam yanaklarımı okşuyor. "Yaşamak için sorunları çözerim. Ama bir krizin beni gerçek dışı bir taahhütte bulunmaya zorlamasına izin vermeyeceğim."

"Ama hastane gitmesine izin vermezdi, eğer siz gitmezseniz..."

Sesi sessizleşiyor. "Hastanenin politikasını biliyor muydun?"

"Bana birkaç gün önce söylediler. Bu yüzden ben..." Dudaklarımı yaladım. "Yani, aileden biri olmanın tek yolu onunla evlenmekti."

"Bu doğru değil."

Tam bir nefes bile alamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Avukatları aradım. Acil vesayet için başvurmalarını istedim. Onu hastaneden bu şekilde çıkardık."

Zemin ayaklarımın altında kayıyor. Sanki bir topla vuruluyormuşum gibi hissediyorum. Bunu neden düşünemedim? Adam'a yardım etmeye o kadar odaklanmıştım ki bizi bir arada tutabilecek bir çözümü kaçırdım.

"Ama," kaşlarım çatıldı, "yine de bir düşün yaptınız."

Başını sallıyor. "Alexa hastaneden çıkıp seyahate çıkacağı için heyecanlıydı ama Rowan'a söylediğimizde listedeki bir şeyi ondan önce yapmamız gerektiği konusunda ısrar etti."

"Düşün," diye nefes alıyorum.

"Gerçek olmasa bile, annesinin her zaman hayalini kurduğu gibi koridorda yürüdüğünü görmek istiyordu. Alexa ve ben Rowan'ın iyiliği için töreni kabul ettik. Hepimiz bunun sadece bir olduğunu biliyorduk, ama Rowan'ı kontrol listesinden bunu çıkarmak gerçekten mutlu etti."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." İtirafı ve rahatlamayla karışık suçluluk duygusu kalbimi titretiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Hâlâ benim misin?"

"Her zaman." Adam yüzümü kendine doğru çekiyor. "Bu dünyada benim için başka kimse yok, Nova. Öleceğim güne kadar sadece sen olacaksın."

Kalbim çözemeyeceğim kadar çok duyguyla kükrüyor. Bir fırtınanın ortasında dalga dalga hırpalanmak gibi.

Adam başparmağıyla bir damla gözyaşını yakalıyor. "Sevgilim, ağlama."

Ne yazık ki gözyaşı kanallarımda bir sızıntı var. Duyguların dışarı akmasını durdurmak mümkün değil.

Adam'ın dudakları sanki sadece kelimelerin izin vereceğinden daha fazla teselli sunmak için çaresizmiş gibi üzerime yerleşiyor.

Bileğini tutuyorum, başparmağımı elinin arkasına sürtüyorum, dayanılmaz derecede nazik okşaması acımasız ayrılığımızın gerginliğini yatıştırıyor.

"Bana bunun gerçek bir düşün olmadığını söyleyebilirdin," diyorum, onu azarlarken ağızım onunkine doğru hareket ediyor.

"Bana kendi başına dönmeni istedim," diye itiraf ediyor. "Boğulmuş hissederken seni nasıl kovalayabilirdim ki?"

"Değildim, Adam," diyorum ona ısrarla, başımı geriye eğip gözleriyle buluşuyorum. "Sadece yapman gerekeni yapabilmen için sana alan bırakmak istedim." Kalbim acıyla sıkışıyor. Onu incittiğim için nefret ediyorum. Bir saniyeliğine bile olsa, onun dünyanın en harika, nazik ve sabırlı adamı olmadığını düşünmesine neden olduğum için nefret ediyorum. "Adam, sen beni boğmuyorsun. Beni yükseltiyorsun. Beni daha iyi bir insan yapıyorsun. İnsanların içindeki insanlığı görmemi sağlıyorsun. Beni topraklıyorsun. Beni dengeliyorsun. Beni daha yükseğe itiyor ve düştüğümde bana destek oluyorsun. Vision Tech gibi bir şirketin CEO'su olabileceğime inanmamı sağlayan sendin. İnsanlar seçiminden dolayı seni utandırmaya çalıştığında beni savunan sendin. Hayatımda bir gün bile sana minnettar olmaktan başka bir şey hissetmedim. Sen bana ne kadar çok şey verdiysen, ben o kadar çok şey vermek istedim." Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Bu yüzden iş senin için bir yol açmaya geldiğinde çok ileri gidiyorum."

Çenemi nazikçe tutuyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. "Her zaman bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun Nova, ama artık düzeltmek zorunda değilsin. Ben her şeyi düzeltereğim. Tek yapman gereken orada durup ben senin için dünyayı fethederken izlemek."

Adam'a bakıyorum, aramızdaki bu dengesiz çekimi hissediyorum. Her zamanki itidal ve sağduyumdan yoksunum. Tüm duygularım yüzeyde, çiğ ve açıkta yatarken

Adam'ın şaşırtıcı açıklamaları, ona olan yıkıcı çekimime karşı hiçbir savunmam yok.

Dürtülerine boyun eğen bir kadın değilim.

Ama sanki ona saldırdığımda özdenetim terimini hiç *duymamış* gibiyim.

Adam beni belimden yakalıyor, ben onun ağzına iniyorum ve onu öylesine öfkeyle öpüyorum ki kafasını geriye atıyor.

Parmaklarım saçlarında geziniyor, kazıyor, okşuyor ve çekiyor. Şehvet doluyum. Tamamen hayvan. Vahşi bir canavar. Kendimi ondan uzak tutmam, kırıntılar, acı ve iletişimsizlikle tökezlemem benim hatam.

Benim hatam.

Çok uzun zaman oldu. Bu yüzden doğal olarak kendimi yavaşça ayarlamalıyım. Bir süre aç kalan herkes, yemek yemedikten sonra tıkinmanın kötü bir hareket olduğunu bilir. Yine de bu tavsiyeye kulak asamıyorum. Ona karşı eriyorum, ona karşı nefes alıyorum, ihtiyacım olan tüm gıdayı büyük bir ısırıkta alıyorum.

Adam'ın öpücüğü de bir o kadar dengesiz ve tehlikeli. Beni tüketmeye çalışıyormuş gibi üzerimde hareket ediyor, açgözlü ve dudaklarımın her çırpınışını talep ediyor. Her iç çekişimi. Her inilti. Her inilti.

Dudakları benimkilere karşı saf bir kötülük, tamamen otoriter, bana elimden gelenin en kötüsünü yapsam bile onun daha da kirli olabileceğini hatırlatıyor.

Meydan okuma kabul edildi.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzımı onunkinin üzerine açıyorum. Davetimi kabul ediyor, uyuşturucu baskınına koşan polisler gibi dilini içeri sokuyor. Bacaklarımda arasında bir basınç oluşuyor ve titriyorum.

Her homurtu, dilinin her hareketi, dişlerinin her ısırığı beni daha da acıktırıyor. Doymam mı gerekiyordu? Bunun beni tatmin etmesi mi gerekiyordu? Bu beni sadece ihtiyaçtan çılgına çevirdi.

Öpücük ne kadar çılgınca olsa da, ofisimde ona o kötü sözleri söylediğimden beri sürekli gölgesi olan huzursuzluğu da yatıştırıyor.

Özür dilerim,

Adam.

Minnettarım.

Seni özledim.

Ağzının benimkinin üzerindeki her darbesi, acının bitmesini isteyen tek kişinin ben olmadığımı fısıldıyor. Özleyen tek kişi ben .

onu, bizi özlüyor.

Adam beni kendine çekerken parmaklarım güçlü boynunun iplerinden aşağı kayıyor, nefesi yanaklarımı okşuyor. Kendimi kaldırılmış hissediyorum ve sonra kabaca çalışma masasının üstüne, yarattığımız ısıya maruz kalan tüm hassas mekanizmalarla birlikte yayılan kinetik pillerin hemen yanına itiliyorum.

Adam ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor ve öpüşmeyi yavaşlatıyor, sanki canının çektiği sınırlı sayıda üretilmiş bir şeker mişim gibi içime çekiyor.

Sert vücudu ile masanın arasında sıkışıp kaldım ama hâlâ tatmin olmuş değilim. Dizlerim Adam'ın kemerine baskı yapıyor, bir mesafe yaratıyor ve onu gerçekten istediğim yerde tutmamı engelliyor. Farklı bir pozisyon için sabırsızlanıyorum, uyluklarımı açıyorum ve ayak bileklerimi beline kilitleyerek onu aralarına itiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bana öyle vahşi bir bakış fırlatıyor ki, kısa bir süre bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Ama Adam o kadar sert itiyor ki masanın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve neredeyse pahalı icadını yere düşürüyordum.

Umursamalıyım.

Ve bir parçam bunu istiyor. Ama
yanmakla çok meşgulüm.

Radyoaktif bir volkan gibi yanıyor.

Her dokunuşta, her okşayıştta erimekle çok meşguldü. Adam'ın altında , vücudu benimkine yapışmış, arzusu saldırgan bir canavara dönüşmüş. Göğsüm parçalara ayrılacakmış gibi hissediyorum ama o hiç merhamet göstermiyor.

Tam bir suçlu. Kalbimi
çalıyor.

Nefesimi alıyor. Zihnimi
çalıyor.

Bir cep telefonu çalmasaydı kinetik bataryalar geceyi atlatamazdı.

Adam ve ben sertçe ayrılıyoruz, nefeslerimiz sığlaşıyor ve titriyor. Bir rüyadan çıkar gibi nerede olduğumu fark ediyorum. Sırtım masaya yaslanmış, kör bir alet omzuma batıyor, saçlarım darmadağın ve dudaklarımın serin havaya çarptıkça şiştiğini hissedebiliyorum.

Telefon tekrar çaldı.

İkimiz de aynı anda

"Aldırma," diyorum ona, parmaklarımı gömleğine dolayarak.

Kulağımı ısıırıyor, yaptığı katliamın kanıtı irileşmiş kahverengi gözlerinde ortaya çıkıyor. Bunu düşündüğünü görebiliyorum ve sonra iç geçiriyor. "Benim bir oğlum var. görmezden gelemem. Bunu bana söyleyen sen değil miydin?"

. "Öyle mi ?"

Hayal kırıklığıma gülüyor.

"Kendi sözlerimi bana karşı kullanmandan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. Tamamen doğrulup yenilgiyi kabul ediyorum ve kalp atış hızımı normale döndürmeye odaklanıyorum.

Adam'ın telefonu çalmaya devam ediyor.

Aynı anda telefonum çalmaya başladı.

İçimde karanlık bir şeyler beliriyor. İçimdeki alarm zilleri çalıyor.

Adam telefonuna uzanırken göz temasını sürdürüyor. Ben de benimkini kontrol ediyorum.

Lyra mı?

Yoksay'a basıyorum ve ekran kararıyor.

Cep telefonunun yansımasında, dağılmış saçları ve mahvolmuş makyajıyla yeni perişan olmuş bir kadın görüyorum.

Rowan'a dönmeden önce yüzümü yıkamalıyım.

"Ne?" Adam hücreesine doğru bağılıyor. Sonra bana döndü.

Kalbim hızlı atıyor ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Arayan polisti," diyor Adam telefonu kapatırken. "Birisi Vision Tech'ten çalmaya çalışmış."

"Kim?"

Boğazım düğümleniyor ve daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini hissediyorum.

"Ben Lyra." Duraklıyor. "Ve tutuklandı."

BÖLÜM 18

KALP HIRSIZI

ADAM

"Neden hala burada? Götürün onu." Nova bir el sallıyor ve adımlarını bozmadan başka bir memura yaklaşıyor. Sözleri kesik kesik ama ölçülü. "Varlıklarımızın bir listesini çıkaracağım. Hiçbir şeyin alınmadığından emin olmak için binayı taramamız gerekecek. Yandaşlarından birini yakaladınız mı?"

Polis memuru şaşkın görünüyor.

"Gerçekten mi?" Lyra iki polisin arasında oturduğu yerden çığlık atıyor. Koyu renk elleri kelepçeli ve gözleri şişkin.

"Bayan Delaney," başka bir memur bize yaklaşıyor ve hafif endişeli görünüyor, "bu kadın kız kardeşiniz olduğu ve eşyaları taşımak için izin aldığı konusunda ısrar ediyor."

Nova aniden durur. "Bu yüzden mi onu karakola götürmedin?"

Memur ayaklarını sürüyerek yürüyor.

Nova çenesini yukarı kaldırıyor. Dışarıdaki polis arabalarının mavi ve kırmızı ışıkları yüzünde yanıp sönüyor. O soğuk, buz kraliçesi ifadesini takınıyor. Elmacık kemiklerinin öne çıkmasına ve dudaklarının büzülmesine neden olan ifade.

"Yalan söylüyor. Onu tanı mıyorum." Lyra küfrediyor.

"Seni *cadı*!"

"Nova." Adımlarımı uzatıyorum ve kolunu acilen kavriyorum.

Yüzünü bana döndü. Laboratuarda bana verdiği o şefkatli gülümseme ve hülyalı bakış gitmişti. Vücudum onun yumuşak sıcaklığına karşı vahşi bir hayvan gibi zonklarken kollarımda eriyen uysal kadın gitti. Şimdi, tamamen sert kenarları ve dikenleri var. Keskin. Tehlikeli.

Yok etmek için ortaya çıkan Nova.

"Bir dakika bekle," diyorum sessizce.

"Neyi bekleyeceksin, Adam? Şimdiye kadar anlamadın mı? Lyra iş için sana yaklaştı çünkü aklında daha büyük bir iş vardı. Bunların hepsi Vision Tech'ten çalabilmek için kurduğu bir tuzaktı."

"Nova-"

"Onu etrafta tutmaman konusunda seni uyarmıştım."

"O senin kız kardeşin," diyorum nazikçe ve onu sakinleştirmek için başparmağımı koluna sürtüyorum.

Nova başını çeviriyor, çenesi gergin ve acımasız.

"O senin ailen," diye ekliyorum. "Her şeyi berbat etti ama onu kendi ellerinle bitirmek farklı bir yük. Bu yükün senin üzerinde olmasını istemiyorum."

Nova'nın burun delikleri alevlendi. Sanki sözlerime kulak asmayacakmış gibi uzaklara bakıyor.

Sessiz kalıyorum, ona kendi kafasında bir şeyler çözmesi için alan bırakıyorum.

Ne seçerse seçsin, onu destekleyeceğim. Onun yanında olacağım. Ama birlikte yaşayabileceği bir seçim yapmasını istiyorum. Onu suçluluk ya da hoşnutsuzluk içinde bırakmayacak bir seçim.

Nova sert bakışlarını Lyra'nın yanındaki polis memurlarına diker. "Onu karakola götürün."

"Ne?" Lyra çığlık atıyor.

"Sizi kurtarmayacağım ama sizin adınıza bir avukat tutacağım," diyor. "Yapabileceğim en fazla şey bu."

"Kızım, ben senin *kanındanım*. Beni mi kirleteceksin?"

Nova'nın gözleri öfkeyle parlıyor. Lyra'nın çenesini kapatmış olmasını dileyerek siniyorum.

"Bundan sonra gün ışığını görme *şansın* olduğu için bile şanslısın." Sesi havayı bir kılıç gibi kesiyor. "Yıllar boyunca yaptığın saçmalıktan sonra bu kadar lütfu hak . Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece bu adam yüzünden," diye bir kolunu bana doğru savuruyor, "biraz insanlık gösteriyorum. O olmasaydı seni öyle derine gömerdim ki bir daha çıkamazdın."

Lyra'nın göğsü kabarıyor ve kan donduran bir çığlık atıyor. Nova gözünü bile kırpmıyor.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun! Hep böyle düşündün!" "Hayır, Lyra. Senden daha iyi değilim. Sadece daha iyi seçimler yapıyorum."

Yüzünü buruşturan ve dişlerini gösteren Lyra, Nova'ya saldırıyor. Düşüncesizce Nova'yı arkamdan sürüklüyorum ve onu geride ve tehlikeden uzak tutmak için bir kolumu uzatıyorum.

Polis Lyra'nın omuzlarını tutuyor ve bize ulaşmadan onu itip kakıyor.

"onu," diye bağıyorum.

Polisler Lyra'yı lobiden dışarı itiyor. Tekmeliyor, kıvranıyor ve kanlı cinayet çığlıkları atıyor ama sesi kısa sürede kesiliyor. Kafasını bir polis arabasına sokup uzaklaşmalarını izliyorum.

Vücutuma yayılan adrenalin azalıyor. "Sen iyi misin?" Nova'nın elini sıkıyorum.

Yüzünde bir yorgunluk ifadesi beliriyor. Bir anda kayboluyor, yerini kayıtsızlığın o alıştırmış kabuğu alıyor. "Elbette."

Kelimeler kulağa o kadar karanlık ve soğuk geliyor ki, omuzlarındaki sertlik geçene kadar kollarımı ona dolamak istiyorum. Nova iş odaklı, dikkatli ve kararlı olabilir ama acımasız değil. Soğukkanlı ve her zaman kontrollü olmak onun etine zarar veriyor. Bunun ağırlığı altında tökezlediğini gördüm ve sadece onu korumak istiyorum.

"Şimdi eve gitmek ister misin? Lyra'nın durumuyla ilgilenmesi için Hall'u arayabilirim. Kayıp eşyaların listesini derlemesi için de başka birini bulabilirim."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor, sesi sakın.

"Nova."

"Dur, Adam. Durumu daha da kötüleştiriyorsun." "Neyi daha da kötüleştiriyorum?"

Bakışlarımdan kaçıyor. İç çekerken bedeni titriyor. "Utaniyorum ve senden özür diliyorum. Şu anda tatlı olmanı kaldıramıyorum."

"Özür mü? Ne için?" Parmaklarımı çenesinin altından geçirip başını kaldırıyorum. "Bu senin hatan değil. Sözlerine kulak asmayan ve onu Vision Tech'e getiren bendim. Tüm bunların sorumlusu benim."

Nova başını sallar. "Sadece hasarı hesaplayalım. Suçlama oyununu daha sonra oynayabiliriz."

Gülümsüyorum.

Karşılığında dudakları seğiriyor. Bu tam anlamıyla bir sırıtma değil ama hiç yoktan iyidir.

Kalan memurlardan biri bize yaklaşıyor. "Buranın sahibi siz misiniz?"

"Ben CEO'yum." Nova gözlerini kırptırır ve sonra kaşlarını çatır. "Ya da öyleydim."

"Öyle." Başımı salladım.

Nova bana şaşkın bir bakış attı.

Nova'yı Vision Tech'teki görevine iade etmek başka bir zaman konuşulacak bir konu olduğu için memura çenemi uzatıyorum.

"Bu gece burada ne oldu?" Nova kirpiklerini yavaşça aşağı yukarı oynatarak soruyor. Sesi yorgun geliyor. "Telefonda bize hiçbir ayrıntı söylenmedi."

Adrenalinin etkisinin geçmesi ve başının dönmesi ihtimaline karşı bir elimi beline doluyorum. Dokunmama izin veriyor ve diğer insanların bizi sevdiğimizi fark etmeleri konusunda hiç endişeli görünmüyor.

Memur, "Beş kişilik bir ekip bir nakliye kamyonuyla binaya girdi, kamyonu garaja yanaştırdı ve bulabildikleri her şeyi yağmalamaya başladı," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Lyra böyle bir işi tek başına planlamazdı. Peki ya diğer ahbabları?"

"Mürettebatının tutuklama emri vardı, bu yüzden önce onları karakola götürdük."

"Binadaki hasar ne olacak?" Nova soruyor.

"Söyleyebileceğimiz kadarıyla, minimum hasar var. Tahribatın çoğu laboratuvarların kilitlerinin kırılmasından kaynaklanmış. Ön kapı hiç zarar görmemiş. Hırsızların giriş kartı olduğunu düşündük. Güvenlik görüntülerinden anladığım kadarıyla, nereye gideceklerini tam olarak biliyorlarmış gibi görünüyor."

"Lyra şirkete katıldığında ön kapıdan giriş kartı aldı." Nova bana dönüp kaşlarını çattı. "Muhtemelen bu yüzden kimliğini aldıktan sonra işe gelmedi. Planının son parçasını tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu."

Çenem sıkıştı. Lyra ve ekibi bunu iyi düşünmüş olmalı.

"Nasıl yakalandılar?" Nova sorar.

"Sessiz alarmı çalıştırmışlar," diye açıklıyor memur. "Ve güvenlik görevlisi bizi aradı."

Nova tüm bilgileri özümser ve başını sallar. "Şimdi o listeyi derleyeceğim."

"Buna minnettar oluruz."

Telefonum çaldı.

Ben Dejonae. Nova'yı buraya getirmeden önce Rowan'ı onun evine bıraktım.

"Kim o?" Nova fısıldıyor, yüzü gergin. Sanki kendini daha fazla kötü habere hazırlıyor.

"Ben Dejonae."

Nova rahatlamış bir nefes verir.

Nova'yı asansöre kadar takip ederken telefonu hoparlöre aldım.

"Son durum nedir?" Dejonae soruyor. "Polis ne dedi?"

En üst katın düğmesine basıyorum. "Suçlular yakalandı ve kimse zarar görmedi. Bir değerlendirme yapmak üzereyiz."

"Bu iyi, değil mi?"

"Polis buraya zamanında geldi ama bu laboratuvarlarımızın ve araştırmalarımızın etkilenmediği anlamına gelmiyor. Bu icatlardan bazıları son derece hassas ve değiştirilmemesi gerekiyor. Nova ve ben şimdi etrafı kolaçan edeceğiz."

"Umarım her şey yolunda gider. Rowan için de endişelenme. O ve Niko oturma odasında video oyunları oynuyorlar. Gerekirse, yatıya kalabilmesi için misafir yatak odasını hazırlarız."

"Yardımanız için gerçekten minnettarız," diyorum, gözlerim Nova'ninkilerle buluşuyor. O da başıyla onaylıyor.

Cenazeyi düşünüyorum ve ekliyorum, "Lütfen ona göz kulak olun. Bütün gün kendini toparladı ama gerçekler su yüzüne çıkmaya başladığında..."

"Yapacağım. Merak etme, Adam. Oğluna kendi oğlumuz gibi bakacağız."

Olacaklarını biliyorum. O ve Sazuki aileye çok önem verirler ve kriz zamanlarında beni kurtaracak onlar gibi insanlara sahip olduğum için minnettarım.

Şirket söz konusu olduğunda Nova'ya kolayca güvenirdim. Ancak kişisel meseleler söz konusu olduğunda, başkasına rahatsızlık vermektense işleri kendim halletmeyi tercih ederdim.

Sazuki ve Dejonae bana yeni bir ders veriyor: Benden, laboratuvarımdan ve şirketimden daha büyük bir şeyin parçası olmak, en değerli meselelerimde yardım isteme seçeneğine sahip olmak anlamına geliyor.

Telefonu kapatıp saatimi kontrol ediyorum. Umarım çok geç olmadan buradaki işimizi bitirebiliriz de Rowan'ı bu gece yatırabilirim. Sanırım buna ihtiyacı olacak.

Asansörün kapıları birbirinden ayrılır. Nova iner.

Beni durdurmak için elini kaldırdığında onu takip etmeye başlıyorum. Kaşlarım çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben bununla ilgileneceğim. Rowan'ı Sazuki'nin evinden alıp malikaneye götürmelisin."

"Az önce bir güncelleme aldık. Rowan şimdilik Dejonae'nin yanında güvende," diyorum.

"Elbette öyle. Bunu inkar etmiyorum. Ama yine de gitmelisin."

"İmkânı yok," diyorum, dudaklarım geriliyor. Nova'nın günlerdir taşıdığı

Şirketin onun küçük omuzları üzerindeki ağırlığı sona erdi. Bir işi yönetmekte o kadar iyi olmayabilirim ama bana daha fazla güvenebilmesi için adım atmayı planlıyorum.

"Adam."

"Nova."

Birbirimize bakıyoruz, ağızımızı açmadan bir kelime savaşını paylaşıyoruz.

Önce Nova konuşur. "Lyra benim kız kardeşim. Bu benim gereken bir pislik. Senin değil."

"Bu saçmalık, Nova. Bu bizim pislğimiziz."

"Tek başıma halledebilirim." Başını eğiyor, saç örgüleri omuzlarına dökülüyor.

"*Yapabiliyor olman*, yapman gerektiği anlamına gelmez." Neden her zaman bu kadar inatçı olmak zorunda? "Bunu tek başına omuzlamana izin vermeyeceğim."

"Tamam. Yardım etmeleri için diğer müdürleri arayacağım. Rochelle ve diğer İK çalışanlarını da arayabilirim. Bu işi herkes yapabilir. Ama herkes Rowan'a babalık yapamaz. Sadece bir Adam var ve şu anda sana en çok ihtiyacı olan kişi oğlun."

"Dejonae iyi olduğunu söyledi."

Gözlerini devirir. "Üzgün olsa bile bunu Niko'nun önünde göstermeyecektir. Gerekirse bütün gece maske takar."

Nova haklı ama onu burada yalnız bırakma konusunda hâlâ endişeliyim. "Ya Lyra'nın birlikte çalıştığı ekip daha büyük bir çetenin parçasıysa? Ya engellenen planı duyarlarsa ve burayı basmaya çalışırlarsa?"

"Tamam, vahşi, mucit hayal gücünü bir kenara bırakalım ve olaya mantıklı bir şekilde bakalım." Nova sırtıyor ama o muhteşem gülümsemesi bile beni sakinleştiremiyor. "Lyra'yı tanıyorsam, en az kendisi kadar bencil ve dar görüşlü insanları seçmiştir. Kimsenin benim ya da Vision Tech için geleceğinden şüpheliyim. Ayrıca polis burada ve tüm güvenlik görevlileri de alarmda. Kim buraya saldıracak kadar aptal olabilir ki?" Hâlâ ikna olmamış görüldüğümde, "Muhtemelen burada başka bir yerde olduğumdan daha güvendedim" diye ekliyor.

Hâlâ isteksizim ve bu yüzümden okunuyor olmalı çünkü Nova bana doğru adım atıyor. Kapılar kapanmasın diye asansör eşiğinin tam üstünde duruyor.

"Benim için endişelendiğini biliyorum. Güçlü gibi davrandığımı düşündüğünü biliyorum ama ben iyiyim."

"Bu kelimelerden nefret ediyorum."

Bocalıyor ve sonra iç geçiriyor. "Haklısın. İyi değilim. Kızgınım ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Bunu yapabilmem için senin varlığına ihtiyacım yok. Ama Rowan yas tutuyor. Annesini daha yeni gömdü. Dünyası asla eskisi gibi olmayacak. İkimizin arasında, Rowan'ın şu anda sana daha çok ihtiyacı var."

Başka tarafa bakıyorum.

Nova göz temasını korumak için başını eğiyor. "Bunu biliyorsun. Bu işi tek başıma halletmem için beni bıraktığın için kendini suçlu hissediyorsun."

"İkinizin de yanında olmak istiyorum. Aynı anda iki yerde birden olamamaktan nefret ediyorum."

"Öylesin." Tavanı işaret ediyor. "Ben buradayken Adam, sen her . İnşa ettiğin her şeyi, değer verdiğin ve inandığın her şeyi görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Sen Vision Tech'sin. Bu binaya her adım attığımda, sanki senin tarafından kucaklanıyorum."

Elimi alnına koydum.

Dudaklarını hafifçe kaldırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşin var mı diye kontrol ediyorum. Sevdiğim Nova duygularını o kadar açık ifade edemiyor." "L" harfini ağızımdan kaçırdığımı fark ettiğimde donup kaldım.

gelişigüzel.

Aptalca. Bunu daha romantik bir ortamda söylemek isterdim. Tercihen mumlar, güller ve kiralık bir orkestra ile. Ve rüşvet olarak teklif etmek için bir yığın kırtasiye.

Bu şekilde değil.

Alexa'nın cenazesinin olduğu gün.

Nova'nın kız kardeşinin Vision Tech'e girdiği gün. Tüm günlerin en kötü günü olabilir.

"Uh..." Boynumun arkasını ovuyorum.

Nova beni şaşırtarak öne doğru bir adım atıyor ve kollarını bana doluyor. Parmakları gömleğimin kumaşı üzerinde kayıyor, sıcaklığı tenime değişiyor. İçimde bir fırtına gibi şimşekler çıktığını hissediyorum.

"Eğer geri alırsan, isyan ederim."

Dudaklarım orantısız bir sırtıyla kıvrılıyor.

Gözleri bana doğru parlıyor. "Ayrı kaldığımızda ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"Ben senin sevgilimim, ama sen de benimsin. Benim tatlı sevgilim."

Onu daha sıkı sıkıyorum, büyük bir şok ve büyük bir zevk arasında gidip geliyorum. Kim bu Nova? Nasıl oluyor da acımasızca soğuk ve hesapçıdan bu mırıltılı, kadınsı tanrıçaya dönüşebiliyor?

Bir sıcaklık denizinde boğulmamak için gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum, Adam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Beklenmedik bir şey olduğu için neredeyse tökezliyordum.

"Nasıl olduğunu ya da tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama biliyorum." Nova bana gülümseyecek kadar hafifçe uzaklaşıyor. "Sen iyi bir adamsın. Benim gibi huysuz birinin hak ettiğinden çok daha iyi bir adamsın. Bana karşı bu kadar sabırlı olmanı seviyorum. Her zaman benimle ve başkalarıyla ilgileniyorsun. Buluşlarında kaybolmanı ve dahi beyninle ilgili bu kadar rahat olmanı seviyorum. Rowan'a iyi bir baba olmanı seviyorum. Seni seviyorum. Beni duyuyor musun?"

Asansör kapıları kapanıyor.

Nova kollarımda dönüyor ve tekrar açmak için düğmeye basıyor. Ona arkadan sarılıyorum ve kulağını öpüyorum.

"Seni daha çok seviyorum."

"Mümkün değil." Bana bakıyor.

Parmaklarım yanağını okşarken gözlerini benimkilere dikeyor. Orada gerçeği görüyorum ve bu başımı döndürüyor.

Benim Nova'm.

Benim güzel, inatçı, zeki, otoriter *rüyam*.

Bakışları gözlerimden ağızıma kayıyor. "Şu anda öpüşmek için vaktimiz yok."

"Sadece küçük bir tane mi?"

Gülüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İ." Çeneme bir öpücük daha. "Aşk." Dudaklarımın köşesine. "Sen. Şimdi git."

Onu kendime çekiyorum ve yapışıyorum. O da beni neredeyse yakıp kül edecek bir tatlılıkla öpüyor. Elim sırtına doğru kayıyor. Dilinin tadına bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onun kollarımdaki hissini ve ağzının benimkine boyun eğişini hatırlıyorum.

Uzaklaşıyor ve gitmesine izin vermek tüm kontrolümü alıyor.

"Bu konuşmaya sonra devam ederiz," diyorum tırmalayarak ve lobinin düğmesine basıyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Bunu düşüneneğim." Tam bir sırtış bırakıyorum.

Kapılar kapanırken metal parmaklıklara yaslanıyorum ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim kapıdan çıkan bir at gibi hızla çarpıyor. O kadar mutluyum ki bayılabilirim.

Dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım. Bana mı öyle geliyor yoksa hava daha mı tatlı? Yıldızlar daha mı parlak? Şu anda süzölüyor muyum yoksa yürüyor muyum? Aşağı bakıyorum, ayaklarımın yere değmesine bile şaşıyorum.

Seni seviyorum, sözleri bana kristal geri dönüyor.

Nova lanet Delaney.

Beynimi allak edeceğine ve sonrasında beni gülümseteceğine her zaman güvenebilirim.

* * *

Rowan'ı kucağıma aldığımda baba moduna geçmek düşündüğümden daha kolay.

Çünkü Rowan o kadar da umutsuz görünmüyor. Her zamankinden biraz daha sessiz - genel yörüngeme girdiğinde fırtına gibi konuşmasına alışkınım - ama dışarıdan sıkıntılı görünmüyor.

Eve gittiğimizde onu yakından izliyorum ama dışı bir şey yapmıyor. Ne zaman odasının geçsem, telefonuna bakıyor ve videolara gülüyor.

Rowan koridordan dördüncü geçişim olduğunu düşündüğüm anda adımı söylüyor. Yoksa altıncı mı? Saymayı unuttum.

"Evet, dostum?" Başımı hevesle odasına soktum, birinci sınıf ebeveynlik ve yas danışmanlığı yapmaya hazırdım. Her ikisinde de acemiyim ama iyi bir iş çıkarabileceğime eminim.

Ayrıca Rowan on bir . Ne kadar zor ki?

"Daha kaç kere aşağı yukarı yürüyeceksin? Bu dikkat dağıtıcı." Kaşlarını çatı.

Odaya girdim. "Fark ettin mi?"

"Senden berbat bir casus olur." Rowan dizlerini yukarı çekiyor ve battaniyeyi çenesinin üzerine çekiyor.

İlk geldiğinde kullandığı kumtaşı yorganın aynısını kullanıyor. Bu beni şaşırtıyor. Neden hala misafir odasını onun için hazırlamadım? O kadar meşguldüm ki buna öncelik vermedim. Bu hafta içinde bunu yapmak için aklıma bir not alıyorum.

"Oturmamın

sakıncası var mı

dostum?" Omuz

silkiyor.

Yatağın kenarına gömüldüm. "Konuşmak ya da başka bir şey istersen, ben buradayım."

Homurdanıyor.

Ona ters ters bakıyorum. Ben burada dünyanın en iyi babası olmaya çalışıyorum ve o gülüyor mu? "Bu kadar komik olan ne?"

"Sadece mesaj atabilirdin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Aynı etkiyi

yaratmazdı." "Ben iyiyim."

"Şimdi Nova gibi konuştun."

"Belki Nova da gerçekten iyidir. Buna asla inanmayan sensin."

Çenemi ovuyorum ve tekrar düşünüyorum. "." Bir şeyler yerine oturdu. Sanki oğlum, bende olduğunu bile bilmediğim bir yaranın üzerindeki yara bandını yırtıp atmış gibi hissediyorum. "Sanırım bunun nedeni... eğer sürekli düzeltecek bir sorun aramıyorsam, kendimi biraz boş hissediyorum."

"Belki de bir terapistle görünmelisin."

"Belki de , ." Sırıttım.

O da gülümsüyor. Sonra gözleri düşünceli bir hal alıyor. "Annemi özleyeceğim," diye itiraf ediyor Rowan sessizce. "Ve gittiği için üzgünüm. Ama Micheal ve Bailey ile bu konuyu konuştum. Micheal daha önce babasıyla konuşmak için fazla zamanı olmadığını söyledi... bilirsiniz."

Sempati çöktü. "Bu çok kötü, dostum."

"Annemle çok zaman geçirdim," diyor Rowan. Sesi çatlasa da acısının içinden mantık yürüttüğünü görebiliyorum. "Onu birçok kez gülümsetebildim. Tüm dileklerinin üstünü çizdim."

Başımı salladım. "Başardın dostum. İyi iş çıkardın."

Burnunu çekiyor, gözleri doluyor. "O gece laboratuvarı bana söylediklerini hiç unutmadım. Babanın söylediği o şey, her şeyini tek bir kişiye vermekle ilgili, ben de öyle yaptım. Sanat kampından ayrıldım, arkadaşlarımla takılmayı bıraktım ve her şeyimi anneme verdim. Yapmak istediğim her şeyi yaptım ve başka şeyler de düşündüm. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Gerçekten denedim."

"Buraya gel, dostum." Bir kolumu oğluma doladım.

Burnunu çekiyor. "Ama Adam, kırık bir kalpten ölmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Arkama yaslanıyorum ve burnuna dokunuyorum. "Bundan emin olacağım." "Sen ve Nova mı?"

"Evet. Ben ve Nova." Yastığının kabartmasına yardım ediyorum ve sonra aşağıya bakıyorum. "Geç oldu dostum. Biraz uyumalısın."

"Tamam."

Omzunu okşadım. "İyi geceler." "Adam?"

"Mm." Işığı kapatmadan hemen önce duruyorum.

"Annemin bir dileği daha vardı."

Donup kaldım.

Rowan'ın gözleri gölgeler içinde parlıyor. "Bunu dilek listesine eklememi istedi ama sonra fikrini değiştirdi. Ama ben hatırlıyorum."

"Neydi o?"

Rowan basitçe, "Nova'yla birbirinizle evleneceğinizi," diyor.
Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Onun tüm dileklerini gerçekleştireceğine söz vermiştin." Rowan yan döner ve gözlerini kapatır. "Bunu yapabilir misin?"

Kendi kendime sırtıyorum. "Elimden geleni yapacağım, dostum. Yemin ederim."

* * *

Ertesi sabah Nova'dan gelen bir telefonla uyandığımda şaşırdım.

Dün gece konuştuk ve bana hırsızlık girişiminden sonra araştırmalarımızın hiçbirinin çalınmadığını veya kırılmadığını bildirdi. Ayrıca Rowan'ın nasıl olduğunu sordu.

Ne yazık ki sadece kısa bir sohbetti. Asansörde söylediklerinden dolayı kendini biraz garip hissettiğini anladım. Benimle konuşurken inanılmaz derecede dengeli ve soğukkanlı davranarak bunu telafi ediyor gibiydi.

Sonunda hiç "seni seviyorum" yoktu. Sadece telefonu kapatmadan önce 'Seni haberdar edeceğim, Adam' gibi bir iş mesajı.

Niyetim bugün onun peşinden gitmekti, bu onu bir randevu için kaçırmak anlamına gelse bile.

Ancak Nova'nın çağrısına cevap verip öfkeli sesini duyduğumda planlarım suya düşüyor.

"Avukatla görüşmeyi reddediyor, Adam."

"Kim?" Gözlerimdeki uykuyu silerek doğruluyorum.

"Lyra," diye tıslıyor Nova. "Bugün Hall'dan bir telefon aldım. Lyra'nın tek kelime bile etmediğini söyledi. Ağzını sadece beni sormak için açmış."

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum, uyanık ve gitmeye hazırım. "Dişlerimi fırçalamak ve hızlı bir duş almak için sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Seni otuz dakika içinde alabilirim," komodinin üzerindeki saate bakıyorum.

"Onunla görüşmüyorum," diye

Nova. Donup kaldım. "Neden

görüşmüyorsun?"

"Bu Lyra'nın hapse ilk düşüşü değil. Gençliğinden beri başı beladan kurtulmuyor."

Telefonu sıkıca kavrayıp her kelimesini dinliyorum. Nova ilk kez gönüllü olarak geçmiş ve ailesi hakkında konuşuyor. Her ne kadar dünkü kadar duygusal ve romantik olmasa da, bu gerçekten bir sonraki seviyeye ulaştığımızın işareti gibi geliyor.

"Annem öldü çünkü Lyra'yı bir aşağı bir yukarı, her yerde takip edip duruyordu. Hayatımı bu şekilde manipüle etmesine izin vermeyeceğim."

"O senin kız kardeşin."

"Aynı kanı paylaşıyoruz diye aldığı her kötü kararı mazur mu görmeliyim? Bu hiç mantıklı değil."

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum çünkü Nova'nın bunu tüm kalbiyle söylediğini biliyorum. Eğer bir şey mantıklı değilse, onu keser. Eğer bir şey gerekli değilse, onu terk eder. Bir şeyleri özenli kutulara koyup bir kenara bırakmak onun için çok kolay.

Şirketi yönetirken sahip olunması gereken harika bir beceri. Duygularını bir kenara bırakıp resme uzun ve objektif bir şekilde bakabiliyor. İşini bitirdiğinde, kararı ne olursa olsun, Vision Tech için en iyisi odur. Ve eğer birinin duygularını incitirse, çok kötü.

Ancak Vision Tech için işe yarasa da, söz konusu aile ve arkadaşlar olduğunda bu yeteneği zayıf kalıyor.

Benim de tam tersi bir sorunum var. Bu da güçlü ve zayıf yönlerimizin birbirini desteklemek üzere sıralandığı bir başka örnek.

"Sevgilim," diye tereddüt ediyorum, "bu kadar kararlı olmana bayılıyorum. Ve bence Lyra'nın bu çabaya değmeyeceği konusundaki düşüncen de ."

Telefonda iç geçiriyor. Neredeyse nefesinin kulağıma hücum ettiğini hissedebiliyorum. "Devam et. Bana 'ama' de."

Gülümsüyorum çünkü o dünyadaki en sevimli kadın ve onu hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "Ama," daha sert sırtıyorum, "kız kardeşine bir şans vermek onun için değil. Bu senin için."

"Bu çok büyük bir sıçrama, Adam."

"Beni dinle." Elimi yatağa bastırıyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. "Lyra'ya ne kadar kırgın ve kızgın olursan, o da senin üzerinde o kadar kontrol sahibi olur. Onun düşüncesi bile seni kızdırıyorsa, bu güçtür. Bu, başka birinin senin hislerini manipüle edebilmesidir." Temiz bir tişörte uzanıyorum. "Kontrol edilmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Lyra'nın bu kadar güce sahip olmasını istiyor musun?"

"Ne zamandan beri aile danışmanlığı okuyorsun?"

Gülümsüyorum. "Seni yirmi dakika sonra alırım, Nova."

İç çekti. "Benimle oraya gelsen iyi olur. Eğer saçmalamaya başlarsa, masanın üzerinden atlayıp onu boğmayacağıma güvenemem."

Gülüyorum.

Nova yapmaz.

Sertçe yutkunuyorum. Daha ciddi bir tonda, "Herhangi bir suç işlemeyeceğinden emin olacağım" diye söz veriyorum.

* * *

İlk kez bir sorgu odasına giriyorum, ancak ilk kez bir polis karakoluna girmiyorum.

Bir kez tutuklandım. Üniversitedeyken parkta çıplak yürümeye cüret ettim ve kamusal alanda uygunsuzluktan bir geceyi hapiste geçirdim, ancak kanunla karşılaşmalarım bu kadar.

Sadece *Law & Order dizilerinde* ve hukuki gerilim filmlerinde gördüğüm bir odada olmak çok garip. Neredeyse elimi masaya vurup '*gerçekle başa çıkamazsınız*' diye bağırmak istiyorum.

Ama bu aptallık olur.

Ve yanlış. Jack Nicholson, *A Few Good Men* filmindeki o sahnede sorgu odasında değil, mahkeme salonundaydı.

Hava sessiz ve durgun. Soğuktan ürperiyorum ama bunun klimadan mı yoksa Lyra'nın gözlerinden fırlayan buz gibi bakışlardan mı kaynaklandığından emin değilim.

Nova'nın kız kardeşi karşımızda oturuyor, elleri kelepçeli ve vücudu turuncu bir tulumla örtülü. Her zamanki dar kıyafetlerinden çok farklı.

"Onu neden getirdin?" Dudakları karanlık bir kaş çatma şeklinde kıvrılıyor. Beni işaret ediyor.

Nova soruyu duymazdan gelir. "Ne istiyorsun Lyra? Neden avukatınla birlikte çalışmıyorsun?"

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Nova saatini kontrol eder. "Tamam. İkimiz de gidiyoruz."

Lyra'nın çenesi düşer.

Nova ayağa kalkar. "Benim zamanım çok değerli ama Adam'ınki üç kat daha değerli. Bunu boşa harcamayı göze alamazsınız."

"Seni kendini beğenmiş küçük sıçan." Lyra'nın sırtışı karanlık. "Her zaman haklı olmak zorundasın, değil mi?"

Nova tekrar oturur. "Dilenciler seçici olamaz Lyra. Fikrimi değiştirip Adam'ı buradan sürüklemeyen önce sadede gel."

"Adam, Adam, . Bu beyaz adama kendi aileni terk edecek kadar takıntılı mısın?"

Korkmuyorum.

Ama Nova bir dişi kaplana dönüşür. "Beni dinle Lyra." Elini masaya vurur, sesi granitten daha serttir. "Sana gösterdiğim soğukluk? Bir gecede olmadı. Bu noktaya gelmek için sana defalarca güvenmem ve her seferinde suratıma tokat yemem gerekti. Ben dersimi aldım ama annem alamadı ve bu onu erkenden mezara gönderdi."

Lyra gözlerini devirir. "Bunun için beni suçladığını biliyordum. Annem öldü çünkü onun zamanı gelmişti."

"O öldü çünkü sorumluluk almayı reddettin ve aynı hataları tekrar tekrar yapmaya devam ettin ve bunlardan hiçbir şey öğrenmedin." Nova hafifçe titriyor.

Masanın altında, elimi onunkinin içine sokuyorum. Parmaklarını benimkilere doluyor ve derin bir nefes alıyor.

"Geçmiş umurumda değil." Lyra başını yana çevirir. "Sadece polise bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle ve beni buradan . Sicilime bir ceza daha işlenmesine izin veremem."

Lyra kollarını göğsünde kavuşturur ve çenesini iğrenç bir şekilde kaldırır. Nova'nın sorunlarını çözmesini bekliyor. Kendini beğenmişliği hayret verici ve Nova'nın neden ondan uzak durmayı tercih ettiğini anlamaya başlıyorum.

"Bir cadı, bir sıçan ve bir satılmış olduğumu sanıyordum?"

"İşte bu yüzden bunu şimdi telafi etmelisin," diyor Lyra kararlı bir şekilde.

Başımı sallıyorum.

Nova sertleşir. "Biliyor musun Lyra? Bu sefer sana yardım etmeyeceğim." Kız kardeşinin gözleri büyüdüğünde Nova kara bir parmağını kaldırır ve sert bir sesle konuşur. "Ve bunu sana bir süredir söylemek istiyordum."

bir süre. Konuştuğum gibi konuştuğum ve çalıştığım yerde çalıştığım için satılmış biri değilim. Ayrıca kendimi seviyorum. Esmer tenimi, büyük burnumu ve saçlarımı seviyorum. Avuç içlerimin ne kadar koyu olduğunu ve kıvrımlarımı seviyorum. Profesyonel kıyafetler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymeyi seviyorum, tıpkı sizin çita desenlerini ve saçınızı boyamayı sevdiğiniz gibi. Bu senin tarzın ve kim olduğun. Bu benim tarzım ve ben buyum. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, sonsuza kadar rahatsız olacaksın çünkü senin 'siyah' olmanın ne olması gerektiğine dair dar fikrine uymak için kim olduğumu değiştirmiyorum."

Kaşlarım havaya

kalktı. Lyra'nın

çenesi düşüyor.

Nova hiç etkilenmiş görünmüyor. Bana başını salladı. "Burada işim bitti."

"Öylece misin?" Lyra çığlık atıyor.

"Kim olduğuna saygı duyacağım Lyra." Nova durur ve döner. "Ama seni uyarmak zorundayım. Eğer olduğun kişi seni suç işlemeye itiyorsa, bunun sonu senin için iyi olmayacaktır. O yüzden çok geç olmadan kendine bak ve kim olmak istediğini bul. Ablan olarak son tavsiyem budur."

"Nova, sakın benden uzaklaşayım deme!"

Sorgu odasının kapısını açıyorum ve Nova içeri giriyor.

"Nova!" Lyra çığlık atıyor.

Hall'a ve çift yönlü aynadan bizi denetleyen polis memurlarına başımızla selam veriyoruz. Nova ilerlemeye devam ediyor ve ben de hemen arkasındayım. Gün ışığına çıkana kadar durmuyoruz.

Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldı. "Haklıydın, Adam. Bu daha iyi hissettiriyor."

Gülümsüyorum ve onu kollarımla sarıyorum. "Şimdi nereye gitmek istiyorsun?" Sesim saç örgülerinin arasında boğuklaşırken soruyorum. "Rowan sanat kampında ve ben de boşum. Seni mağazaya, Türkiye'ye ya da Belize'götürebilirim. Nereye gitmek istersen."

"Eve." Gözlerime bakıyor ve bana harcanmış bir gülümseme veriyor. "Senin dairen mi?"

"Hayır." Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve ellerimizi birbirine kenetliyor. "Senin evine gitmek istiyorum."

BÖLÜM 19

SONUÇLARA VARMA ŞEKLİMİZ

NOVA

Dairem ne zaman evim gibi hissettirmeyi bıraktı bilmiyorum, ama tüm minimalist mobilyalarım ve nadiren kullandığım mutfak aletlerimle o büyük, boş alanda olma düşüncesi çekici gelmiyor.

Bu değişimi tam olarak anladığım söylenemez.

Ta ki verandadaki salıncakta Adam'ın kollarına kıvrılana kadar. Arazisine bakarken, yüzümde hafif bir rüzgar hissederken, sonunda kafama dank ediyor.

"senin evin olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" Adam durdu, eli bardaklığın yarısına kadar gelmişti. İkimizin de verandadaki salıncağın iki ucunda limonata bardaklarımız var.

"gibi hissettiren senin evin değil," diyorum, vahiy üzerinde çalışarak ve kelimeleri bana geldikleri gibi bırakarak. "Sensin."

Adam şok içinde göz kırpmıyor.

İfadesini zar zor fark ediyorum çünkü kendi yükümü sıralamakla meşgulüm. Korku içimi ağzına kadar dolduruyor. Aniden doğrulup Adam'a dik dik bakarken salıncak sallanıyor. "Bana ne *yaptın* sen?"

"Uh... seni seviyorum?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Aynen öyle. Neden başka birini sevemedin? Neden ben olmak zorundayım?"

"Çünkü sen Nova'sın," diyor basitçe. Hiç de özür dileyici değil.

Piç kurusu.

Gözlerimi kısıyorum.

Saç örgülerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu hareket parmak uçlarının şakağımın ve yanağımın üzerinde kaymasına neden oluyor. Bir zevk ürpertisi bedenimi sarıyor.

"Biliyor musun," diyor Adam düşünceli bir şekilde, "bence bugün kız kardeşinle yaptığın şey inanılmazdı."

Ateşlediği tüm zevk noktaları . Sırtımı salıncağa yaslıyorum. Adam sorgu odasında Lyra'yı azarladığım andan bahsetmiyor. Sonrasında olanlardan bahsediyor. Hall'a Lyra'yı kamu hizmeti ve terapi yapmayı kabul ettiği sürece küçük bir suçlamadan kurtarmasını söylediğim zaman.

"İnsanların düşündüğünden çok daha naziksin."

"Senden bana çok şey bulaştı." Kaşlarımı çatıyorum. "Artık kalbimde duygusal bir saçmalık var."

Gölüyor ve kolunu sandalyenin arkasına uzatıyor. "Lyra hiçbir şey çalmayı başaramadı. Bence bu sefer ona bir şans vermek en doğru karar olacak."

"Humph." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden şirket adına daha fazla sinirlenmiyorsun? Ne de olsa Lyra senden çalmaya çalıştı."

Parmakları omzumun üzerinden kayıyor. "*Bizden* çalmaya çalıştı." "Bu benim şirketim değil."

"Tabii ki öyle." Adam, içinde boğulacak kadar derin kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Bu *bizim* şirketimiz. Vision Tech'ten sonsuza dek ayrılсан ve Yoon Technologies'de çalışmaya başlasan bile bu şirket senin. Evli olsak da olmasak da senin."

Şok içinde sıçradım. Adam bunu araya sıkıştırarak kurnazlık yaptığını sanıyor. "Evlilik mi?"

"Tabii ki evlilik."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Adam." "Nova."

"Bu ne tür bir teklif?"

Sırıltışı haylazcaydı. "Geleceğimizden bahsediyorum." "Beni hissediyorsun."

"Ve hissedebildiğim kadarıyla," parmakları dudaklarımda geziniyor, "böyle bir düzenlemeye taraftar görünüyorsun."

Göğsümde ısı alevleniyor. Dikkatimi dağıttığı için elini geri itiyorum. "Sadece Vision Tech'i bana yüklemeye çalışıyorsun, böylece bir daha geri dönmesem bile sorumluluk almak zorunda kalıyorum."

"Bu kadar açık mı?"

Yumruğumu onun kaslı koluna indirdim. Tuğladan bir çite çarpmış lokum gibi sekti.

Gölüyor ve elimi dudaklarına götürüyor. Ağzı parmak eklemlerimde gezindiğinde biraz başım dönüyor.

"Sağlam bir plan, kabul ediyorum," diyorum isteksizce. "Ama evlilik illa Vision Tech'in sahibi olacağım anlamına gelmiyor. Evlilik sözleşmesi diye bir şey var."

"Evlilik sözleşmelerine inanmıyorum."

İş dünyasındaki beynim bir dizi alarm zili çaldırıyor. "Peki ya icatların? Onların yarısını bana mı vereceksin?"

"Yarısı mı? Hayır." Başını sallıyor. "İstersen her şeye sahip olabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok kötü bir iş kararı."

"Bunları yapma eğilimindeyim. Sen arkadan gelip düzelten kişisin."

"Üzgün bile değilsin."

"Neden ki? Seni kaybetmektense şirketi kaybetmeyi tercih ederim. Bu çok basit."

"Öyle değil. Bu çok para, Adam. Sen sıradan bir adam değilsin. Sen bir milyardersin. Sadece icatların bile sonsuza kadar büyük telif ücretleri getirecek. Çocuklarının çocukları zengin olacak."

"Çocuklarımızın ," diye düzeltiyor beni.

Ona tekrar ters ters bakıyorum. "Bunu bir düşün."

"Nova, bir saniyeliğine yönetici asistanı modundan çıkmanı ve olaya benim açımdan bakmanı istiyorum." Öne doğru eğilir. "Senin için ölmeye hazırım. Eğer kelimenin tam anlamıyla hayatımı kaybetmeye hazırsam, o zaman hiçbir şey yapmamaktan yeryüzünden kaybolmaya kadar değişen bir ölçekte, para tartışmalı bir noktadır."

Yarı homurdanıyorum. "Bu cümleleri nasıl buluyorsun?" "Bana geliyorlar."

"Gitmelerini söyle."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hayır."

"Sen en kötüsüsün," diye mırıldanıyorum, şimdiden eriyorum.

"Ve bir şekilde şansım yaver gitti." Gözleri üzerimde. Yaptığı şakanın tamamen masum olduğunu hissediyorum ama sinirlerime dokunuyor.

Adam için mırlayan küçük pis kedi uyandı.

Sahte dnler, gerçek cenazeler, hırsızlık girişimleri ve kim bilir bizi kēede bekleyen daha neler gibi ılgınlıklardan sonra, farklı türde bir kaos istiyorum. Sürekli kaşlarımı atmak yerine beni mutlu gözyaşları içinde bırakacak kaos.

"Burada ne kadar şanstan bahsediyoruz?" Yumuşakça soruyorum. Sonra başımı eēiyor. "Aıklıēa kavuşturmak için soruyorum."

Gülümseyerek beni kollarıyla sarıyor ve gēsne baēlıyor. "Bu sana baēlı."

"Bu durumda," parmaklarımı gmleēinin üzerinde gezdiriyorum, "biraz ikna edilmeye ihtiyacım olabilir. Tercihen iyi tasarlanmış bir PowerPoint sunumu ve buna eşlik eden artı ve eksilerin dokuz sayfalık bir zeti."

"Hm." Adam yanaēıma bir öpücük kondurduktan sonra bir tane daha konduruyor ve dudaklarıyla řakaēıma doēru yumuşak bir çizgi çiziyor. Orada burnunu sa rglerime bastırıyor, içine çekiyor ve "Pro-seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun" diyor.

"Bu mı?"

"Bana bir saniye ver. Bana yle baktıēında, düşüncelerimin kaybediyorum."

deēil. zerine atlıyorum. Dudaklarım Adam'ın dudaklarını yakalıyor ve alt dudaēındaki tüm tatlılıēı emerek aēzından bir yudum alıyorum. Aramızdaki baē sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor. Üzerimde ceket bile olmadıēını fark önce ceketimi silkmek istiyorum.

Adam'ın eli yüzümü kavırıyor ve pcē derinleştirebilmek için başımı eēiyor. Aēzı sert, sıcak ve lezzetli. O kadar lezzetli ki geriye yaslandıēında inliyorum.

"Hala bir PowerPoint sunumuna mı ihtiyacınız var?"

Bir gözümü açıyorum ve onu sırttırken yakalıyorum. "Bu iyi bir başlangıçtı. Senin için kuralları esnetebilirim."

"ok akıllıca bir karar, Bayan Delaney."

Kendimi aptal gibi hissederek bir gülümseme sızdırdım. Ama mutlu bir gülümseme. Aramızdaki tüm duvarlar yıkıldı. Akla gelebilecek her türlü fırtınayı atlattık ve bu dalgaları açmaya devam edeceēiz. Birlikte. Çünkü tek başıma güçlü olabilirim ama Adam'la birlikte durdurulamazım.

Başka bir a öpücükle buluşuyoruz. Eli sırtımda, kalalarımnda ve uyluklarımnda geziniyor. Ne kadar zarif bir şekilde iyi diye inliyorum

hissediyor. düğmelerini açmaya başlıyor ve elimi esneyen karın kaslarının üzerine koyuyor. Bir dokunuştan sonra kendimi kaybettim. Boğuluyorum. kadar büyük bir şehvetle dolup taşıyorum ki zar zor zapt edebiliyorum.

Adam'ı istiyorum. Bir kadının bir erkeği isteyebileceği her şekilde. Ve bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği tüm pozisyonlarda.

O benim ortağım. Arkadaşım. Sevgilim. Ailem. Geleceğim.

Adam'ın dokunuşu gömleğimin altından kayıyor ve parmaklarını göğüs kafesimin üzerinde kaydırduğunda neredeyse kendi derimden . İçimde kaynayan çaresizlik, kontrolün tamamen yokluğu artık tanıdık bir his. Ondan kaçmıyorum. Bunun yerine daha derine düşüyorum, uçurumdan aşağı bir yürüyüş yapıyorum çünkü suyun beni su tutacağına güveniyorum.

Belki yakında biraz suya ihtiyacım olur. Bu sundurma salıncağını yakıyor muyuz? Ev bu büyüklükte bir yangından kurtulabilir mi?

Dokunduğu her yerde arzu beni yakıyor. Kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum ama öpüşmemizi kesmeyi *düşünmek* bile fiziksel olarak acı veriyor.

Adam ağızma doğru fısıldıyor. "Ayak desteğini tekrar koyayım mı?"

Bu ifadeyi bir vınlama sesi takip ediyor. Aşağı bakıyorum ve güneş ışığında Rowan'ın ayak dayanağına ne çizdiğini nihayet görüyorum. Kendine özgü tarzında bir karikatür. Üç figür ve büyük, kabarcıklı harflerle boyanmış 'ev' kelimesi var.

O haklı.

Burası
evimiz.

Adam'a bakıyorum, kalbim yerinden gibi oluyor. "Aslında bence buna yatak odasında devam edebiliriz."

Adam sırtıyor ve sanki fikrimi değiştirmemi istemiyormuş gibi beni hızla havaya kaldırıyor. Ama bu treni durdurmam için hiçbir şansım yok. Onu öpmeye devam etmek için yüzünü tutuyorum ve sonra balkon kapılarına çarptığında aniden duruyorum.

Sarsıldım.

İnliyor.

Sonra birbirimize bakıp kıkırdıyoruz.

"Özür dilerim." Ellerimi yüzünden çekiyorum. "Yön bulmak için gözlerine ihtiyacın olduğunu unutmuşum."

Adam'ın ateşli bakışları vücudumda geziniyor ve kanımı eritiyor.

Lav. "Var mı I bahsedilen nasıl çok I Aşk Sen, Nova

Delaney?"

"Rastgele zamanlama," diyorum nefes nefese.

"Aklıma bir şey geldi." Adam'ın parmakları yanağıma değiyor. "Seninle daha fazla kapıya çarpmayı umursamayacağımı. Sen acı bile hissetmiyorum."

"Uh-huh. Bu harika. Kapıları unutup vurmaya başlayabilir miyiz? Lütfen?" Yalvarıyorum.

"Evet, hanımefendi." Adam usulca gülerek, bu kez yüzünün izini bırakmadan kapıyı geçiyor ve beni yatak odasına taşıyor.

* * *

Yatağa öyle nazikçe uzanıyorum ki, Adam'ın narin bir cam parçası taşıdığını sanırsınız. Sırtım yatağa gömülüyor ve o yanıma uzanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Göğsüm kabarıyor. Kalbim kükrüyor. Parmaklarım gömleğini kavıyor, onu daha yakına çekmeye çalışıyorum.

Onu üstümde istiyorum. Odadaki tek oksijen oymuş gibi onu içime çekmek istiyorum.

Hayır, bu bir istek değil.

Bu bir *ihtiyaç*. Onunla yanıyorum.

Ama Adam'ın acelesi yok. Parmakları dudaklarımda geziniyor ve sonra boynumun altına kayıyor. Başımı yukarı kaldırıyor, ağzımı yaklaştırıyor ve sanki baskıyı derinleştirmek beni paramparça edecekmiş gibi dudaklarını usulca dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Yumuşak patlamalar dünyamı sarsıyor. Kendimi destekleyebilmek için dirseklerimi yatağa dayıyorum. Beklenti, bana yağmur sonrası toprağı hatırlatan, misk kokulu ve umut dolu kokularla birlikte havayı yükseltiyor.

Ben

hazırım.

Çok

hazırım.

Adam ağzını hafifçe aralıyor ve ben inleyerek onu kendime çekmek istiyorum.

Daha fazla mesafe olmasın, lütfen. Yedi yıl yeter.

Göğsüm yanıyor, gömleğimi çıkarmaya çalışıyorum. Adam elimi tuttu. "Ah-ah, Nova."

Gözlerim açılıyor ve acınası bir miyavlama çıkarıyorum. Beni daha ne kadar bekletecek?

Adam beni çeviriyor ve tekrar öpüyor, bu sefer daha sert. Diliyle dudaklarımı aralıyor ve vücuduyla beni eziyor, neredeyse ölene kadar tüm nefeslerimi içine çekiyor.

Her alev alev yanıyormuş gibi hissediyor ve kalçalarımı onunkilere dayayarak çelik gibi kararlılığını sınıyorum.

İnliyor ve sanki başı dönüyormuş gibi hızla göz kırpmıyor.

"Neden acele ediyorsun?" Ellerim sırtında geziniyor. Şehvet vücudumun içinde sinir bozucu bir tilt oyunu gibi sekiyor. Topun rampalara ve lobutlara çarptığı, tüm ışıkların yanıp sönmesine neden olduğu ve asla bir deliğe düşmediği türden.

Lanet olası bir deliğe gir artık!

Adam sırtlıyor. Dudaklarından yayılan ve gözlerini aydınlatan yavaş, seksi bir gülümseme. Kalbimin boğazıma doğru fırlamasına ve beynimin kısa devre yapmasına neden oluyor.

"Öğretmen sesiniz olduğunu biliyor musunuz?" "Ne?" Mırıldanıyorum.

Öpücüklerini çenemde gezdiriyor, ağzını boynumdan aşağıya doğru sürüklüyor ve bir yerde kalıp öfkeyle emdiğinde beni sarsıyor. Gürültülü bir inilti çıkarıyorum ve o da dengesiz bir vampir gibi boynumda bir ısırik bırakıyor.

Nefes nefese kalmış ve ateşten çözülmüş bir halde onu geri itiyorum ve kot pantolonunu çıkarmak için saldırıyorum.

Adam beni yine durdurdu.

Gözlerini oymak istiyorum.

"Ne istediğini biliyorum Nova," diye fısıldıyor Adam kulağıma. "Ve onu sana vereceğim. Ama burada kontrolü elinde tutamazsın."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

Bakışları sabit ve karanlık. O mükemmel dudaklar hafifçe ayrılmış ve rujum sayesinde pembeden çok kahverengi.

Sözlerini sıralamak için elimden geleni yapıyorum. Benden ne istiyor? Cevap göz önünde saklanıyormuş gibi , ama şehvet-

Bağımlı beynim tam anlamıyla çıplak-Adam modunda. Sıcak eller karnımın üzerinde kaymaya başlayınca daha da fazla hata vermeye başlıyor.

"Çok güzelsin," diyor Adam, alnımdaki kızgın çizgileri bir öpücükle düzelterek. "Kaşlarını çattığında bile." Başparmağıyla dudaklarımda iz bırakıyor. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun Nova?"

"O zaman göster bana," diye bağırdım.

Adam kaşlarını çatıyor ve beni tekrar öpüyor, ama önceki gibi nazik değil. Bu sefer neredeyse öfkeli. Kuvveti başımı yastığa çarpıyor. Etobur, vahşi, vücuduyla beni yere yapıştırıyor.

Onu cesaretlendiriyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum, kalbim patlamakla tehdit edene kadar onu kızdırıyorum. Kanım o kadar sıcak akıyor ki sanki iliklerime kadar kaynıyorum.

Adam gömleğimi çekip çıkarıyor ve o beni durduramadan pantolonumdan hızla sıyrılıyorum. Serin hava çıplak omuzlarıma ve bugün sergileyeceğimi bilmediğim hassas pamuklu iç çamaşırlarıma çarpıyor.

Beni gördüğünde keskin bir nefes alıyor, gözleri bacaklarımdan göğsüme kadar kayıyor. Şüpheler ortadan kalkmaya başlıyor. Beni çekici buluyor. Yüzünün her yerinde bu yazıyor. Her ne oluyorsa, hayal kırıklığına uğradığı için değil.

Adam tekrar durduğunda ben de kolumu kıvrıp sütyenimin oynuyorum.

Önce burun deliklerim hayal kırıklığı içinde alevlendi. Sonra ne dediğini hatırladım.

Burada kontrolü sağlayamazsın.

Anlayış zihnimde patladı. Benden istediği şeyin sadece çıplak şehvet ve açık bacaklar olmadığını anlıyorum.

Bu teslimiyet.

Dudaklarım bükülüyor ve kaskatı kesiliyorum. Güçlü olmak, liderlik etmek benim içgüdümdü. Vision Tech gibi bir şirketin CEO'su olmak için sertleşmek zorundaydım ve bu hayatımın her alanını etkiledi. Bizimle birlikte bu odaya girdiğini fark etmemiştim.

Adam başımı okşuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Tek kelime etmeden sürecimi izliyor. Çok nazik. Çok sabırlı. Neredeyse kalbimi göğsümden söküp gümüş bir tepside sunasım geliyor.

Belki tek başıma hayatta kalabilirim. Ama istemiyorum.

Adam'ı istiyorum.

Geriye dönüp baktığımda, hep .

Derin bir nefesle, tüm dikenleri, tüm zırhı, herhangi birine karşı savunmasız olmayı zorlaştıran tüm parçalarımı topluyorum. Adam'ın gömleğini attığı gibi bir kenara bırakıyorum.

Çok fazla düşünmeyi bıraktım. Ben sadece...

Bır

ak.

Git.

Ve sonra sütyenim gitti. Ve Adam'ın sıcak, ısrarcı ağzı, kıyafetlerimin geri kalanını yırtıp atarken ağzıma iniyor. Elleri vücudumun her santiminde geziniyor, bana tapıyor, inatçı olduğumdan çok daha güçlü hissettirecek şekilde bana tapıyor.

Uzanan ellerin ve açgözlü dudakların çılgınlığı içinde Adam'ın gömleğini kafasından geçirmeyi başarıyorum. Tırnaklarımı sırtının sert kaslarına geçirirken beni tutuyor, omurgasına bağlanan ipler gibi gergin gücü hissediyorum. O tam bir sanat eseri ve ben ona dokunmadan duramıyorum. Pazularının tepelerini ve vadilerini ve bronz teninin altındaki gücü hissetmeden duramıyorum. Adam kalçalarımı kaldırıyor ve beni yatağa yayıyor. kalabileceğimden emin olmadığım bir açlıkla, kötücül dili ve aynı derecede şeytani parmaklarıyla beni yiyip bitiriyor. Ona bunu kim öğretti? Böyle bir hareket? İddiasını ortaya koymak için mi?

İniltieler duyuyorum, kesinlikle benden gelemeyecek muhtaç bir ses çünkü ben sert, bağımsız biriyim...

Oh.

Oh... bu benim.

Vücudumdan ter akıyor.

Merkezimde zevk sarmalları ve sarmalları.

İnliyorum, görüşüm beyazlaşırken ellerim çarşaflara dolanıyor. Süzülüyorum. Ve sonra havai fişek gibi patlıyorum. Beni saran ürperti, şehri bir depremin vurup vurmadığını merak etmeme neden oluyor.

Adam bir saniyeliğine yataktan ayrılıyor ve sonra geri dönüyor. Şilte eğiliyor. "Benimle misin, sevgilim?"

Başımı sallamam bir saniye sürüyor.

"Güzel," diye fısıldıyor. Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben kendimi tadıyorum. İkimizin tadını alıyorum. "Çünkü," diye homurdanıyor Adam, "beni anlamam için tüm sabrımı tükettim."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama boğazımdan bir çığlık koparacak kadar aniden içime girdiğinde kelimeler kısılmış bir nefese dönüşüyor.

Bu çok fazla.

O çok fazla.

Acı ve zevk birbirine dolanır, yıkıcı bir kasırganın hiddetiyle girip çıkar.

Sıcak ve .

Cezalandırıcı ve

ödüllendirici. Hepsini

zapt edemiyorum.

Ayak uydurmaya çalışırken binlerce parçaya ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Ya da belki de Adam kalçalarımı sıkıştırıp yedi yıllık bastırılmış arzusunun nasıl bir his olduğunu ortaya çıkarırken çatlamak üzere olan yataktır.

Daha

hızlı.

Daha

sert.

Her kaygan hareketiyle istek ve ihtiyaç ateşi yakıyor.

Ve kendimi yanmaya bıraktım. Kendimi parçalanmaya, yağmalanmaya ve yok edilmeye açıyorum. Adam'ı hiçbir şeyden mahrum bırakmıyorum, ona tüm bedenimi, tüm iniltilerimi ve zevkimin kayganlığını veriyorum.

Onunla birlikte hareket ediyorum ve onunla birlikte yükseliyorum. Dudaklarıyla bir öpücükte buluşuyorum ve sonra ağzımın çenesine, boğazına sahip çıkmasına izin veriyorum, fırçaladığım her yerde nemli, ıslak izler bırakıyorum. Sabit temposu neredeyse beni kıracak kaotik bir dalgalanmaya dönüşüyor.

Hayatım pahasına tutunuyorum ve sonra daha fazla tutunamıyorum. İçime çöken dalga ezici, beni ayak bileklerimden aşağıya, bitmeyi reddedecek kadar tüketen bir zevkin içine çekiyor. Yaşayan, nefes alan, hareket eden, nabız gibi atan ve beni Adam'ın yörüngesine daha da sürükleyen bir şey. Onun dünyasına. Bizi bir yapıyor. Bir bütün. Mükemmel.

Ve daha bitmeden, Adam hareketi değiştiriyor, yavaşlıyor, beni tekrar inşa ediyor. Sonunda ona her şeyiyle güvenen kadın olarak beni daha fazlasının beklediğine dair sessizce söz veriyor.

BÖLÜM 20

MUZAFFER DÖNÜŞ

NOVA

Teker teker duyularım bana geri geliyor. Tüm el ve ayak parmaklarımın yerinde olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor çünkü yatağın sallanması, Adam'ın kulağımda hırlaması ve ve dizlerim üzerinde dengede durduğum yastıklara akan ter arasında bir yerde, vücudum tam anlamıyla zevkten *parçalanıyor*.

Kararsızca göz kırpyorum ve kıpırdanmaya devam ediyorum. Küçük parmağıma kadar tüm parmaklarım mevcut ve .

"Tamam," diye nefes alıyor Adam nemli tenime karşı, "*bunu atlatmak* için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"*Şimdi* biraz zamana ihtiyacın olacak mı?" Kısık sesle sordum. Gecenin 'Adam Beni Bir Akrobata Dönüştürüyor' bölümünde bir yerlerde sesimi kaybettim.

Güneş tüm gökyüzünü kapladı. Adam ve ben bu yataktan tuvalete gitmek dışında bir kez bile çıkmadık. Onun bir canavar mı yoksa makine mi olduğuna karar veremiyorum ama kesinlikle insan değil.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Yarı uzaylı olmadığına emin misin?"

Kaşlarını çattı.

"Teknolojiyle aranın neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyor," diye mantık yürütüyorum. "Ve neden insanlığa yardım etmek gibi garip bir takıntın olduğunu da."

"Konu ben olduğumda gerçekten o kadar da mantıklı değilsin, değil mi sevgilim?" Bir elini çıplak sırtımın ortasına koyuyor ve beni kendisine doğru kıvrıyor. Hafif metal kokusu, memnuniyetle iç çekerken göğüs kaslarının hafif hareketi, dalgalı, çekilebilir saçlarının görüntüsü

-Hepsi beni onun yanına daha da sokulmaya davet ediyor.

Adam şakağıma bir öpücük kondurarak beni karşılıyor. Gülümsüyorum.

Benim , iri, taşralı sevgilim tam bir kucaklayıcıdır.

Başından beri tüm işaretler oradaydı, Alexa'nın öldüğü gece bana sıkıca sarılıyordu, ama yine de beni şaşırttı. Muhtemelen, son birkaç saatini, Alexa'nın ölümüyle ilgili her şeyi silerek geçirdiği içindir.

ve bana sıkı sıkıya tuttuğu kontrolünün altında saklı olan hayvanı gösterdi.

Nefeslerimiz normale döndüğünde ona bakıyorum. İlk başladığımızda söylediği bir şey aklıma geliyor. "Gerçekten bir öğretmen sesim var mı?"

"Evet." Adam'ın gözleri kapalı kalıyor.

Kaşlarım düğümleniyor. "Sinir bozucu mu?" "Bazen."

Ona vurdum. "Öğretmen gibi istemiyorum. Sadece işleri mümkün olduğunca verimli bir şekilde halletmem gerekiyor."

", Nova."

Ses tonumdan ne zamandır rahatsız olduğunu merak ederek alt dudakımı çiğniyorum.

Adam usulca gülüyor. Parmak uçları boğazımın sütununu sıyrıyor. "Fazla düşünmeyi bırak. Önemli bir değil." Ben cevap vermeyince Adam ekliyor: "Peki ya şuna ne dersin? Eğer bu öğretmen sesinden bıcarsam, seni özel bir yere sürükleyeceğim. Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Seni alıp götüreceğim ve külotunu dizlerine kadar indireceğim..." Sözünün geri kalanını kulağıma hırıldayarak söylüyor ve nefeslerim hızla çıkmaya başlıyor.

"Bunun ne faydası olacak?" , her yerim yanıyor.

"Olumlu pekiştirme. 'Öğretmen sesi' artık bir davettir. Bunu yapmaya devam edebilirsin ve ben de umursamam."

"Bu çok saçma." Gülerek başımı sallıyorum.

"Dene de görelim." Esniyor.

Yanına yerleşiyorum, akşamın sessizliğinin ve kulağıma çarpan kalbinin gümbürtüsünün tadını çıkarıyorum.

"Seni çok fazla incitmedim, değil mi?" Adam umursamaz bir şekilde kalçamda bir daire çizerek soruyor.

"Hayır, çok fazla değil."

Sahip olduğu tüm arzuyu içime akıttı ve beni içten dışa doğru işaretleyen cezalandırıcı vuruşlar yaptı. Eminim *biraz* hasar olacaktır.

Ama yine olsa yine yaparım.

"Yine de," diye göğsünü öpüyorum, doymak bilmez şehvetini ve gelmeye devam ettiği o canavarca yolu düşünerek, "sen o kadar da

Düşündüğüm kadar nazıksın. Yedi yıl boyunca beni öpmeden nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum."

"Aramızdaki çizgiyi her zaman korumuş olman iyi bir şey," diye mırıldanıyor Adam uykulu bir şekilde alnıma doğru. "Çünkü sen benimle olmaya hazır olmadan önce seni tatmış olsaydım, seni arzulamaktan çıldırırdım."

"Gerçekten mi?"

"Seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğim zamanlar yeterince zordu. Ama sana sahip olsaydım ve sonra sana bir daha dokunamasaydım...?" Başını sallıyor.

Parmağımı dolgun pembe dudaklarının üzerinde hafifçe ve gülümsemeye dönüşmelerini izliyorum. "Yani istifa etmem ve kendimi için yedi yıl beklediğine pişman değil misin?"

"Sevgilim, bir ömür boyu beklerim." Bana tatlılık ve kabarcıklı vaatlerle dolu bir öpücük veriyor. Sonra geri çekiliyor, gözleri hâlâ yarı kapalı. "Ama buna gerek kalmadığına memnunum çünkü" diye ısıklık yapıyor ve bir elini belimden aşağıya, kalçamın üzerinden kaydırarak bacakları arasındaki sıcaklığı yeniden harekete geçiriyor, "kelimelerle anlatılamayacak kadar enfessin."

Yumuşakça gülüyorum.

"Seni büyük çapkın." Saç

örgülerime gülümsüyor.

Göğsüne sokuluyorum, tenindeki nemli kokumuzu içime çekiyorum.

"Nova," diye nefes alıyor adımı.

Başımı kaldırdığımda çikolata kahvesi gözlerin bana baktığını görüyorum. "Hm?"

"Teşekkür ."

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için." Ellerini sırtımda gezdiriyor, omurgamın kıvrımını takip ediyor, omurgamın kuyruk sokumumla birleştiği yerde duruyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Beni sevdiğin için."

İçimi çektim. "Adam."

"Kılıcı bırakmanın senin için ne kadar zor olduğunu ve bana aşık olduğunu fark etmenin ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum."

"Düşmüş." Göğsünü dürtüyorum. "Çoktan bitti."

Gülümsüyor ve parmaklarımla ucunu öpüyor. "Hayatımı sana doğru seçimi yaptığını göstererek yaşayacağım. Çünkü sen

Her zaman doğru seçimler yaptım Nova ve ben bir istisna olmayacağım."

"Sana inanıyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Sahte evlilikleri minimumda tuttuğumuz sürece."

"Sevgilim, bir dahaki sefere koridorda yürüdüğümde, bu seninle evlenmek için olacak."

"Yine teklifsizler."

"Bunun teklif olmadığını kim söyledi? Ben tamamen ciddiylim."

Çılgınca bir ses çıkardım. "Dur bakalım kovboy. Önce çıkmayı deneyelim, sonra evlilik hakkında konuşuruz."

"Hep beni yavaşlatmaya çalışıyor," diye mırıldanıyor ama yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Benim bu. Siz büyük fikirlerle ortaya çıkıyorsunuz ve ben sizi gerçeğe döndürüyorum. Bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz." Gözlerim cep telefonuma kaydı. İşten bahsetmişken, Adam beni yatağına kıyafetlerimi yırttığından beri telefonumu bir kez bile kontrol etmedim.

"Yoksunluk çekmeye başlıyorsun, değil mi?" diyor bilerek, yakışıklı bir sırıtışla.

"Değilim." Kaşlarımı çattım. "Rowan'ı sanat kampından ne zaman alacaksın?"

"Yakında."

"Ne kadar yakında?" Telefonumu kontrol etmek için doğruldum.

Bileğimi tuttu. "Neden bu konuda endişelenmeme izin vermiyorsun?"

Ellerimi yakalayıp başımın üstünde tuttuğunda nefesim kesiliyor. Parmakları avuçlarımın üzerinden kayıyor ve benimkilerle kenetleniyor. İçime doğru bastırdığını hissediyorum ve ne olacağını biliyorum. Ben yumuşayana ve kadar arzuladığı her şeyi alacağını biliyorum.

Bu çok tehlikeli. Evliliğe kesinlikle 'evet' diyorum, eğer bu evlilik Adam'ın büyüme versiyonundan geliyorsa.

Gözleri sanki beni avucunun içine aldığını biliyormuş gibi tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Zamanımız var."

"Ne yapma zamanı?" Masum numarası yapıyorum. "Rahatla, Nova."

Isı yüzümden, göğsümden, kalçalarımın, tenimin her fışkırıyor. Bir insan cehennemi. Çenemi kaldırıyorum, meydan okur gibi davranmaya çalışıyorum. Adam'ın beni evcilleştirdiğini düşünmesine izin , birazcık evcilleştirmiş olsa bile.

"En azından e-postalarımı kontrol etmeme izin ver."

"Uzan ve bacaklarını aç," diye emrediyor Adam, sesinden karanlık bir otorite damlıyor.

İçim eriyor.

Dışarıda direniyorum. "Bu ses tonunun benim üzerimde her zaman işe yarayacağını sanmayın Bay Harrison."

"Bay Harrison?"

"Artık senin ya da Vision Tech için çalışmıyorum, unuttun mu?"

"Doğru," diyor Adam. Bir baktım, ayak bileğimden tutup beni aşağı sürüklüyor. Bir çığlık atıyorum, yatağın üzerinden kayıyorum ve başımı yastığa çarpıyorum.

Adam şimşek gibi üzerime geliyor ve çenemi kavırıyor. Acı verici bir dokunuş değil ama sert. İkimizin özüyle boyanmış başparmağını ağzımın üzerinde gezdirip yavaşça daireler çizerken, masaj yaparken ve etimi çekiştirirken acı dolu bir ses çıkarıyorum.

Güçlü kalacağım.

Ta ki ellerini daha aşağıya, daha aşağıya, *oraya* hareket ettirene kadar, aynı hareketleri sinir bozucu bir şekilde yavaş hareketlerle kopyalayana kadar. Zevk içinde kıvraniyorum, kızgın bir sıcaklıkla ürperiyorum, saçlarına uzanıp çekiştiriyorum. Bedenim kıvrılıyor ve çaresizlik içinde onu arıyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum ve ellerini protesto için haykırıyorum.

Adam'ın gülümsemesi pis ve kötücül. "Toplantı odasındaki tartışmasız kraliçe sensin Nova," diye fısıldıyor, gözleri gecenin daha koyu, "ama burada patron benim. Anlıyor musun?"

Sayanara, direniş.

Bacaklarımı ona doladığımda içimde durgun bir sıcaklık ve beklenti var. "Evet."

* * *

GÜNLER Adam ve Rowan ile kahvaltı ritminde akıp gidiyor ve
kullanarak ve dinlenme . benim zaman için
Putter etrafında benim

kırtasiyeye alışverişe gitmek ya da Adam'ın bir gece önce bana yaptıklarından sonra kendime gelmek için uyumak.

Bazen akşamları, Adam isteyken Rowan'ı sanat kampından alırım ve birlikte malzeme mağazasına alışverişe gideriz. Ya da film izleriz ve kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar konuyu didik didik ederiz.

Rowan bana resim yapmayı öğretmeye çalışıyor ama nafile. Zavallı şey henüz bunu kabullenemiyor.

Vision Tech'ten ayrıldığımdan beri daha fazla zamanım ve etkinliklerden kaçınmak için daha az bahanem olduğu için hayatım daha fazla insanı kapsayacak şekilde genişledi.

Dejona'e'nin Kızlar Gecesi davetlerini diğer tüm sosyal etkinliklerden daha fazla kabul ettim. Çiftlik evindeki hanımlar her zaman eğlenceli oluyor ve ben evden sıcak ve mutlu hissederek ayrılıyorum.

Ait olmak güzel.

Hiç kadın arkadaş grubum olmadı.

Düzelتيyorum, hiçbir *zaman* bir arkadaş grubum olmadı.

Ama Kenya, Sunny, Vanya, Dawn ve Dejona'e anlayışlı insanlar. Her zaman sohbete katacak bir şeyim olmamasına saygı duyuyorlar ve sadece varlığımdan memnun görünüyorlar.

Tüm bunlarla birlikte, kendimi biraz amaçsız hissediyorum. Hayatımdaki diğer her şey roket gibi yükseliyor, ancak iş hayatımda bir türlü geçmeyen bir hoşnutsuzluk var.

Bir sonraki adımlarım hakkında daha fazla düşünüyordum. Yoon Technologies bana şirketlerine katılmam için bir teklifte bulundu. Bu harika bir fırsat. Yoon Technologies rakibimiz olmasına rağmen Adam bile kabul etti.

"Devam et. Nereye gidersen git seni destekleyeceğim" dedi ve beni yuvarlayıp endişelenmemem için dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

Bir süre işe yaradı ama hâlâ huzursuzum. Yeni bir yol seçmek zihnimde büyük bir ağırlık oluşturuyor.

Seçenekler sonsuzdur.

Başka şirketlerde çalışmak için tonlarca teklif aldım.

Kendi işimi bile kurabilirim. Adam'ın parası olmadan. Mali konulardaki aşırı ihtiyatlı tutumum sayesinde kendi paramı biriktirdim.

Hatta teknoloji dışı bir alana yönelmeyi bile düşündüm, ama bu bana iki beden küçük bir elbise giymek gibi yanlış geliyor.

Evde oturmuş araştırma yapıyor ve aynı huzursuz tatminsizliği hissediyordum ki Adam'a işyerinde sürpriz yapmaya karar verdim. Vision Tech'in CEO'suyken bana her zaman öğle yemeği getirirdi. Artık ofise daha çok gittiğine göre ben de bu iyiliğe karşılık vermeliyim.

Adam'ın en sevdiği makarnayı pişiriyorum, güzelce paketliyorum ve Steve'le aşağıda buluşuyorum.

Evet, Adam bir şoför tutmam konusunda ısrar etti. İlk başta reddettim. Ama Steve yaşılanıyor ve üniversiteye göndermesi gereken çocukları var. Onun işini elinden almak istemedim ve kabul ettim.

Steve gülümser ve el sallar.

Arabaya binerken jestine karşılık veriyorum.

Vision Tech'e giderken camdan hızla geçen şehre bakıyorum. Rotanın aşinalığından mı yoksa Adam'ı görme beklentisinden mi bilmiyorum ama sadece bu yönde ilerlemek bile sinirlerimi yatıştırıyor.

Steve Vision Tech'in önünde durur ve huzursuzluk hissi tamamen kaybolur. Sanki... evimdeyim.

İçeri giriyorum. Tepkiler anında geliyor.

"Merhaba, Bayan Delaney!"

"Tatilden döndünüz mü?" "Sizi

özledik, Bayan Delaney."

Asansörü beklerken Henry yanıma geldi. Bana utangaç bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim.

"Merhaba Henry, ?"

"Güzel." Gözlerime bakıyor. "Seni görmek güzel."

Başımı salladım.

"Hey, bebeğim." Stajyer Courtney, kolunu Henry'nin koluna doladı.

Gözlerim şişti.

Henry ensesini ovuşturur. "Bahsetmiş miydim? Yeni bir kız arkadaşım var."

"Henry, bu harika."

"Teşekkürler." Bana baktı. "Bay Harrison'la zaten konuştum ama aramızda bir kırgınlık yok, değil mi?"

" de değil. Senin adına sevindim." Başımı eğdim.

Gülümsüyor ve kız arkadaşının elini sıkarak benimle birlikte asansöre biniyor. Henry için gerçekten çok mutluyum. O iyi bir adam ve bir yerlere geliyor. Adam'ın duygularını bir kenara bırakıp Henry'yi Vision Tech'te tutmanın bir yolunu bulabilmesine sevindim. Şirket için bir değer olacak. Bunu hissedebiliyorum.

En üst kattaki ofise girdiğimde, damarlarımda enerjinin yükseldiğini hissediyorum. Topuklarım, hızlanan kalbimle aynı anda tıkırdıyor. Işıklar parlak. Çalışanlar ışıltı ışıltı. Büyülü bir dünyaya adım atmak gibi.

"Bayan Delaney!" Rochelle ayağa fırlıyor ve bana kocaman bir sırıtış fırlatıyor.

Onu başımla selamlıyorum. "Adam nerede?"

"Bay Harrison şu anda bir toplantıda. Şu anda Vision Tech'in başında olduğu için mucit yarışmasına katılmaya devam edip etmeyeceğine karar vermeye çalışıyorlar."

"Ne?" Çenem düştü.

Rochelle bilgisayarını kontrol eder. "Yakında işi biter."

O toplantıya girmeye hakkım olmadığını hatırladığımda koridorda ilerlemeye başlıyorum.

Artık Vision Tech'te çalışmıyorum.

Memnuniyetsizlik geri döndü.

Eskiden *benim* ofisim olan Adam'ın ofisinde bekliyorum ve kapı açılana kadar surat asıyorum.

Adam düğmeli gömleği ve koyu renk pantolonuyla bir GQ modeli gibi görünerek içeri girer. Ofis kıyafetlerine uymak için flanel ve kot pantolonunu değiştirdi. Yalayacak kadar lezzetli görünse de onu kovboy çizimleri ve gündelik kıyafetleriyle tercih ederim.

"Nova." Yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor ve gözlerini aydınlatıyor.

Sandalyeden fırladım ve ona yaklaştım.

Bu ışık içinde onun gözler Putters dışarı ne zaman o görür benim öfkeli bir ifade. "Uh-oh. Ne yaptım ben?"

"Yarışmadan çekilmeyi düşündüğünü bana neden söylemedin?" Talep ediyorum.

"Oh, bu mu?"

"Bu mu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Adam, çok çalıştın ve yerini adil bir şekilde kazandın. Bir sonraki turda sunum yapmayı hak ediyorsun."

Bana yaklaşıyor, uzun bacakları mesafeyi kapatıyor. "Bu her zaman gri bir alandı, ama şimdi ofiste olduğum için, bu açık bir çıkar çatışması. İyi niyetle katılamam."

"Bull."

Dudakları titriyor.

Arkamı döndüm ve dudaklarımı yaladım. Temkinli bir sesle, "Vision Tech'e geri dönmemi istersen-" diye öneriyorum.

"Sana ihtiyacımız yok," diyor neşeyle.

Yaltaklanıyorum.

"Ekip harika bir iş çıkarıyor. Elbette, sizden birinin yerini doldurmak için üç kişiye ihtiyacımız olması ironik ama onlar da üzerlerine düşeni yapıyor ve sizi gururlandırıyorlar. Ayrıca, yarışmanın ilk turunu şimdiden kazandım. Bu hiç katılmamaktan daha iyi. Biraz ara verip diğerlerinin birinci gelme şansını yakalamasına izin verebilirim."

"Ama zorunda ," diyorum titreyerek.

"Sorun değil. Benim için sorun değil."

"Ama-"

"Ooh," Adam poşete uzanıyor, "sevdiğim makarnadan yaptın mı?"

"Sana makarna yok." Çantayı geri çekiyorum.

Adam alaycı bir sırıtişla yukarı bakar. "Cezalandırılıyor muyum?" "Evet."

"Ne için?"

"I..." Beynim karardı. Sadece sinirli olduğumu biliyorum ve neden olduğundan emin değilim.

Adam bana sarıldı. "Nova, sadece ."

"Neden bilmiyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

"Hep böyle inatçı," diye mırıldandı. "Vision Tech'e geri dönmek istediğini söyle yeter."

Saç örgümü kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Sert davranmaktansa, içimi döküyorum. "Vision Tech'e geri dönmek istiyorum."

"O kadar zor muydu?"

"Bu küçük düşürücü. Çok dramatik bir şekilde ayrıldım."

"Ve bu kadar dramatik bir şekilde geri dönebilirsin. İstersen birkaç at kiralayabilirim. Lobiye at sürüp, yönetimi ele geçirdiğinizi ilan edebilirsiniz."

Hafif bir dehşet içinde ona bakıyorum. "Beyninin nasıl çalıştığını anlamıyorum."

"Bu bir *şaka*, sevgilim." İki omzumu da kavırıyor ve aşağı yukarı ovuşturuyor. "Ekibin geri kalanını çoktan bilgilendirdim. Bu yeni dinamiğe yumuşak bir geçiş yapabilirsiniz. Ekibin sorumlulukları aynı kalacak. Size karşı sorumlu olduklarından emin olmak için önlemler aldım. Geçmişte yaptığınız gibi kendinizi fazla çalıştırmanızı istemiyorum. Arkanızdaki ekiple, istediğiniz zaman işinizi bitireceksiniz ve yanınızda koşturacak insanlar olacak. Bu altından *kalkabileceklerini* kanıtlamış insanlar."

"Bekle, geri dön. Ben daha sana söylemeden ekibe geri döneceğimi mi söyledin?"

Adam dudaklarıma öyle sert bir öpücük konduruyor ki kulaklarım çınlamaya başlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni bırakıyor ve kendinden emin bir şekilde aşağıya bakıyor. "Senin beni tanıdığın kadar benim de seni tanıdığımı unutuyorsun."

"Bu hâlâ çok fazla. Emin olamazsın."

"Vision Tech dosyalarımı evden çalıp okuyormuşsun."

Bakışlarımı kaçırdım. Bunu fark ettiğini sanmıyordum.

"Ve her konuşmamızda bana Vision Tech'in son projelerini soruyorsun. Gerçekten o kadar da sinsi değilsin Nova."

Alay ettim. "O zaman daha önce gelmemi istemeliydin."

"Mm-hm." Başını sallıyor. "Önce senin emin olmanı istedim. Kendi duygularını anlamanın biraz zaman aldığını biliyorum. Neyse ki bu sefer yedi yıl sürmedi."

Ona çantayla vurdum.

"Dikkat et," diyor, "öğle yemeğimi mahvetme." Güldüm ve çantayı ona uzattım.

Adam onu bir kenara koyar.

Gözlerim büyüdü. "Onu şimdi yemeyecek misin?"

"Bu sonrası için. Önce tatlı yiyeceğim." Adam elimi tutuyor ve beni kanepeye götürüyor. Sanki kapısı açık değilmiş gibi beni kucağına çekiyor.

Kıvrınmaya çalıştığımda, beni sıkı sıkı tutuyor. "Beni ziyaret etmeni gerçekten çok seviyorum. İster burada ister laboratuvarıda olsun." Burnunu benimkine sürtüyor. "Günümün en güzel kısmı sensin."

Arkama yaslanıyorum. "Burada bir şey denemeyi aklınızdan bile geçirmeyin, Mr. Harrison. doldu."

"Geçen sefer bu kadar karşı değildin," diyor elini eteğimden yukarı kaydırarak.

Ona vurdum. "Geçen sefer akşamın geç saatleriydi ve binada yüzlerce çalışan yoktu. Ayrıca bu oda ses geçirmez değil."

"O zaman bunu düzeltmem gerekecek." Daha yakına eğiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Adam dudaklarımın kontrolünü ele geçiriyor ve tüm itirazlarımı öpüp yok ediyor. İş bittiğinde kendi adımı bile hatırlayamıyorum, neden beni masasının üzerine eğmemesi gerektiğini bile.

Ten rengi eli yanağımı okşuyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, hâlâ kendimi tam olarak kontrol edememiş bir halde. "Masanda sivri bir şey var mı?"

Adam sırtlıyor ve beni dürtüyor. "Buna cevap vermeyi çok isterdim ama bir toplantımız var."

"Biz mi?"

"Geri dönüş yapmadan önce beklemek mi istedin? Buraya kadar her şeye burnunu sokmak için gelmedin mi?"

"Ben *karişmam*," diye kendimi savunuyorum. "Buraya sevgi dolu, yakışıklı erkek arkadaşına yemek vermeye geldim, tüm sevgi dolu, sadık kız arkadaşların yaptığı gibi."

Parmaklarını çeneme koyuyor ve yüzümü yaklaştırıyor. "Hâlâ yalan söyleyemiyorsun, Nova."

Ateş et.

Onu silkeleyip kapıya doğru elimle işaret ediyorum. "mi?"

Adam Gülüyor, yükselir için onun Tam yükseklik ve alır benim Elini. "Tekrar hoş geldin, sevgilim."

EPILOG

ADAM

Rowan'ın burnunun kenarına BOYA SÜRÜYÖRÖM ve boya rulosuyla peşimden geldiğinde kaçmaya çalışıyorum. Nova, diğer kullanılmış boya rulolarını kovalara daldırdığı bahçenin ortasından gıcırđıyor.

"Çok yavaşsın Ro," diye bağııyorum omzumun üzerinden, çimlerin arasında zikzaklar çizerek.

Oğlum sıska kollarını kaldırıp bana saldırdı. Yüzümün yan tarafına bir boya rulosu yedim.

"Aha!" Rowan zafer çığlıkları atıyor.

Başımızdan aşağı bir kova su dökölüp ikimizi de sırlsıklam edince ses kısa sürdü. Titreyerek Nova'nın sırtan yüzüne bakıyoruz.

"Oops."

"Yakalayalım onu!" Rowan

bağııyor. "Hücüm!"

Yaptıklarının aptalca olduğunu anlayan Nova'nın gözleri açılıyor ama artık çok geç. Ben hortumu kapıyorum, Rowan başka bir kova kapıyor ve ortak bir düşmanla müttefik oluyoruz.

Nova'nın hiç şansı yok.

Onu verandanın basamaklarının kenarına sıkıştırıyoruz ve ben de musluğu . Rowan kalan suyu kovaya atıyor.

Nova tükürür ve teslim olmak için ellerini kaldırır.

Hortumu kesiyorum ve bana ters ters baktığında sırtıyorum.

Nova, "Bunu yapmak için çok hevesliydin," diye ediyor.

Omuz silkiyorum.

Nemli tişörtünü teninden uzaklaştırıyor. "Ew." Onu

kollarımla sarıyorum ve ikimiz de iki kat ıslanıyoruz.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi hızlıca kurutmanın bir yolunu biliyorum." Onu kendi etrafında döndürürken, kollarını boynuma dolayıp beni durdurduğunda sırtıyorum.

"Başım dönüyor."

"Muhtemelen cennetten düştüğün zamanın bir yan etkisidir." "Bu çok acınası."

"Sevdiğini biliyorsun."

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Seyircilerimiz olduğı için dilimi boğazına sokmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ama göre bunu yeterince iyi yapamıyorum.

"Siz ikiniz çok iğrençsiniz." Rowan çimlere çöktü ve yüzünü kapattı.

"Ah! Gözlerim!"

Nova'nın dudakları benimkilerden ayrılıyor. Ona sırtıyor. "Sanırım bu aşırı dramatik yönünü senden almış."

"Muhtemelen."

Onu ayağa kaldırdım ve içeri girmeden önce hepimiz elimizden geldiğince kurulandık.

"Bu boya tüm cildime bulaştı. Duş almam gerekecek," diyor Nova, omzunun üzerinden davetkâr bir bakış fırlatarak.

Anında, onu akan yağmurun altında kaldırdığımı, duşakabindeki her duvara çarptığımı ve onu tamamen mahvettiğimi hayal ediyorum.

Rowan gömleğimi çekiştirdiğinde Nova'ya doğru hevesli bir adım atıyorum. "Adam."

Aşağı bakıyorum.

"duvar resmim daha kurumadı mı?"

"Emin değilim, dostum." Nova'nın bakışlarıyla karşılaştım ve ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım.

Belki sonra der gibi göz kırpmıyor.

Kesinlikle onu bu konuda ikna edeceğim.

İçimi çekerek oğlumu yeni ve yenilenmiş odasına kadar takip ettim.

Teknik olarak, aynı eski misafir odası.

Ayrıca, henüz yenilenmedi.

Çok talep gören ve çok övülen Sunny Hastings'in odayı bizim için yeniden dekore etmeyi kabul etmesini sağladım. Nova yüzünden bizi programına sıkıştırdı ama maketleri gördüm ve Rowan'ın odasının epik olacağını şimdiden biliyorum.

Mobilyalardan daha da destansı olan ise Rowan'ın çizgi film karakterleriyle tasarladığı duvar resmi. Odayı boyuyorduk

akşamları birlikte. Bunu onunla bağ kurmak ve yaratıcı kaslarımı esnetmek için bir yol olarak kullanıyorum.

Ama aslında hoşuma .

Bugün son gün olduğu için Nova'yı yardım etmesi için davet ettim.

Şimdi, duvar resmi tüm renkli ihtişamıyla yayılıyor. Tasarımda yüzümü gülümseten bir beceri var.

Rowan bir gün ünlü bir sanatçı olacak. Belki de yakın bir zamanda. Şimdiden resim yaparken videolarını çekeceği kendi sanat kanalını kurmayı düşünüyor.

Şimdi tasarımı bir arada gördüğümde, dört karikatür figürü olduğunu fark ediyorum.

"Rowan," diye işaret ediyorum, "bunlar... biz miyiz?"

Utangaçlaşıyor, ki bu onun için nadir görülen bir durum.

"Annem için bir tane çizdim," diyor, "sonra kendim ve senin için bir tane çizdim.

Ve Nova olmadan doğru gelmiyordu..."

Bir kolumu boynuna doladım ve yan sarılmak için onu kendime çektim. "Neden bana söylemedin?"

"Tuhaf olmasını istemedim."

"Ne var garip hakkında Bu mu? Bu yapar ve duvar resmi Hatta daha harika."

Sırıttırıyor, kendine güveni yerine geliyor.

"Adam."

"Mm?"

"Sana 'baba' desem garip olur mu?"

Şaşırdım, donakaldım.

"Sana Adam demek garip." Gözlerini kaçırıyor. "Özellikle de arkadaşlarımla birlikteyken. Beth bile Bay Stinton'a 'baba' diyor ve o gerçek babası değil. Bailey ve Micheal da bunu Bay Hastings'e yapıyor ve gerçek babaları öldü. Aslında akraba olmamıza rağmen sana baba demeyen tek kişinin ben olmam çok garip."

"Oh." Zekice açıklamasına göz kırptıyorum. "Yani, bu mantıklı."

"Baba," diyor Rowan aniden.

Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor ve dışarıya hava çıkmasını engelliyor.

"Baba." Rowan burnunu kıvırıyor. "Bu çok garip."

"Buna alışacaksın," diyorum çabucak. Bunu duyduktan sonra 'Adam' olarak çağrılmaya geri dönmem mümkün değil.

Dudakları . "Baba?"

"Hm?"

"Annem beni o otobüse bindirdiği için çok mutluyum. Kapını çaldığım için çok mutluyum. Ve... Seni bulduğum için çok mutluyum."

Gözlerim dolmaya başlıyor ve düşmelerini engellemek için tüm gücümü harcıyorum. "Ben de, Rowan."

Ortam çok duygusal olduğu için sırtını sıvazlıyorum. "Şimdi bir duş al ve çiftlik evine gitmek için hazırlan. Ve tüm boyayı kulaklarının arkasına sürdüğünden emin ol. Niko'nun keskin gözleri var. Kirliysen senden hoşlanmayacaktır."

Kulakları aşırı derecede kızarır. "Niko'nun benden hoşlanmasını istediğimi kim söyledi?" "Ben sadece arkadaş olarak demek istedim, dostum."

Ben .

Ama Rowan'ın henüz açığa çıkmayı kaldıramayacağı açık.

Tüm yüzü kıpkırmızı olan Rowan, ayaklarını sürüyerek bitişikteki banyoya girer.

Kıkırdıyorum ve odamın yolunu buluyorum.

Nova yatakta oturuyor. Ne yazık ki tamamen giyinik ama beni küçük, hoş bir gülümsemeyle selamladığında hayal kırıklığımı unutuyorum. Kadın sadece nefes alarak bile dizlerimin bağını çözüyor.

Bakışlarımı yukarı kaydırıyorum. Saçları plastik bir torbanın içindeydi ve ben ona sırtıyıordum.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Bu bir siyah kadın olayı."

"Bilmek istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bugün yıka ve git uygulamamın ikinci günü. Eğer saçımı durularsam, ürünlerim ve jölem akacak ve zaman tüm emeklerim boşa gidecek."

"Anlamıyorum."

"İşte bu yüzden bilmenize gerek yoktu."

Bana kaşlarını çattığında bu kadını çok seksi bulduğumu söylemiş miydim?

Nova güneş ışığında otururken çok güzel görünüyor, koyu teni alev alev yanıyor ve gözleri bir amaç uğruna canlanıyor. Kaburgalarımın çarpan gümbürtüyü yavaşlatmayı umarak sakinleştirici bir nefes alıyorum.

İşe yaramıyor.

"Ne?" diye soruyor, hâlâ biraz sinirli.

Cevap vermek yerine, nefesinin yanağımda gezindiğini hissedene kadar ona doğru yürüyorum. Dudaklarım onunkileri buluyor. İlk dokunuşta beni içine çekiyor, içimde sadece bir kadın tarafından tatmin edilebilecek bir açlık uyandırıyor - Nova, Delaney'i çıldırtıyor.

Parmaklarını gömleğime doladığında nefesim kesiliyor. Yatağa doğru çekildiğimi hissediyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Ellerimi yatağa dayayarak üzerine çıkıyorum ve ağzının tatlılığına dalıyorum.

Öpücüğünü ısrarcı bir hal alınca, tenini hissetmek, arkadan kavramak ve canını çıkarmak için can atarak gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Sıcak odayı dolduruyor ve ben cennetten bir kat uzaktayım... Rowan'ın banyo kapısının gümbürdeyerek açıldığını duyduğumda yalnız olmadığımızı hatırlıyorum.

Nova kendini yukarı itmeden önce bana hızlı bir öpücük daha veriyor. Kıkırdadığını fark ettim ve kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kafamda gerçek bir plastik torba var ve bu sizi durdurmaya yetmiyor."

"Sevgilim, patates çuvalı giysen de seni her düz zeminde götürürüm."

Sırıttırıyor ve kıyafetlerini tekrar .

Yanına oturuyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Vücudum sakinleşirken, onunla paylaşmak istediğim şeyi hatırlıyorum. "Nova, az önce ne inanamayacaksın."

Dikkatle pantolonuma bakıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Bu müstehcen bir şaka mı yoksa..."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Bir nefes üfledim. "Rowan az önce bana 'baba' dedi."

Gözleri açıldı. Daha fazla açıklama yapmama gerek kalmadan anlıyor. "Adam, bu... vay canına. İkiniz adına da çok mutluyum."

"O kadar şaşırdım ki bir an kısa devre yaptım." Başımı salladım. "Kendime söz verdim, onu acele ettirmeyecektim ve aramasına izin verecektim."

Kendi zamanında bana 'baba' demişti ama bu gerçekten olduğunda buna hazırlıklı değildim."

"Bu onun güvenini ve saygısını ne kadar çok kazandığının bir işareti," diyor Nova yumuşak bir sesle. "Kendinle gurur duymalısın, Adam. Sen iyi bir babasın. Hayatı boyunca yanında olmamış olsan bile, şimdi onunlasın. Önemli olan da bu."

Elini sıkıyorum, kendimi tamamlanmış hissediyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar minnettarım. Yanımda sevdiğim kadın var ve oğlum güvende, mutlu ve sağlıklı.

Gerçekten, bir erkek daha fazlasını isteyemez.

Nova'nın saçıyla işi bittikten sonra ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Hadi gidip bu önemli olayı arkadaşlarımızla kutlayalım."

İnce elini benimkine koyuyor ve ben de onu kapıdan dışarı fırlatıyorum.

* * *

NOVA

"Selam *yabancı*," diye seslendi Island istasyonundan bana. "Yine doğal saçlarından sıkıldın mı?"

"Hayır." İşaret yere oturdum.

"Sonra?" Island bir kaşını kaldırıyor. Kalın, kare kaşları ve koyu kahverengi rujuyla bir makyaj görünümü seçmiş. Saçları ortadan ikiye ayrılmış. Önde, ucunda boncuklar olan iki örgü var. Arkada ise iki afro kabarıklık var.

"Sadece saçımı kestirmek için geldim. Başka bir stil uygulamak isteyene kadar doğal saçımı koruyacağım."

"Ooh. Şu haline bak. Yumruklarla nasıl yuvarlanacağını öğreniyorsun." Göz kırıyor ve önlüğü üzerimde dalgalandırıyor. "Senin şu iyi adam nasıl? İyi mi?"

Gülümsüyorum. Belki de Adam beni yumuşattığı içindir, ama artık Island'ı sinir bozucu bulmuyorum. Geveze olabilir ama nazik, işinde zeki ve insanların düşünmesini istediğinden daha akıllı. Yeni kadın arkadaşlar edinme mevsiminde olduğumdan, kendimi zorlamayı ve onu tanımayı düşünüyorum.

"Evet, o iyi." Başımı salladım.

"İkinizin büyük bir duyuru yaptığınızı duydum." Kaşlarını oynatıyor.

"Ne duydun?" Adam ve benim çoktan nişanlandığımıza dair bir söylenti dolaşıyor. Birincisi, bu doğru değil. Ve bunu başlatanın Adam olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var, bilerek ya da bilmeyerek.

"Vision Tech'in yeni sahibi olduğunuzu."

"Oh." Yanaklarım alev alev yanıyor.

Birkaç hafta önce Adam tüm çalışanları bir araya topladı ve Vision Tech'in 'eski sahibi' olduğunu açıkladı. Herkes soluk soluğa haberi sindirmeye çalışırken, beni öne çağırdı ve yeni en büyük hissedar olarak ilan etti.

Bu beni tamamen şaşırttı.

Ama tüm çalışanlar kadar değil. Özellikle de Adam hakkında sık sık kötü konuşan ya da başarılarından dolayı ona açıkça kızan laboratuvar teknisyenleri. Onun gerçekte olduğunu öğrendikten sonra, geçmişte Adam'a kaba davranan bazı insanların altlarına için kendilerini zor tuttuklarını gördüm.

"Yeni sahibi ben değilim. Sadece Adam'ın hisselerinin yarısını elimde tutuyorum."

"Şu bak. Büyük hamleler yapmak için beynini ve vücudunu kullanıyorsun." "Vücudum olduğunu söyleyemem-"

"Kızım, ikimiz de Adam'ın seninle sadece işinde iyi olduğun için birlikte olmadığını biliyoruz." Göz kırıyor. "Şimdi, o adam *benim* gizli kocam olsa da, yarışı bırakıp sana katılacağım."

"Teşekkürler." Homurdanıyorum. Island sadece şaka yapıyor, bu yüzden kendimi tehdit edilmiş ya da uğramış hissetmiyorum.

Gülümsüyor ve beni stilistlerden birine doğru itiyor. "Git saçını yıka, sonra gelip şekil vereceğim."

Ben sandalyeden kalkarken salonun ön kapısı pat diye açılıyor.

Herkes yukarı bakar. Tank gibi yapılı bir adam kapının girişinde durmaktadır. Düz yeşil bir gömlek, künye ve kot pantolon giyiyor.

Onu tanıdığımda gözlerim açıldı. Clay mi?

Keskin mavi bakışları odayı tarıyor ve duyulabilir bir klik sesiyle Ada'nın üzerine düşüyor. Odaklanmasının yoğunluğundan ve yüzündeki çatık kaşlardan bunun dostça bir ziyaret olmadığını anlayabiliyorum.

Island da görebiliyor çünkü yüzünde çelik gibi bir gülümsemeyle tezgâhın arkasına geçiyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Island Hayes?" Clay'in sesi zımpara kağıdı kadar sert. Adam ve ben onunla tanıştığımızda bu kadar düşmanca davrandığını hatırlamıyorum. Açık sözlüydü ve bir katran çukuru kadar misafirperverdi elbette ama bu kadar... tehlikeli değildi.

Clay bir adım öne çıkıyor.

Island bir bakışla onu durdurur. "İşinizi belirtin."

"Dışarıda konuşalım," diye homurdanıyor Clay.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyor Island, vücudu gerilirken bile sesi sakın. "İşinizi çabucak belirtin ya da bir

Senin gibi saldırgan, diktatör, dangalaklar için bu tezgâhın altında tuttuğum dokuz milyonluk kurşundan." Ellerini gizlediği tezgâhı işaret ediyor.

"Diktatörce mi?"

"Büyük kelimeler bildiğimi , değil mi?"

Clay'in kaşları biraz gevşiyor ve sonra sanki bir şey hatırlamış gibi geriliyor. "Bunu özel olarak konuşsak daha iyi olur."

"O zaman Vahşi Batı'da bir meyhanedeymişsiniz gibi kapıları fırlatmak yerine bir beyefendi gibi randevu almalıydınız. Şimdi..." Bir klik sesi. Island'ın sesi kadife gibi. "Senden son kez kibarca rica ediyorum."

Clay'in parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor. Island muhtemelen onun eski bir asker olduğunu bilmiyor ama kızın tavırlarına bakılırsa hangisinin silahını ilk önce çekeceğinden emin değilim.

Clay tehdit seviyesini ölçüyormuş gibi gözlerini Island'ın vücudunda gezdiriyor. Sonra gözlerini kısar. "Evime bir sosyal hizmet görevlisi göndermişsiniz."

"Hayır, ben-" Island'ın ifadesi değişir. Onu yeni gözlerle izliyor. "Sen o küçük kızın babası mısın?"

Ne küçük kızı?

Bir saniyede anladım.

Bekle... Island Clay Bolton'ın evine CPS mi gönderdi?

Midem düğüm düğüm oldu.

Clay hışımla salona girer ve tam Island'ın önünde durur. O kadar şaşırmıştır ki kıpırdamaz bile.

Onunla burun buruna gelene kadar eğilen Clay'in sesi koyu bir fısıltıya dönüşüyor: "Eğer senin aptalca müdahalelerin yüzünden kızımı kaybedersem, o zaman hayatını cehenneme çeviririm. Kendini uyarılmış say."

Island kendini çabucak toparladı ve hırladı: "Geri çekil ve dükkanımdan defol git."

Clay doğrulur. Yüzü aşılmaz bir maske gibi, Island'a bakıyor. "Sanırım yanılıyorsunuz Bayan Hayes. Burası *benim* dükkânım."

"Sen neden ?"

"Tüm bayilikleriniz United Bank ile kredi anlaşması altında." Clay kibirle çenesini kaldırdı. "Ve ben bankayı daha yeni satın aldım."

Island'ın çenesi düşer.

Benimki kısa süre sonra yere düştü.

Clay başka bir şey söylemeden sertçe döner ve kapıyı arkasından sürükleyerek salonu terk eder.

Island'a endişeli bir bakış attıktan sonra dışarıya, Clay'in geri çekilen sırtına bakıyorum.

"Kahretsin!" Island ellerini tezgâha vuruyor, yüzü kızgınlıkla çarpılıyor.

Hikayenin tamamını bilmiyorum ve olayların nasıl gelişeceğini de bilmiyorum.

Ama bir şeyden eminim. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

* * *

Bossy Romance'i okuduğunuz için teşekkürler. Evet! Island ve Clay Bolton'dan daha fazlası olacak. Kitap 7'yi beklerken, [Nova ve Adam'ın bonus sonsözünü](#) kaçırmayın.

Dejona ve Sazuki'nin nasıl bir araya geldiğini merak ediyor musunuz?

[PRICKLY ROMANCE'a dalmak için buraya dokunun](#)

DIKENLİ ROMANTİZM

ALINTI

DIKENLİ ROMANTİZM ÖNSÖZÜ

SAZUKI

KÖRLÜK Işık çizgileri ön camdan fırlıyor, araba yolun karşısına geçerken çılgınca dönüyor.

Sürücü koltuğunda, Akira direksiyonun kontrolü için savaşıyor.

Tüm vücudum sarsılırken havayı mide bulandırıcı bir çıtırtı dolduruyor.

Araba hareketsiz kalıyor.

"İyi misin?" Akira omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

Başımı sallıyorum.

Arkamızda kapılar açılıyor ve çarparak kapanıyor. Birkaç dakika sonra koruma ekibim arabanın etrafını sardı.

"Ben iyiyim," diyorum ve onlar sormadan onları sakinleştiriyorum.

"Bir geyiğin koşarak yolun karşısına geçmesini beklemiyordum." Akira telefonunu çıkarır. "Araba hasar görmüş ve sen de iyi görünmüyorsun. Alistair'e galaya katılamayacağımızı bildireceğim."

Kırbaç darbesi ağrıyan boynuma aldırmadan arabadan iniyorum. "Söz verdim. Bu akşam galada olmalıyım."

Akira hoşnutsuz görünüyor ama aramayı yapıyor.

Etkinliğe giderken parmaklarımı büktüm ve bıraktım. Hiç acı yok.

Bir ağrı bile yok.

Ama asansöre bindiğimde ve hatta ziyafet salonuna yaklaştığımızda bile hâlâ gerginim.

Ellerim yaralansaydı ne yapardım?

Zengin, çökmekte olan notaların sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Dinlemek için koridorun ortasında duruyorum. Çalan kişi çok bilgili değil ama yine de şarkıyı bir şeyler var. Duygu yüklü, tedirgin edici olduğu kadar dikkat çekici de olan ham, yalın bir beste.

"Efendim?" Ekibim beni bekliyor.

Ziyafet salonuna giriyorum.

İçeride, güzel giyimli kalabalık sessizdir. Tüm bakışlar sahnedeki kadına sabitlenmiş durumda. Kadın ufak tefek, esmer ve

kalbini piyanoda dışarı çıkar.

Piyanom.

Onu izlerken -gözleri kapalı ve yüzü mest olmuş bir halde- bedenim geri çekiliyor. Sanki o sıcak, tutkulu parmaklarını kalbimin üzerine koyuyormuş gibi hissediyorum. Nabzımın titremesi umurumda değil. Hissiz bir adamdan daha fazlası olduğumu hatırlatan dikenli bir his yanmayı da umursamıyorum.

Ekibimle birlikte odanın önüne doğru fırlarken adımlarım güçlü ve emin.

İlk başta fark edilmiyoruz. Ancak fısıltıların ve ürkmüş gözlerin bizi görmesi uzun sürmüyor.

Sahneyi geçiyorum.

Ekibim benim ve piyanonun etrafında bir çember oluşturuyor.

Kadının elleri siyah beyaz tuşların üzerinde donup kalıyor. Bana bakıyor, iri kahverengi gözlerinin derinliklerinde korku yazılı.

"Sen kimsin?"

Ona doğru bir adım attım.

"Neler oluyor?" Gözlerini adamlarıma dikti. "Neden buradasınız?"

Hala cevap vermiyorum.

Panik yüz hatlarını kaplamış. Yüzü zarif ve çarpıcı. Onun korkusu içimde derinlerde bir şeyleri çarpıtıyor. Kırık kalbimin tüm parçalarını hayata döndürüyor.

Ama hissetmek istemiyorum.

Ve öldüğünü düşündüğüm bir şeyi başlatan kişi olduğu için ona kızıyorum.

Bir elimi piyano masasına koydum. Diğer elimi de kalçasındaki sıranın üzerine koyuyorum. Yorgun bir şekilde geriye doğru eğiliyor. Onun titrek geri çekilişi ruhumun derinliklerinde saklı olan avcıyı harekete geçiriyor. *Nereye kaçabileceğini sanıyorsun, kedicik?*

"Piyanoma dokunma iznini sana kim verdi?" Yüksek sesle soruyorum.

Gözleri daha da büyüdü. endişeyi görebiliyorum.

Onu boğmak.

Ne masumiyet. Saflık. Kendi yorgun merceğime karşı ezici bir güç.

"Bana söylediler-"

"Kendini ait olmadığın bir yere zorlayacaksan," diye kestim sözünü, "en azından daha fazla çaba göstermeliydin."

Küçük omuzları kabarıyor ve gözleri kısılıyor. Öfke kahverengi ağzını ince bir çizgi halinde kesiyor.

Hafifçe öne eğildim. Parmak uçlarım ellerinin üzerinde geziniyor. Dokunuşumdan çıkan enerji patlamasıyla neredeyse geriye savruluyorum.

Bu kadın tehlikeli. Ateş.

Ona hırlıyorum, onu piyanomdan uzaklaştırmak istiyorum. Benden. Yine de ona dokunmadan duramıyorum.

Parmaklarını kaldırarak, "Bu elleri asla dokunmaya layık olmadıkları bir şeyin üzerine koymayın" diye uyarıyorum.

Elini geri çeker.

Öfke, deriye yapışan ısı dalgaları gibi ondan yayılıyor.

Adamlarımdan birine işaret ediyorum ve hemen kadını benden uzaklaştırıyorlar. Mesafe büyüdükçe bile aramızdaki bağ çekiyor.

Gözlerimi kaçırmadan önce bana küfürler mırıldandığını görüyorum.

Sakince piyanonun önündeki koltuğa oturdum.

Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Kokusu.

Sıcaklığı. Tişört ve kot pantolon giymiş bir hayalet.

Ama onun bana musallat olmasına izin vermeyeceğim.

Kontrol edilemeyen duygular hayatımı daha önce bir kez mahvetti. Sonunda iyileşen kalbimin ikinci kez yıkılmasına izin vermeyeceğim.

[Eski Sevgili Teklifi'ne dalmak için buraya tıklayın](#)

DIKENLİ ROMANTİZM BİRİNCİ BÖLÜM

DEJONAE

Hayatta yapmamanız gereken bazı şeyler vardır.

Chai takıntılı, süper model en iyi arkadaşınıza kocasının arkasından gizlice latte içmesi için eşlik etmek gibi.

Ya da üç aylık bebeğini ortaokuldaki şiddetli bir sokak kavgasına sürükleyebilir.

Ya da babasının şeytanın ta kendisi olduğunu öğrendiğiniz dokuz yaşındaki bir ninjaya hemen aşık olun.

Ama bilin bakalım üçünü de kim yaptı?

Hayatımın en büyük gecelerinden birini tek başına mahveden adama bakarken titreyen bir parmağımı kaldırıyorum.

"Sen mi? *Sen* onun babası mısın?" .

Ryotaro Sazuki dünyanın en sabırsız ses tonuyla, "Ben de öyle dedim," diye karşılık verir.

Eğer yüzüne atacak bir taş bulabilseydim, .

Sazuki bakışlarını benimkilerden ayırıyor. Sert sesine rağmen, kızının yüzünü kucaklarken dokunuşu nazik.

Hızlı karşılaştırmalar yapmaya başladım. Sazuki uzun ve asil. Geniş omuzları zayıf bir bele doğru inceliyor. Arkaya taranmış ipeksi saçları, kahverengi gözleri ve yontulmuş çene çizgisi tüyler ürpertici keskinlikte bir yüz ortaya çıkarıyor. Her ne kadar uzun kollu bir gömlek ve pantolon giymiş olsa da, radara yakalanmamış bir milyarder gibi görünse de, onda soğuk ve tehlikeli bir şeyler var.

Diğer yandan kızı saf güneş ışığı. Altın-kahverengi teni, dolgun, aşk tanrısının yayı dudakları ve uzun kıvrıkcık saçları neredeyse

kuyruk kemiği. Karışık soyuna dair tek ipucu, çarpıcı kahverengi gözlerinin şekli ve eğimidir.

Bu gerçekten Sazuki'nin kızı.

Tanrı'nın bu adamın *üremesine* izin verdiğine inanamıyorum.

Sazuki Japonca bir şeyler mırıldanıyor ve Niko başını salladığı için anlıyor gibi görünüyor.

Güneşin heybetli elmacık kemiklerine vurması için hafifçe dönen Sazuki homurdanıyor. "Ne oldu burada?"

Kaballığı karşısında çenem düştü.

Vanya bebek arabasını ileri itiyor ve bir elini koluma koyuyor. "Ben hallederim."

Çok sakin. Ve yeni bir ebeveyn olmanın ona paha biçilemez bir sabır verdiğini varsayabilirim.

"Gezintiye çıkmıştık," diye başlıyor Vanya, "ve bazı çocukların ara sokakta birini taciz ettiğini duydum. Dejonae Süper Kadın gibi kaçtı ve ben buraya geldiğimde çocuklar yerdeydi ve kızınız zarar görmemiş görünüyordu."

Bebek Ollie görgü tanığı olarak ifade vermek ister gibi miyavlamaya başlar.

Sazuki derin ve ölçülü bir nefes alır. Burun delikleri genişliyor ve gözleri kapalıyken her zamankinden daha korkutucu görünüyor.

Sazuki'nin kızı mahcup bir ifadeyle yukarı bakar. Babasının omzunu dürtüyor. Dudakları sessizce hareket ederek, "Beni nasıl buldun?" diye sorar.

"Akira." Sazuki onun yüzünü tarar. "Onunla okul kapısında buluşman gerekiyordu."

Niko alt dudağını çiğniyor ve cevap vermiyor.

Sazuki aniden bize döndü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, hoşnutsuzlukla kaşlarını çatıyor.

Hislerimizin karşılıklı olduğunu bilmek güzel, pislik.

Başını eğiyor, hâlâ sinirli görünüyor. "Teşekkür ederim."

"Kurtarma işinin çoğunu DeeJ yaptı." Vanya bana göz kamaştırıcı bir sırıtışla bakıyor.

Sazuki, Vanya'nın gülümsemesinden etkilenmemiş gibi görünüyor ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Büyük beden model muhteşem. Vanya hamileliği boyunca moda için uygun kıyafetler giydi ve Ollie'nin gerçek dünyada aramıza katılmasıyla da bu durum değişmedi.

Bugün, göğüs dekoltesini ortaya çıkaran daldırma yakalı, dökümlü mavi bir elbise giyiyor. Saçları uçlarından hafifçe kıvrılmış ve çıplak omuzlarına doğru taranmış.

Sazuki küçük taramasını bitiriyor ve sonra bana kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyor. "Ben de teşekkür ederim."

Vay canına. Çok mu büyüdü? "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Kızınızın iyi olmasına sevindim." Hafifçe eğilerek Niko'ya işaret ediyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sırıttırıyor ve mutluluktan gözleri doluyor.

Sazuki'nin şaşkınlığı çabuk geçti. Bu sefer bana baktığında, küçümsemeden daha fazlası var. Tereddüt ediyor, bir tür içsel sonuca varmadan önce ağzı açılıp kapanıyor. Ellerini Niko'nun omuzlarında sabit tutarak kızını uzaklaştırıyor.

Niko koluna hafifçe dokunarak onu durduruyor ve onu izlemek için nasıl eğildiğini not . Kız kardeşimin büyürken yaşadığı en büyük hayal kırıklıklarından biri söyleyecek bir şeyi olduğunda duyulmamaktı. Sazuki ve kızının yakın olduklarını, kızının ihtiyaçlarına ne kadar uyumlu olduğundan anlayabiliyorum.

O hala büyük bir pislik. Ama korkunç bir baba değil.

Niko, "Onun da benimle gelmesini istiyorum," diye işaret eder.

Sazuki'nin yüzüne yayılan çatık kaşlar öncekinden on kat daha koyu. "Hayır."

Niko alt dudağını dışarı itiyor.

Vanya bebek arabasını bana doğru yaklaştırıyor ve baba-kız ikilisine bakıyor. "Ne diyorlar bunlar?"

"Niko içimizden birinin onlarla gitmesini istiyor." "Nereye gitmemizi?"

"Bilmiyorum."

"Peki hangimiz?"

"Emin değilim. Belirtmedi."

Tam o sırada Sazuki'nin keskin bakışları bana yöneliyor ve yemin ederim, sanki gözleriyle beni *kazığa* oturtuyor.

Vanya boğazını temizler. "Sanırım hangimizi istemediği konusunda bir fikrim var ama bak... kızı seni işaret ediyor. Sanırım seni istiyor, DeeJ."

"Onunla hiçbir yere gitmiyorum."

"Neden? Çok tatlı biri."

"Sevimli doğru kelime değil," diye mırıldanıyorum. Sazuki çok keskin. Çok köşeli. Çok *yoğun*.

"Haklısın. Sanırım seksi daha iyi bir kelime."

"Sen evli değil misin?"

"Nesin sen? Evlilik polisi mi?" Homurdanıyor.

Kaşlarımı çattım.

"Deej, ben evliyim. Kör değilim. Ve kendimi aramıyorum. Ben seni düşünüyorum. Sen ve Sazuki galada olanları açıklığa kavuşturabilirsiniz."

"Galada yaptıkları için onu *asla* affetmeyeceğim."

"Sana tam olarak ne yaptı?" Vanya sorar.

"Beni klavyesinden atmak senin için yeterince büyük bir ihlal değil miydi?"

"Yani, ne *dedi*?"

Başımı salladım. "Bilmen gereken tek şey onun kaba ve iğrenç biri olduğu ve zamanımı harcamaya değmeyeceği."

Niko'nun elleri hâlâ çok hızlı hareket ediyor. Sazuki dikkatle izliyor.

"Sazuki'nin kızının sağır olduğunu biliyor muydun?" İkisi kavga ederken Vanya fısıldar.

"Kimsenin onun bir kızı *olduğunu* bildiğini sanmıyorum."

Vanya, mızızlanmaya başlayan Bebek Ollie'nin üzerindeki örtüyü biraz daha çekiyor. "Onun süper ünlü, süper zengin, süper gizemli bir müzisyen soyundan geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Sazuki ailesine aşinayım," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Klasik müzik eğitimi almış herkes bir noktada onları incelemiştir.

Vanya Ollie'ye bakar. "Sazuki'nin gözlerden uzak kalmasının, hatta belki de kalıcı olarak ABD'ye taşınmasının nedeninin çocuğuyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Her halükarda bizi ilgilendirmez." Bebek arabasının üzerine eğildim ve "Öyle değil mi Ollie? Meraklı annene kışını söyle."

Vanya ve Hadyn'in üç aylık bebeği ağlamayı bana şaşkın bir ifade verecek kadar uzun süre kesiyor.

Arkamdan hüsrân dolu bir ses geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Niko'nun babasını bana doğru ittiğini görüyorum. Sazuki yanıma gelmemek için neredeyse ayaklarını kuma gömüyordu.

"Acaba neden senin de onunla gitmeni istiyor?" Vanya düşünür. "Muhtemelen onu anladığımı için."

"Bu kadar basit mi?"

"Siyahi gezginlerin yabancı bir ülkede başka bir siyahi turist gördüklerinde nasıl hissettiklerini bir düşünün. Sanki yabancı olmanıza rağmen siz onları, onlar da sizi tanıyormuş gibi. Sağır toplumu da böyle bir şey."

Vanya aniden başka tarafa bakar. "Hay aksi. Neredeyse geldi. Doğal davran."

Gözlerimi deviriyorum.

Sazuki önümüzde duruyor. Tüm göğsünü dolduran derin bir nefes alıyor ve ardından istifa etmiş bir iç çekiyor.

"Meşgul müsün?"

Kollarımı iki yanımda gevşek tutuyorum. "Evet."

"Öyle değil. Çok meşgul değil." Vanya dirseğiyle beni öne doğru itiyor.

Omzumun üzerinden karanlık bir bakış

fırlatıyorum. "*Ne yapıyorsun sen?*"

Tıslıyorum.

"Ollie huysuzlanmaya başladı. Eve dönelim de onu biraz kestireyim." Vanya çenesini Sazuki ve Niko'ya doğru uzatıyor. Uzun, sarkık küpeleri koyu renk yanaklarına değiyor. "Onlarla git."

"Peki ya chai?" Onun zayıf noktası olduğunu bildiğim soruyorum.

Tereddüt ediyor ama uzun sürmüyor. "Başka zaman çay içeriz."

"Özür dilerim." Sazuki'ye kaşlarını çatıyorum çünkü olmak istediğim son yer

onunla yalnız. Sevimli bir kızla gelse bile. "Vanya'nın koruması olmam gerekiyor. Birkaç ay önce doğum yaptı ve henüz tam olarak iyileşmedi. Eve sağ salım döndüğünden emin olmalıyım."

"Benim için sorun değil," diyor Sazuki keskin aksanıyla. Kızının elini tutmaya çalışır.

Niko geri çekiliyor, yalvarırcasına bana bakıyor ve göğsünde bir daireyi ovuşturuyor.

Bu lütfen" işareti.

Direnmeliyi
m.
Etmeliyim...
"Tamam."

* * *

[PRICKLY ROMANCE'a dalmak için buraya dokunun](#)

İNCELEME BIRAKIN

BU KİTABI BEĞENDİNİZ Mİ? **Lütfen şimdi bir yorum bırakın.**

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, ücretsiz romanlar edinmek, özel bonus içeriklere erişmek ve daha fazlası için NIA'nın haber bültenine KATILIN!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Nia'nın Facebook Grubuna
Katılın](#)

[Nia'yı Instagram'da takip
edin](#)

Güçlü ama savunmasız siyah kadınlar ve onları seven farklı erkekler hakkında daha fazla kitap yakında geliyor.

AYRICA NIA ARTHURS TARAFINDAN

Milyarder Babalar Serisi

Huysuz Romantik

Suratsız

Romantik

Ukala Romantizm

Arsız Romantizm

Dikenli Romantizm

Kin Tutan Kalpler Serisi

Seni Sonsuza Sevmek

Dek Seni Sonsuza Dek

Arzulamak Seni

Sonsuza Dek

Sahiplenmek

Make It Evlilik Serisi

Be My Always

Be My Darling

Be My Lady Ol(A Make It Marriage Short)

Eşim

Umutum Ol

Gelinim Ol

Pusulam Ol

Sebeğim Ol

Bebeğim

İntikamım Ol

Doc Exclusives Bana

Saygı Duyun: Bölüm I

Saygı Duy Bana: Bölüm

İl Beni Korum

Kırılğan Yeminler

Bana

Değer Ver

Bana

Değer Ver

II

Aşk Onarım Serisi

Kazan Beni

Beni Et

Beni Seç

Hak Bana

Güven

Bana

Göster

Bana Söz

Ver

Paralel Aşk Serisi

Sende

Yakalandım

Tuzağa Düştüm

Sende Sende

Bağlandım

Nia Arthurs posta listesine kaydolun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.